Love's whispers

DIANE HAEGER

REÎNTOARCEREA

VOL. 1

O poveste de dragoste mai arzătoare decât în "Pavilioane îndepărtate"

Cu inima plină de teama si dor, Charlotte Langston se îmbarcă în India pentru Anglia, pământul natal, pe care nu-l mai vazuse de atâtia ani de zile... Disperata să-l găsească pe barbatul a carui dragoste îi făcuse odată viata un paradis... Cat de bine isi amintea ziua cand se cunoscuseră, cand, cu un pistol ascuns, ea se aventurase în grădina comandantului garnizoanei Delhi si îi provocase pe soldatii care treceau pe acolo. Căpitanul Edward Langston era un bărbat încântător, puternic și, în ciuda ironiilor din ziua aceea, Charlotte simțise că el era un om de incredere. La numai saisprezece ani, fusese atat de inocenta încat sa ignore sfaturile guvernantei, destul de încăpătânată încât sa înfrunte un tată cu conceptii învechite si sa se casatoreasca cu un om care el îl considera un ambitios si un arogant. Petrecându-si luna de miere în umbra marelui Taj Mahal, Charlotte cunoscuse dragostea incandescenta, dar, peste nici două luni, fericirea ei se năruise...

Astazi, dupa zece ani, Charlotte lăsa în urma căldura și praful Indiei pentru a porni spre un viitor nesigur. Să-l găsească pe mult iubitul ei sot care, după cum tocmai descoperise, în mod miraculos, mai trăia încă...

DS

BESTSELLER

ISBN 973-95397-0-X

Vol I – II, Lei 6500

Love's Whispers ® Marcă înregistrată
The Return
by Diane Haeger

Traducere de Corina Nicolescu

Published by agreement with
Permissions & Rights Ltd.

Love's whispers
Şoaptele Dragostei

vă prezintă

REÎNTOARCEREA

DE

DIANE HAEGER

VOL. 1

Doresc să-i mulţumesc lui Sudershan Chawla, profesor în ştiinţe politice la California State University, Long Beach, pentru că mi-a împărtăşit din cunoştinţele sale despre cultura şi istoria Indiei; lui M. Shafzat Ali, pentru timpul dedicat îndrumării cercetărilor mele; lui S.G. Mosdell, primar în Tetbury pentru detaliile pur istorice despre fermecătorul orăşel; şi lui James Anderson, M.D., pentru informaţiile privind traumatismele faciale.

Mulţumesc pentru sprijinul adus de sistemul fan club unui scriitor. Cele mai sincere mulţumiri lui Lisa Nordzuist, J.P. Jackson, Judi Hayashi, Erin Kelly, Marie Mazzuco, Marrilyn Spicer şi Sandy Lunsford, care au râs şi au plâns la primul meu roman şi m-au determinat să încerc din nou să scriu.

Mulţumiri speciale lui Al Boroskin pentru a nu mă fi luat niciodată atât de în serios cum m-am luat eu şi pentru că m-a convins că ar exista şi pentru mine un loc undeva. Tot ceea ce trebuia să fac era să-l găsesc.

PROLOG

1867

O privea din nou cu insistență.

Chiar cu spatele la el, Charlotte putea simți în ceafă privirea tânărului ofițer. Senzația era asemănătoare unui jet de apă rece. Oftă și apucă balustrada umedă, deoarece vasul se legăna și se rotea urcând pe vârful următorului val de un albastru întunecat.

— Domnul se întreabă dacă v-ar face plăcere să-l însoțiți azi la ceai.

Era a treia zi consecutiv de când stewardul vasului îi comunica dorința tânărului domn. Până acum fusese refuzat de două ori. Charlotte privi de-a lungul punții și îl zări salutând-o. Înalt, blond și foarte atrăgător. Stăpân pe sine, de asemenea. O pradă minunată. Apoi își întoarse

privirile. Nu mai putea fi vorba de un alt bărbat. Niciodată. În fiecare vedea ceva , un gest , o mişcare a capului , toate aparţineu lui Edward. Totdeauna Edward.

– Îmi pare rău , răspunse ea într-un târziu , cu o voce atât de slabă , încât stewardul fu nevoit să se încordeze pentru a-i auzi răspunsul. Te rog, transmite-i domnului că nu pot accepta.

– Vă rog să mă scuzaţi , doamnă , dar am impresia că domnul nu are de gând să renunţe.

– Atunci cu siguranţă că până la Gibraltar se va fi obişnuit deja cu răspunsul.

Privindu-l din nou pe tânărul ofiţer , Charlotte observă că era în serviciul Majestăţii Sale , după micuţa coroană şi stea , ambele fixate pe gulerul uniformei. Totul îi era atât de familiar , încât inima îi tresări. Jacheta stacojie mulată pe corp şi eşarfa. Şnurul de argint răsucit de pe umăr. Nasturi strălucitori de alamă. Cizme înalte , negre... Totul se petrecuse parcă de o viaţă şi cu toate acestea , în inima ei , părea că fusese ieri.

Inspiră aerul rece şi sărat şi privi marea întunecată , fară de sfârşit , prin ochii ei de un verde deschis. Aveau culoarea ierbii într-o dimineaţă de primăvară , îi spusese odată Edward.

Aş putea să privesc aceşti ochi tot restul zilelor mele ".

Charlotte scutură din cap pentru a alunga sunetul vocii lui. Amintirile. Pentru moment.

După plecarea stewardului , se apleacă peste balustradă şi lăsă ca vântul rece şi marea să-i stropească faţa cu picături de apă sărată. Dar parcă nu aceştia erau obrajii cu care se născuse... India îi asprise pe ici pe colo. Charlotte Langston fusese marcată adânc de India. Marcată de împrejurări mult prea tragice pentru a şi le putea aminti. Chipul ei avea forma unei inimi de culoarea fildeşului. Dar trăsăturile odată perfecte , purtau acum urmele unui anumit moment din timp care schimbase totul. Ochii ei verzi strălucitori , de asemenea răniţi , erau ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile întunecate.

– Nu arătă rău deloc.

Ecoul vorbelor lui Edward păli brusc în faţa timbrului metalic al unei voci. Charlotte se întoarse pentru a vedea o femeie voinică , de vârstă mijlocie , rafinat îmbrăcată. Purta o rochie de un gri argintiu , mănuşi albastre şi o bonetă gălbuie , elegantă , legată cu o panglică de catifea albastră.

– Se poate , dar pe mine nu mă interesează.

– Inima ta a fost dată unui alt bărbat ?

Răspunsul ei fu încet ca o șoaptă.

– Inima și viața mea.

Pe fața rotundă a femeii cu obraji îmbujorați , își făcu apariția un zâmbet poznaș.

– Ei bine , sper că , spre binele părinților tăi, este ofițer.

– Părinții mei au murit demult , doamnă.

Tonul cu care îi răspunse Charlotte o înghețã pe Katherine Blackstone până în măduva oaselor. Într-o singură străfulgerare mintea i se întoarse în urmă cu zece ani , la revolta și masacrul de la Meerut și Delhi. Nu se afla în India în momentul respectiv. Dar din tonul tinerei femei își dădu seama că biata de ea fusese confruntată cu o tragedie de nedescris și îi supraviețuise. Probabil că soțul ei , bărbatul căreia îi încredințase inima, fusese printre zecile de europeni nevinovați uciși în mod barbar de către soldații băștinași. Cele petrecute atunci fuseseră mult prea oribile pentru a fi amintite.

– Eu sunt doamna Blackstone. Katherine , pentru prietenii mei.

– Charlotte Langston.

– E o plăcere să te cunosc. Au mai rămas

foarte puţine doamne pe vas care să nu sufere de rău de mare.

Pe când amândouă se întoarseră pentru a privi marea fără sfârşit ; Katherine încercă fără succes să-şi prindă pălăria , exact când o suflare de vânt desfăcu plaglica de catifea şi i-o zbură din cap. Căzu în apă şi apoi dispăru sub un val cu guler de spumă.

– La naiba ! Este a treia de ieri !

– Atunci , de ce le mai purtaţi ?

– Oh , draga mea , ai fost mult timp departe de lumea civilizată. Nici o doamnă adevărată nu mai iese în lume fără pălărie.

Katherine îndepărtă cu mâna o şuviţă de păr castaniu deschis de pe chipul Charlottei - un gest tandru de mamă - pregătindu-se să-i spună cât de elegantă ar arăta cu una din noile pălării stil Empress, atât de moderne la Londra. Dar , înainte de a putea vorbi , Charlotte îi prinse mâna şi o ţinu strâns , în timp ce se aflau faţă în faţă. Chipul ei pălise. Femeia - această străină - se mişcase mult prea repede , se apropiase prea mult.

– Iartă-mă , n-am ştiut , bolborosi Katherine, ducându-şi mâna la piept.

În liniştea penibilă care se lăsă , Charlotte îşi

aranjă ochelarii cu lentile întunecate. O mişcare nervoasă. Apoi îşi coborî ochii.

– E-n ordine. Zău , totul e în ordine.

– Nu , a fost un gest necugetat. N-aveam nici un drept din moment ce doar ne-am cunoscut.

– E o călătorie lungă , doamnă Blackstone , tremură vocea Charlottei , şi poate o să ne mai întâlnim pe punte , sau , poate , în sala de mese. Dar acum vă rog să mă scuzaţi.

Charlotte îşi ridică fustele largi. Mătasea grea , foşnitoare , sună asemeni frunzelor unui copac tamarind din India. Apoi se grăbi să ajungă prin coridorul îngust , întunecos , în siguranţa cabinei sale micuţe. Odată ajunsă înăuntru închise ochii şi încercă să-şi ţină răsuflarea. Abia atunci îşi scoase mâna din buzunarul rochiei şi apăsă inelul de buze. Era cald de la trupul ei. Un opal încrustat în argint. Aparţinuse mamei lui Edward.

Edward îi dăruise inelul într-o după-amiază de iarnă în locul lor secret din spatele casei familiei Graves. Închise ochii şi aproape că putea simţi din nou mirosul de curry. *Asafetida.* Mirosul florilor de portocali din livada doamnei Graves. O clipă mai târziu ţipătul pescăruşilor care se roteau dincolo de puntea salonului deveni

în mintea ei asemănător zumzetului *sitarului*. Dintr-o dată , parcă nu fusese în urmă cu zece ani , ci numai ieri , iar ea , împreună cu Edward, erau împreună , grăbindu-se prin Poarta Cashmere către bungalow-ul lor din tabără.

Charlotte se întinse pe patul său şi îndepărtă din minte mişcările monotone ale vasului. Se făcea că era din nou martie. Deşi era cald arşiţa înăbuşitoare a verii încă nu lovise Delhi. Le lăsase libertatea de a fi puţin mai nechibzuiţi în dorinţa unuia pentru celălalt.

Ea simţi mâna lui Edward pe ale sale ; îşi simţi trupul mişcându-se pe când ghurrie-ul se legănă , oprindu-se înaintea unui bungalow cu acoperiş de paie. El o privise , cu părul său negru încadrându-i faţa cu bucle , cu ochii săi de un albastru atât de clar. Văzuse licărirea aceea în ei şi ştiu ce înseamnă. Era ceea ce-şi dorea şi ea.

Frumoasa femeie băştinaşă , cu ochi bine conturaţi cu kohl negru şi cu un ton de culoarea migdalei , ce îndeplinea pe lângă ea slujba de *ayah* , ieşi din veranda întunecoasă. Sariul lui Rani , albastru cu auriu , licări în soarele după-amiezei , pe când ţinea deschisă o umbrelă de soare pentru Charlotte. Edward şoptise ceva

către Rajab , *Khansaman*-ul lui, un bărbat înalt , bine făcut , cu turban alb , tunică lungă albă , centură lată şi pantaloni lungi. O singură privire la vaga îmbujorare din obrajii palizi tipic englezeşti ai lui *memsahib* care spuneau multe. Amândoi servitorii căpitanului Langston înţeleseseră. Singurul sunet care se mai auzise venise de la zornăitul brăţărilor *ayah*-ei pe când se strecura împreună cu lacheul afară din bungalow.

Chiar în martie , fără blânda legănare a *punkah*-ului , în umbrosul lor dormitor era cald. Charlotte se simţea nesăbuită şi puţin stânjenită să se întoarcă acasă pe neaşteptate , atât de devreme în ziua aceea, dar dorinţa ei de a fi cu Edward fusese la fel de puternică cu dorinţa lui de a fi cu ea. Dar erau totuşi tineri căsătoriţi.

O clipă mai târziu fu fericită să fie eliberată de corsetul ei ţeapăn , de crinolina grea şi de pantalonaşi. Imediat ce lenjeria ei căzuse pe podea , Edward o împinsese cu spatele la uşă , dorinţa lui copleşindu-i pe amândoi. Ea îi putea simţi nerăbdarea , plină şi tare pe coapsă , când i-a sărutat buzele , şi apoi gâtul , cu gura fierbinte , deschisă. Limba lui îi picta trupul cu foc , iar ea simţi valul dulce , chinuitor la fel ca

întotdeauna. Ca tânără fată nu-şi imaginase niciodată ce se ascundea în spatele tandrei mângâieri a unui bărbat. Dar soţul ei îi arătase, o învăţase ; iar acum Charlotte trăia pentru aceste momente intime dintre ei.

Edward îşi dezbrăcase uniforma , aruncând cât colo jacheta roşie , pantalonii albaştri şi cizmele lungi , negre , într-un morman alături de rochia de mătase liliachie a Charlottei. El era atât de bine făcut, încât Charlotte mai tresărea încă de câte ori stătea dezbrăcat în faţa ei umeri largi ce se îngustau până la o talie îngustă şi coapse groase , musculoase. Era asemeni unei statui de Michelangelo sau Donatello , trupul său era perfect până în cele mai mărunte detalii. Dar era mult mai mult decât atât. Era bărbat şi ea dorea senzaţia sângelui ce pulsa puternic , ori de câte ori o lua în braţe.

Limba lui Edward s-a târât încet de-a lungul trupului ei , de-a lungul şoldurilor , de-a curmezişul pântecului şi în sus , între sâni. Mintea Charlottei se întunecase în timp ce el gusta pe rând un sfârc maroniu , apoi , pe celălalt , simţindu-i răsuflarea fierbinte pe piele. Vocea îndepărtată a unui servitor hindus ce striga " *Namasté* " în faţa taberei a îndepărtat-o de el.

Dar nu putea fi împiedicat așa ușor. Ar fi cucerit-o din nou acum. Chiar aici. Edward o luase din nou în brațe , apoi o împingea cu spatele la delicata plasă de țânțari și apoi în jos , pe patul lor.

– Dumnezeule , tu ești cealaltă jumătate a mea ! șoptise în părul ei , și un fior reciproc alergă de-a lungul trupurilor lor.

Edward se arcuise deasupra ei și privise în jos la Charlotte cu acei ochi luminoși , albaștri , plini de dragoste și devotament. O făcuse să-și încolăcească picioarele în jurul feselor lui , împingându-l mai adânc în ea. Nu putea să-l aducă destul de aproape. El era dragostea. El era viața pentru ea. O făcuse mai fericită decât visase vreodată că ar fi posibil. Ca și mama ei , la început urâse India. Acum o adora pentru că i-l adusese pe Edward.

Pe când Edward făcea dragoste cu ea , mintea Charlottei s-a întors la amintirea unei inscripții vechi din interiorul Moscheii de Aur. Erau aceleași cuvinte pe care le rostise Edward în ziua când îi ceruse să-i fie soție. " Dacă există un paradis " , îi spusese el cu o șoaptă adâncă , arzătoare , " draga mea Charlotte, atunci acesta este... Acesta este... "

Scârţâiturile şi gemetele vasului care se legăna pe marea agitată o treziră pe Charlotte din amintirile ei. Se întoarse pe o parte, lacrimile curgându-i pe faţa palidă ca de fildeş, trupul ei subţirel fiind scăldat în transpiraţie. "Cum se poate să fi trecut zece ani, când totul este atât de viu în mintea mea?"

— Unde eşti, dragostea mea? pronunţă ea tare cuvintele. M-ai uitat, sau amintirile a ceea ce am împărţit se îngrămădesc în inima şi mintea ta tot atât de neîndurătoare cu tine ca şi cu mine?

Acum teama luase locul pasiunii pe care o simţise odată. Întoarsă la realitate se gândi la fiul ei - un copil despre care Edward nu ştiuse niciodată că îl purtase în pântec - şi i se frânsese inima. Hugh fusese singura bucăţică de fericire ce ieşise din coşmarul pe care îl îndurase şi acum îi lipsea foarte mult. El era consolarea ei, inimioara ei cea mai dragă. Dar îşi adunase puterea de a-l lăsa în grija plină de tandreţe a lui Jawahar. Era mai bine să nu stârneşti speranţele unui copil. Zece ani au fost un timp atât de îndelungat. Edward o crezuse moartă. Acum ea ar fi trebuit să găsească forţa de a face faţă la orice ar putea implica acest lucru.

Această călătorie fusese un risc. Cel mai mare risc al vieții ei. Hotărâse să nu-i dea de veste nimic printr-o scrisoare. Pentru a crede că este adevărat, amândoi trebuiau să se afle față în față. Dar acum, în timp ce vasul naviga constant, din ce în ce mai aproape de Anglia, nesiguranța o copleșea. Începuse să se întrebe ce și-ar spune unul altuia, odată ce Edward ar descoperi că, în ciuda tuturor diferitelor handicapuri și ea păcălise moartea ...

Charlotte își părăsi cabina cu o jumătate de oră întârziere pentru cină. Să se îmbrace în seara aceea, mai mult decât în orice altă seară, fusese aproape dureros, deoarece mintea ei era amețită de proaspătul torent de amintiri cărora le permisese să-i intre în cap și inimă. Fusese astfel un devastator atac de amintiri, străfulgerări ale trecutului lor împreună - chiar de când descoperise adevărul. Edward nu murise din cauza rănii pricinuite de un glonț. Soțul ei era în Anglia. Trăia încă.

Aș fi preferat să rămână singură în cabina ei micuță, cu mobilă puțină, în fiecare seară până, când ar fi acostat la Southampton, dar trebuia să-și scoată din minte ceea ce o aștepta

de acum înainte. O văzu pe Mrs. Blackstone singură la o masă , aproape în capătul sufrageriei micuțe și întunecate. Charlotte scrută camera pentru a-l vedea pe tânărul căpitan care fusese atât de insistent cu atențiile sale. Din fericire , se părea că va trebui să se lipsească de atențiile lui. Cel puțin pentru această seară.

– Pot să stau cu dumneavoastră ?

Katherine Blackstone privi în sus , cu surpriza strălucindu-i în ochii de un albastru strălucitor.

– Bineînțeles draga mea. Aș fi foarte încântată de companie. Comesenii mei obișnuiți au căzut victime răului de mare imediat ce a început iarăși furtuna.

– Marinarii spun că poate fi la fel de îngrozitor tot drumul până când trecem de această zonă de mare agitată , încuviință Charlotte , privind în jur prin încăperea cu lambriuri de mahon înveselită doar de către pasageri.

Un tânăr marinar îi puse în față o farfurie cu friptură uscată din carne de vacă și cartofi , pe care trebui însă s-o ridice de pe masă deoarece vasul se ridica și se prăbușea într-un ritm fără sfârșit.

– Am dorit să-mi cer scuze , spuse Charlotte blând.

– Pentru ce , draga mea ?

– Am fost îngrozitor de nepoliticoasă cu dumneavoastră în această după-amiază , în timp ce dumneavoastră aţi încercat doar să fiţi amabilă.

– Eu am încălcat graniţele bunului simţ. Ai tot dreptul să fii supărată.

– Dar nu am fost supărată. E numai faptul că am în faţă ... , se luptă cu cuvintele , ... un viitor mai degrabă nesigur în Anglia.

Katherine Blackstone o privi din nou pe Charlotte , care purta aceeaşi rochie pe care o purtase şi după-amiază. Fusese odată o rochie foarte scumpă , dar era demodată de mai mulţi ani , iar mânecile , garnisite cu panglici , şi tivul începuseră să se uzeze. Curiozitatea ei fusese stârnită încă de la începutul zilei. Acum era şi mai atâţată. Katherine nu mai întâlnise niciodată pe nimeni care supravieţuise celei mai mari tragedii ale Angliei.

– Cred că ţi-ar fi de ajutor dacă ai putea să vorbeşti cu cineva despre asta , spuse ea cu o notă sinceră de bunătate maternă în glas. Şi , după cum poţi vedea , am un umăr destul de ferm pe care să plângi.

Charlotte se forţă să guste o bucată de

friptură pe care o mestecă rar , astfel încât să aibă la dispoziție un moment pentru a observa pe femeia care se afla în fața ei. Katherine Blackstone era o femeie cu sâni mari iar corsetul țeapăn și fustele largi îi făceau trupul în vârstă voluptuos. Părul ei era de un castaniu blând puțin încărunțit pe la tâmple și strâns la spate într-o plasă neagră.

Maxilarele sale pătrate păreau parcă și mai puternice pe măsură ce Charlotte o studia. Era o femeie care se manifesta cu gesturi nobile și îmbrăcată nu numai costisitor , dar și cu mult bun gust. Parfumul ei , apă de trandafiri , era același parfum delicat pe care , odată , îl folosise chiar mama sa. În timp ce inspiră adânc Charlotte simți că rezistența ei începe să scadă.

– Aveți o față bună , spuse Charlotte încet, împingând un cartof fiert înapoi pe farfurie. Și avem încă în fața noastră un drum lung de parcurs. Dar , ar fi foarte plăcut să pot sta de vorbă cu cineva.

– Bine.

Katherine zâmbi după ce-și umezi puțin buzele cu vârful limbii.

După ce-și terminară cina , cele două femei urcară pe punte. Începuse să plouă , o ceață

ușoară le învioră după atmosfera înăbușitoare a cabinelor și coridoarelor.

– Soțul meu crede că sunt moartă , se destăinui Charlotte , în timp ce se agăță repede de balustrada umedă , cu părul și rochia fluturate de un vânt puternic. Până nu demult credeam și eu același lucru despre el. Trase aer în piept.

– Acum mă îndrept spre Anglia pentru a încerca să-l găsesc.

– Draga mea copilă bolborosi încet Katherine.

Nici măcar nu fusese nevoie să întrebe și suspiciunile ei fuseseră adeverite. Povestea era în întregime foarte frecventă. Răscoala *sepoy*-ilor începuse în Meerut cu zece ani în urmă și se răspândise asemeni celei mai molipsitoare ciume până în Delhi , pentru a exploda într-un torent de violență și moarte. Distrusese aproape totul în drumul ei. Când totul se terminase , doar o mică parte din bărbații , femeile și copii englezi fuseseră lăsați în viață.

" Sălbatici barbari ! gândi Katherine bucuroasă de a se fi aflat departe de țara inumană , sălbatică pe care nu încercase s-o înțeleagă vreodată , sau s-o aprecieze.

– Mi-e teamă.

Katherine îşi puse un braţ cărnos în jurul umărului fragil al Charlottei.

– De ce anume , copilă ?

– Zece ani sunt un timp îndelungat. Oamenii se schimbă. India m-a schimbat atât de mult , încât mă recunosc cu greu când mă privesc în oglindă. În mod sigur şi Edward s-a schimbat la fel.

– N-ar fi fost mai înţelept din partea ta să-i fi scris mai întâi ? întrebă ea cu grijă. Trebuie că va fi un şoc îngrozitor pentru el să te vadă în pragul casei lui.

Charlotte privi marea întunecată , în timp ce ploaia şi oceanul îi umezeau faţa. Ca totdeauna, amintirile despre Edward şi timpul pe care îl pierduseră erau dureroase.

– Nu este ceva care să poată fi povestit într-o scrisoare.

– Poate că nu.

– Eram atât de tineri ... şopti Charlotte , cu lacrimi strălucindu-i în ochi.

– Tineri şi atât de îndrăgostiţi.

– Da , şopti ea.

Katherine Blackstone inspiră prelung întrebându-se ce naiba ar putea spune amabil , din moment ce ea n-o invidia deloc pe biata fată

şi nici viitorul care o aştepta. Zece ani erau un timp aşa de lung. Cei care supravieţuiseră masacrului făcuseră tot posibilul pentru a-l elimina din vieţile lor. Nu se putea împiedica să nu se teamă că tânărul soţ al fetei făcuse exact acest lucru. Ar fi fost cel mai natural lucru din lume pe care l-ar fi putut face să vindece o dragoste pierdută cu una nouă.

– Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie , copilă , este un lucru cumplit , oribil , spuse Katherine. Nu există nimeni în lume atât de nechibzuit ca să contrazică acest lucru. Deci , te-ai hotărât să-ţi găseşti soţul , şi-l vei găsi. Dar nu înainte de a face nişte lucruri magice cu tine.

Charlotte izbucnise în lacrimi.

– Mi-e teamă că nu vă înţeleg.

– Ah , o să înţelegi cât se poate de curând. Probabil că nu vom putea să facem din tine fata fără griji care ai fost , dar , cu siguranţă că putem să te transformăm în cea mai stilată tânără femeie care va coborî de pe acest vas.

– Ce anume aveţi în minte ?

Ochii Katherinei clipiră cu plăcere.

– În primul rând , vrei să te laşi în grija mea ?

Charlotte ştia că se schimbase că îşi

pierduse aspectul inocent al frumuseții sale datorită împrejurărilor. În spitalul care îi devenise casă își pierduse de asemenea și simțul modei , stilul. Mintea ei se târa în teamă , în nesiguranța chinuitoare. Era dorința de a fi pentru Edward la fel de perfectă cum ar fi fost el pentru ea. Pentru aceasta ar putea găsi puterea de a se lăsa de bună voie pe mâna unei străine amabile.

– Foarte bine , doamnă Blackstone. Cum doriți dumneavoastră.

– Și în timp ce ne continuăm călătoria , o să-mi povestești despre Edward ?

Charlotte luă o gură de aer.

– Nu este o poveste ușor de spus.

– Atunci o să ascult cu foarte mare atenție.

După un moment , ea își trase mâna de pe balustrada umedă și și-o așează peste a lui Katherine. Trecuse un timp atât de lung de când se bucurase de interesul liniștitor al unei alte femei. Nici una de la Rani. Dar se simțea în siguranță cu Katherine Blackstone. În timp , îi va spune toată povestea. Îi va istorisi despre ceea ce împărtășiseră odată. Apoi va merge în Anglia , la Edward , și va aștepta. Dragostea lor trebuie că supraviețuise. Nu conta faptul că rațiunea o

sfătuia să se păzească împotriva acestei fantezii.

Important era că , mai presus de toate , inima ei trebuia să creadă.

Capitolul 1

Delhi , 1857

– PUNE COŞUL ACELA JOS , SAU , JUR că trag !

În apusul auriu din Delhi , Charlotte Lawrence aţintea un pistol Colt strălucitor la cei doi soldaţi ghemuiţi în livada brigadierului. Fiecare ţinea câte un coş de răchită împletită , pline ochi cu portocale mari , scânteietoare. Dându-şi seama după strălucirea din ochii ei şi felul în care ţinea arma că era o fată care ştia să tragă , Edward Langston şi Arthur Moresby lăsară să le cadă prăzile îndrăznelii lor. Apoi se ridicară în picioare în faţa ei. Charlotte o porni curajos către ei. Buzele ei se despărţiră pe jumătate de furie , pe jumătate din cauza surprizei de a-i fi surprins în această postură.

– Cine vă este superiorul , domnule ?

Moresby , cel mai scund şi mai corpolent dintre ei doi , un bărbat tânăr cu o barbă roşcată îngrijită şi mustaţă , râse la întrebarea ei. Scosese un sunet ascuţit , supărător.

– Ne distram puţin , domnişoară. N-am făcut nici o pagubă , pe cuvânt.

– Cer să ştiu cine este ofiţerul vostru superior !

Celălalt bărbat , înalt , brunet , în uniformă de căpitan , aruncă o privire către complicele său, dar , din nou , Moresby vorbi.

– El este , domnişoară.

Charlotte îşi ridică la el ochii ei ca două pietre preţioase verzi şi gura ei se încreţi ca un boboc mic, trandafiriu.

– Care este numele dumneavoastră căpitane ?

Edward privi în jos la coşul cu fructe şi apoi de-a lungul peluzei vaste , verzi , din spatele casei familiei Graves. Ea îşi închipui că priveşte ca şi cum ar dori să încerce să fugă. Până când a auzit clicul trăgaciului micului pistol tras..

– Ai cumva idee de câţi *sepoy* ar veni alergând dacă ar auzi focuri de armă ?

Vocea ei era stridentă şi Edward îşi dădu

seama că intenţiona să o facă. Cum putea cineva atât de tânăr şi frumos să fie atât de hotărât să trăiască în enclava engleză adăpostită în Delhi era un mister.

– Numele este căpitan Edward Langston spuse el pe un ton adânc , mătăsos , cu o părere de zâmbet lăţindu-se pe buzele sale subţiri. Şi , din moment ce eu nu ştiu cine eşti , s-ar părea că acum sunt în dezavantaj faţă de tine.

Încercarea sa de a glumi o influenţă puţin. Stătea în faţa lui cu o totală siguranţă de sine , cu trupul rigid şi cu pistolul încă aţintit asupra lui. Părul blond , des fusese tras la o parte de pe faţa ei. În umbra soarelui care apunea , Edward gândi că avea cea mai strălucitoare nuanţă de aur.

– Să-ţi fie ruşine , căpitane. Ar trebui să fii un exemplu pentru subordonaţii tăi. Nu un complice la ticăloşiile lor.

– Destul de adevărat , încuviinţă el.

Pe când privi înapoi la ea , amuzat dar şi intrigat de fermitatea ei , îşi simţi pulsul încetinindu-şi bătăile , începând să scadă. Apoi un val fierbinte de calm se lăsă neobservat asupra lui. Era o senzaţie neaşteptată , ca şi când ar fi cunoscut-o de o viaţă. Ea era micuţă , cu o talie

subţire , făcută şi mai subţire de corset , dar faţa ei , chiar frumoasă , era faţa unui înger. Avea forma unei inimi , cu o piele perfectă ca de fildeş şi ochi mari , verzi , cu gene lungi , groase.

Erau multe alte tinere femei în Delhi. Fiice de ofiţeri. Soţii de ofiţeri. Văduve. Femei băştinaşe , serviabile. Dar nici una nu-i lăsase o asemenea impresie izbitoare. Pe când se uita lung la această tânără fată , Edward se surprinse întrebându-se , aproape împotriva voinţei sale , cum ar fi arătat ea îmbracătă în *sari* - costumul naţional din mătase strălucitor pictată , care se lipea de formele unei femei cu o precizie aproape indecentă.

– La ce anume priveşti în felul acesta ? se repezi Charlotte la el.

– Mă uit la o tânără femeie care ar trebui să se decidă dacă urmează să ne împuşte sau să mă lase pe mine să hotărăsc în locul ei.

În ciuda tonului repezit al răspunsului său , Edward nu era deloc nerăbdător ca această întâlnire curioasă să ia sfârşit. Avusese până acum totdeauna un control deplin asupra vieţii sale , asupra femeilor, şi totuşi acum , în prezenţa acestei curioase femei - copil , îi lipsea tot acest control. Ea lăsă pistolul în jos. Ceva se

petrecuse între ei , ceva rapid şi neaşteptat. El îşi dădu seama că şi ea simţise acest lucru.

– Acele fructe aparţin Casei Graves. Comandantul şef al oraşului Delhi nu este deloc blând cu hoţii , spuse ea ferm şi , totuşi Edward putu vedea că faţa ei se îmblânzise.

– Pe viitor voi considera că am fost avertizat, replică el.

Când Edward văzu o urmă de vulnerabilitate în expresia ei , el profită de ea , salutând-o ca un semn de bun augur al întâlnirii lor. Fu o mişcare timidă o încercare jalnică de a-şi regăsi stăpânirea de sine , dar o regretă imediat ce îi văzu încruntarea. Ochii ei verzi minunaţi se îngustară din nou , iar el vedea apărarea ridicându-se din nou. Urmări briza încreţindu-i şuviţele subţiri de păr din jurul feţei - şoapte de aur - şi se declară în sinea lui încântat.

– Plecaţi până nu mă răzgândesc , spuse ea, după o linişte ce părea a dura la nesfârşit.

Edward o privi din nou şi dintr-o dată nu mai exista nimic în jurul lui decât ea. Nici o grădină. Nici o aromă de trandafiri , ibiscus sau iasomie. Nici un locotenent Moresby. Nimic. În acel moment simţi nevoia copleşitoare de a întreba cum o cheamă , dar ar fi mers prea departe ,

ţinând cont de situaţia în care se afla.

În trecut , cu alte femei ar fi existat cu siguranţă o parte inteligentă a discuţiei însoţită de o încuviinţare a flirtului , dar , cum fata făcuse deja doi paşi afară din livadă , Edward nu avea nici o idee ce ar putea să-i spună. În cele din urmă , în silă , se întoarse şi el.

– Căpitane Langston.

De data aceasta vocea fetei fu atât de clară şi de dulce încât îl sperie. Se întoarse încet cu faţa spre ea.

– Aţi putea foarte bine să luaţi fructele cu dumneavoastră. Acum , dacă tot le-aţi cules , s-ar strica dacă le-aţi lăsa aici.

Edward se aplecă şi culese de jos cele două coşuri cu portocale pe când ea stătea şi-l privea cu pistolul atârnându-i într-o mână. Atâta contradicţie în cineva atât de tânăr , se minună el. Fusese un capriciu venirea lui aici. Doi alţi soldaţi îl provocaseră la popotă să se strecoare în grădina brigadierului ziua. Monotonia vieţii din India hrănise plăcerea pentru capricii nelumeşti a tinerilor care pierdeau vremea prea departe de casă. Chiar el dăduse tonul unor asemenea întreceri în ultimii cinci ani. Dar de data aceasta fusese mai mult decât o simplă distracţie.

Edward Langston nu crezuse niciodată în soartă. Era convins de faptul că atracţiile şi întâlnirile amoroase puteau fi planificate asemeni oricărui alt element din viaţa cuiva.

Până azi.

– Cine naiba a fost asta ?

– Nu ştiu , Moresby , spuse Edward aproape fără suflu imediat după plecarea ei. Dar cu siguranţă intenţionez să aflu.

Casa familiei Graves , căminul brigadierului Harry Graves , comandantul garnizoanei Delhi , era o casă grandioasă , cu trei etaje , înconjurată de o verandă străjuită de coloane. În seara aceasta era luminată de duzini de lumânări festive , strălucitoare , plasate exact dincolo de ferestre şi torţe în flăcări strălucind în portic. Aleea pavată cu cărămidă roşie era plină de şarete şi trăsuri , iar aerul serii era plin de dulcele parfum din grădina de trandafiri a doamnei Graves. O linie de gărzi *sepoy* , cu feţe întunecate , îmbrăcaţi în uniforme stacojii decolorate cu centuri oblice , stăteau în poziţia de drepţi supraveghind cu mare atenţie intrarea.

Sus , în unul dintre dormitoarele cu vedere către aleea principală Charlotte se prinse cu

viteză de unul dintre stâlpii patului pe când Rani se lupta să-i înnoade şnururile corsetului crinolinei celei largi.

– Ţine-te bine ! porunci *ayah* tinerei sale stăpâne în limba ei naţională Hindustani zăpăcită în întregime de faptul că asemenea dispozitive erau necesare. În mintea ei , erau nu numai ridicole dar în întregime nesănătoase dăunătoare sănătăţii.

În momentul în care fu strâns legată încorsetată, cu toţi nasturii încheiaţi , Charlotte se mişcă prin cameră într-un foşnet al mătăsii de un galben-citron. Îşi picură pe încheieturile mâinilor parfumul la lavandă adus din Anglia şi apoi îşi privi cu teamă în oglindă cârlionţii strălucitori ca de aur prinşi într-un fildeş de mătase galbenă. Îi atinse unul câte unul , fiecare din ei fiind încă fierbinţi de la fierul de încreţit. Detaliile erau foarte importante. În acea seară totul trebuia să fie perfect.

Îşi trecu o mână peste frunte în timp ce *punkah*-ul ventila încet aerul răcoros al serii , parfumat cu aromă de sământă de in. Prin fereastra deschisă , Charlotte putea auzi zgomotul roţilor trăsurilor şi râsetele oaspeţilor în timp ce înaintau pe aleea circulară. Şeful de brigadă

Graves şi soţia sa dădea o nouă petrecere şi acum , la vârsta de şaisprezece ani , tatăl ei , secretarul Comandantului Graves fusese de acord să-i permită şi ei să ia parte.

Singura fiică a colonelului Hugh Lawrence era frumoasă şi inocentă şi , ca văduv în această ţară vastă şi părăsită de Dumnezeu , era conştient că această combinaţie va avea drept consecinţă parada a duzini de tineri ofiţeri tânjind după o companie englezească. Dar Charlotte era o fată spirituală , fiica tatălui ei : a nega acest fapt ar fi putut atrage după sine ceva mult mai rău decât câteva tururi supravegheate în jurul ringului de dans.

Marea sală de bal era luminată puternic de lumânările aprinse. Candelabrul de cristal strălucea în lumina lor şi de la mişcarea *punkeh*-urilor de pai cu care împărţea tavanul. Deasupra intrărilor fuseseră prinse ghirlande de flori de *casia* şi flori albe de măr. Charlotte coborî scările largi , acoperite cu covoare şi se aşeză în spatele tatălui ei , care arăta atât de distins în uniforma sa de gală. Inima îi bătea ca o tobă de emoţie. El îi prinse mâinile între ale lui şi o strânse deoarece comandantul Graves şi soţia sa veneau către ei.

Harry Graves era un bărbat bine făcut, foarte demn, înalt și subțire, cu o mustață elegantă retezată și cu un smoc foarte la modă de păr alb sub buza inferioară. Soția sa era grasă și palidă, dar foarte fermecătoare. Charlotte le făcu o reverență în noua ei rochie de mătase galbenă.

– Arați într-adevăr minunat în seara asta, Charlotte, zâmbi comandantul.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Înțeleg că tocmai ți-ai sărbătorit ziua de naștere.

– Ieri am împlinit șaisprezece ani, replică ea, ridicându-și bărbia cu mândrie.

– Ai o viață întreagă înaintea ta, draga mea, zâmbi doamna Greves ridicându-și și ea bărbia.

– Și în fața ta, dragul meu prieten ! spuse comandantul făcându-i semn cu ochiul tatălui ei. Apoi privi la cineva aflat în spatele lor și un zâmbet larg, de salut se pogorî asupra feței sale palide, ascuțite.

– Căpitan Langston ! Câtă amabilitate din partea dumneavoastră că ați venit !

– Onoarea este de partea mea, domnule.

Charlotte auzi vocea : adâncă, mătăsoasă, sigură. Își simți inima grăbindu-și bătăile și fața pălind. Era aceeași voce pe care o auzise

puţin mai devreme în grădină. Nu se putea nimic mai rău. Îl cunoştea personal pe comandantul Graves - probabil că avusese permisiunea de a culege portocalele ; şi ea îl gonise din grădină ca pe un criminal obişnuit ! Bătu din picior cu nervozitate pe sub rochia de mătase.

– Căpitane Langston , regimentul dumneavoastră este cantonat în Delhi de destul de mult timp ca să nu-l cunoşti pe secretarul meu , colonelul Lawrence, dar dă-mi voie să ţi-o prezint pe Charlotte , fiica sa. Această tânără şi încântătoare persoană tocmai şi-a sărbătorit ziua de naştere.

Ea se întoarse încet , cu obrajii purpurii , arzând în flăcări. Edward stătea la o oarecare distanţă de ea, înalt şi zvelt , părul său ondulat fiind dat acum cu briantină , buzele lui netede zâmbind plăcut de sub o mustaţă neagră. Charlotte fu de părere că în seara aceea era atât de frumos încât îţi tăia răsuflarea , aşa cum era îmbrăcat în tunica purpurie elegantă , pantaloni de un albastru-indigo cu o eşarfă de mătase albastră , frumos întinsă de-a lungul pieptului. Culoarea eşarfei îi punea în evidenţă culoarea ochilor , făcându-i şi mai strălucitori , sclipitori. Edward se uită la ea fără un cuvânt iar ea îi

studie expresia feței. Charlotte nu-și putea da seama dacă el își bătea joc de ea cu zâmbetul lui elegant , sau dorea să o trădeze pentru prostescul ei comportament din ziua aceea.

– Îmi pare bine să vă cunosc , ca întotdeauna, domnule , spuse el într-un târziu , în timp ce se înclină plin de respect în fața colonelului Lawrence. Și o onoare , Miss Lawrence.

Era foarte clar după expresia feței ei că nu se aștepta să-l vadă aici în această seară dar Edward contase pe acest lucru. De fapt , acesta fusese singurul motiv pentru care acceptase să fie târât într-una din aceste afaceri îngrozitoare. În după-amiaza aceea , în timp ce stătea întins pe patul de campanie , cu greu se putuse gândi la altceva , mintea lui fiind inundată de parfumul ei blând de lavandă.

Câteva rupii date unui *chaprassi* care stătea de pază la ușă îi obținuseră informația pe care o căuta după ce ieșise din grădină. Minunata tânără fată din grădina comandantului era Miss Charlotte Lawrence, care trăia cu tatăl ei în casa familiei Graves. Chiar în ultimul moment Edward își trimisese *cossid*-ul , mesagerul său , un localnic , pentru a spune comandantului că planurile sale se schimbaseră și ar fi foarte

onorat să ia parte la balul din seara aceea.

– Mă întreb , Miss Lawrence , dacă v-ar face plăcere să dansaţi ? întrebă el exact în momentul în care orchestra atacă un nou vals.

Charlotte îl putu simţi pe tatăl ei îndreptându-şi spatele în urma ei , dar văzu şi zâmbetul aprobator al doamnei Graves. Căpitanul Langston era unul dintre cei mai de încredere şi de onoare membri ai anturajului intim al Comandantului Graves , iar ea nu-l putea refuza.

– Acesta este primul bal al fiicei mele căpitane, spuse Hugh Lawrence pe un ton sever. Ai grijă de ea.

Edward se înclină în faţa colonelului şi apoi o conduse pe Charlotte către ringul de dans. Când se aflau la o distanţă destul de mare de tatăl ei , ea spuse

– Sunt îngrozitor de stânjenită căpitane Langston. Trebuie să mă ierţi.

Edward îi luă mâna.

– Pentru ce , Miss Lawrence ?

– N-am avut nici cea mai vagă idee că dumneavoastră...

– Că sunt o cunoştinţă atât de apropiată a comandantului şi a doamnei Graves ?

Începutul unui zâmbet - același zâmbet pe care îl văzuse mai devreme în grădină - îi ridică din nou colțurile buzelor.

– Exact acesta a fost motivul pentru care oamenii mei au îndrăznit să mă provoace să facem un raid prin grădină. Așa cum bine ai ghicit , mă aflam acolo în scopuri nu tocmai cinstite. Bineînțeles că nu ai nici un motiv pentru care să te simți stânjenită.

O strânse de mână în timp ce se mișcau printre ceilalți dansatori. Valuri de muselină și mătase , ivoriu , galben , albastru , verde se despărțeau și apoi se apropiau de uniformele albastru cu purpuriu. Abia acum Charlotte îi studie fața , atât de diferită în lumina lumânărilor decât fusese în soarele după-amiezii.

Era un bărbat suplu , chipeș , cu pomeți înalți, ochi de un albastru luminos și clar și un zâmbet care putea fi la fel de visător pe cât era de seducător. Aceste trăsături de un clasicism izbitor pe care Edward Langston le descoperise cu mult timp înainte, trebuiau să-l scoată din modestul sat din Anglia și să-i ofere o viață mult mai bună decât a tatălui său. Serviciul militar fusese calea. Dar niciodată nu se luptase pentru a ajunge în India.

Se considerase totdeauna blestemat să fi fost trimis într-o țară unde , opt luni pe an ești pradă căldurii înăbușitoare și mirosului constant al bălegarului de vacă. Blestemat până în această după-amiază. Își dăduse seama încă din primul moment că această fată , Charlotte , era tot ce și-ar fi putut dori într-o femeie , o soție , și că erau sortiți unul celuilalt.

– Dacă îmi permiteți , Miss Lawrence Charlotte este un nume minunat.

– Am fost botezată după bunica mea , Lady Charlotte Pearce.

Ah , încuviință el încercând să pară indiferent.

– Edward este un nume puternic.

– Eu am fost botezat după bunicul meu , bărbatul care avea măcelăria din satul nostru , spuse el , învingându-și tendința de a face o dezvăluire care să pară mult mai importantă.

Era ciudat cât de confortabil se simțea cu ea. Cumva , cu această tânără femeie , Edward își pierdea toată abilitatea de a-și menține imaginea de nobil. Până în momentul în care cuvintele îi ieșiră de pe buze , nu se putuse imagina dezvăluind cuiva ceea ce tocmai îi spusese Charlottei. Și asta nu din cauza inocenței

sale , deşi aceasta îl intrigase din primul moment. Tabăra era plină de fiice inocente de ofiţeri foarte dornice să-l prindă în mrejele lor , într-o viaţă ca a taţilor lor. Probabil asta era , lipsa experienţei de aşteptare de pe faţa ei , care îl încântase atât de tare.

În timp ce aceste gânduri îi trecură prin minte , Edward se surprinse zâmbindu-i , ochii ei sclipitori verzi arătând toată lumina lumânărilor , iar părul ei strălucind în cea mai frumoasă nuanţă de auriu pe care o văzuse vreodată. Apoi , tot atât de repede , zâmbetul lui păli. Valsul avea să se termine în curând. Ea se va întoarce sub protecţia tatălui ei şi ocazia de a face sau a spune mai mult va fi pierdută pentru totdeauna.

– Este foarte cald aici , înăuntru , spuse el într-un târziu.

– India este un meleag fierbinte , căpitane Langston.

– Ştiu că ar putea suna foarte îndrăzneţ din partea mea , dar aţi ...

Cu foarte mare greutate reuşi să forţeze cuvintele să-i treacă de buze , ştia cât de ciudat ar suna ele pentru ea.

– Ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti afară să

luăm puţin aer curat ?

Charlotte îşi ridică puţin capul şi îl privi cu mare atenţie după ce muzica se sfârşi încercând să-i măsoare sinceritatea.

– Nu cred că tatăl meu ar fi de acord.

Edward îşi simţi inima prăbuşindu-se. Senzaţia îl dezarmă. Niciodată nu-şi dorise ceva atât de mult pe lume cum îşi dorea un singur moment de singurătate cu această fată. Totuşi, înţelese situaţia. La urma urmei , abia fuseseră prezentaţi unul altuia , iar o tânără doamnă nu iese pe o terasă întunecoasă cu un gentleman , indiferent de ceea ce simţeau că se petrece între ei.

– Bine , nu doresc să mă împotrivesc dorinţelor tatălui tău spuse el într-un sfârşit încercând să pară sincer.

Şi îi întinse braţul pentru a o conduce înapoi la colonel , care le urmărise fiecare pas. Pe când treceau prin mulţimea presărată cu crinoline largi de mătase , Charlotte vorbi pe neaşteptate. Fără să se uite la el.

– Bineînţeles , dacă se întâmplă să te afli pe verandă într-o jumătate de oră şi drumurile noastre se întâlnesc , atunci ar fi vorba de cu totul altceva.

– Fără îndoială , zâmbi el triumfător.

*

* *

Noaptea de ianuarie era plină de licurici care pâlpâiau ca o mie de micuţe stele dansatoare. Aerul era dulce şi greu de la parfumul florilor de iasomie şi de trandafiri din grădina doamnei Graves. Pe veranda largă , râsetele oaspeţilor şi clinchetul paharelor pălise în faţa zgomotelor ciudate ale nopţii indiene : urletul îndepărtat al şacalilor ţipătul papagalilor şi cântecul greierilor.

Charlotte îşi trase peste umerii firavi şalul alb de dantelă şi privi în noapte. O clipă mai târziu îl simţi pe Edward lângă ea. Era atât de aproape de ea , încât un singur pas mai mult ar fi fost indecent. Primul gând al Charlottei fu că mirosea altfel - a proaspăt spălat , mai bine decât tatăl ei. Era un miros surprinzător de senzual ; mirosul trupului bărbătesc şi al săpunul Castîle. Simţi un impuls neaşteptat. Acest sentiment îi era străin , unul pe care nu îl înţelese. Stătea foarte tăcută , temându-se că , dacă ar fi privit-o acum în faţă , el ar fi putut observa în ochii ei acea nouă senzaţie.

– Deci , Miss Lawrence , spune-mi , de cât

timp sunteţi aici în Delhi ? o întrebă Edward , amândoi prefăcându-se că văd sau că îi interesează ceea ce se petrece pe gazonul vast şi întunecos ce se întindea în faţa lor.

– De zece ani , răspunse ea simplu , iar Edward se gândi că trebuie să fi însemnat cât o viaţă de om pentru ea.

– Şi nu te-a deranjat arşiţa verii ?

– Pe toată lumea deranjează căldura , căpitane. Doar că unii dintre noi s-au acomodat mai bine decât alţii.

– Ei bine , nu este şi cazul meu. Nu mă voi acomoda niciodată cu ea.

– Atunci , nu-ţi place Delhi ?

– Până în această după-amiază , am fost sigur că-l detest.

Exact în acest moment , Rani alunecă în tăcere în afara cercului de umbră în care se aflase şi îi vorbi pupilei sale într-o şoaptă de Hindustani. Era o limbă ce conţinea şi puţine cuvinte englezeşti , incluzându-l şi pe Edward , bineînţeles , dar Charlotte răspunse cu uşurinţă frumoasei femei localnice. Apoi , cu un gest elegant , o concedie. Rani se mişcă ca şi cum ar fi dorit să mai spună ceva , dar se gândi mai bine şi renunţă. Îşi înclină capul şi , într-o tăcere

profundă , se înapoie la grupul de localnice cu fețe de culoare întunecată care îi urmăriseră din colțul întunecos al verandei. Când Charlotte simți că Edward o privea cu insistență , își ridică ochii cu timiditate. Fața ei era luminată de strălucirea lunii.

– Cum ai învățat să vorbești așa ? întrebă el , iar ea își alungă din minte admirația din ochii lui.

Senzația era plină de căldură și familiară și o făcea să se simtă mai frumoasă , mai dorită decât oricând.

– Rani a fost de părere că ar trebui să învăț, spuse ea simplu , simțind cum crește puterea ei asupra lui. Vrea să intru în sală chiar în acest moment.

El făcu un pas către ea.

– Și... ce i-ai răspuns ?

– I-am răspuns că acum sunt destul de mare ca să-mi port singură de grijă.

– Miss Lawrence , dacă-mi permiți să-ți spun , după ceea ce s-a întâmplat azi după-amiază în grădina comandantului , sunt absolut de acord cu tine.

Edward simți dorința cea mai copleșitoare de a o săruta. Încrederea ei tinerească , împreună

cu o naivitate reală erau molipsitoare. Dar era prea devreme. Trebuia să fie foarte atent pentru a nu speria această pasăre tânără şi gingaşă... În loc de a o săruta inspiră adânc şi se luptă cu sine să nu lase să-i scape un zâmbet de admiraţie.

— Pistolul a aparţinut mamei mele , rosti Charlotte după o tăcere penibilă , fiindu-i teamă că , dacă nu va continua să vorbească , aceste clipe şi acest bărbat vor dispărea pentru totdeauna. Nu i-a plăcut India foarte mult şi era convinsă că o femeie ar trebui să ştie cum să ţină pe cineva la distanţă şi să se protejeze de localnici.

— Cu toate acestea , fiica ei le vorbeşte limba şi le trezeşte grija pentru ea.

— Aşa cum am mai spus , căpitane , oricine se poate acomoda.

Liniştea se lăsă din nou iar Edward privi în jos la mâinile ei , amândouă aşezate pe balustrada verandei. O strângea cu atâta forţă încât , chiar numai în lumina lunii putea vedea că degetele i se albiseră cu totul. Se strădui să nu râdă cu glas tare atunci când îşi dădu seama că era la fel de neliniştită ca şi el. Dacă ar fi luat în seamă doar încrederea cu care vorbea , nu ar fi realizat niciodată acest lucru.

– Porţi o brăţară într-adevăr splendidă , spuse el despre cea pe care o avea Charlotte la mână.

Lucrătura în aur era un desen complicat , indian.

– Este un cadou.

– De la *ayah* a dumitale ?

– De la tatăl meu. Este un cadou primit de ziua mea.

Şi , cum Charlotte îşi ridică mâna cu brăţara în lumina lunii , Edward îi luă mâna şi şopti :

– Este minunată.

Ea era foarte conştientă de mâna lui fierbinte pe încheietura mâinii ei. Era o strângere de mână puternică , masculină , degetele lui îi apăsau venele , iar ea simţea acum acelaşi surprinzător impus pe care-l simţea şi el când ieşise pe verandă. Charlotte nu mai simţise niciodată atingerea vreunui alt bărbat în afară de cea a tatălui ei , iar acest fapt o descuraja. Dar , chiar dacă acest lucru nu se cădea , nu se putea hotărî să se împotrivească. Atingerea mâinii lui calde o înfioră. Pulsul lui , bătând năvalnic , avea acelaşi ritm alert cu al inimii ei.

Când îşi ridică ochii , el o privea din nou cu insistenţă. Ochii lui erau mari şi rotunzi. Buzele

lui erau umede şi uşor depărtate. Charlotte nu mai simţise până atunci cum este să doreşti să fii sărutată de un bărbat , dar în acel moment îşi dorea mai mult decât orice altceva să simtă acele buze apăsate pe ale ei. Se aflau la o distanţă foarte mică unul faţă de celălalt. Şi el îşi dorea să o sărute. Ea putea simţi acest lucru. Apoi îi lăsă mâna.

– Se face târziu. Ar fi mai bine să mergi înapoi înăuntru , spuse el , şi mişcarea , ca şi tonul vocii , fu bruscă.

– Da , bineînţeles , încuviinţă ea , încercând din toate puterile să-şi ascundă dezamăgirea din voce , în timp ce se întorceau la lumină.

Exact în acea clipă se uită cu colţul ochiului şi işi dădu seama că Rani îi urmărea încă. Acesta fusese şi motivul pentru care Edward se îndepărtase atât de brusc de ea. Şi el observase servitoarele care îi urmăriseră din umbră. Când deschise uşa sălii de bal şi îşi dădu seama că râsetele , discuţiile şi muzica îi vor împiedica să stea de vorbă , Edward îi atinse braţul. Îşi dorea să o mai reţină puţin , dar nu-şi putea asuma riscul de a o privi din nou.

– Ştiu că trebuie să te văd din nou , şopti Edward , ca şi cum pentru el , acesta ar fi fost

cel mai firesc lucru din lume de spus.

– Da , spuse ea simplu împărtăşindu-i gândurile. Mâine. La ora ceaiului în fundătura de peste râu , lângă Bridge of Boats.

– Ştiu că ceea ce îţi cer nu se cade , dar nu doresc decât să pot să-ţi vorbesc departe de privirile dezaprobatoare ale tatălui tău şi ale lui *ayah*.

– E în regulă. Nu voi sta mult , dar ne vom întâlni călare. Sunt obişnuită să călăresc împreună cu tata când toţi ceilalţi îşi luau ceaiul , dar mâine el va fi ocupat cu altceva.

Timpul trecu repede , avură doar câteva clipe de singurătate pe verandă , dar Edward simţi o exaltare sălbatică în timp ce se înapoiau în sala de bal. Era un sentiment care prevestea necazuri, cel mai curios pe care îl cunoscuse vreodată , dar ştia , aşa cum ştiuse încă din primul moment al întâlnirii din grădina familiei Graves , că Charlotte Lawrence , această fată frumoasă spirituală , va fi o parte din viaţa lui.

Pentru totdeauna.

Edward urcă ultima treaptă către bungalow-ul său şi se opri pentru un moment să se odihnească pe veranda lui largă , cu acoperiş de

paie. Într-o noapte fermecată ca aceea , nu ar mai fi dorit să intre. Ştia ce va găsi dincolo de uşă. Deja putea auzi râsetele grosolane. Glumele obscene. Fumul de ţigară şi aroma Whiskey-ului îndepărtară ultimele urme ale parfumului delicat de lavandă al Charlottei.

Edward Langston se afla în India de aproape cinci ani , părăsise Anglia la aniversarea vârstei de douăzeci şi opt de ani şi nu se aşteptase niciodată ca atenţia să-i fie îndepărtată de la scopul urmărit. Şi iată că , dintr-odată , acest lucru se întâmplase. Până în ziua aceea , postul său din Regimentul 38 fusese pentru el cel mai important lucru din lume. Singurul. Îşi urmărise scopul cu o intensitate constantă , hotărât să-şi schimbe cursul vieţii de la ceea ce ar fi devenit ca fiu al patronului cârciumii din sătuleţul Cotswold din Tetbury.

Serviciul militar fusese singura cale , o cărare îngustă deschisă bărbaţilor ambiţioşi şi destul de hătărâţi pentru a o urma. Preţul pentru cei de aceeaşi categorie socială ca şi el fusese mare: dacă nu în India , atunci urmau să-şi satisfacă serviciul militar fie în Persia fie în Burma. Acestea erau posturile cele mai îndepărtate de care numai cei bogaţi se puteau salva şi-i

plăteau pe ceilalţi , ca Edward , pentru a le lua locul. Dar , prin muncă grea şi cu puţin noroc , într-o bună zi se va vedea din nou pe pământ englezesc , destul de bogat pentru a pretinde viaţa pe care o merita. Viaţa pe care , până în acea zi , crezuse că o doreşte.

Edward răsuci clanţa uşii în silă , şi un amestec de mirosuri acre îl întâmpină. Patru bărbaţi , toţi de grade inferioare lui în Regimentul 38 , stăteau în jurul unei mese mari, şubrede pe care se aflau împrăştiate o sticlă de whiskey pe jumătate plină , pahare murdare , un dicţionar Hindustan şi un pui fript , pe jumătate mâncat.

– O ! Langston ! Ai picat exact la timp ! Aceşti indivizi mă omoară pur şi simplu , chicoti colegul de cameră al lui Edward , Arthur Moresby , în timp ce-şi aruncă pe masă cărţile.

– Nu astă-seară , murmură Edward , dorind să mai savureze încă puţin întâlnirea cu frumoasa fiică a colonelului. E târziu. Mă duc să mă culc.

Khansaman- ul lui Edward , un indian înalt , brunet al cărui nume era Rajab , cu rol de majordom în micuţul bungalow englezesc , îi luă jacheta şi apoi se retrase în linişte.

– " Nu astă-seară ", îl imită John Evans , un tânăr locotenet. Ce-nseamnă asta ? Acum , după ce ai cinat cu comandantul în funcție al întregului Delhi ai devenit mult prea superior pentru colegii tăi ?

Arthur nesocoti starea sufletească a lui Edward și turnă prietenului său un pahar. I-l puse în mână în timp ce se făcea o nouă mână de cărți în mijlocul camerei lor. Edward ezită doar un moment. Apoi mai mult din obișnuință decât din dorință , ridică paharul ciobit la buze și bău whiskey-ul ieftin. Îi arse gâtlejul și închise ochii exact în clipa în care John Evans își ridică propriul pahar și râgâi cu zgomot. Edward privi la ceilalți prieteni ai săi așezați în jurul mesei. După un moment zâmbi și se aruncă într-unul dintre scaunele de bambus din jurul mesei.

– Probabil că Langston știe ceva mai mult despre toată treaba , spuse Henry Dunsford în timp ce aprinse un trabuc de Manila de la flacăra aurie a singurei lămpi cu ulei dintre ei.

– Tot ceea ce știu este că , după ce-mi termin băutura , o să mă culc.

– John tocmai ne spune că a auzit un zgomot, departe de a fi adevărat , dacă mă întrebi pe mine spuse Arthur. Zicea că ambalajele

gloanţelor pentru noile puşti pe care le vor primi *sepoy*-i vor fi unse cu seu de vacă şi untură de porc.

– Ei bine , trebuiau să fie unse cu ceva , pufăi Henry Dunsford , şi un norişor gri de fum de ţigară se undui în jurul feţei sale o faţă pătrată , palidă , marcată pentru totdeauna de variola avută în copilărie.

– Imaginaţi-vă doar ce ar face un hindus dacă ar bănui numai aşa ceva ! zâmbi afectat John Evans. Gândiţi-vă numai că pentru ei scârboasa de vacă este sacră. Fără a-i mai pomeni pe musulmani , cărora le este scârbă de porci pe motiv că sunt murdari !

– N-am auzit nimic despre asta , spuse sincer Edward , buzele sale desfăcându-se din cauza surprizei a ceea ce ar putea implica un asemenea zvon primejdios.

– Le-am spus că este imposibil , spuse Arthur. Ar trebui să ştie câtă gălăgie ar produce un asemenea fapt.

– *Sepoy*-i s-ar putea al naibii de bine răscula din cauza asta , specul๎ă Dunsford în timp ce scutura scrumul de ţigară pe podea.

– Nu are nici un sens să ne panicăm exclamă Arthur. Chiar dacă ar fi adevărat , cum

ar putea ei descoperi acest lucru ?

Edward îşi trânti paharul pe masă , ochii lui albaştri strălucind de neîncredere.

– *Tu* ai descoperit , nu-i aşa ?

Bărbaţii îşi aplecară capetele până când Arthur luă o gură de whiskey şi apoi întrebă

– Crezi că dacă ai vorbi cu comandantul ar fi de vreun folos , Langston ? Şi cel puţin ar pune capăt zvonurilor ?

– Eu ?

– Ei bine , bătrânul te place , nu-i aşa ? Şi , în cele din urmă , ai fost invitat personal la un bal la marele conac , îi reaminti Henry Dunsford, indicându-l cu un pahar gol.

– Alături de alţi o sută alţi prieteni foarte intimi.

– În ceea ce mă priveşte , cred că Arthur are dreptate , încuviinţă John Evans. Dacă există ceva adevăr în acest zvon , toţi am putea fi în mare primejdie în acest loc uitat de Dumnezeu. Ne-am impus până acum în mod constant credinţele noastre în faţa acestor sărmani localnici , dar ei le-au acceptat doar pentru un timp. Nu le vor mai accepta mult timp.

Deodată un scorpion se strecură de-a lungul bârnelor podelei , scoţând un zgomot uşor pe

lemnul gol. Fără nici o vorbă , Arthur îşi ridică pistolul de pe masă şi trase un singur foc cu care nimeri creatura supărătoare trimiţând-o în celălalt colţ al camerei.

– Tu eşti singurul pe care îl putem întreba , insistă Arthur.

Apoi , privind la figurile surprinse din jurul mesei zâmbi ironic :

– Creaturi mici şi îngrozitoare. Înţepăturile lor sunt într-adevăr rele.

Edward era obosit şi îşi dorea să se întindă în pat. Dar era absolut de acord cu ceea ce spuseseră colegii lui pe jumătate beţi , şi nu l-ar fi surprins dacă un asemenea fapt abominabil ar fi fost adevărat. Britanicii se amestecaseră într-o cultură şi civilizaţie străină dorind să impună cu forţa anumite schimbări în viaţa oamenilor. În cea mai mare parte , obiceiurile şi tradiţiile băştinaşilor erau tratate cu mult dispreţ aici. Britanicii găsiseră că era mult mai convenabil să privească rolul lor în India ca fiind cel al unor salvatori , eliberându-i pe localnici de opresiunea conducătorilor lor tradiţionali , decât ca fiind ei înşişi printre opresori. Continuă anexare a pământurilor lor sub masca progresului nu făcuse decât să adâncească nemulţumirea oamenilor.

– Şi ceea ce este mai rău , sparse Evans liniştea, e că am auzit că totul o să fie făcut intenţionat. Gândiţi-vă numai. Acele cartuşiere trebuie să fie unse şi , dacă soldaţii *sepoy* sunt forţaţi s-o facă , vor fi excluşi din castă.

Henry Dunsford chicoti şi-şi privi din nou cărţile.

– Atunci ar face bine să fie naibii pregătiţi pentru o convertire la creştinism.

Arthur clătină din cap.

– O manevră inteligentă de a-i salva complet şi de a-i aduce la ceea ce noi numim civilizaţie.

– Toate aceste lucruri sunt imposibile , se enervă Dunsford.

– Sunt oare ? întrebă Edward , în tonul vocii lui putându-se ghici un avertisment clar.

O linişte lungă şi apăsătoare se lăsă în micul bungalow , iar urletele îndepărtate ale şacalilor umplură aerul nopţii. Edward se simţi ca şi cum , dintr-odată , ar fi purtat pe umeri povara întregii armate britanice împreună cu familiile lor , pusă chiar de către proprii săi prieteni. Acesta era preţul ambiţiei sale , reflectă el , de a se fi stabilit într-un post destul de înalt pentru a putea aduce nişte schimbări. Fie că-i era pe plac sau nu , avea o responsabilitate. " Bunule

Dumnezeu , dacă într-adevăr ar fi o şansă cât de mică ca un zvon ca acesta să fie adevărat şi eu nu fac nimic pentru a încerca să-l înlătur "

Edward îşi termină băutura şi se ridică din nou în picioare. Prietenii lui aveau dreptate în privinţa unui lucru. Cea mai mare parte dintre *sepoy* , care făceau parte din armată erau hinduşi. În ciuda dispreţului lor profund pentru legea britanică , nu găsiseră nici un motiv destul de puternic pentru a se uni cu musulmanii. Dacă ceea ce spuse Arthur era adevărat , era foarte posibil ca această situaţie să se schimbe şi , dacă se schimba , chiar vieţile lor erau în cel mai mare pericol. Dintr-odată Edward se simţi foarte obosit , iar efectele binefăcătoare ale balului păliseră în faţa realităţii lugubre a vieţii de zi cu zi din India.

– Foarte bine , oftă el. Voi încerca să-l văd pe Graves de dimineaţă. Dar nu ştiu cu exactitate dacă zvonurile sunt adevărate. Şi , chiar dacă ar fi , nu vă pot promite nimic.

– Bineînţeles că nu poţi , spuse John Evans pe un ton jos , pipăindu-şi cărţile. Dar , cu voinţa lui Dumnezeu , poate că va fi suficient să încerci.

Edward mai rămase în picioare câteva

momente, furios că seara se terminase în acest mod , plictisit că toată lumea venea la el pentru a primi sfaturi. Îşi trecu o mână peste faţă. Acum era obosit şi nu dorea să se gândească la *sepoy* sau cutii pentru gloanţe nici măcar la pericolul iminent. În acel moment fantezia inocenţei ispititoare a Charlottei îi înceţoşa mintea.

Rajab apăru din umbră în dormitorul lui Edward câteva momente mai târziu , mişcându-se surprinzător de tăcut pentru un bărbat de talia lui , şi îl ajută să-şi scoată cizmele.

– Ia spune-mi Rajab , zise Edward suspinând , în timp ce se cufunda într-un scaun. Care este părerea ta despre zvonul care i-a îngrijorat pe prietenii mei ?

– *Sahib* ? întrebă el lipsit de expresie , ridicându-şi privirea deoarece stătea îngenunchiat la picioarele căpitanului.

– Uite Rajab , zâmbi Edward. Suntem împreună de un timp îndelungat , de la Calcutta, şi cred că te cunosc destul de bine. Ai auzit discuţia noastră.

Khansaman-ul luă cizmele şi le aşeză cu eleganţă într-un colţ , sub cuierul pe care se afla

jacheta țeapănă , stacojie , a căpitanului. Când se întoarse la loc , Edward putu să vadă expresia încruntată care îi umbrea fața lată.

– Sunt zvonuri pe care le-am auzit și eu , *sahib* , admise el.

Edward se aplecă înainte în fotoliu.

– Printre oameni ?

– Printre oameni ca mine , *sahib*.

– Și ce spun ? întreabă Edward după un moment de liniște , luptându-se să-și stăpânească îngrijorarea crescândă din voce. Te rog , trebuie să-mi spui.

– Ei spun că este de preferat moartea , pierderii castei , răspunse el , întunecat iar vočea i se înăspri amenințătoare. Nu cred că englezii mai pot face ceva împotriva noastră când am îndurat deja atâtea din cauza lor.

– Și eu sunt unul dintre ei , Rajab , îi reaminti Edward. Și eu sunt englez.

Khansaman-ul atât de bine făcut , pe care Edward îl angajase în prima sa săptămână la Calcutta imediat după ce sosise în India , nu fu de acord.

– Nu , căpitan-*sahib* , dumneavoastră nu sunteți ca ceilalți. Dumneavoastră aveți respect pentru o cultură care este diferită de cea a

poporului nostru. Nu doriţi să schimbaţi tot ceea ce nu înţelegeţi. Acesta este singurul motiv pentru care mi-am părăsit căminul şi am venit la Delhi cu dumneavoastră.

Edward îşi simţi inima tresărind pentru că Rajab spusese aceste lucruri ca pe un fapt oarecare şi nu ca pe un compliment. Se ridică din scaun , astfel încât acum cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă , creându-se o tensiune între ei.

– Atunci , tu eşti de părere că un zvon ca acesta, fie că este sau nu adevărat , ar putea să-i unească pe hinduşi cu musulmanii împotriva noastră ?

Rajab îşi ridică genele groase , întunecate şi îl privi pe Edward implacabil.

– Sunt de părere , *sahib* , că ar fi foarte periculos să crezi altceva.

După ce toate luminile din tabără se stinseră, Edward dădu la o parte plasa de ţânţari şi se aşeză pe micul pat de campanie. Acesta era momentul zilei pe care îl prefera. Şi clipa de care se ţinea cel mai mult. Acum nu mai avea incotro, decât să coboare garda.

Dar , pe un întuneric ca acesta , când nu mai

existau distracţii , imaginea de încredere în sine, cu grijă cultivată , şi pe care Edward forţa pe toată lumea să o vadă , pălea în negrul ca smoala al nopţii. Edward îşi trecu o mână peste faţă şi luă dintr-un sertar al noptierei o cutie din lemn de camfor. Înăuntru se aflau câteva monezi britanice , o colecţie de scrisori legate cu o panglică de satin roşu şi un inel de argint cu un mic opal încrustat.

Îşi puse inelul pe degetul arătător exact deasupra unghiei , aducându-l în lumina flăcării singurei lumânări din cameră. Era unicul suvenir pe care îl avea de la ea. De la Adelaide Langston. Odată urâse acest inel sărăcăcios , pentru că fusese tot ce tatăl lui îşi putuse permite. Când părăsise Anglia , se gândise că acesta era ultimul simbol al vieţii sărăcăcioase de care îşi dorise cu disperare să scape. Dar mama sa îi pusese în palmă micuţa şi simpla bijuterie şi , prin ea , îi poruncise să nu uite niciodată de unde vine indiferent unde l-ar fi purtat ambiţiile. Murise o lună mai târziu , iar Edward îl pusese deoparte şi nu-l mai privise , până în această seară.

– Ţi-ar place Charlotte şopti el privind inelul mamei sale , vorbind memoriei sale. Este

deșteaptă ca tine. Are spiritul tău N-am mai întâlnit niciodată pe nimeni ca ea.

În Tetbury fusese o fată care l-a iubit. O cunoștea de când erau copii. Dar nu o iubise. Au mai fost și altele de atunci. Dar nici una dintre ele nu îl făcuse să se simtă cum îl făcuse Charlotte. Deschis și vulnerabil. Ca și când toată această ambiție a lui era fără importanță prin comparație. Și , dintr-o dată , spre surprinderea lui , simpla bijuterie avea o semnificație.

Edward așeză cu grijă inelul în cutie și suflă în flacăra singurei lumânări , mintea lui fiind plină de gânduri despre Charlotte. Stătea astfel în intuneric , fără a dori să doarmă și întrebându-se ce surprize frumoase îi*va aduce ziua de mâine , când o va revedea.

În dimineața următoare , Edward urcă plin de agerime scările de la intrarea în casa familiei Graves, rezidența și cartierul general al comandantului în funcție al garnizoanei Delhi. Noaptea trecută fusese izbit din plin de implicațiile a ceea ce îi spuseseră Arthur și ceilalți. Cuvintele de avertizare ale lui Rajab îi alimentaseră teama. Dar azi , nimic nu i-ar fi putut tulbura buna dispoziție. Urma s-o vadă din

nou pe Charlotte şi nu-şi putea aminti să fi fost vreodată atât de fericit înaintea întâlnirii cu vreo femeie. Dar, prima dată trebuia să aducă la îndeplinire ceea ce promisese. Îl va întâlni pe Harry Graves şi va încerca să pună capăt zvonurilor acelea nenorocite. Detesta bârfele , mai ales pe cele periculoase ca aceasta.

Se înălţă pe vârfuri şi trecu drept printr-un şir de *punkahwallah*-i care ridicau şi lăsau paletele din răchită într-o mişcare ritmică. Un *khawasin* cu turban îl salută înclinându-se adânc în faţa lui , în timp ce intrară pe uşă în hol îndreptându-se către biroul secretarului general al comandantului , tatăl Charlottei.

Hugh Lawrence zâmbi , ridicându-se în picioare în spatele unui birou mare , din lemn de mahon , acoperit cu hârtii. Era un bărbat mic de înălţime , robust , cu un păr rar , o mustaţă lungă , căruntă şi favoriţi în întregime cărunţi. Ridurile din cauza grijilor şi a prea multor ani petrecuţi în soarele Indiei i se întipăriseră adânc pe faţa plină. Îi făcu semn lui Edward să înainteze.

– Bună dimineaţa , căpitane Langston.

– Domnule , îl salută Edward.

– A fost minunată petrecerea de aseară.

– Da , splendidă într-adevăr , replică Edward, aproape sigur că interesul său pentru fata colonelului era evident pe figura lui tânără , bronzată. Pentru prima dată în viață , se dovedi că se înșelase.

– Suntem fericiți că , în cele din urmă, am reușit să te convingem să iei parte la una dintre micile noastre serate. Știi că comandantul Graves are o părere foarte bună despre tine.

– A fost totdeauna foarte amabil cu mine.

– Și dumneata i-ai acordat fiicei mele primul dans. Foarte frumos din partea dumitale să-i faci plăcere în acest fel.

Edward făcu tot posibilul să pară dezinteresat.

– Plăcerea a fost a mea , sir.

– Dar știi cât de fanteziste pot fi fetele. Presupun că această copilă se va îndrăgosti de dumneata cât de curând.

– " Copilă " , sir ?

– Da , Langston. Fiica mea abia a împlinit șaisprezece ani , se trase el de vârful mustății. Într-o zi , peste cinci ani sau ceva mai mult , sper să fie o soție extraordinară. Dar , deocamdată , ea este încă fetița mea cea mică. Știi cum este.

Colonelul se așează și își încrucișă brațele peste piept.

— Ia , spune-mi , cum ai ajuns să-l cunoşti pe comandant atât de bine ?

— Comandantului Graves îi place să vâneze. Din fericire , eu am fost capabil să-l ajut să-şi îmbunătăţească tehnica.

— Cu siguranţă că nu la Londra ai învăţat aşa ceva.

Edward îşi prinse mâinile la spate şi se legănă pe călcâie.

— Nu sunt din Londra , sir.

— Oh ?

— Sunt din Tetbury.

— Tetbury ? se strâmbă Hugh Lawrence , şi tocita faţă i se strânse într-o grinasă. Unde naiba e asta ?

— Este un târg mic din Cotswolds , sir.

— Eşti de la ţară ? Niciodată n-aş fi ghicit asta privindu-te. Ai comportamentul şi stilul unui...

Edward ridică o sprânceană.

— Aristocrat , sir ?

— Langston , n-am dorit să spun că ...

— Desigur , colonele Lawrence. Nu mi-e ruşine să mă fi născut ca fiu de muncitor. Avantajul sărăciei a fost că mi-a dezvoltat o patimă adevărată pentru succes , ceva despre care

clasa aristrocată știe foarte puține lucruri.

Figura acră a lui Hugh Lawrence se făcu stacojie. Se considerase totdeauna un minunat judecător al caracterelor și mai văzuse și înainte oameni asemeni lui Edward. India era plină de ei. Aroganți. Ambițioși. Convinși că înfățișarea lor și un mod inteligent de a folosi cuvintele vor masca lipsa de sânge nobil și de origine. Slavă Domnului că Charlotte era încă un copil și nu era nevoit să facă față unui pretendent ca acesta. Cel puțin nu până când va reuși să-și convingă fiica de cât de demnă de dispreț ar fi o asemenea asociere.

– Bine , atunci , întrebă el tăios , pe un ton distant , ce aș putea să fac pentru dumneata în această dimineață ?

– Aș dori să-l văd pe camandant , dacă are câteva momente libere.

Răspunsul lui Hugh Lawrence fu ca un croncănit. Obrajii plini dintre favoriții săi tremurau în timp ce râdea. După un moment, tuși pentru a se opri din râs și se lăsă pe spate în fotoliul maro din piele.

– Îmi pare rău , tinere. Nu e nimic personal. Este doar faptul că jumătate din Delhi dorește același lucru. Trebuie numai să te așezi la coadă.

Edward își încordă tot trupul.

– Cu siguranță că și-a planificat ceva timp pentru a asculta problemele oamenilor săi în timpul zilei sale ocupate.

– Comandantul Graves nu primește pe nimeni înainte de ora două și chiar soția sa întâmpină probleme în a-i reține atenția cu câteva treburi. Afacerile îl țin încuiat în biroul ăla afurisit al lui de dimineață până seara. Le ia foarte în serios.

– Cred că ceea ce am eu de spus poate fi important , insistă Edward. E o problemă care ține de moralul oamenilor. Mi-ar displace profund să-i menționez la următoarea partidă de vânătoare dificultatea pe care am întâmpinat-o în a-l vedea ... mai ales dacă această mică problemă se dovedește a fi ceva realmente serios.

Hugh Lawrence își frecă fruntea cu dosul mâinii durdulii și îl studie pe Edward cu ochii reci gri-cenușii. Pentru un motiv oarecare comandantul îl plăcea pe acest tânăr parvenit iar el trebuia să aibă grijă să nu meargă prea departe împotrivindu-se acestui fapt. În cele din urmă un zâmbet fals îi apăru în colțurile gurii.

– Așa cum am mai spus în dimineața aceasta nu se poate începu colonelul într-o

doară. Dar dacă reuşeşti să te întorci mai târziu, pe la ora ceaiului s-ar putea să te strecor înăuntru. Indiferent cât e de ocupat , comandantul Graves este totuşi un englez get-beget. Nici măcar nu se gândeşte să rateze ceaiul.

Edward se gândi să intervină. Exact la ora aceea trebuia s-o întâlnească pe Charlotte singura femeie care îl făcuse să simtă şi altceva decât complezenţa de când sosise în India. Şi cu toate acestea nu avea nici o şansă. La naiba ! Trebuia să facă asta. Dacă nu se întorcea la ora la care fusese programat de colonelul Lawrence se putea foarte bine să nu mai aibă ocazia să-l întâlnească pe comandant singur înainte de a fi prea târziu.

Exista în India un adevărat butoiaş de pulbere" al resentimentului împotriva britanicilor şi , dacă zvonurile erau adevărate , nu se putea preciza exact cât de curând avea să explodeze. Trebuia să existe o cale prin care să-i comunice Charlottei schimbarea din program. Dar cum ? Să încerce s-o vadă în persoană era aproape imposibil , din moment ce el nu fusese încă un pretendent acceptat.

În loc să fie plin de nerăbdare în aşteptarea unei întâlniri clandestine cu fata visurilor lui

capul îi vuia de gândurile legate de obligațiile lui. De onoare. Şi căutarea unui miracol care , după ziua de azi , i-ar oferi ocazia de a fi cu ea. Când vorbi din nou , doar o clipă mai târziu, vocea lui era încordată , dar răspunsul ferm. Chiar şi vorbele sunau ca o obligaţie. Nu din inimă.

– Dacă se poate doar la ora ceaiului... atunci, colonele Lawrence , voi veni la ora ceaiului.

Edward trecu iute prin coridoarele întunecate şi apoi ieşi afară , prin marele portic. Ea era aici se gândi el în timp ce privea înapoi la conacul mare , pictat cu umbre. Atât de aproape. Şi totuşi , la un milion de mile distanţă de explicaţia pe care trebuia s-o dea. Dar trebuia să pună interesele postului său şi siguranţa oamenilor lui mai presus de propriile sale interese. Trebuie să existe o cale să o vadă. Trebuie să găsească ceva.

Şi Edward avea să născocească ceva.

Capitolul 2

CHARLOTTE SE ÎNDEPĂRTĂ DE fereastră la insistenţele lui Rani. Inima îi bătea ca o tobă pe sub rochia de chembrică. Din întâmplare , îl zărise pe Edward din spatele ferestrei sale , în timp ce acesta părăsea casa familiei Graves. Probabil că venise pentru a încerca să o vadă ; să-i strecoare un mesaj prin care să-i spună că era la fel de nerăbdător ca şi ea să se întâlnească.

Cât de mult trebuia să aştepte ? Aproape şase ore ! *Oh ! Voi muri până atunci Pur şi simplu ştiu că voi muri* !

Niciodată nu mai făcuse ceva atât de nepermis în viaţa ei , şi numai ideea întâlnirii secrete cu un ofiţer atât de chipeş îi dădea ameţeli. Dar avea încredere în Edward. El nu era omul care să o pângărească pe ea sau

reputaţia ei. Scânteia dintre ei era prea luminoasă. Amândoi o simţiseră fără îndoială noaptea trecută , pe verandă. Întâlnirea secretă era singura cale de a vedea dacă "scânteia" se va transforma în flacără. Tatăl ei l-ar fi refuzat dur dacă Edward ar fi încercat să o vadă în mod deschis şi cinstit. Era prea tânără , spusese el mereu. Se temea prea tare să nu o piardă , dorise el să spună de fapt.

În timpul insomniei de cu o noapte înainte , Charlotte , întinsă în patul ei cu baldachin încercase să-şi amintească tot ceea ce îi spusese Edward , fiecare privire pe care şi-o aruncaseră unul altuia. Mintea ei era încă ameţită la amintirea acestor lucruri. Avea chipul cel mai frumos din lume , gândea ea , trupul îi era subţire , bine făcut şi plin de graţie, ochii de un albastru ca lacul îngheţat , buzele netede, palide. Cât îşi dorise atunci să fie sărutată de ele ! Înţelesese însă de ce Edward nu o făcuse. Riscul unui sărut ca şi orice altceva , fusese prea mare cu Rani în preajma lor. Dar poate că în această după-amiază în timp ce aveau să fie singuri

Un zâmbet i se întipări pe faţă. Charlotte se aruncă pe pat într-un morman de chembrică foşnitoare , foarte mulţumită de sine şi aproape

sigură că va exploda de emoție. Era fericită pentru prima dată de cinci ani încoace din ziua când mama ei fusese luată de holeră în căldura insuportabilă , densă și scârboasă a verii.

Când o privi din nou pe *ayah* zâmbetul fericit al Charlottei se stinse încetul cu încetul.

– Oh , nu mă privi așa , Rani , o imploră ea în engleză.

Vorbea în limba ei doar atunci când dorea să-i amintească servitoarei sale diferențele sociale dintre ele. Era un gest de enervare , ceva de care îi păruse rău aproape din momentul în care vorbise. Rosti următoarele cuvinte într-o hindusă vorbită cu blândețe.

– Nu poți să înțelegi că sunt fericită ? Fericită pentru prima dată de foarte mult timp.

– Iartă-mă , *bitiya*. Dar ceea ce văd eu este o fată tânără și proastă , îi răspunse Rani. O fată care dorește să fie ispitită de diavol. Nu este bine , iar el nu are dreptul să te ispitească.

– Căpitanul Langston are cele mai onorabile intenții.

– El este bărbat. Tu ești un copil. Aceasta este tentația însăși.

Charlotte îi ignoră reproșurile , sărind din pat și dansând în jurul camerei în cercuri zăpăcite.

— O , nu-i aşa că este cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată , Rani ? Cel puţin trebuie să fii de acord cu asta.

— Înfăţişarea lui plăcută nu poate ascunde faptul că vei avea neplăceri cu el , draga mea. Pot simţi asta.

Charlotte se opri şi o privi în faţă pe frumoasa femeie exotică cu părul negru strălucitor. Sprâncenele negre şi ochii adânc fixaţi în orbite. Cum stăteau faţă în faţă , pielea lui Rani de culoarea aramei era în contrast evident cu tenul Charlottei de un ivoriu palid. Expresia de pe chipul *ayah*-ei arăta foarte clar dezaprobarea. *Nu poţi strica totul pentru mine* , gândi Charlotte furioasă. *E tot ceea ce-mi doresc mai mult pe lume , şi numai o privire de felul acesta aruncată tatălui meu , şi el va şti. Asta va fi totul. Se va termina chiar înainde de a începe* !

— Te rog nu spune nimic tatei vorbi Charlotte iar vocea ei fu la fel de blândă precum catifeaua. Mângâie obrazul aspru al lui Rani cu vârful unui deget. Trebuie să fac asta. Trebuie să-l văd.

— Deci , nu mai pot face nimic pentru a te convinge să nu te duci ?

— Nimic zâmbi Charlotte chipul ei

strălucind de încredere tinerească. Şi ajută-mă să-mi aleg o rochie drăguţă. Întotdeauna ai ştiut exact ce trebuie să port.

– Foarte bine. Am să fac exact cum mi-ai cerut.

După ce Rani o ajută să-şi facă baie, îi unse trupul cu cremă şi ulei aromat, şi începu procesul de "camuflare", îmbrăcând-o pentru zi, cu pantalonaşi de muselină, apoi cu corset strâns, cu nişte cercuri aşezate asemeni unei colivii, denumite crenolină, şi abia după aceea îi întinse rochia. Valuri de mătase pistachio pentru a se asorta cu culoarea ochilor. Îi perie părul lung, blond şi i-l strânse la spate cu o fundă. Îi puse pe cap o pălărie mică de paie legată cu panglici verzi.

Rani păşi înapoi în timp ce Charlotte se studia în oglindă; aşa cum ar fi văzut-o căpitanul Langston. Se gândi la el, inima bătându-i atât de tare încât nu mai putu auzi nimic altceva. Îşi muşcă buzele în timp ce privea reflectarea ei în oglindă. Rani avea dreptate chiar într-o rochie atât de sofisticată, era încă un copil şi el era un bărbat în toată firea. Se felicită pentru că-şi pusese servitoarea să-i strângă corsetul atât de tare încât să aibă măcar o formă mai feminină.

Un bărbat admiră totdeauna acest lucru îi spusese tatăl ei. Inspiră adânc de mai multe ori şi îşi întoarse ochii în altă parte. Trebuia să fie calmă. Da, foarte calmă. Un bărbat nu a plăcut niciodată o femeie care râde prea uşor sau este fără motiv capricioasă. Fusese calmă ieri în grădină. Calmă ca moartea. Furia ei o ajutase. Dar situaţia se schimbase , şi foarte repede.

Rani clătină din cap când ea se îndepărtă de oglindă.

– Şi cum vei face să fii liberă destul timp pentru a-l întâlni când călăreşti totdeauna după-amiaza cu tatăl tău ?

– Nu azi , replică ea , chipul său tânăr radiind de încredere.

– Dar cum ? Ce scuză îi vei oferi pentru că nu mergi să călăreşti cu el ?

Charlotte se întoarse cu spatele.

– Tu trebuie să-l convingi să ia ceaiul cu comandantul Graves. N-ar trebui să fie greu , din moment ce îl roagă pe tata să i se alăture.

– Este destul că trebuie să păstrez tăcerea , *bitiya*. Nu doresc să contribui la decepţia ta scutură Rani din cap.

– Dar tu eşti singura cu farmece destul de seducătoare pentru a schimba intenţiile

tatălui meu în orice privință !

Liniile subțiri din jurul ochilor întunecați și misterioși ai *ayah*-ei se adânciră după ce vorbele se așezară între ele. Era o relație despre care ele nu mai discutaseră până acum. Charlotte se apropie și luă amândouă mâinile lui Rani , știind că trecuse o linie peste care nu ar fi trebuit să treacă. Dar ar fi făcut orice trebuie pentru a-l vedea pe Edward în această după-amiază.

De data aceasta cuvintele ei erau blânde rugătoare.

– Întotdeauna am ținut secretă relația ta cu tatăl meu. Nu poți să te convingi în adâncul sufletului să faci pur și simplu același lucru pentru mine ? Te rog , Rani. Pe cuvânt că nu mai am pe nimeni altcineva să rog.

Nu ai nevoie de avertismentul meu , bitiya , dar acum mă rogi să mă folosesc de viclenii pentru ca tu să te poți întâlni în secret cu acest bărbat ! Gândurile lui Rani alergau. *Păzește-ți viața ! Inocența ! Nu este bine. Nu pot. Nu voi ...* Se opri în clipa când văzu că ochii adânci și verzi ai Charlottei se umpleau de lacrimi.

Această copilă dulce vărsase așa de multe lacrimi în timp ce mama ei trăsese să moară , și mult timp după aceea. Casa fusese plină de acele

sunete obsedante. Rani o îngrijea pe firava *memsahib* Lawrence , ştiind tot acest timp că nu va supravieţui niciodată. Şi făcuse tot ceea ce putuse pentru a lua locul acelei femei în viaţa Charlottei. Legătura cu tatăl ei începuse mult mai târziu. Nu fusese cu prea mult timp în urmă , iar ea însăşi nu era chiar atât de bătrână încât să fi uitat cum era să te îndrăgosteşti. Simţi un val neaşteptat de tandreţe. În cele din urmă , *ayah* zâmbi palid , iar Charlotte se aruncă în braţele ei deschise.

– Oh , îţi mulţumesc ! Ai să vezi , Rani. Promit. Toate îngrijorările tale se vor dovedi neîntemeiate. Vino acum. Trebuie să pregătim poveştile pe care le vom spune tatei când va întreba unde am plecat.

O oră mai târziu , acelaşi *chaprassi* cu turban pe care Edward îl plătise pentru a afla numele Charlottei , păşi şovăitor în casa familiei Graves. Purta în ascuns la loc sigur , în *dhoti*-ul său alb , un bilet din hârtie sigilat cu ceară roşie.

Pentru aceeaşi sumă de rupii , servitorul cel desculţ fusese de acord fără cine ştie ce tragere de inimă să încerce să trimită un mesaj doamnei Lawrence. Nu se ostenise să-i mărturisească lui

Edward că interiorul casei Graves nu era domeniul său şi că nu avea nici o idee unde ar fi putut s-o găsească pe tânăra englezoaică în mijlocul zilei.

Păşi cu grijă prin intrarea de marmură până când văzu o scară la capătul coridorului. În timp ce se apropia , putea auzi râsetele melodioase ale unor femei. Sunetele veneau de undeva de sus. Privind pe furiş de-a lungul coridorului întunecos, *chaprassi*-ul o porni spre prima treaptă acoperită de un covor. Închise ochii pentru o clipă. Ceea ce încerca să facă era primejdios , dar trebuia să se gândească la banii pe care îi primise. Dacă reuşea , probabil că *sahib* - căpitan ii va mai oferi şi alte asemenea misiuni în viitor.

Urcă restul treptelor repede , în linişte , până când ajunse la palierul etajului al doilea , cu un tunel înfricoşător de uşi închise în faţa lui. Avea doar câteva clipe pentru a afla unde era ea. Ştia asta. Dar de unde să înceapă ? Inima îi bătea ca o tobă indiană când răsuci prima clanţă. În spatele uşii , camera era întunecoasă şi goală. Mormăind în sinea lui , închise la loc uşa şi o porni spre următoarea.

Deschise trei uşi , una după alta , fără nici un succes când , deodată simţi o mână grea

fierbinte scuturându-i umărul.

– Şi ce crezi tu că faci aici ? îi bubui în ureche o voce groasă de femeie.

Chaprassi-ul se întoarse încet şi se trezi faţă în faţă cu soţia comandantului masiva şi dintr-o dată , înspăimântătoarea doamnă Graves.

– Rugat caut Miss Lawrence , *memsahib* , răspunse respectuos tânărul , engleza sa stricată nefiind capabilă s-o impresioneze îndeajuns de mult pe marea doamnă a casei ca să-l ajute.

– Ce treabă ai tu cu Charlotte ? întrebă ea suspicioasă.

Se foi nervos , ştiind că , dacă nu dădea mai departe biletul incredinţat , putea fi acuzat foarte bine de ceva mult mai grav decât de infracţiune. Şovăitor , scoase biletul dintre faldurile *dhoti*-ului său şi i-l arătă.

– Am fost rugat să duc asta lui Miss Lawrence.

Doamna Graves ridică o sprânceană căruntă.

– Cine l-a trimis ?

– Nu ştiu *memsahib*. Dar m-a plătit frumuşel ca să fac asta.

Augusta Graves smulse bileţelul sigilat din mâna lui neagră.

– Era un englez , nu-i aşa ?

– *Han, memsahib*, încuviinţă el, coborându-şi ochii.

– Trebuia să-mi fi închipuit , răbufni ea izbindu-şi mâinile de şoldurile ample.

– Vreun suflet trist îndrăgostit , fără nici o îndoială , cineva care şi-a ieşit din fire , atât de departe de casă. Fără nici o îndoială că Hugh Lawrence nu-şi va sacrifica unica fiică într-un asemenea mod !

Chaprassi îşi roti privirile , auzind încă râsetul nostim al unei tinere fete , în spatele uneia dintre uşi. Aproape că reuşise. Era pe aproape. Îngrozitor de aproape.

– Ei bine , atunci , spuse Augusta Graves cu fermitate , voi decide eu ce să fac cu biletul. Poţi să laşi îndeplinirea misiunii propriu-zise în grija mea.

– Dar , *memsahib*

Ochii ei căprui se îngustară repede.

– Am spus că voi avea eu grijă. Acum , înapoi la post înainte de a mă duce eu însămi să te raportez.

Ea pufăi dispreţuitoare şi îi întoarse spatele, mormăind. *Biata fetiţă fără mamă , este complet lipsită de apărare în faţa fiecărui soldat căruia îi suceşte capul. Oh ! Munca mea de aici nu este*

făcută pur şi simplu. Nu este făcută !

Sunetul hârtiei rupte răsună de-a lungul coridorului în timp ce *chaprassi*-ul se întoarse şovăind dinspre femeia care distrugea biletul cu mişcări sigure şi furioase. Când nu mai putu găsi nici un alt mod pentru a salva misiunea ce-i fusese încredinţată , se repezi pe scări în jos şi apoi pe uşă afară , în soarele după-amiezei.

Era exact cum îi spusese tatăl lui. Exact cum refuzase el să creadă că ar putea fi. Erau nişte trădători dornici de putere , plini de mândrie deşartă, susţinând totdeauna că sunt superiori. Puşi pe distrugerea tradiţiilor şi valorilor poporului hindus. Capabili să spună orice , să facă orice pentru a-i face să-şi piardă casa ca un preludiu la acest lucru. După ziua de azi , nu va mai fi de folos englezilor , fie ei bogaţi sau săraci. Prin aceasta , simplul *chaprassi* se alătura unei minorităţi primejdioase , dar în creştere.

Ora patru. Ora ceaiului.

Charlotte traversase Bridge of Boats şi aştepta singură pe uliţele umbroase de pe cealaltă parte a râului , propria sa identitate fiindu-i ascunsă de un voal prins de pălărie. Calul era ascuns privirilor la adăpostul luxurianţilor

copaci kikar şi ierbii dese de pampas. Numai rochia sa de un verde pistachio foşnea în timp ce se răsucea în şa.

– Unde eşti , Edward ? şopti ea. Ştii că nu am prea mult timp.

De partea cealaltă a râului , sus pe creastă , putea vedea tabăra britanică şi bungalow-urile cu acoperiş de paie care , de la distanţă , semănau cu duzini de stupuri micuţe , toate în şiruri lungi şi ordonate. Toate se aflau cu faţa spre vest pregătite să se apere de soarele arzător al verii , care avea să strălucească curând deasupra lor. *Una dintre ele trebuie să fie a lui*, gândi ea. *Naiba să-l ia ! Edward nu va veni. S-a răzgândit. A găsit ceva mult mai distractiv pentru a-şi ocupa timpul. Probabil o altă femeie. A fost un joc pentru el. A fost numai un joc.* Trecuseră cincisprezece minute de când aştepta. Douăzeci. Apoi douăzeci şi cinci. Trecuse aproape o oră înainte ca Charlotte să smucească frâurile calului său şi să galopeze înapoi dincolo de râu.

" Rani a avut dreptate în ceea ce te priveşte. Ţi-ai bătut joc de mine o dată , Edward Langston, fierbea ea în timp ce o venă micuţă pulsa în gâtul ei subţire, alb ca laptele. Dar nu se va mai întâmpla. Nu mie ".

*

* *

Exact în momentul în care Charlotte își împingea calul la adăpostul copacilor pentru a-l aștepta Edward urca treptele acoperite cu covoare roșii ce duceau la casa familiei Graves , crezând că ea i-a primit biletul.

Ignoră gărzile de *sepoy* care străjuiau holurile, cu ochii ațintiți deasupra capului său. *Datoria mai presus de toate* , își spuse în sinea lui , în timp ce ecoul pașilor săi răsuna de-a lungul coridorului de marmură.

– Ei bine , Langston ! Bătrânul meu partener de vânătoare. Cărui fapt datorez această plăcere?

Harry Graves ducea la buze o ceașcă chinezească de ceai alb cu albastru în momentul în care Edward fu introdus în biroul comandantului. Hugh Lawrence stătea lângă el , ținând pisica persană adormită în poalele sale. Camera era ciudat de întunecoasă pentru luna februarie , cu jaluzelele trase împotriva luminii zilei. Într-un colț întunecat al camerei , un băiat indian , învăluit într-un *dhoti* alb trăgea în liniște de o funie a *punkah*-ului. Mișcarea aerului atingea un teanc de hârtii de pe biroul

masiv , din lemn de mahon , al comandantului.

În ciuda lipsei de formalitate cu care fusese tratat, Edward , rămase drept în picioare şi atent, cu mâinile la spate ,

– Mă tem că nu am venit într-o vizită de curtoazie , sir.

– Ei bine , ai venit la ora ceaiului. Este singura plăcere pe care mi-o acord , deci mă tem, băiete , că orice altceva va fi în afara discuţiei.

– Eu i-am sugerat să vină acum , interveni Hugh. Căpitanul Langston m-a convins de existenţa unei posibile probleme printre oameni.

Graves îşi stânse buzele şi îl studie pe tânărul şi arătosul ofiţer.

– Foarte bine , atunci. Dar cel puţin ia loc şi serveşte o ceaşcă de ceai cu noi. Să te privesc stând acolo în acest fel , în picioare , nu-mi face bine deloc la digestie.

Edward permise unui jandarm în uniformă să-i umple o ceaşcă şi să o aşeze pe masa dintre ei. Dar nu o atinse.

– La subiect , sir Există un zvon ce se răspândeşte prin tabără ca focul , sau poate chiar mai repede. Se spune că soldaţii *sepoy* primesc puşti noi.

Graves îşi puse pe masă ceaşca.

– Da. Vechile Brown Bees cu care ei sunt obişnuiţi sunt prea grele în căldura verii. Le încetinesc mişcările. Soldaţii noştri vor primi puşti Enfield cam într-o lună.

– Dar cartuşierele puştilor Enfield trebuie unse cu ceva.

Vocea lui Graves se încordă dintr-o dată. Edward îl urmărea în timp ce se răsucea pe scaun.

– Da , bineînţeles.

– Unii oameni se întreabă , sir , cu ce , mai exact, vor fi unse acestea. Zvonul este că va fi folosită untura.

Graves şi Lawrence schimbară între ei o privire şi Edward băgă de seamă îngrijorarea din ochii lor... Colonelul Lawrence îi aruncă apoi o privire fioroasă, lipsită de delicateţe. Nu puteai găsi şi interpretarea ei *Sfinte Dumnezeule* ! , gândi Edward. *Deci este adevărat* ! Era sigur acum , în liniştea încordată , că, dacă ar fi fost mai explicit în ceea ce privea motivul necesităţii de a-l vedea pe comandant , această audienţă incomodă nu ar fi fost acordată niciodată.

Un moment mai târziu , Hugh Lawrence sări din scaun. Edward se ridică şi el pentru a-l întâmpina. Ostilitatea era evidentă în vocea

colonelului în timp ce spuse

– Şi acesta este motivul pe care l-ai găsit atât de teribil de important încât m-ai convins să-ţi permit să întrerupi singurul moment de repaos al comandantului în timpul zilei ?

– E-n regulă , Hugh , spuse Graves mult mai calm. Luaţi loc. Amândoi.

Se trase de micul smoc de păr de sub buza de jos timp de mai multe clipe tensionate , în timp ce Hugh şi Edward se aşezară din nou. Faţa lui Hugh era încă marcată de o expresie cinică şi se pregătea să-l întrerupă în orice moment pe acest tânăr şi elegant demagog pentru imprudenţă.

– Căpitanul Langston a avut dreptate să vină la mine. O bârfă şi un zvon persistente ne pot cauza mari necazuri.

– Sigur , sir , că un asemenea lucru ar fi îngrozi-tor , se aventură cu grijă Edward.

Graves luă o sorbitură de ceai.

– Cunosc aceste zvonuri , Langston. Îmi pare rău să spun că am citit despre ele eu însumi.

– Atunci sunt doar atât ? Zvonuri , sir ?

Hugh Lawrence tuşi pe deplin incomodat de natura întrebărilor puse de Langston care păreau a fi menite să hărţuiască.

– În întregime , declară Graves ezitând. Dacă

vei lăsa deoparte aceste gânduri , ca şi pe ale celorlalţi oameni , îţi voi spune că săptămâna trecută am publicat atât negări cât şi proclamaţii pentru a potoli orice teamă s-ar putea ivi. Nu va trece mult timp şi se va ivi altceva pentru care să ne facem griji.

O consecinţă meritată de o asemenea lăcomie atotcuprinzătoare " gândi Edward , dar plin de înţelepciune ţinu acest lucru pentru sine. În loc de aceasta , spuse

– Vă apreciez atitudinea , sir. Sunt aproape sigur că va trebui parcurs un drum lung pentru a calma oamenii. Şi totuşi , nu mă pot abţine să nu mă întreb cum ar fi putut lua naştere un zvon atât de primejdios , dacă , într-adevăr nu este deloc adevărat.

Comandantul Graves tuşi şi îl privi pe Hugh Lawrence.

– Habar n-am , Langston. Cine ştie cum iau naştere asemenea lucruri îngrozitoare , se bâlbâi Hugh. Unii oameni beau un pic mai mult într-o seară, şi , înainte de a-ţi da seama

– Probabil , i-o tăie Edward cu o ridicare a mâinii. Dar poate face pe cineva să se întrebe de ce ar da oamenii naştere unor asemenea zvonuri care i-ar putea pune atât pe ei cât şi pe familiile

lor în cel mai grav pericol.

– Nu cred că este nici momentul nici locul , căpitane , interveni Graves , vocea sunând cu o octavă mai jos. Acum , ţi-am spus personal că sunt doar zvonuri. Dacă mai insişti în acest sens, nu am altă alegere decât să presupun că mă acuzi de minciună ... Şi sunt aproape sigur că nu asta ţi-a fost intenţia.

Edward se ridică încet. Adoptând poziţia sa iniţială , formală.

– Cu siguranţă că nu , sir.

Cei doi ofiţeri superiori îl priveau cu insistenţă. Când Edward îşi dădu seama că audienţa se sfârşise , îşi înclină capul cu respect şi făcu câţiva paşi către uşă. Apoi se răsuci pe câlcâie înapoi , răzgândindu-se.

– Încă un lucru , sir : Cu ce aţi spus că vor fi unse cartuşierele , dacă nu cu seu de vacă ?

Comandantul se ridică în picioare. Buzele i se strânseseră într-o linie fermă în timp ce el şi Edward se priveau combativ unul pe celălalt.

– Nu am spus , căpitane.

Se lăsase liniştea , o linişte inconfortabilă înainte ca Graves să zâmbească şi să se deplaseze spre uşă. Pe neaşteptate , înconjură cu braţul umerii lui Edward , iar expresia sa aspră dispăru.

– Edward , băiete dragă. Apreciez foarte mult îngrijorarea ta. Pe cuvânt. Dar de ce să nu mă lăsaţi mai bine pe mine să văd de problema asta nesuferită a cartuşierelor iar voi să vă ocupaţi de oamenii voştri , hm ?

Graves zâmbea şi Edward îşi simţea trupul încordându-se.

– Desigur , sir. Şi , repet , sir , îmi pare rău că v-am întrerupt ceaiul de dragul unui zvon.

– Nu face nimic , căpitane. Îmi pare bine că am fost de ajutor.

După ce Edward plecă , cei doi bărbaţi se aşezară din nou. Tatăl Charlottei a vorbit primul.

– Mă doare s-o spun , sir , dar mă tem că partenerul dumneavoastră de vânătoare este o problemă pentru noi.

– E un flăcău ambiţios , nu-i aşa ?

– Într-adevăr. Este considerat un adevărat conducător printre oameni iar noi nu avem nevoie de cineva ca el să le agite temerile cele mai întunecate. *Sepoy*-i înşişi ne fac destule probleme.

Graves îşi încrucişă picioarele şi îşi îndreptă jacheta purpurie.

– Probabil că aceste talente ale căpitanului s-ar potrivi mai bine unei misiuni mai departe de Delhi.

– V-aţi gândit la ceva , sir ?

Plezni aerul cu o mână.

– Voi lăsa detaliile în seama dumneavoastră, colonele Lawrence. Dar Calcutta este un post care-mi vine în minte.

– Calcutta , sir ?

– Mi s-a spus că au îngrozitor de puţini ofiţeri englezi destoinici. Probabil că acolo există un post într-un regiment mult mai potrivit pentru el.

– E o distanţă destul de mare , sir.

– Da , spuse calm Graves. Cu siguranţă.

Charlotte tocmai îşi termina cina cu tatăl ei în sufrageria acestuia , când Rani apăru în linişte la masă , în spatele lor. *Sari*-ul ei de un roşu aprins strălucea în lumina lămpii , iar exotica aromă de lemn de santal se răspândea în aerul fierbinte al serii.

– Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi şopti ea stând în picioare în spatele Charlottei.

Huhg Lawrence , un pic ameţit din cauza prea multor pahare de whiskey , îşi trânti paharul pe masa solidă de lemn de mahon , dar nu-şi ridică privirea din farfurie.

– Vrei să fii atât de amabilă să vorbeşti în

engleză în fața mea ? mârâi el și începu să-și taie încă o bucată de carne.

Rani nu luă în seamă temperamentul iubitului ei și o privi din nou pe Charlotte în timp ce un grup de servitori indieni intrau și ieșeau din cameră. Serveau un șuvoi continuu de platouri , și răcoritoare pentru colonel și fiica acestuia.

– Ți-a trimis un mesaj , spuse Rani în hindusa ei joasă și exotică.

– În engleză ! mugi Hugh.

Charlotte își ridică privirile și știu că era vorba despre Edward. Dar orice referință sau chiar subtilă indicație a acestui fapt ar fi stârnit mânia tatălui ei. Nu era sigură deloc de ce i-ar fi păsat. Oricum , căpitanul Langston își bătuse joc de ea azi. Riscase foarte mult pentru el furișându-se din casa familiei Graves de una singură în plină zi. Cum îndrăznește? gândi ea. Cum îndrăznește să vină acum aici și să adauge insulta jignirii pe care mi-a adus-o ?

– Nu ! spuse ea. Apoi , dându-și seama că vorbise cu glas tare , își duse degetele la buze.

– Ce este , draga mea ? o întrebă Hugh , cu obrajii săi rotofei , plesnind de sănătate , cu gura plină de friptură.

– Nimic , tată. Doar o problemă cu una din

rochiile mele. Rani îmi spune că a pierdut tiparele pentru mâneci.

Charlotte împinse scaunul şi se ridică.

— Dar Charlotte trebuie să mergi chiar acum ?

O privi pe *ayah* , al cărei cap era încă plecat.

— Ştii foarte bine că detest să mănânc singur.

— Va dura doar o clipă , tată. Promit. Spune-i lui Jumai să aducă prăjitura şi voi fi aici înainte de a fi servită.

Plecă într-o clipă urmând-o pe Rani pe coridor, foşnetul mătăsii şi zângănitul brăţărilor fiind singurele sunete ce se auzeau în urma celor două femei.

— Doreşte să te vadă , *bitiya*. Spune că pentru a-ţi explica.

— Căpitanul Langston nu are nimic de spus ca să doresc şi eu să aud , încrucişându-şi braţele delicate peste piept , parcă pentru a se apăra.

Rani îşi lăsă capul în jos apoi se întoarse.

— Am făcut ceea ce am fost rugată să fac.

— Aşteaptă !

Ayah se opri dar nu se întoarse cu faţa. Charlotte avea să dea de necazuri. Putea s-o simtă acum , la fel de puternic ca în noaptea trecută pe verandă când îi văzuse împreună.

Fusese împotriva mai bunei sale judecăţi să vină aici cu mesajul lui în primul rând. Dar o implorase , îi plătise 50 de rupii , iar banii fuseseră totdeauna un mod adecvat de a convinge pe cineva care trăise atâta timp fără ei.

– Este afară ?

– Aşteaptă în grădină.

– Atunci transmite-i un mesaj din partea mea. Spune-i că nu voi fi proasta nici unui bărbat. Da. Spune-i chiar aşa.

Charlotte o urmări cu privirea pe *ayah* până când ieşi din raza vizuală , un vârtej de mătase roşie şi aurie şi o aromă stăruitoare de lemn de santal. Făcuse ceea ce trebuia. Lasă-l să-şi găsească o altă fată , dornică să-i facă jocul ; dornică să ia ceea ce el îi oferea. Cât de matur se comportase ! La o vârstă la care tatăl ei o supraveghea în toate , era bine să fii stăpână pe tine. Charlotte zâmbi , mulţumită de ea însăşi ; şi totuşi , la fel de repede cum îi venise această senzaţie , trecu , lăsându-i suspiciunea ciobită. *Încă este cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Numai dacă ar fi pe jumătate atât de insistent cu scuzele pe cât este cu farmecele lui* ... gândi ea , îndreptându-se către masa tatălui ei , cu capul plin de vise.

— Deci , cum a mers ?

Arthur îl aşteptase pe Edward. Stătea singur la masa din mijlocul bungalow-ului. Era din nou plină de sticle goale şi pahare nespălate din care se băuse în timpul jocului de cărţi al serii. Lumina singurei lămpi cu ulei învăluia camera într-o strălucire de şofran. Edward îşi dezbrăcă tunica şi o aruncă pe spătarul unui scaun , deloc dispus să discute cu colegul său de cameră despre responsabilitatea care îi fusese ridicată de pe umeri atât de neceremonios. Era aproape sigur că vizita sa la comandantul Graves fusese fără folos şi acum , că Charlotte refuzase să-i asculte explicaţiile, Edward avea un sentiment de apatie totală în privinţa întregii afaceri.

— A fost exact cum am gândit , spuse el într-un sfârşit , cu un oftat greu. Toate nu sunt decât zvonuri afurisite.

Edward se apleca pe marginea scaunului.

— Dar ce se aude despre puşti ? Primesc Enfield, nu-i aşa ?

— Da , spuse Edward , inspirând scurt , în timp ce îşi turna un coniac.

— Ei bine , eu însumi am văzut puştile Enfield şi cartuşierele pe care le folosesc nu se vor potrivi ţevii armei dacă nu vor fi unse cu ceva.

Edward bău tot paharul de coniac dintr-o sorbitură.

– Graves a negat clar faptul că plănuia să folosească untură sau grăsime de porc.

– Şi tu l-ai crezut ?

– E în interesul meu să-i cred pe superiorii mei, şuieră el , devenind dintr-o dată furios. Uite, Arthur, am alte câteva lucruri în minte acum , în afara puştilor şi a *sepoy*-ilor ăstora neajutoraţi. Am făcut ce m-aţi rugat să fac. Acum n-ai decât să accepţi răspunsul.

Arthur Moresby lăsă să treacă un moment înainte de a mai spune ceva. Edward Langston era un om cu o personalitate complexă şi cu toane şi care trebuia tratat cu foarte mare atenţie.

– Vrei să vorbeşti despre asta ? întrebă el cu precauţie.

– Nu ! Sunt foarte sigur că nu doresc să vorbesc despre asta.

Edward făcu câţiva paşi hotărâţi spre dormitorul său şi apoi se opri. Atmosfera dintre cei doi bărbaţi era încordată şi răsuna încă de ecoul răspunsului scurt al lui Edward. Arthur nu-l meritase. Nu fusese vina lui , nici a vreunuia din ceilalţi colegi. A putut să aleagă şi a făcut-o.

Edward se întoarse încet , un zâmbet slab făcându-şi loc pe faţa sa sobră.

– Uite , îmi pare rău , bine ? A fost doar o zi cumplit de lungă.

– N-a vrut să te vadă , nu ?

Edward se crispă din nou.

– Despre ce vorbeşti ?

– Despre tânăra pe care am întâlnit-o într-un cadru neceremonios în grădina casei familiei Graves ieri. Eram sigur că ai cucerit-o până acum.

– Ei bine., greşeşti ! Al naibii de tare. Sunt ultima persoană pe care Charlotte Lawrence ar dori să o vadă.

O licărire de amuzament dansă în ochii , de un albastru deschis , cenuşiu ai lui Arthur , în timp ce se lăsă moale pe spate în scaun.

– Charlotte , deci ? ... Încântător nume. Mă întreb , bătrâne , ce ai fi putut face pentru a atrage mânia unei făpturi atât de tinere şi drăguţe , de ieri până azi ?

Edward se întoarse pentru a contracara înţepătura , înroşindu-se de ciudă. Apoi lăsă ca replica să-i moară pe buze şi se prăbuşi pe unul dintre scaune. În timp ce vorbea , privea absent în paharul gol.

— Am dansat împreună noaptea trecută la bal și am reușit chiar să fim singuri o clipă , departe de ochii indiscreți ai tatălui ei. Am simțit o legătură reală între noi , și știu că și ea a simțit-o.

Inspiră profund.

— Am stabilit să ne întâlnim în această după-amiază , dincolo de râu.

O scânteie de înțelegere întunecă zâmbetul lui Arthur.

— Și atunci noi te-am rugat să transmiți bătrânului Graves rugămintea noastră.

— Am înțeles urgența. A fost alegerea mea să merg.

— Și ea nu a înțeles.

— Am încercat să-i trimit vorbă. Se pare că nu mi-a primit mesajul.

Invidia pe care o simțise Arthur , - aceeași pe care o simțea totdeauna când știa că Edward întâlnise pe cineva sau se culcase cu cineva - păli cu repeziciune la tonul cumplit de trist din vocea prietenului lui. Întotdeauna părea un lucru atât de firesc pentru Edward Langston. Era chipeș și foarte încrezător în sine , un om care știa ce vrea. Sau așa crezuse Arthur tot timpul. Dar cu această fată , totul părea să fie altfel. Ea trecuse

dincolo de "armura protectoare "cu care se izola Edward. În această seară , Arthur putea vedea o subţire umbră de vulnerabilitate la Edward ceva ce nu mai zărise niciodată.

— Nu trebuie să cedezi fără luptă , spuse Arthur sincer. Cred că este cea mai încântătoare fată din toată India. Şi fiindcă te-am văzut luptând , pot spune că atunci când este vorba de luptă nu rămâne nici un oponent de-al tău viu - mai ales în ceea ce priveşte talentul de a convinge femeile - care să aibă o şansă împotriva ta.

Edward avu din nou chipul ei în faţa ochilor, aşa cum fusese în acea zi în grădină , plin de un amestec seducător de entuziasm şi inocenţă. De ce să nu fi fost supărată ? Riscase mult furişându-se pentru a-l întâlni în modul acela clandestin. Trebuie că i se păruse că el a găsit ceva - sau pe cineva - mult mai distractiv pentru a-şi ocupa timpul. India era împânzită cu englezi libidinoşi de acest fel , în privinţa cărora , fără nici o îndoială că tatăl ei o avertizase - şi cu siguranţă că Hugh Lawrence era o forţă în viaţa fiicei sale.

În favoarea lui Edward era doar realitatea momentului pe care el şi Charlotte îl

împărţiseră în noaptea rece şi neagră. În acel moment el văzuse în ochii ei privirea care spunea că ea ştia , tot aşa ca şi el , că drumurile lor erau menite să se întâlnească cumva. Acum el trebuia doar s-o convingă de ceea ce ştiuse încă de la început.

– Farmecul este o armă puternică , Langston, spuse Arthur când văzu că expresia severă de pe chipul lui Edward începuse să se îmblânzească.

– Îţi mulţumesc pentru asta , Arthur , îi strânse Edward braţul într-un gest de prietenie. Pentru un moment am crezut că am pierdut din vedere acest lucru.

Străduţele de dincolo de râu erau presărate cu ruinele străvechilor temple şi umbrite de înalţii copaci kikar şi smocuri de iarbă pampas. Edward trase frâiele calului său şi se pregăti să aştepte în şa, în spatele unuia dintre copaci. " Dacă tatăl meu nu are treabă , călăresc totdeauna cu el la ora ceaiului ", îi spusese Charlotte , şi el îşi amintea acum fiecare cuvânt al ei. Trebuia să prindă un moment şi să încerce să-i explice. Charlotte nici nu primise biletul lui. Furia ei era perfect motivată. O dezamăgise ieri şi nu putea s-o învinuiască pentru că refuzase să-l

vadă. Arthur avusese dreptate. Miss Lawrence era într-adevăr cea mai încântătoare fată din toată India și el nu se va opri până când ea nu va înțelege ce se întâmplase în realitate.

Până acum își trăise viața convențional. Știa bine regulile. Știa la ce să se aștepte , ce așteptau oamenii de la el și îi plăcuse astfel. Acum , însă , ar fi făcut orice pentru a câștiga favorurile Charlottei. Dintr-odată nu-l mai interesau ca înainte banii sau promovările militare. Nu se mai preocupa de slujirea Coroanei. Acum toate acestea pieriseră , se duseseră ca într-un nor de fum. Doar imaginea Charlottei rămăsese. Charlotte era ceea ce conta mai mult ca orice pentru el. Merita să vadă unde-l putea conduce ceea ce simțise pentru ea.

Trecuse un sfert de oră când , deodată , auzi zgomotul copitelor de cai , două siluete învăluite într-un nor de praf. Trebuia să spună ceva destul de sincer pentru ca ea să înțeleagă și totuși destul de vag pentru a nu-l alerta pe Hugh Lawrence în privința adevăratelor sale intenții.

Trase cu îndemânare hățurile și calul lui porni într-un galop ușor către ei. Și , pentru că se apropiaseră , Edward o văzu pe Charlotte stând dreaptă în șa îmbrăcată într-un costum de

călărie verde ca pădurea şi o pălărie de pai cu boruri largi. Îşi coborî ochii , nevenindu-i să creadă că avusese atâta îndrăzneală s-o mai urmărească aici după ziua de ieri. Celălalt lucru pe care nu putea să-l creadă era că tremura la vederea ei.

– Căpitane , salută Hugh Lawrence când se întâlniră pe sub ramurile dantelate a doi copaci înalţi.

Edward se înclin spre oblâncul şeii , mai chipeş şi mai măreţ ca niciodată.

– Sir , îi răspunse el. Ce v-a făcut să ieşiţi la plimbare pe aici în această după-amiază ?

– Tata v-ar putea foarte bine pune aceeaşi întrebare , replică Charlotte foarte rece.

Când Edward se uită în jos la ea , Charlotte îi întoarse privirea , încercând din răsputeri să pară dezinteresată.

– Eu şi fiica mea ieşim să călărim astfel în cele mai multe dintre după-amiezi , căpitane , în funcţie de programul meu. Am descoperit că aceasta este una dintre cele mai încântătoare străzi din Delhi.

– O , sunt perfect de acord , spuse Edward cu mult farmec , apoi se pregăti să mintă de nevoie. Îmi place şi mie să vin pe aici. Mă ajută să-mi

limpezesc mintea. Altfel prefer să călăresc dimineaţa.

Ochii mari şi verzi ai Charlottei se îngustară bănuitori.

– Şi cărui fapt datorăm această onoare neaşteptată în după-amiaza aceasta ?

– Unei alte schimbări în program , Miss Lawrence , îi răspunse , sperând că măcar prinsese o sugestie a ceea ce el încerca să spună. Din păcate , îndatoririle unui căpitan din armata Majestăţii Sale, oricât de bine stabilite ar părea, sunt tot timpul supuse unor schimbări neaşteptate.

– Îmi amintesc foarte bine acest lucru , spuse Hugh Lawrence rememorând zilele dinainte de a deveni secretarul personal al Comandantului.

Tensiunea dintre ei era încă atât de mare , încât nici Edward , nici Charlotte nu observară scorpionul negru care ieşise din frunziş şi atârna deasupra iepei ei albe.

– De aici aî o perspectivă măreaţă a oraşului , spuse Edward arătând cu cravaşa spre peisajul de dincolo de argintiul Jumna.

Hugh Lawrence şi fiica sa priviră cu politeţe în direcţia indicată de el. Astfel , nici unul nu văzu scorpionul cu coada întoarsă în apărare spre

uriaşul lui duşman , înţepându-l cu înverşunare exact deasupra copitei. Calul necheză şi se cabră, speriind-o pe Charlotte. În disperare , animalul rănit se năpusti într-un galop puternic , încercând din instinct să scape de răufăcător.

Hugh se răsuci în şa , buzele sale desfăcându-se de surprindere.

– Ce naiba !

– Totul e-n ordine , sir. Plec după ea ! se oferi Edward şi înainte ca Lawrence să poată spune ceva, îşi răsuci deja calul şi se repezi după Charlotte. Hugh Lawrence încercă să-l urmeze , dar nu se putu adapta ritmului tânărului bărbat.

– Te rog , Langston ! Grăbeşte-te !

Copitele tunătoare ridicau praful când cei doi cai, unul după altul , galopau orbeşte printre crengile joase ale copacilor şi răzoarele îngrijite. Speriată şi făcând tot posibilul să se ţină în şa , Charlotte întoarse capul şi observă că Edward venea pe urmele ei.

– Prinde repede hăţurile ! strigă el , în timp ce se adânceau din ce în ce mai mult în "baldachinul " de crengi care coborau spre râu.

Una dintre aceste crengi îi smulse pălăria din cap, iar părul ei se revărsă pe umeri într-un val auriu. Fusta de un verde închis unduia în spatele

ei asemeni pânzei unui vas.

Îndrumându-şi calul înainte , străduindu-se să o prindă din urmă , Edward nu putu să apuce căpăstrul calului Charlottei. Calul ei fornăia şi se ridica pe două picioare în timp ce alerga orbeşte printre pâlcurile dese de iarbă , îndreptându-se către bancurile albe şi strălucitoare de nisip care se întindeau ca nişte franjuri de-a lungul râului.

– Charlotte ! strigă Edward cuprins de panică, ştiind că zona râului nu era deloc sigură.

Dar ea era prizoniera animalului speriat.

De acolo , totul se petrecu parcă dintr-o dată. Un smoc de iarbă pampas ascundea privirilor ei ameninţarea nisipurilor mişcătoare. Dar nu şi pentru cal. Acesta se opri brusc la marginea lacului mlăştinos de care se apropiaseră , lângă malul râului, iar Charlotte fu catapultată înainte. Căzu cu uşurinţă victimă nisipurilor mişcătoare.

Din instinct luptă , braţele ei bătură aerul încercând să apuce orice lucru care ar fi putut s-o salveze. Această mişcare nu făcu decât s-o afunde şi mai mult. În câteva clipe , intrase în nisip până la brâu.

– Edward ! Oh , Edward ! Ajută-mă ! ţipă ea cu lacrimi strălucitoare în ochi , cuprinsă de frică , în timp ce se zbătea.

– E în regulă ! Imediat o să fie bine , îi răspunse el , încercând să mascheze spaima din propria lui voce. Nu i-ar fi făcut nici un bine.

Căută ceva cu care s-o tragă afară şi să nu fie tras de ea înăuntru şi în tot acest timp ea se scufunda din ce în ce mai adânc.

– Nu te zbare , Charlotte ! Nu vei face decât să te afunzi din ce în ce mai mult.

– Oh , Edward ! Te rog , grăbeşte-te !

– Trebuie să găsesc ceva cu care să te trag afară! Numai , te rog , nu te mişca !

Cercetând nebuneşte ţărmul după ceva destul de puternic pentru a-i susţine greutatea , putea fi sigur că renunţase să se mai zbată , dar o auzea încă plângând. Suspinele ei îi rupeau sufletul. Avusese destulă încredere în el pentru a face ceea ce îi poruncise , chiar după proasta părere pe care şi-o formase despre el.

O cracă dintr-un copac kikar din apropiere părea destul de puternică. O smulse din trunchiul copacului cu o trosnitură puternică şi se întoarse iute la ea.

– Totul e-n regulă , Charlotte ! Te voi scoate afară de acolo , dar nu trebuie să te zbaţi. Doar apucă strâns şi ţine-te de această cracă.

Ea încuviinţă printre lacrimi ; nisipul deja o

înghițise până la umeri. Vederea unei asemenea groaze în ochii ei era destul pentru a-l aduce în genunchi , dar trebuia să o tragă afară din acea zonă primejdioasă , pentru a o salva. Edward se propti bine înfigându-și călcâiele adânc în nisipul sigur.

– Oh , Sfinte Isuse ! răcni Hugh Lawrence , apropiindu-se abia atunci de zona mlăștinoasă , ajungându-i din urmă.

Le luase urma către malul râului , tocmai la timp pentru a-și vedea fiica apucând craca pe care Edward i-o întinsese.

– Nu mai face nici un pas ! îl avertiză Edward. Dacă se mai zbate mult , poate să moară.

– Atunci , în numele lui Dumnezeu Langston , salvează-o ! Salvează-mi copila !

– Totul e-n regulă , Charlotte ! Apucă-te bine de ea dar nu te mai zbate ! Lasă-mă pe mine să te trag!

Ea țipa acum în gura mare , plângând cu glas-tare , iar Edward își adună toată puterea pentru a lupta împotriva unei forțe ce amenința să o absoarbă.

– Calm , Langston ! porunci Hugh , chipul său fiind împietrit de groază că ar putea chiar să

o piardă, să-şi piardă unicul copil.

Edward trase încet , calm , atent ca propria lor greutate să nu rupă legătura vitală dintre ei. Charlotte era foarte grea acum din cauza rochiei şi a lenjeriei îmbibate cu noroi.

– Încă puţin. Poţi să reuşeşti , o încurajă el, în timp ce colonelul Lawrence îi urmărea liniştit, neputincios. Haide ! Aşa , ţine-te bine !

– Te implor , draga mea ! Fă aşa cum îţi spune căpitanul !

Încet , ajutată de Edward , Charlotte ieşi într-un târziu , toată murdară de noroi şi udă. Costumul ei elegant de călărie era ud leoarcă., îmbibat de nisipul greu , umed. Se prăbuşi pe malul râului , epuizată şi tremurând toată.

– Vezi ? Am reuşit ! zâmbi Edward , icnind, lăsându-se pe pământ lângă ea , cu trupul ud de transpiraţie. Iar Charlotte îi întoarse zâmbetul , cu chipul ei pătat de lacrimi de recunoştinţă.

Dar Hugh Lawrence îl împinse deoparte pe Edward şi singurul moment mai intim dintre ei se sfârşi , se stinse asemeni unei lumânări. Tatăl îşi luă fiica în braţe , în afară de orice pericol acum , şi o strânse cu disperare , plângând amândoi , el ştergându-i lacrimile cu sărutări.

– Oh , dacă te-aş fi pierdut... plânse el tare.

Edward își întoarse privirile lăsându-se pe călcâie din nou , și își ținu răsuflarea. Nu s-ar fi amestecat între un tată și copila lui. Închise ochii , iar imaginea ei , luptându-se , vulnerabilă, începu să pălească , retrăgându-se în cel mai întunecat colț al minții sale. Locu-i fu luat de conștientizarea faptului că fusese vina lui. Venise aici , îi determinase să se oprească din drum pentru a încerca să se explice , iar acest lucru îl costase aproape viața ei. Edward duse mâna la tâmplă încercând să șteargă din minte suspinele și țipetele ei.

Împreună , cei doi bărbați o ajutară pe Charlotte să se urce din nou pe cal , pe care Hugh Lawrence îl legase de un copac. Apoi călăriră în liniște înapoi spre casa familiei Graves , în timp ce ultima bucățică de soare indian apunea în spatele taberei britanicilor.

În timp ce Charlotte fu luată în grijă de un grup de servitori ce se grăbeau spre ea , fiecare cu câte un fel de antidot tradițional , ierburi și comprese , cei doi bărbați luară câte o băutură pentru a se mai calma. După o oră , timp în care nu-și spuseseră nici un cuvânt unul altuia , Rani apăru în liniște în ușa bibliotecii Comandantului Graves și se postă înaintea lui Edward.

— Miss Lawrence doreşte să-l vadă pe căpitan-*sahib* rosti micuţa femeie cu ten întunecat în engleză , dar cu intonaţia melodioasă a limbii hinduse.

Edward se uită la colonel pentru a-i primi aprobarea , un om care , cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă îi arătase clar că îl dispreţuia. Azi , pentru puţin timp , toate acestea păruseră a fi uitate. Dar în acest moment, tonul şi înfăţişarea dispreţuitoare reveniră în timp ce Hugh Lawrence privea pe fereastră de-a lungul vastei peluze verzi din faţa casei familiei Graves.

— Eşti oaspetele meu , Langston , spuse el cu răceală , fără a se întoarce , iar Edward deschise gura surprins.

— Dar pe cuvânt de onoare că nu este necesar...

— Ai salvat viaţa fiicei mele , căpitane. Presupun că are dreptul să-ţi mulţumească ea însăşi. În acest fel , tot ceea ce simte că îţi este datoare va fi spus în întregime. Rani te va conduce la ea.

Charlotte era în pat , un obiect de mobilier greoi de culoare întunecată , înconjurată de un

cerc de femei localnice , când Edward intră pe ușă. Ferestrele erau deschise și o briză umfla așternuturile albe de bumbac și marginile *sari*-urilor servitoarelor sale; un amalgam de albastru, roșu , auriu. Una dintre femei îi înfoia în liniște pernele , cu mișcări mărunte și repezite , în timp ce celelalte stăteau în picioare ținându-și aplecate capetele acoperite de văluri.

Când îl zări , Charlotte se ridică în capul oaselor. Ochii ei verzi străluceau cu o expresie ciudat de senină , iar părul ei de un bogat galben-auriu i se revărsa în voie pe umeri.

Arăta ca un înger , gândi Edward în timp ce se apropia de pat. Rani făcu un semn cu capul și celelalte femei dispărură. Ea rămase lângă ușa deschisă a dormitorului.

– Îți sunt pe veci îndatorată , căpitane , spuse Charlotte , iar vocea ei șoptită era plină de blândețe. Azi mi-ai salvat viața.

Edward își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– N-ar fi trebuit să încerc să te văd din nou , când mi-ai comunicat sentimentele tale atât de clar.

– Dar acelea nu erau sentimentele mele. Pe cuvânt că nu ... Am sperat să încerci să mă vezi

din nou , spuse ea dulce , în timp ce o adiere de aer proaspăt trecea printre ei prin fereastra deschisă. Am sperat că vei încerca să ... îţi ceri scuze.

Edward se aplecă înainte. Se uitau unul la altul , amândoi uşuraţi. În expresia ei era o anume blândeţe care îi spunea că , într-un fel , înţelesese în sfârşit că nu dorise să o rănească.

– Am vrut să te fac să înţelegi că , dacă ar fi fost vreo cale , aş fi fost acolo ieri pentru a te întâlni. Nu-mi voi ierta niciodată că te-am dezamăgit.

Afecţiunea sinceră a lui Edward pentru ea o învălui asemeni unui parfum greu. Citea în ochii lui - cinstirea cea mai pură - şi scânteia dintre ei fusese reaprinsă de încredere , acum că el îi salvase viaţa. Edward ezită , apoi , ignorând-o în întregime pe Rani se aplecă pentru a o săruta cu blândeţe pe frunte.

– Sunt foarte , foarte fericit că eşti bine.

– Sunt bine. Mulţumită ţie.

Chiar înainte de a se întoarce pentru a pleca, Edward îi zâmbi , ochii lui albaştri ca cerul îngustându-se şi acela fu momentul în care unica scânteie dintre ei se transformă în flacără.

Capitolul 3

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, Charlotte şi Rani hoinăreau împreună pe strada Chandnee Chouk, adânc în inima bătrânului oraş. Strada largă , nepavată , era plină de grupuri de localnice înfăşurate în *sari*-uri în nunaţe de roz prăfuit , pal , la albastrul strălucitor , toate parfumate cu mosc. Copii bruneţi , desculţi se agăţau de mamele lor în mijlocul aromelor de scorţişoară alune şi aşafetidă.

Cele două femei îşi croiau drumul încet printre clădirile sfărâmate de marmură şi gresie roşie , un amestec ciudat pentru bazarul local. Trecură pe lângă chioşcurile bijutierilor şi comercianţilor de mirodenii , dar chioşcul unui comerciant de mătase îi atrase atenţia Charlottei. Edward Langston stătea pe un covor în camera

din faţă care dădea spre stradă, împreună cu un comerciant cu pielea tăbăcită, îmbrăcat cu *dhoti* şi turban alb , care îi arăta nişte eşarfe.

Se opriră un moment în mijlocul mulţimii , iar Charlotte privi cum vânzătorul scoate din când în când câte o eşarfă şi o întinde înaintea ofiţerului în uniformă pentru a o cerceta. Sistemul era unul productiv. Câte un articol arătat din timp în timp , lăsând ce era mai bun şi mai scump la sfârşit.

Charlotte mai privi o clipă , în timp ce Edward se uită la o eşarfă de proastă calitate , roşie , brodată cu floricele albe. Când întrebă *Kitna-hai* ? străduindu-se să vorbească bine hindusa , ea prinse răspunsul sigur al negustorului : " Zece rupii , *sahib* ".

– Mă tem că-ţi risipeşti banii , căpitane.

Edward îşi ridică ochii şi fu surprins să vadă că Charlotte Lawrence era cea care stătea în spatele lui însoţită de *ayah*.

– Bună dimineaţa , doamnelor , spuse el sărind în picioare şi înclinându-se în acelaşi timp. Tocmai încercam să aleg o eşarfă.

– Şi nu cu prea mult succes , îmi pare rău s-o spun.

Edward îl privi din nou pe negustor , încă

aşezat cu picioarele încrucişate pe covor , ţinând biata bucată de mătase vopsită ca şi cum ar fi fost o bijuterie de preţ.

– Nu mă prea pricep la asemenea lucruri , şi ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru că ai venit.

– Mă gândesc că ţi-aş putea fi de ajutor. Sunt obişnuită cu modul în care procedează ei în asemenea situaţii.

– Ar fi foarte frumos din partea dumitale. Şi zâmbi către ea. Tocmai când îşi spunea cât de incredibil de frumos era , simţi că se înroşeşte.

– Dar , bineînţeles , va trebui să-mi spui la ce îţi foloseşte , ca să te ajut.

– Este un dar pentru o tânără lady.

– Înţeleg , răspunse Charlotte un pic prea brusc, incapabilă să-şi ascundă o neaşteptată izbucnire de gelozie.

– Aş vrea ceva cu totul deosebit.

Ea tăcu un moment , privindu-l cu atenţie , şi apoi zise :

– Da , bineînţeles.

– Atunci , nu eşti de acord cu cea roşie ? întrebă el pe un ton liniştit , indiferent , privind în jos la eşarfă.

– E o ţesătură de o calitate inferioară căpitane Langston. Ei lasă totdeauna ce au mai

bun la sfârşit, sperând să-ţi " adoarmă " atenţia.

– N-am avut nici o idee.

– Exact pe asta se bazează şi ei , adăugă ea, ridicându-şi bărbia şi păşind înaintea lui Edward.

– *Namasté* , spuse ea , rostind un salut tradiţional către negustor.

După o discuţie ironică între ei , pe care Edward nu o înţelese , bărbatul slab cu mustaţă lungă , albă şi ochi mici negri dădu din cap , se ridică şi merse în spatele unei draperii de un verde spălăcit. Edward o urmări pe *ayah* şoptind ceva la urechea tinerei sale pupile care îi întoarse vorbele cu un " *Chupp karo* ! ". Expresia hindusă pentru " linişte ! " era una dintre puţinele pe care le înţelegea.

Negustorul se întoarse ţinând în mână două minunate eşarfe de mătase. Una era de un albastru diafan încadrat de o broderie delicată. Cealaltă era de un verde marin , cusută cu fir de aur.

– Mult mai bine , zâmbi Charlotte.

– Sunt încântătoare încuviinţă Edward. Spune-mi , Miss Lawrence pe care dintre ele ai prefera-o ?

– Dar nu este vorba de gustul meu , căpitane,

ci de eşarfa care ar impresiona-o cel mai tare pe tânăra dumneavoastră.

Buzele lui Edward se deschiseră într-un surâs.

– Ei bine , nu sunt prea sigur. Este o persoană foarte deosebită , frumoasă , spirituală dar şi foarte încăpăţânată.

– Dar ce puteţi să-mi spuneţi despre tenul ei ? Are o culoare deschisă ?

– O , da , foarte , glumi cu ea. Pielea ei este asemenea alabastrului , iar ochii sunt verzi ca iarba , primăvara. Da. Sunt exact de aceeaşi culoare.

– Atunci sunt de părere că cea verde s-ar potrivi mai bine cu ochii ei.

Edward ridică eşarfa către vânzător.

– *Kitua hai* ?

– Cincisprezece rupii , *sahib*.

– Zece *rupi* , se târgui Charlotte fermă , înainte ca Edward să fi avut ocazia de a răspunde.

Bătrânul se uită la Charlotte , apoi la Rani , privindu-le cu atenţie.

– Zece *rupii* , încuviinţă el într-un sfârşit după câteva clipe de gândire. Apoi luă eşarfa în camera din spate pentru a o împacheta , fără alte discuţii.

— Eşti nemaipomenită , Miss Lawrence zâmbi Edward.

— Niciodată să nu plăteşti mai mult decât trebuie, căpitane Langston.

Ochii strălucitori ai lui Edward îi întâlniră pe ai Charlottei.

— Am descoperit că există câteva lucruri în viaţă pentru care merită să plăteşti orice preţ , spuse el cu o voce răguşită de sinceritate.

Charlotte roşi. Îşi dădea seama că scânteia fascinantă din ochii lui nu avea nimic de-a face cu cumpărarea unei eşarfe. Vânzătorul se întoarse un moment mai târziu cu un pachet elegant şi Edward îi plăti.

— Ei bine , căpitane , spuse Charlotte cu un gest, o zi bună , atunci.

— Te rog , aşteaptă !

Charlotte şi Rani se întoarseră amândouă pentru a-l vedea întinzându-i pachetul. Când îşi dădu seama că în tot acest timp el dorise să cumpere eşarfa pentru ea chipul palid al Charlottei se înroşi de stânjeneală. Rani se întunecă şi mai tare la faţă , dezaprobatoare.

— Oh , nu pot să-l accept.

— Şi de ce nu ? L-ai ales tu însăţi , deci ştiu că este pe gustul tău. Pe cuvânt , dacă nu ne-am

fi întâlnit azi aici , l-aş fi trimis pentru tine acasă la familia Graves.

– Dar ai spus că era pentru...

Edward zâmbi , ţinând în continuare pachetul, întins către ea.

– Am spus că era pentru o tânără frumoasă, la fel de încăpăţânată pe cât de spirituală.

– Dar am ales una atât de costisitoare. Pe cuvânt că habar n-am avut că...

– Ştiu asta şi doresc să fie a ta. La urma urmei este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru a-ţi alina calvarul de săptămâna trecută.

– E foarte generos din partea dumitale căpitane.

– Iertarea dumitale a fost generoasă , Miss Lawrence.

Ea acceptă darul lui Edward şi apoi cei trei ieşiră din nou în strada aglomerată.

– Ne laşi un moment singuri , Rani ? întrebă Charlotte.

Ayah era încă încruntată.

– Tatăl tău nu ar fi de acord.

– Tata nu va şti dacă nu îi vei spune tu.

Ayah făcu câţiva paşi şovăitori în mulţime, apoi se întoarse , cu suspiciunea încă strălucindu-i pe faţa ei fină , întunecată.

– Deci , începu Edward , se pare că ți-ai revenit aproape de tot după accident.

– Mulțumită ție. De fapt , aș recomanda tuturor prietenelor mele o asemenea sperietură , atâta timp cât există un chipeș ofițer din armata Majestății Sale care să călărească în goană pentru a le salva.

El își ascunse un zâmbet.

– Mă simt onorat de a vă fi schimbat atât de onorabil opinia , Miss Lawrence.

– Spune-mi , căpitane. Crezi probabil că ar trebui să încercăm încă o dată să găsim un prilej să stăm de vorbă singuri ?

Amândoi se uitară spre Rani , care se încorda să asculte , pretinzând totuși a cerceta un chioșc din apropiere , plin de oale și ulcele.

– Nu există nimic pe lume care să-mi facă mai mare plăcere , dar cum ? Ești urmărită atât de îndeaproape.

– Mâine după-amiază la ora cinci tatăl meu se va întâlni cu locotenentul Waite pentru a discuta transferul unuia dintre oameni la Calcutta. Totul este în foarte mare secret și sunt aproape sigură că îl va ține afară din casa familiei Groves cel puțin până la ora șase.

Edward duse la buze mâna ei fără a mai

încerca să-și ascundă surpriza în ceea ce privea curajul ei. Îl surprindea totdeauna această tânără și frumoasă fată cu o judecată proprie și curajul de a o folosi.

– Pe mâine, atunci. La ora cinci în livada din spatele grădinilor unde ne-am întâlnit pentru prima oară. Te voi aștepta acolo.

Charlotte râse când se gândi cât de potrivit ar fi să înceapă din nou de unde începuseră atât de îngrozitor prima dată.

– Mi-ar place foarte mult spuse ea refuzând să creadă în semne rele.

Edward o zări primul de la distanță, în timp ce se îndrepta spre el. Scânteia ca o mână de pietre prețioase în roșul închis al soarelui după-amiezii târzii. Mătase asemeni voalului subțire, purtată de o femeie indiancă, albastru cu auriu și brățări zornăitoare. La început nu fu sigur că e Charlotte, dar cum se apropia mai mult, pielea ei deschisă și ochii de culoare verde o dădură de gol. Edward era aproape șocat.

Acum stătea în fața lui, îmbrăcată într-un *sari* de un albastru-indigo, capul fiindu-i acoperit cu modestie cum era obiceiul, întruchiparea tuturor viselor lui. Tuturor închipuirilor. Încercă

să nu o privească cu insistență , fiind conștient de pericolul de a-și dori ca ea să se apropie mai mult. De la bun început se gândise că era frumoasă , dar acum făpturii ei se adăugă o nouă dimensiune de senzualitate pentru care nu fusese pregătit.

– Mi-ai tăiat răsuflarea , șopti răgușit.

– A fost singura soluție ca să nu fiu recunoscută în timp ce traversam grădina la ora asta. I-am poruncit lui Rani să mi-o împrumute , explică ea.

Apoi , după un moment penibil de liniște , adăugă.

– Sper că nu te-am jignit purtându-l.

– N-ai putea niciodată să mă jignești Charlotte.

Îi rosti numele ca și când s-ar fi cunoscut dintotdeauna , și vocea lui , atât de familiară mai răsună câteva clipe. Edward simțea că se îmbată de dulcele ei parfum de lavandă.

– Ți-am... ți-am adus ceva , se luptă el să spună iar ea putu zări adorația pe chipul lui în timp ce îi înmână un pachet legat cu panglici de catifea albastră.

– Alt cadou ?

O ofrandă a păcii.

Privindu-l fața Charlottei se lumină de bucurie și surpriză.

– Dulceață de portocale ! Dar de unde ai găsit-o ?

– M-am gândit că trebuie să iasă ceva demn de respect din furtul meu din casa familiei Graves , zâmbi el.

Ea păru mulțumită și atunci Edward se surprinse respirând cu ușurare. Fusese cât pe aici să nu o aducă , dar propriul său *khansaman* făcuse tot posibilul pentru a o prepara pentru ea, fiindcă auzise povestea întâlnirii lor de la Arthur.

– Eu... aș vrea ca tu să înțelegi ce s-a întâmplat data trecută , rosti el în timp ce Charlotte ținea borcanul cu dulceață în lumina soarelui , încă surprinsă că el s-ar fi putut gândi să pună să o prepare pentru ea.

– Nu este nevoie , pe cuvânt.

– Este , pentru mine.

Edward își alese cuvintele următoare cu grijă, nedorind să o înspăimânte fără motiv.

– Prietenii mei au auzit un zvon foarte deranjant. Mi-au povestit despre el târziu în noaptea în care te-am întâlnit. Erau de părere că ar putea exista o problemă cu soldații indieni.

Charlotte îl privi atentă.

– Şi este ?

– Sunt fericit să spun că a fost doar o neînţelegere îngrozitoare. Dar a trebuit să aud acest lucru personal de la comandantul Graves , pentru binele oamenilor. Contau pe mine. Dacă ar fi fost orice altceva în afara oamenilor mei...

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai destăinuit , Edward , spuse ea simplu , fără cea mai mică urmă de neîncredere sau furie. Ne plimbăm puţin ?

După ce făcură primii paşi şovăitori , îl lăsă s-o prindă de mână.

– Niciodată nu am crezut că este atât de frumos aici , vorbi Edward , în timp ce se plimbau pe sub ţepoşii copaci kikar , într-un ritm lent şi relaxant.

Soarele începuse să apună , iar cerul de deasupra oraşului Delhi era de un galben-auriu magic , strălucitor.

– Pentru mine a fost totdeauna aşa de frumos. Îmi amintesc foarte puţine lucruri despre Anglia.

– Erai foarte tânără când ai plecat.

– Tata spune întotdeauna că nu mi-a părut bine să plec , spuse ea , visătoare. Acum nu-mi pot imagina că mă voi întoarce vreodată.

. Edward privi dincolo de râu la tabăra de pe creasta uscată şi prăfuită.

– Şi eu nu-mi pot imagina să rămân aici.

– Ţi-e dor de Anglia.

– Nu atât de Anglia , cât de Tetbury , şi nimic nu m-ar fi surprins mai mult decât asta.

– Tetbury. Ce nume fermecător pentru un sat.

– Odată , a fost tot la ce m-aş fi putut gândi, să părăsesc acel locşor îngrozitor şi să-mi fac un nume. Pentru mine a fost un orăşel mic , plin de oameni cu minţi mărunte şi vise mărunte. M-am scârbit de el pentru totdeauna.

– Şi acum ?

Se opriră lângă ruinele dărâmate la pământ ale unui vechi templu din preajma unui deal care cobora către un micuţ canion.

– Acum , după cinci ani foarte lungi petrecuţi în acest loc , pot să văd în sfârşit frumuseţile simplităţii. Visul meu s-a schimbat cu timpul şi câştigarea experienţei. Să-ţi povestesc despre asta ?

– Te rog.

– Visez să mă întorc acasă cu destui bani pentru a cumpăra o fermă mare şi încântătoare, să muncesc pământul , să-mi întemeiez o familie cu o femeie pe care să o ador. Bănuiesc că sună

mai degrabă prostește pentru cineva care a fost odată atât de ambițios ca mine.

– Nu cred că vreun vis este o tâmpenie Edward.

Îi plăcu felul în care ea îi rostise numele , atât de dulce și plin de sinceritate. Numai ieri își spuseseră " Căpitane Langston și Miss Lawrence " unul altuia. Acum , azi , deveniseră " Charlotte " și "Edward " și el deja descoperise că îi câștigase încrederea cu visele și inima lui.

– Aș putea să-mi doresc să mă întorc în ținut , dar nu voi mai fi un om sărac , o asigură el , dorindu-și ca ea să știe că înțelegea modul în care fusese crescută și că într-o bună zi , dacă l-ar accepta , n-ar fi pretins cine știe ce ca soție a sa. Am făcut multe lucruri surprinzător de bine în India - am învățat cum să reușesc aici. I-am trimis înapoi tatălui meu aproape tot ce îi cerusem să investească în mine. Mi-a făcut numai bine , asumându-și un risc pe care eu însumi nu mi l-aș fi asumat.

– Nu este nevoie să-mi spui asta , spuse ea blând.

– Știu , dar vreau s-o fac. Oh , Charlotte , oftă el copleșit de amintire ! Tetbury este un loc unde un bărbat poate simți pământul cu toate

simţurile sale; muşchiul de pe copaci , apa rece trecând peste stânci în şuvoaie şi câmpurile deschise cu păduri mici în zigzag atât cât cuprinzi cu ochiul. Ştii , ca băiat , obişnuiam să alerg pe aceste câmpuri , toate acoperite cu ciuboţica cucului şi să prind fluturi. Fără nici o grijă.

Inspiră şi oftă din nou , în timp ce în mintea lui totul renăştea la viaţă.

– Pentru tot ce m-a costat ambiţia , în ceea ce priveşte familia visul meu este acum unul simplu.

– Oamenii se mai schimbă.

– Da , cred că da. Cel puţin în privinţa anumitor lucruri.

– Eu cred că totul se schimbă , mai devreme sau mai târziu , continuă ea.

Erau aproape unul de altul acum. Soarele la asfinţit strălucea pe chipul ei cu privirea în sus , iar pielea îi licărea ca diamantele în timp ce stăteau în umbra ruinelor timpului.

– Mi-ar plăcea să cred că dragostea este ceva care poate dura o veşnicie.

– Şi mie , şopti Charlotte.

Încet , şi cu o tandreţe infinită , Edward se întinse şi îi prinse faţa în mâini. Şi pentru că ea nu se trase înapoi , se apropie şi îşi apăsă buzele

de ale ei până când o sărută cu fiecare strop de tandrețe și dorință pe care le simțise încă din prima noapte , pe veranda casei familiei Graves. Când se despărțiră , fu surprins să constate că îi zâmbea.

— Iartă-mă , șopti el.

— Nu am nimic de iertat.

— Știi că m-am îndrăgostit de tine.

— Așa cum și eu m-am îndrăgostit de tine.

Și se sărutară din nou , cu și mai multă tandrețe. Edward o încercui cu brațele și o trase mai aproape de trupul său. Nu mai " gustase niciodată ceva atât de dulce și trupul îi fremătă când ea își deschise buzele pentru el din proprie voință.

— Nu , rosti Charlotte blând , împingându-l la o distanță destul de sigură de ea , pentru a micșora tentația pe care Edward o simțise pe neașteptate în brațele ei.

— Am făcut ceva care să te nemulțumească ?

Edward inspiră adânc pentru a se liniști pe sine.

— N-ai putea niciodată să mă nemulțumești. E doar faptul că nu se cuvine , asta-i tot. Și îmi doresc foarte mult să fie ceva care să merite pentru tine , Charlotte.

– Cum se poate ca un sărut să te facă să preţuieşti mai puţin ? întrebă ea , ridicând mâna pentru a îndepărta o şuviţă de păr suflată de vânt în ochii ei.

Atingerea ei , gesturile , chiar unul atât de obişnuit ca acesta îi înfiera cu foc trupul , iar Edward simţi o dorinţă de nedescris în muşchi.

– Nu este atât sărutul , dragostea mea , ci la ce ar fi condus el , cu siguranţă , dacă nu m-aş fi oprit şi nu te-aş fi oprit , şi doresc ceva mai mult pentru noi decât asta.

Având încredere că el dorea să o onoreze pe ea şi ceea ce începuse între ei Charlotte îi întinse o mână.

– Atunci vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceea ce nu am mai arătat niciodată nimănui altcuiva.

Alergară împreună ţinându-se de mâini , trecură de templu şi străbătură jumătate de pantă , pe partea dealului cu vegetaţie abundentă. Şi cum se afundaseră adânc pe sub baldachinul copacilor , fură repede ascunşi de un mozaic de un verde-oliv.

Edward simţi strângerea ei de mână şi nu-şi putu aminti să mai fi fost vreodată mai fericit şi mai lipsit de griji în viaţa lui. Îi dăruise asta Charlotte. Această fată tânără şi plină de viaţă

care se aventurase atât de neaşteptat în viaţa lui, îl schimbase şi , dintr-o dată nimic nu părea mai important decât să fie a lui.

Ea se opri o clipă , apoi îl privi , delicatul *sari* albastru fluturând în jurul trupului ei în briza fierbinte a serii. Îi făcu semn să o urmeze. Edward o strânse mai tare de mână şi o lăsă să îl conducă până când zări o peşteră săpată în stâncă , ascunsă de tufişuri şi copaci.

– Acesta este locul meu preferat , de taină , spuse ea în momentul când pătrunseră înăuntru.

Peştera era mică şi podeaua era joasă , aşa încât fură nevoiţi să se aplece , odată trecuţi de intrarea acoperită de muşchi. Când Charlotte aprinse o lumânare , Edward fu surprins să vadă o colecţie de obiecte personale aranjate pe două lăzi vechi. Se aflau acolo două pături gri , groase, o sticlă de vin nedesfundată şi o colecţie prăfuită de cărţi. Fotografia unei femei , încadrată de o ramă de argint, era aşezată pe una dintre lăzi , drapată în dantelă albă.

– Este mama mea , spuse Charlotte când observă că Edward privea fotografia.

Apoi aşeză cu grijă borcanul cu dulceaţă de portocale în spatele ei , şi desfăcu panglicile.

– Tatăl meu a refuzat să mă lase să păstrez

vreun obiect de-al ei după ce a murit.

Edward o privi din nou pătrunzător.

– Moartea ei trebuie să fi fost foarte dureroasă pentru el.

Charlotte simţi gelozia crescând în ea amintindu-şi că , de curând , o descoperise pe Rani în patul tatălui ei.

– Da , rosti ea în şoaptă. Sunt sigură că a fost.

Întinse o pătură pe jos şi se aşezară.

– Obişnuiam... să vin aici aproape zilnic , după ce a murit mama , spuse într-un sfârşit privind din nou portretul unei femei de la care moştenise culoarea părului , ochii şi chiar zâmbetul. De două ori tatăl meu a crezut că am fugit , dar l-am convins că doar mă ascundeam printre bungalow-uri. Pe atunci locuiam în tabără.

– Comandantul a fost foarte amabil să vă lase să vă mutaţi în casa sa când tatăl tău i-a devenit secretar.

– Da , într-adevăr. Spunea că era mult mai înţelept aşa , în cazul în care avea nevoie de tata pentru vreo treabă în toiul nopţii , dar cred că el era încredinţat că aici aş fi avut un " model " englezesc mult mai potrivit pe lângă care să fi crescut.

– Doamna Graves.

– Nu este un om rău , pe cuvânt. Dar eu prefer și acum micul nostru bungalow. Tata a dorit doar ca nimic să nu-i amintească de mama, după moartea ei. Cred că acesta este motivul real pentru care a acceptat oferta.

– Și eu mi-am pierdut mama , știi.

Charlotte îl privi cu simpatie , trezită din propria ei durere de mărturisirea lui.

– Îmi pare rău , Edward.

– Nu vorbesc niciodată despre asta și cu siguranță că încerc nici să nu mă gândesc la acest lucru.

– Câteodată îmi doresc să nu mă gândesc atât de mult la ea. ,

Edward îi strânse mâna atât de caldă.

– Fii fericită că te poți gândi la ea , dragostea mea. În acest fel , ea va fi totdeauna vie pentru tine. Cel puțin în amintirea ta.

Charlotte simți durerea din vocea lui și duse mâna lui la buze.

– Oh , Edward , îmi pare atât de rău !

– S-a întâmplat exact după ce am plecat în India. Era moartă de aproape un an când în sfârșit am primit scrisoarea tatălui meu.

Charlotte se cuibări la pieptul lui și îl lăsă să

o strângă în braţe , dar acum nu atât pasiune căutau unul la celălalt , cât consolare. Nimeni nu înţelesese ce însemnase pentru ea să-şi piardă mama. Nimeni nu încercase vreodată să înţeleagă. Doar Edward ştia.

– Cum arăta ? întrebă ea , răsucind nasturii cămăşii lui albe.

Edward oftă , amintindu-şi-o pe mama lui şi de cum o făcu , pierderea ei îl copleşi de durere pentru prima dată de când sosise în India.

– Avea cei mai mari ochi albaştri-cenuşii pe care ţi-i poţi imagina , gene lungi , întunecate... iar părul ei mirosea totdeauna ca florile de primăvară... Râsul ei era asemeni unui cântec. Oamenii spuneau că semăn cu ea... , cu Adelaide.

Charlotte îşi împleti degetele cu ale lui şi apoi le sărută.

– Sunt onorată că ai ales să împarţi asta cu mine.

– Nu i-am rostit numele din ziua când am părăsit Anglia , mărturisi Edward sărutând-o pe frunte. Îţi mulţumesc că m-ai făcut să simt că aş putea din nou.

– Poţi să-mi spui orice , Edward.

– Sper să crezi ceea ce spun , zâmbi el.

– Oh , da !

– Pe cuvântul meu că eşti cea mai extraordinară făptură din lume , Charlotte Lawrence.

– Sunt fericită că ai această părere.

Când atracţia dintre ei începuse să crească din nou , Edward se ridică.

– Se face târziu.

– Da. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

– Mi-ar plăcea să mai vin aici , poate să mai stăm de vorbă , spuse el cu voce joasă. Crezi că ai putea să mai scapi din nou înainte de a trece prea mult timp ?

– Tata îl va însoţi pe comandantul Graves la un dineu în cinstea lordului Canning sâmbătă seara. Eu nu sunt invitată , deci o voi avea doar pe Rani cu care să mă confrunt.

– Şi în această problemă , mâinile tale sunt libere, spuse el chicotind.

– Rani şi cu mine ne înţelegem foarte bine. Ea n-o să fie o problemă pntru noi.

Se căţărară din nou pe coastă şi străbătură mână în mână drumul prin livadă , către casa familiei Graves. Când merseseră cât se putea de mult împreună , Edward îi cuprinse umerii fragili cu mâinile lui puternice şi o trase spre el. Trupul ei , sub *sari*-ul fluturător , părea a străluci ca bronzul în ultima rază de soare.

Când o atinse , o simţi cum tremură. " *Mă rog lui Dumnezeu să fie totdeauna aşa între noi* ", gândi el , chiar înainte s-o sărute , dorinţa lui împletindu-se atât de inseparabil cu dragostea. Gustul acelor buze era destul pentru a vrăji orice bărbat , dar ştia deja că Charlotte era a lui , acum şi pentru totdeauna.

— Te iubesc într-adevăr , şopti el , plimbând un singur deget de-a lungul liniei buzelor ei.

Adoraţia pe care o văzu pe chipul ei tânăr când îşi ridică privirea spre el , îl făcu să-şi dorească să plângă. Trecuse mult timp de când avusese un sentiment atât de copleşitor. Se mira cum dăduse peste el un asemenea noroc , în timp ce o strângea în braţe în umbra asfinţitului din Delhi.

— Ştiu că nu voi închide un ochi , gândindu-mă la ziua de sâmbătă.

— Şi eu la fel , dragostea mea , spuse Edward.

Pe când se întorcea singur în tabără , Edward îl putu vedea pe Arthur stând singur pe veranda bungalow-ului lor. Îşi curăţa muscheta la lumina pâlpâietoare a unei lămpi cu gaz. Arthur Moresby era un bărbat de treabă - un pic prea zgomotos , un pic prea arătos , dar în ciuda rezervei pe care

o afişa Edward şi a dorinţei sale pentru o altă viaţă , altă lume decât cea în care fuseseră ei născuţi , reuşiseră totuşi să devină prieteni.

Acum că se lăsase întunericul , împrejurimile taberei se treziseră la viaţă cu râsul copiilor ce se jucau pe străzile prăfuite din jurul bungalow-urilor. Aerul era plin de mirosurile pătrunzătoare de orez , linte şi *dhal* şi bâzâia de ţânţari şi licurici. Protejaţi de noapte contra soarelui indian , cuplurile se plimbau şi se strângeau unii pe alţii. Acest gen de orgie a serii era un sistem născut din căldura de neuitat a verii , când unicul moment al zilei demn de luat în seamă era mult după apus.

Edward rămase în mijlocul acestei activităţi şi îşi urmări prietenul cu privirea , o clipă înainte de a fi fost observat. Capul lui era coborât şi stătea concentrat , cu mustaţa strălucitoare sclipind în lumina gălbuie a lămpii cu ulei. Îşi ridică privirea într-un sfârşit , când Edward îşi scutură gunoiul de pe tălpile cizmelor. Arthur puse puşca jos şi sări în picioare.

– Ei ? Cum a mers ? Ai văzut-o ?

Edward luptă să-şi mascheze bucuria copleşitoare pe care o simţea. Urcă scările încet.

– Am văzut-o.

– Şi ?

– Şi când va fi timpul o voi cere de soţie.

Arthur coborî celelalte două trepte şi se repezi la Edward.

– Oh ! Astea sunt nişte veşti minunate ! Felicitări !

– Îţi sunt profund îndatorat , Arthur.

– Pentru ce ?

Urcară împreună scările , iar Arthur turnă pentru fiecare un pahar din sticla cu băutură indiană *aruck* , din spatele armei.

– Cred că nu de mult am fost cea mai insuportabilă persoană cu care să împarţi un bungalow.

– Tu ? Buzele groase şi pătate ale lui Arthur se despărţiseră într-un rânjet la neaşteptata mărturisire, tocmai când întindea lui Edward un pahar plin.

– Am ţinut totul în mine... Cu siguranţă că nu mi-am ieşit din rutină ?

– Destul de adevărat , încuviinţă Arthur.

– Şi totuşi , tu ai fost aici pentru mine mereu, sfătuindu-mă să nu renunţ.

Se aşezară amândoi pe două scaune de trestie , privind în jos către oraş , la zidurile crenelate , la domuri şi tunuri , toate poleite de

ultimele raze ale unui asfințit de un portocaliu arzător.

– Chiar că este minunat aici , știi ?

Ciocniră paharele într-un toast. Era primul lucru bun pe care Arthur Moresby îl auzise vreodată de la Edward despre Delhi.

– Dragostea te face să te simți altfel. Ea schimbă totul.

– Cu siguranță că a făcut din mine un alt bărbat, spuse el gânditor. Niciodată nu m-aș fi așteptat că s-ar putea întâmpla atât de repede. Nu eram tipul de om care să creadă în așa ceva.

Arthur făcu un gest , ca și când ar fi fost împușcat în inimă. Când îl privi din nou pe Edward, acesta zâmbea.

– Cupidon , fără nici o îndoială !

Se ridică în picioare și intră pentru un moment. Când se întoarse , ținea în mână micul inel cu opal încrustat într-o bandă de argint mai închis la culoare. Arthur îl luă și îl ținu la lumină.

– Încântător.

– A aparținut mamei mele. Spunea că este singurul lucru de valoare pe care l-a avut în toată viața ei. Mi l-a dat înainte ca eu să părăsesc Anglia... înainte ca ea să moară.

Chipul lui Arthur păli , cu o expresie de compasiune. Nu i se permisese să afle nimic despre trecutul colegului lui de cameră , nici măcar speranţele lui de viitor. Până în această seară.

— Îmi pare rău , Langston , bătrâne.

— Totuşi există ceva bun în asta. Nu există nimic altceva pe care să vreau să-l dăruiesc Charlottei decât acest inel minunat. Are o semnificaţie deosebită pentru mine.

— Da , într-adevăr , oftă Arthur , lăsându-se pe spate în scaun şi privind din nou în zare. Viaţa are modul ei de a ne pune la locul nostru.

— Am vrut să te întreb , Moresby - începu Edward , apoi se corectă am vrut să spun Arthur. Doream să te întreb , Arthur , dacă eşti de acord să fii prietenul meu cel mai bun.

— Eu ? tuşi Moresby în pahar. N-am fost niciodată cel mai bun prieten al nimănui niciodată.

— Ei bine , există o primă dată pentru orice , nu crezi ?

— Sunt flatat , pe cuvânt că sunt , dar nu cred că Lawrence va fi de acord cu acest lucru , îl avertiză Arthur. Intenţionezi să-i iei unicul copil, iar tu eşti un simplu căpitan.

– Am făcut treabă bună în armata Majestăţii Sale , asta incluzând un grad de care sunt mândru. Faptul că am fost destul de ambiţios şi de capabil să fac acest lucru în timp de cinci ani, şi că am obţinut un profit frumos vânzându-mi posturile anterioare , ar trebui să mă ajute să obţin o favoare , nu crezi ?

– Niciodată nu va fi destul pentru Hugh Lawrence.

– Poate că nu. Dar în acest moment sunt de părere că bunul colonel se simte mult mai înclinat să-mi dea dreptate mie , spuse Edward , ochii săi albaştri devenind serioşi în timp ce se gândea la felul în care o salvase de la moarte pe unica fiică a colonelului. Să spunem doar că în acest moment scorul e în favoarea mea.

– Oh , apropo de colonelul Lawrence , spuse Arthur , întinzând mâna în spatele sticlei cu băutură tare *arak* , şi scoţând la iveală un plic. Asta a sosit pentru tine printr-un curier , cu aproape o oră în urmă. Edward puse inelul în buzunarul de la piept şi rupse sigiliul cu degetul mare. După ce citi scrisoarea, îşi ridică ochii.

– Doreşte să mă vadă mâine la prima oră.

– Ce oră curioasă pentru o întâlnire !

– Se pare că aşa e.

– Îi vei spune despre tine şi despre tânăra Miss Lawrence ?

Edward îşi termină băutura şi îşi privi prietenul iar dinţii lui drepţi şi albi străluciră în noaptea întunecată.

– Ei , bineînţeles că va dori să o curtez într-un mod adecvat. De dragul aparenţelor. Mâine e un moment foarte prielnic să-i comunic intenţiile mele. La fel de bun ca oricare altul.

Capîtolul 4

MUŞCHII FEŢEI LUI EDWARD SE încordară în timp ce ochii lui albaştri se întunecară.

– Calcutta ? De ce dracu Calcutta ? Şi mai ales, sir , de ce tocmai aşa , dintr-o dată ?

– Stai jos , căpitan Langston , îi porunci cu severitate Hugh Lawrence , din scaunul lui de piele maro.

– Cu tot respectul , sir , nu înţeleg. Abia luna trecută am foşt lăudat pentru munca depusă cu regimentul meu la Kahul şi înainte de asta la...

– Am spus să iei loc , căpitane !

Colonelul , un bărbat masiv , voinic , fuma o *hookah* şi , stând picior peste picior , îl privea de dincolo de birou. Pipa lui indiană bolborosi în timp ce trase un fum. Edward se prăbuşi în scaun privindu-l pe tatăl

Charlottei cu un mormăit dispreţuitor.

— Nu am plănuit să te chem aici în felul acesta , nici să-ţi dau vreo explicaţie în ceea ce priveşte transferul tău. Totuşi , acest lucru s-a întâmplat înainte de incidentul de la râu.

Răspunsul lui Edward fu scurt şi pe un ton rece.

— După câte îmi aduc aminte , şir , mi-aţi spus foarte clar că v-aţi plătit datoria în această privinţă.

— Datoria fiicei mele , căpitane , nu a mea , i-o întoarse el pe un ton înverşunat. Voi fi sincer pentru că ăsta este felul meu. Nu-mi face plăcere în mod special. Cred că eşti prea arogant , prea introspectiv, şi prea al naibii de chipeş ca să fie spre binele tău. Dar eu sunt un om care îşi plăteşte totdeauna datoriile şi , fie că-ţi place sau nu , îţi sunt recunoscător pentru că i-ai slavat viaţa fiicei mele.

— Atunci , probabil că îmi veţi face onoarea de a-mi spune de ce am fost mutat atât de neceremonios afară din Delhi.

Colonelul îl studie un moment ca şi cum ar fi încercat să se decidă.

— Foarte bine , atunci. Îţi voi spune. Eşti un ofiţer bun , Langston , dar mă tem că ai comis

păcatul de neiertat de a te fi băgat într-o problemă care nu te priveşte , şi apoi ai mai avut şi tupeul de a insista.

— Cartuşierele , zise Edward.

— Exact.

— Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că s-ar fi produs o tragedie incredibilă dacă aceste zvonuri ar fi continuat să persiste.

— Este pe departe mult mai mult decât un zvon , spuse Hugh , şi apoi pufăi din pipă până când camera deveni albăstruie şi plină de mirosul acru de fum. Comandantul are mână liberă să încerce să împiedice răspândirea acestui fapt foarte primejdios.

— Atunci *chiar* se intenţiona să se ungă acele cartuşiere cu seu de vacă ?

— Uite , sunt sigur că ştii că localnicilor nu le-ar place nimic mai mult decât să ne izgonească. Hinduşii şi musulmanii nu au reuşit să se înţeleagă decât asupra acestui lucru. Acum , că au prins ocazia cu această chestie afurisită , musulmanii încearcă să-i convingă pe hinduşi că noi încercăm să le distrugem casta şi să-i convertim la creştinism.

— Ceea ce , bineînţeles că nu facem.

— Sfinte Dumnezeule , nu ! cartuşierele au

fost schimbate chiar în momentul în care greşeala a fost descoperită. Dar , după felul în care se răspândesc zvonurile , s-ar putea foarte bine să fie deja prea târziu.

– Minţindu-ne oamenii în ceea ce priveşte riscul, nu vom îndepărta cu siguranţă problemele.

– Nu ne permitem să stârnim panica în această problemă , Langston. Avem mână liberă să încercăm totul pentru ca bârfa să înceteze Atitudinea ta binevoitorae în toată această problemă ar putea pune în pericol vieţile oamenilor noştri.

Edward sări în picioare cu pumnii strânşi.

– Este absolut ridicol !

– Mutarea ta la Calcutta s-a hotărât din prudenţă.

– Mutarea este imposibilă.

Hugh Lawrence îşi puse jos *hookah*-ul şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă ca doi cerbi gata de luptă , doar cu biroul de mahon între ei.

– Şi , de ce , mă rog frumos , este aşa ?

– Pentru că , cu respect vă spun , sir , mă voi căsători cu fiica dumneavoastră.

La început , păru că nu înţelege declaraţia.

Sprâncenele stufoase ale lui Hugh Lawrence se uniră într-o linie în timp ce îl studia pe bărbatul mai tânăr, devenit atât de repede duşmanul său.

– Charlotte ? întrebă el într-un final , cu o voce şoptită , în timp ce picături de sudoare îi străluceau pe frunte.

– Charlotte.

– Nu o vei avea niciodată , Langston ! izbucni Hugh Lawrence. Mă auzi ? Niciodată !

– Mă tem , colonele Lawrence , că este prea târziu.

Tatăl Charlottei se întinse spre Edward , iar mâinile sale robuste se strânseră ca o menghină în jurul gâtului lui.

– Porc ticălos ! Dacă ai atins-o te voi ucide cu mâinile goale ! Jur !

– Atunci va trebui să mă ucizi şi pe mine , tată.

Mâinile lui Lawrence căzură neputincioase la auzul vocii Charlottei. Se prăbuşi înapoi în scaun cu chipul încă roşu de ciudă.

– Spune-mi că nu e adevărat ! gemu el în timp ce un val neaşteptat de lacrimi îi înceţoşă privirea , redus la tăcere de conspiraţia lor. Spune-mi , te rog, te implor !

– Îl iubesc , tată , şi dacă îmi cere mâna , i-o

voi oferi cu cea mai mare plăcere.

– Sperasem să pot să vă cer permisiunea după ce am fi terminat afacerile azi , sir , spuse Edward. Văd acum că nici nu se mai pune problema.

– Sfinte Dumnezeule , Langston , poţi avea orice femeie doreşti de aici ! Sunt duzini de văduve singure care aleargă după tine. Charlotte e doar un copil !

– Nu mai sunt !

Şi îşi puse hotărâtă mâinile pe şolduri.

– Am şaisprezece ani , tată. Pot să-ţi amintesc că am exact aceeaşi vârstă cu a mamei când v-aţi căsătorit !

Vorbise despre ceea ce era interzis , iar Hugh se legănă ca şi cum ar fi fost lovit.

– Ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre ea în prezenţa mea.

– De ce , tată ? Pentru ca tu să poţi pretinde că n-a existat niciodată ? Ei bine , eu exist şi sunt exact ca ea ! Cum poţi încerca s-o uiţi când trebuie să mă priveşti în fiecare zi ?

– Nu pot îngădui o asemenea căsătorie , şuieră el , schimbând cu abilitate subiectul , în timp ce se ridica din nou în picioare. Mai degrabă te trimit înapoi în Anglia , decât să te

văd măritată cu un om care a încercat să mă şantajeze.

— Îl iubesc , tată , şi dorim să locuim în Delhi. Dar dacă eşti hotărât să-l trimiţi departe pe Edward, poţi să fii sigur că voi merge cu el.

— Căpitanul Langston va merge la Calcutta la sfârşitul lunii ! atacă el subiectul cu vocea tremurândă de indignare. Şi în numele lui Dumnezeu din Rai , va pleca singur !

Hugh Lawrence îşi sublinie hotărârea cu un pumn în birou , iar Edward putu să constate că nu mai era nimic de spus. Nici una dintre părţi nu dorea să cedeze , iar furia dintre ei era prea proaspătă în acest moment pentru a cădea la orice fel de compromis.

Şovăitoare , Charlotte îl conduse la uşă.

— S-a spus destul pentru o singură seară , şopti ea în timp ce stăteau împreună în cadrul uşii deschise. Are nevoie de timp pentru a se calma.

— Da , cred că ai dreptate , încuviinţă Edward , atingându-i faţa cu blândeţe. A fost aproape un şoc pentru el.

— Şi pentru mine.

— Îmi pare foarte rău pentru asta. Am dorit să fac totul aşa cum trebuie : să cer permisiunea

tatălui tău şi apoi să-ţi fac curte la timpul cuvenit.

– Dar a fost adevărat ce ai spus ? Chiar doreşti să te căsătoreşti cu mine , Edward ?

El privi în jos la ea şi zâmbi , pentru că îşi imaginase totul atât de diferit.

– Am dorit ca totul să fie perfect între noi atunci când te voi cere.

– Oh , Edward. Cu un suspin , îi atinse mâna, care se afla încă pe obrazul ei. Nu ştii că deja totul este perfect ?

Trecuse aproape o săptămână când Rani sosi cu un mesaj la bungalow-ul lui Edward. Stătea pe verandă , părul ei negru ca pana corbului fiind despărţit la mijloc şi strâns la spate într-un coc. Ochii ei negri străluceau cu seriozitate. În ciuda mai bunei sale judecăţi , venise aici din partea Charlottei.

Ciocăni uşor , două bătăi blânde în uşă , asemeni bătăilor inimii. Apoi se uită pe furiş peste umăr şi îşi trase *sari*-ul purpuriu mai strâns în jurul feţei. Nu trebuia să fie văzută. Nu aici. Hugh hotărâse astfel iar ea îşi luase soarta în mâini , înfruntându-şi vehementul iubit.

– Te aşteaptă mâine la prânz la locul secret.

Tatăl ei se va afla la biserică la ora aceea , iar înainte ca el să plece de acasă , ea se va preface bolnavă , îndemnându-l să meargă singur.

Edward se sprijini de cadrul uşii , privind-o atent pe *ayah* înainte de a vorbi.

– Nu mă placi prea mult , nu-i aşa ?

– Ca servitoare nu-mi este permis să-mi placă sau să-mi displacă cineva.

– Ţi-am pus o întrebare , Rani , deci ar fi bine să răspunzi.

– Foarte bine. Cred că este *karma* ta să o răneşti , căpitan-*sahib*.

– Dar o iubesc pe Charlotte ! Doresc să ne căsătorim !

– Poate că nu va fi din vina bărbatului care sunteţi azi , dar primejdia există în ochii dumneavoastră, *sahib*. Ca semnele diavolului , se oglindesc înapoi în Zeul Shiva ; eşti cel care o va trage în adâncuri fără a se gândi.

– Oh , dar asta e ridicol !

– Ai pus o întrebare , *sahib*. Îmi pare rău că răspunsul îţi displace.

– Mă voi căsători cu ea , Rani , indiferent de ce vei spune tu , colonelul Lawrence sau oricine altcineva ! spuse Edward sfidător.

– Atunci nu poţi spune că nu ai fost avertizat.

Edward dădu din mână , indiferent.

– Minunat. Da. Ei bine , atunci. Ai adus mesajul şi eşti liberă să pleci.

Ea făcu câţiva paşi către uşă cu picioarele desculţe pe verandă. Apoi , dintr-o dată , se întoarse , o femeie exotică şi misterioasă a cărei expresie trecuse de la dispreţ la îngrijorare în numai o clipă.

– Ea este bucuria inimii tatălui ei , *sahib* , şi a mea. Te vei gândi la ce ţi-am spus ? *Suniye* ? adăugă ea şi îl strânse de mână. Rostise cuvântul hindus pentru " te rog " cu atâta sinceritate , încât în ciuda fermităţii sale Edward fu impresionat.

– Charlotte este viaţa mea , Rani , spuse el blând. Voi fi un soţ minunat pentru ea şi vom fi foarte fericiţi împreună. N-o voi face niciodată să sufere. Ai să vezi.

– Oh , *sahib* , spuse ea încet ochii ei întunecaţi umplându-se de lacrimi. Mi-aş sacrifica fericită viaţa pentru a vedea îndeplinit un asemenea vis.

Puternica lovitură de pumn îl clătină răsucindu-l.

Edward căzu în strada plină de praf şi

întunecată a taberei , cu o bufnitură grea. Târziu în acea noapte, tocmai dăduse colțul bungalow-ului său după o seară de biliard la cantină. Doi soldați *sepoy* îl așteptau.

Ca un fulger , sări din nou pe picioare cu trupul rigid în apărare , cu gura tremurându-i de la lovitură. Soldații indieni înalți , bine făcuți , stăteau curajoși în fața lui cu picioarele depărtate și cu identitatea ascunsă de vălul nopții.

– Doar asta puteți face ? mârâi Edward , pregătindu-se să se apere. Haideți , apropiați-vă, ticăloși nenorociți ! Dacă vreți luptă , atunci luptați cu mine.

Unul dintre ei zâmbi scurt , cu dinții albi scoși în afară și apoi scoase un *tulwar* care străluci în lumina lunii. Edward îl zări și zâmbi disprețuitor:

– Vrei să mă omori cu aia , nu-i așa ?

Soldatul se repezi la el cu sabia întinsă pentru a ataca , dar Edward fu mai rapid. Apucă gulerul uniformei indiene cu o mână și începu să-l lovească cu celălalt pumn puternic și strâns. Soldatul *sepoy* își pierdu echilibrul și căzu pe spate sub forța pumnilor lui Edward.

Cei doi bărbați se luptau în mizeria drumului

până când Edward a forțat mâna *jemadar*-ului să scape arma.

– Nu sunteți prea buni la asta , nu-i așa ? mormăi el , liniștindu-și răsuflarea.

Dar , în timp ce îl ținea pe unul dintre oameni la pământ , aproape învingător , celălalt se aruncă asupra lui și începu să-i care lovitură după lovitură cu călcâiul cizmei în față și în cap. Edward îi apucă glezna și cu o zmucitură scurtă dar puternică , îl făcu și pe al doilea bărbat să se prăbușească pe spate.

– Foarte bine , barbar nenorocit ! Cine v-a trimis ? urlă el fără a primi nici un răspuns. Nu face nimic. Cred că acum știu.

Era o învălmășeală de pumni și picioare , fiecare dintre ei luptându-se să se ridice în picioare și apoi căzând înapoi pe spate în praf. Mormăind. Urlând. Edward îl lovi pe primul dintre ei , până când , în sfârșit , acesta se prăbuși pe spate , urlând de durere. *Tulwar*-ul se afla între ei , strălucind în praf , iar Edward îl apucă cu o mână. Îl ridică respirând greu din cauza efortului. Celălalt soldat se ridică anevoie în picioare , și după ce-l salută respectuos pe omul pe care trebuise să-l ucidă , se îndepărtă bălăngănindu-se în noapte.

– Mai vrei ? urlă Edward în timp ce privea în jos la atacantul rămas.

Ţinea spada asupra acestuia , tot aşa cum fusese ţinută şi asupra lui.

– Nu ? Hm. M-am gândit eu că nu.

Îşi şterse gura cu dosul mâinii. Falca începuse deja să i se umfle , iar sângele îi curgea din buză într-un şuvoi lung şi roşu.

– Data viitoare când vei mai fii de acord să aduci un asemenea mesaj , îl avertiză Edward cu răsuflarea grea , ar trebui să fii foarte sigur că victima ta nu te poate învinge atât de clar.

*

* *

La prânz , pe când clopotele de la Biserica ST. James băteau la distanţă , Edward o ţinea pe Charlotte la piept. Era din nou îmbrăcată în *sari*-ul albastru al lui Rani. În fiecare zi , soarele din Delhi dogorea din ce în ce mai tare , prevestind infernul care avea să învăluie în curând totul cu furie. Chiar şi acum îl puteau simţi ca pe o lamă printre frunzişul copacilor din faţa peşterii secrete.

– Oh , ce dor mi-a fost de tine , șopti în părul ei.

– Săptămâna asta mi-a părut o eternitate.

Se sărutară , mai întâi puțin , apoi plini de pasiune , până când Charlotte îl simți tensionat și îl îndepărtă. Atunci el își ridică fața și o lăsă să-i vadă rănile și tăietura de lângă ochi.

– Sfinte Dumnezeule , Edward , șopti ea. Ce ți-au făcut ? Te rog , trebuie să-mi spui !

– Cred că ai putea spune că am primit din greșeală un pumn sau doi seara trecută încercă el să glumească.

– Oamenii tatălui meu ! Știam eu ! Cum a îndrăznit să-ți facă așa ceva !

– Cred că acesta a fost felul lui de a-mi aminti cât de mult nu dorește să mă căsătoresc cu fiica lui.

– Dar să-ți facă una ca asta ! Puteai să fii ucis !

Edward îi zâmbi , chipul său fiind calm acum și plin de încredere.

– Există o compensație în faptul că cei doi "gentlemen "-i se simt astăzi pe departe mult mai rău decât mine.

– Atunci presupun că nu s-a revenit asupra ordinului de plecare la Calcutta.

— Nu , Charlotte. Nu s-a schimbat nimic. Comandantul Graves a refuzat să mă vadă , deci, pentru mine este foarte important acum să-ţi dau ceva.

O conduse în peşteră şi se aşezară împreună pe una dintre păturile ţinute acolo. Apoi , în sfârşit , scoase inelul cu opal.

— A fost al mamei mele. Este ultima amintire pe care o am de la ea şi sper să ţi se potrivească ca inel de logodnă.

— O , Edward ! Este atât de drăguţ.

— Pot să ţi-l pun în deget ? întrebă el şi îi luă mâna.

Inelul se potrivea perfect şi îl făcu pe Edward să gândească mai mult ca înainte că era făcut ca ea să-l poarte , indiferent ce ar fi urmat după asta. Dar chiar şi în acest moment deosebit trebuie să-şi adune puterile pentru a-i spune totul. Avea dreptul să ştie pentru că acum o privea şi pe ea.

— Sunt trimis la Calcutta mâine , mărturisi el.

— Dar tata spunea că nu vei pleca până la sfârşitul lunii !

— Te-a minţit ca tu să nu mă poţi urma.

— Naiba să-l ia !

– El te iubeşte , draga mea. În mod evident mă consideră o ameninţare. În mintea lui , atât violenţa cât şi înşelăciunea sunt mijloace acceptabile pentru a te proteja împotriva mea.

– Nu pot să cred că s-ar putea să nu te mai văd vreodată !

– Asta nu se va întâmpla , încercă să o convingă Edward. Nu vom lăsa să se întâmple asta. Poate să ne despartă pentru un timp , dar nu ne va despărţi pentru totdeauna , îţi promit asta.

O mângâie cu blândeţe pe obraz. La atingere era la fel de neted şi de senzual ca şi *sari*-ul ei , o atingere ca de mătase , dar mai caldă. Trupul lui reacţionează imediat , nevoia pentru ea îndepărtând repede dorinţa. Indiferent de ce ar fi spus pentru a o linişti , convinge , aceasta putea fi într-adevăr ultima dată când se vedeau. Un bărbat cu influenţa lui Hugh Lawrence va avea cu siguranţă grijă de asta.

Charlotte întoarse capul şi îşi apăsă podul palmei pe buze. Apoi îl privi din nou , cu ochi mari verzi , buzele pline şi roz , despărţite foarte uşor. Şi cum dorinţa dintre ei creştea , gândurile despre viitor începură să pălească. Cu blândeţe se lăsă pe spate pe pătură şi cu o

tandrețe infinită trase *sari*-ul de pe cap. Părul i se revărsă pe umeri , un val de aur , iar el prinse o șuviță între degete. Moale. Atât de moale, încât el ar fi putut să se înece în părul ei și trupul ei dulce , dulce. Se simți total lipsit de putere în fața inocenței acestei copile încântătoare senzuale.

Edward îi sărută gâtul , chipul , pielea , până când buzele lui le găsiră pe ale ei și atunci își introduse limba în gura ei încă o dată. Simți că tremură , îi simți sfârcurile întărindu-se sub mătasea subțire. Îi atinse fața , trupul , degetele rătăcindu-i-se în învălmășeala de păr auriu.

Când își dădu seama unde ar fi putut duce această apropiere dintre ei dacă ar fi lăsat-o să continue , Edward se întoarse pe spate și urmări umbrele lumânării dansând pe tavanul peșterii. Era încă întins , luptând să-și potolească răsuflarea calmându-se. Trebuia să-i treacă nebunia înainte de a se fi putut uita din nou la ea. Chiar dacă aceasta era ultima dată când se mai vedeau , nu putea să se culce cu ea. Nu aici. Nu în acest fel.

După o clipă , se răsuci din nou către ea și o sărută pe vârful nasului. Avea nevoie de fiecare picătură de putere care o putea obține , să nu o

atingă mai mult de atât ; trupul îi era atât de cald şi de deschis pentru el , iar ea nu înţelegea încă pe deplin puterea pe care o poseda.

— Am o idee , spuse ea cu un zâmbet neaşteptat. Puţin cam îndrăzneaţă îmi închipui, dar...

— Ei , care este ?

— Oh , nu. Nu vei face decât să încerci să mă convingi să renunţ la ea.

— Nu vreau să faci nimic care să te compromită, Charlotte , spuse el ferm.

— Spui asta după tot ceea ce ai îndurat din cauza mea ?

— Tatăl tău este atât de furios acum , încât nu ar face decât să-l stârnească mai mult împotriva amândorura.

— Atunci acesta este riscul pe care trebuie să mi-l asum , nu ? declară ea , cu chipul său blând plin de convingere. Te rog , Edward , lasă-mă să încerc.

Mai stătură întinşi în tăcere câteva momente, îndrăgostiţi unul de celălalt , liniştiţi , în siguranţa pe care o descoperiseră unul în braţele celuilalt , în cel mai neobişnuit paradis.

— Povesteşte-mi despre Shiva , spuse Edward într-un sfârşit , când îşi dădu seama că nu era

capabil să-i schimbe hotărârea în privinţa planului ei secret.

Charlotte se răsuci pentru a-l privi.

– Zeul hindus ?

– E chiar diavolul ?

– Hinduşii cred că există un singur Zeu , dar acesta are trei chipuri. Brahma este Creatorul. Vishnu este Apărătorul.

– Şi Shiva ?

– Shiva este numit Distrugătorul.

Edward inspiră adânc , iar Charlotte observă că îl preocupa o problemă.

– Şi ţi-e teamă de acest Shiva ?

– Dacă mi-ar fi , cu siguranţă nu m-aş afla aici singură cu tine , în umbra unuia dintre vechile temple, chicoti ea , dar expresia chipului ei rămase tot gravă. Te rog , spune-mi că nu sunt eu cea care ţi-a adus îngrijorarea pe chip , dragul meu.

– Mi-ai adus doar fericirea , Charlotte şi atât de multă cât nu mi-am putut imagina vreodată că există.

– Atunci , ce este ?

El auzea ecoul vorbelor lui Rani în minte : " Cred că este *karma* ta să o răneşti , căpitane-*sahib*..." Amintirea a ceea ce-i spusese îl forţă

să-și aleagă cuvintele cu grijă. Nu dorea ca ea să simtă aceeași groază pe care fusese el forțat s-o simtă.

— Crezi , așa cum cred ei , că fiecare ființă pe pământ are ceva numit *karma* , sau că acea ființă ar fi un pericol pentru alții fără a fi conștient de vina sa ?

Ea lăsă să treacă un moment înainte de a răspunde , încercând să ghicească de ce-i pusese această întrebare.

— Asta este ceea ce cred hindușii , că o persoană poate plăti în timpul vieții pentru păcatele dintr-o viață anterioară.

— Dar tu , Charlotte crezi acest lucru ? întrebă el , disperarea simțindu-i-se în voce , de obicei plină de încredere.

Edward se întoarse brusc și o prinse de umeri. O scutură cuprins de disperare. Până când ea nici nu se crispă de durere , nici măcar nu-și dădu seama că o rănea. Răspunsul ei fu un râset ciudat.

— Bineînțeles că nu , dragul meu. Poate că am crescut aici , dar totuși , nu sunt hindusă. Acum , te rog , trebuie să-mi spui ce te-a supărat în felul ăsta. A fost ceva ce ți-a spus Rani când a venit să-ți transmită mesajul meu ?

– Nu , minţi el , neştiind cum să-i spună că teama pe care *ayah* o aprinsese el se răspândise ca otrava. Mai degrabă murea decât să provoace orice fel de durere acestei dulci şi spirituale frumuseţi care îi " capturase " sufletul atât de complet.

– Atunci ce este ?

Edward se mişcă în spatele ei , sperând să-i evite întrebarea.

– Ştii , mi-e cam foame. Ai ceva care să poată fi mâncat cu dulceaţa aceea ?

Charlotte se întinse pe patul improvizat şi apucă posesiv micul borcănel.

– Nu ar trebui să faci aşa ceva. Dulceaţa nu este pentru mâncat !

– Da ? Şi ce anume ai sugera să facem cu ea ?

Charlotte răsuci din nou panglicile şi îl privi pe Edward.

– Este darul care a marcat întâlnirea noastră şi îl voi păstra pentru totdeauna. Îl voi arăta odată copiilor noştri şi le voi povesti cum te-am prins furând aceste portocale.

– Cum aproape m-ai împuşcat ? zâmbi el.

– Nu te-aş fi împuşcat niciodată. Niciodată nu am tras cu acel obiect. Dar nu trebuie să spui

asta nimănui. Aş prefera să păstrez secretul.

– Secretul tău este în siguranţă la mine.

Edward chicoti şi apoi o sărută din nou.

Timpul pe care îl mai puteau petrece împreună se scurta. Tatăl ei avea să se întoarcă curând de la biserică şi dacă ea nu se afla acasă, Ranî refuza să mai mintă pentru ea. Charlotte admiră încântătorul inel cu opal dăruit de Edwarfd. O iubea într-adevăr şi o ceruse de soţie. Se ghemui la pieptul lui pentru ultima dată , fericită să se predea tihnei fericite pe care o simţea în braţele lui , dornică să-i aparţină în întregime. Acum şi pentru totdeauna , Edward era o parte din viaţa ei , iar ea o parte dintr-a lui. Îşi făcuse un plan strălucit şi intenţiona să-l îndeplinească. Atunci bunul colonel nu ar mai ridica nici un deget pentru a-i despărţi. Hugh nu era singurul Lawrence care ştia cum să lupte pentru ceea ce dorea.

Charlotte îşi trimisese servitoarele şi stătea singură la masa de toaletă. Acolo se aflau totdeauna atât de mulţi servitori. Servitori pentru orice. O englezoaică nu trebuie să facă nimic cu mâna ei în India. Mama ei spusese totdeauna că era unul dintre puţinele avantaje de a trăi într-o

ţară atât de departe de civilizaţie.

Îşi purtă un deget în jos pe despicătura dintre sânii ei mici şi privi reflecţia în oglindă. Edward o sărutase cu atâta ardoare în această după-amiază ; îşi lipise trupul atât de tare de al ei , încât aproape leşinase de dorinţă. Se simţise ca şi cum ar fi devenit o persoană total diferită în braţele lui. Nu mai era micuţa Charlotte Lawrence , fiica colonelului. Acum era femeia pe care o iubea Edward. Femeia cu care dorea să se căsătorească.

Privi în oglindă , căutând semne ale acestei transformări , dar aceeaşi faţă frumoasă , perfectă , îi întorcea privirea. În această după-amiază fusese atât de liberă , o femeie senzuală drapată într-un *sari* exotic. Acum , din nou acasă la familia Graves , era îmbrăcată convenţional. Corsetul , crinolina , părul legat strâns. Toate podoabele unei fete britanice , decente. Tatăl ei putea să-i ucidă pe amândoi pentru minciuna pe care era pe cale s-o spună. " *Iartă-mă* , gândi ea, dar , *cu voia bunului Dumnezeu , destul de curând, minciuna pe care trebuie s-o spun nu va mai fi atât de departe de adevăr.* "

Hugh Lawrence bătu la uşă de două ori , scoţând-o pe Charlotte din gândurile ei. Intră singur în dormitor.

– Ai dorit să mă vezi , draga mea ?·

Charlotte se ridică în picioare , într-un foşnet pur de batist de culoarea ambrei.

– Am dorit să-ţi vorbesc despre Edward tată.

– Oh nu iar despre această afacere îngrozitoare. Credeam că am terminat cu ea.

– Poate că tu ai terminat cu ea , dar hotărârea mea nu s-a schimbat. Mă voi căsători cu el , şi dacă ne obligi să nu facem asta , vom pleca amândoi la Calcutta !

– *Tu* nu vei pleca nicăieri.

– Am văzut ce i-ai făcut , şi asta m-a determinat să lupt cu tine. Cum ai îndrăznit să-l terorizezi în halul ăla ?

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti , minţi el iar tonul i se ridică cu o octavă.

– Ai pus să fie bătut sperând că asta îl va face să se răzgândească în ceea ce mă priveşte ! Ei bine , nu s-a răzgândit deloc tată , deloc ! Edward nu este genul de om care poate fi cumpărat sau bătut pentru a-şi schimba părerile.

Nu de către tine ! Nici de către oricine altcineva!

– Charlotte , te rog. Nu este destul de bun pentru tine.

– Îl iubesc , tată !

– Eşti atât de tânără. Ceea ce tu crezi că este dragoste va păli în timp. Crede-mă.

Charlotte era însă ferm hotărâtă.

– Refuză ordinul de plecare al lui Edward , tată, înainte de a fi prea târziu.

– Chiar dacă vreau , nu pot. Răul este deja făcut. Ordinele vin direct de la comandantul Graves.

– Nu-mi pasă , chiar dacă vin de la guvernatorul general în persoană ! Dacă vrei ca eu să rămân în Delhi , trebuie să revoci ordinul de a-l transfera.

Hugh făcu un pas către fiica sa.

– Charlotte , te rog , nu te înţeleg. Nu ai fost niciodată un copil neascultător !

– Nu ai încercat niciodată să mă desparţi de cineva pe care îl iubesc.

– Trebuie să ştii că nu mă gândesc decât la interesul tău în toată această situaţie.

– Dacă mă forţezi... , respiră adânc , calmându-se pentru ceea ce avea de spus. Durerea lui o făcu să şovăie. Dar nu-i dăduse

nici o şansă. Trebuia să facă asta , să spună asta, pentru Edward. Nu-mi laşi nici o şansă. Voi pleca şi aşa va face şi nepotul tău pe care îl port în mine.

Trecu un moment înainte ca implicaţia cuvintelor ei să treacă dincolo de furie , să ajungă la conştiinţa lui. Când acest lucru se întâmplă , Hugh Lawrance îşi lovi puternic fiica peste faţă. Lovitura o trimise răsucind-o la podea într-o grămadă de batist de culoarea ambrei.

– Mincinoasă ordinară ! urlă el. Eu nu am crescut o târfă !

Charlotte îşi prinse obrazul fierbinte în palmă şi privi dincolo de durerea din ochii tatălui ei. Nu jucase cinstit în această problemă , dar nici el nu o făcuse ; şi în afară de asta ar fi spus orice pentru a deveni soţia lui Edward. Chiar şi o minciună atât de curajoasă şi scandaloasă. Rani îi dezvăluise destule despre cum se fac copiii. Aceasta , împreună cu ceea ce văzuse când dăduse peste *ayah* şi tatăl ei o făcuseră să mintă aşa încât să fie crezută dacă i s-ar fi cerut să dovedească.

– Este adevărat !

– Nu te cred !

– Îl iubesc , tată , şi dorim să stăm în Delhi.

Dar dacă eşti hotărât să-l trimiţi pe Edward departe , poţi fi sigur că voi pleca odată cu el.

– O să-l omor ! urlă el sălbatic. Cu mâinile goale o să-l fac bucăţi !

– Ucide-l şi vei ucide pe tatăl copilului meu!

Mai trecură câteva clipe de tăcere acuzatoare, înainte ca Hugh să se poată aduna să mai rostească un cuvânt. Când o făcu nu putu privi în ochii fiicei sale.

– Eşti sigură de copil ? întrebă el ceva mai îmblânzit.

– Foarte , răspunse ea , destul de disperată pentru a insista în minciună.

– Bunule Dumnezeu !

Se plimbă câteva momente înainte şi înapoi ca un leu în cuşcă , cu chipul roşu , de şoc şi furie. Când se opri în sfârşit , stătea în faţa fiicei sale ferm şi impunător.

– Vreau să-mi răspunzi la o singură întrebare, Charlotte.

– Orice.

– Eşti absolut sigură că acesta este bărbatul pe care-l doreşti ?

– Mai sigură decât orice altceva , răspunse ea fără să ezite.

Se lăsă moale pe patul ei şi respiră obosit şi

înfrânt. Ea înţelese că-şi alegea cu mare atenţie cuvintele următoare.

– Nu a fost uşor pentru mine de când a murit mama ta. Totdeauna m-am bizuit pe ea pentru a-ţi oferi îndrumările pe care , ca bărbat simţeam că nu sunt în stare să ţi le fac. Rani şi doamna Graves au încercat foarte mult toţi aceşti ani să mă ajute în aceste probleme , dar, mi-e teamă că într-o privinţă am ratat mizerabil.

Ea se mişcă pentru a-l linişti , dar el ridică o mână , în semn de protest.

– Cred că această parodie este doar vina mea de a te fi ţinut în acest loc uitat de Dumnezeu , fără mamă , sau , cel puţin , fără a beneficia de prezenţa unei servitoare englezoaice.

– Rani a fost minunată.

– Dar ea nu este mama ta. Tu erai responsabilitatea mea această parodie este responsabilitatea mea.

– Nu da vina pe tine , spuse Charlotte simulând o neaşteptată compasiune şi regret pentru ceea ce se simţise forţată să facă. Nu este vina nimănui. Edward şi cu mine suntem sortiţi să fim împreună.

– Este exact ceea ce am crezut şi eu odată

despre mine şi mama ta , o viaţă în urmă , spuse Hugh Lawrence oftând.

Tonul lui era mai blând acum , mai puţin combativ şi aşteptă un moment în plus înainte de a vorbi , ca şi când şi-ar fi adunat curajul de a rosti cuvintele.

– S-ar părea că eu sunt cel care te-a condus la acest comportament nesăbuit pe care mi l-ai destăinuit azi şi pentru asta trebuie să plătesc.

Charlotte simţi un neaşteptat val de lacrimi înţepându-i ochii când el se întinse şi-i sărută faţa îndreptată spre el. Era prima dată când îi vorbea despre mama ei , de la moartea sa.

– Atunci te-ai răzgândit ? întrebă ea plină de speranţă.

– Nu mă înţelege greşit. Cred că toată această poveste este condamnabilă. Langston ar trebui să fie împuşcat pentru ceea ce a făcut.

– Dar o să ne laşi să ne căsătorim cu binecuvântarea ta ?

Hugh Lawrence oftă , apoi dădu din cap.

– Nu văd că am de ales dacă trebuie să evităm un scandal îngrozitor.

Charlotte îşi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui ei şi îi sărută obrajii iar şi iar , departe de a fi mândră de ceea ce făcuse , încercând din

toate puterile să nu se simtă vinovată.

– Poți să-l ai pe Edward , șopti Hugh Lawrence cu un oftat de resemnare în părul dulce mirositor al fiicei sale. Nu voi mai sta în calea fericirii voastre. Nici o zi măcar.

Când Hugh plecase din dormitorul ei , Rani apăru din umbră , cu brățările clincănind. Parfumul ei , moscul greu , se învolbura în jurul făpturii sale.

– Acum ești fericită , *bitiya* mea ?

– Sunt nebună de fericire ! Tata a fost de acord cu căsătoria !

– Din nefericire însă nu-i așa - ai fost obligată să-l dezamăgești pentru a-ți atinge ținta.

– Ai tras cu urechea ?

– Cineva care merge fără a fi auzit aude multe lucruri , spuse ea , iar chipul ei întunecat era perfect calm.

– Foarte bine atunci. Mă cunoști prea bine ca să încerc să te mint. Dar tata nu mi-a lăsat nici o alegere. Și în afară de asta , sper să port o duzină de copii de-ai lui Edward odată ce ne-am căsătorit.

Rani o atinse un moment doar cu o mână

mângâietoare , apoi se îndreptă spre ea.

– Probabil că nu te cunosc atât de bine cum credeam odată , din moment ce nu mi te-am putut închipui rănindu-l așa cum ai făcut-o.

– Nu m-a lăsat să aleg , Rani. Te rog , încearcă să înțelegi că tata a pus ca Edward să fie bătut și avea de gând să-l trimită la Calcutta numai pentru a ne despărți ! Spune , nu era de datoria mea să lupt pentru bărbatul pe care îl iubesc ?

Rani răspunse pe un ton blând , cu o voce înceată.

– Tăria de caracter este la fel de prețioasă ca rubinele , *bitiya* , și din această cauză , tu ești într-adevăr o tânără foarte bogată.

– Oh , sunt atât de fericită , oftă Charlotte , îmbrățișând-o pe *ayah* , și , datorită legăturii foarte strânse dintre ele , totul fu iertat. Sunt așa de îndrăgostită și mă gândesc că după nuntă putem sta aici în Delhi cu tine și cu tata. Nu mi-ar mai trebui nimic în lume pentru ca viața să-mi fie desăvârșită.

Rani se înclină în fața ei și făcu doi pași mici înapoi , restabilind granița pe care britanicul Raj o pusese între ele. În secret ar fi preferat ca Edward și Charlotte să fi fost forțați să plece la

Calcutta. Auzise prea multe despre nemulţumirea oamenilor ei , chiar sugestia că probabil s-ar putea răscula împotriva englezilor. Pieţele , bazarele şi magazinele erau pline de asemenea bârfe. Atâta timp cât exista măcar o urmă de agitaţie Charlotte , acest copil al sufletului ei , nu era în siguranţă. Hugh nu era de acord cu acest lucru. Ridicolă numea el posibilitatea ca soldaţii indieni să fi putut vreodată să înfrângă puterea britanicilor. Ceva cu totul imposibil.

Îi interzisese să mai pomenească vreodată despre acest lucru.

— Ce i-ai spus ? bolborosi Edward. Îşi prinse fruntea în mâini şi şi-o aplecă spre gura peşterii.

— N-am avut de ales. Tot te-ar fi trimis la Calcutta dacă nu aş fi făcut ceva drastic.

— Dar să-i spui că noi...

— Ei bine , ne *vom* căsători , argumentă Charlotte cu atenţie. Probabil , într-o bună zi vom avea un copil.

— Acesta este cu greu un motiv ! spumegă Edward, ochii săi albaştri atrălucind de furie. Nu aş fi făcut niciodată ceva atât de dezonorant ca a profita de o tânără doamnă în acestă manieră,

iar el crede acum cu totul altceva...

– Te rog , Edward , nu trebuie să fii supărat pe mine , se rugă ea , atingându-i obrazul cu un deget , dar el se smulse din mângâierea ei.

– Mi-ai spus că era o măsură extremă', dar dacă aş fi gândit un singur moment că voiai să pui în primejdie onoarea ta şi pe a mea pentru acea problemă , ţi-aş fi interzis să faci acest lucru.

Charlotte îşi puse mâinile în şolduri.

– Şi la ce ne-ar fi folosit asta ? Ştii că tata este împotriva ta.

– Ei bine , acest fel de decepţie cu siguranţă că nu mi-a îmbunătăţit condiţia.

– De fapt , greşeşti în privinţa asta. Tocmai ieri ne-a dat binecuvântarea.

Se făcu o mică pauză , iar Edward îşi ridică o sprânceană.

– E adevărat ?

– Bineînţeles , prostuţule ! Nu e asta ceea ce am sperat ?

– Bineînţeles că este , îi răspunse el , iar furia începu să pălească. Dar încă nu te scuză pentru ceea ce ai făcut ca s-o obţii.

Ea se întoarse şi se postă în faţa lui , cu braţele pe lângă corp.

– Spune-mi că încă mă iubeşti , Edward.

– Tu eşti tot ceea ce iubesc pe lume.

– Ştiu că a fost îngrozitor din partea mea să mint în felul acela , dar am făcut-o pentru noi. Aş fi făcut orice pentru a deveni soţia ta.

Se făcu din nou o pauză lungă înainte ca Edward să-i zâmbească cu o fascinantă licărire de amuzament.

– Bine. O viaţă alături de tine va fi cu siguranţă una plină de surprize.

– Şi ce ţi-ai putea dori mai mult de atât ? râse Charlotte.

Capitolul 5

O LUNĂ MAI TÂRZIU , PE 12 MARTIE, Edward se căsători cu Charlotte în capela St. James, biserica britanică din Delhi. Mireasa era îmbrăcată într-o "șoaptă "de satin alb împodobit cu flori de portocal. Mirele stătea drept , impunător și elegant lângă ea , în uniforma de gală roșu cu albastru , iar parfumul dulce de trandafiri și iasomie se răspândise.

Când diaconul începu slujba nupțială , Edward privi peste umăr și zâmbi la tânăra încântătoare care era pe cale să-i devină soție. Era același zâmbet plin de încredere care îi tăiase totdeauna răsuflarea. Un val de dragoste pentru el o scutură și toată lumea îl putu vedea. Mai ales Hugh Lawrence.

Colonelul stătea în strana din față alături de comandant și doamna Graves și cu mulți alți

ofiţeri cu soţiile lor. Rani stătea în picioare mai în spate , împreună cu restul servitorilor din casa familiei Graves. Aşa trebuia să fie , îi spuse Hugh. Orice altceva ar fi trezit suspiciuni. Prin aceste vorbe o rănise. Amândoi ştiau ce legătură puternică era între ea şi Charlotte. Dar el nu se putea gândi la asta acum , nu când tocmai renunţa la unicul său copil în favoarea unui simplu căpitan. Un om de rând , şi un tânăr chipeş , plesnind de sănătate , la un loc. Un bărbat care o va răni cu siguranţă într-o zi. Privi din nouă către altar şi îşi tamponă ochii cu o batistă.

Charlotte îl privea încă cu adoraţie pe Edward când diaconul o întrebă dacă îl va iubi şi cinsti atât în boală cât şi în sănătate părăsindu-i pe toţi ceilalţi şi păstrându-se doar pentru el. Vocea îi tremură atunci când răspunse că aşa va face. Apoi ascultă jurământul lui Edward , sorbind fiecare cuvânt al promisiunii lui de a o iubi şi păstra până când moartea îi va despărţi.

Moartea , gândi Charlotte , într-un moment fulgerător , înainte de a răspunde. Viitorul lor în India era nesigur. Edward dorea să se întoarcă în Anglia. Ea dorea să rămână. Dar indiferent de locul unde i-ar fi condus viaţa , de acum înainte

vor fi împreună. Moartea era ceva la care puteai să te gândeşti doar după o viaţă bogată , plină de dragoste şi o mulţime de copii. Şi amândoi erau tineri. Atât de tineri. Aveau o viaţă înaintea lor.

– Oh , tată , sunt atât de fericită ! strigă Charlotte chiar după ceremonie.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului gros al tatălui ei , iar musafirii aplaudară.

– Îşi mulţumesc de o mie de ori îţi mulţumesc !

Toţi nuntaşii ieşiră împreună la soare şi acum stăteau în curtea bisericii. Dulcele parfum de iasomie şi trandafiri de la buchetul miresii îndulcea praful , ce cuprinsese totul în India şi semnala întoarcerea cu paşi repezi a căldurii verii. În timp ce Charlotte se întoarse să o sărute pe Rani , Hugh întinse o mână şovăitoare către Edward.

– Aţi câştigat , Langston. Acum te implor ca gentleman şi tată să fii bun cu ea.

Arthur Moresby apăru între ei şi se lăsă uşor , fericit pe umărul lui Edward ţinând deja în mână un pahar de şampanie. Orchestra atacă prima melodie şi câţiva dintre musafiri începură

să danseze plini de voioşie în jurul tortului.

– Fie că aţi vrut , fie că nu , mi-aţi încredințat cel mai preţios lucru din lume pentru noi doi , îi răspunse Edward în sfârşit , înmuindu-şi vocea cu sinceritate. Fiţi sigur , domnule , că nu vă voi dezamăgi.

– Spre binele tău , sper că asta îţi este intenţia, răspunse colonelul cu gravitate. Pentru că , dacă nu va fi aşa , de data asta chiar te voi ucide.

Chipul lui Edward se întunecă , se încordă.

– Atât de mult pentru a nega implicarea în acel ultim şi mizerabil atentat , hm ?

– Aş fi făcut orice pentru a o salva pe Charlotte de tine , spuse el fără suflu , apoi se întoarse pur şi simplu cu spatele.

– Ce-a fost asta ?

– Doar făceam pace în felul nostru , Arthur. Nimic mai mult de atât.

– E un tip care te lasă perplex , nu-i aşa ? Aspru, şi totuşi există o anume umbră de disperare în ochii lui , în ceea ce o priveşte pe fiica lui.

Edward îl bătu pe Arthur pe umăr şi apoi zâmbi.

– O iubeşte. Acesta este singurul lucru

asupra căruia sunt de acord în întregime.

După primul dans al mirelui şi miresei Edward şi Arthur stăteau din nou împreună privindu-i pe Charlotte şi pe tatăl ei care făceau un tur pe sub baldachinul de un purpuriu strălucitor care fusese ridicat pentru recepţie. Hugh îi şoptea ceva iar ea îl privea , rochia sa albă curgând ca o pană uşoară de-a lungul podelei.

– Mireasa ta arată minunat.

– Da , aşa e , zâmbi Edward plin de mândrie, urmărind-o cu privirea.

– Am avut dreptate , ştii , spuse Arthur o clipă mai târziu. Este într-adevăr cea mai frumoasă faţă din Delhi.

Edward îşi privi prietenul cu un zâmbet puţin răutăcios.

– Ai gusturi mai bune decât credeam.

– Am avut dreptate şi în altă privinţă. Cred că este probabil cea mai bună pradă din împrejurimi.

– Nu , nu mai este ! chicoti Edward. Aproape mulţumită ţie.

– Ştii , Langston , există ceva ce am dorit să-ţi spun de foarte mult timp ; ceva ce nu am crezut niciodată că voi avea într-adevăr puterea să ţi-o spun.

– Ce este ?

– De când eşti aici , te-am invidiat mereu.

Arthur sughiţă , iar buzele lui Edward se lăţiră pe jumătate într-un zâmbet.

– Şi acum , bătrânul meu prieten ?

– Oh , încă te invidiez. Eşti un suflet al naibii de norocos , şi mult mai chipeş decât ar avea cineva dreptul să fie. Şi pe cuvânt îmi pare cinstit rău să-ţi pierd compania din bungalow. Nu va mai fi la fel fără tine prin împrejurimi pentru a ne ţine la rând.

Edward îi lovi în joacă obrazul cu afecţiune.

– Venind de la tine , Moresby , acest lucru îmî face o mare onoare , pe cuvânt.

Fusese o nebunie să se îngrijoreze de ceea ce spusese Rani. Edward ştia acum , în timp ce-şi urmărea soţia râzând şi dansând atât de fericită, că nu ar fi trebuit să se gândescă nici o clipă în plus la superstiţiile melancolicei indience.

Prietenele o însoţeau în dansul de sub copertină. Muzica era blândă iar aerul era încă plin de parfumuri şi arome de flori proaspete.

Apoi gândurile negre îl copleşiră peste fericirea sa şi îi pătrunseră din nou în minte , asemeni unui duşman nărăvaş. " Cred că este karma ta să o răneşti... Probabil că nu prin

vreo vină de-a ta , dar... "

Edward se simţi dintr-o dată rău.

– Ce este , Langston ? Ţi-ai pierdut toată culoarea din obraz.

O mână pusă pe spatele lui îl trezi din amintirea negrei prevestiri a lui Rani. Nu. Pur şi simplu nu era posibil. O iubea mai mult decât viaţa. Nu se poate ca femeia să fi avut dreptate. Apoi afişă zâmbetul său cel mai fermecător pentru a alunga gândurile negre.

– Nu-i nimic , Arthur.

– Eşti sigur ?

– Ei bine , cel puţin nu este ceva care să nu poată fi alinat de cele câteva zile singur cu mireasa mea în Agra.

Ochii lui Arthur licăriră , cunoscători , în timp ce amândoi o priveau pe Charlotte dansând şi râzând.

– Langston , bătrâne , chiar aş paria că ai dreptate în această privinţă.

Misticul Taj Mahal.

Edward dorise totdeauna să-l vadă. Agra , odată capitala Indiei , oraşul care adăpostea palatul delicat unei iubiri legendare , se afla la patruzeci de mile de Delhi. El şi cu Charlotte

aveau să-şi petreacă aici luna de miere, ca să fie destul de aproape pentru a se întoarce la post la sfârşitul lunii.

Cele două *palanquin* cu draperii de mătase în care călătorea, erau fiecare purtate de câte patru oameni. Alţi opt indieni mergeau pe lângă ele pentru a înlocui prima serie de purtători atunci când aceştia oboseau. Mai mulţi însoţitori îi urmau pe cai, alături de o căruţă trasă de tăuraşi, cu bagajele lor. *Palanquin*-ele erau acoperite de o ţesătură bogată, roşie şi căptuşite cu aşternuturi confortabile în interior. Ar fi fost chiar un mijloc de transport luxos pentru o călătorie în luna de miere dacă nu i-ar fi bătut soarele făcându-i să se înăbuşe înăuntru. Perdelele de mătase erau date la o parte ca vântul să poată pătrunde, cel puţin până când praful şi aroma bălegarului de cai îi forţa să se închidă din nou înăuntru.

— Ar trebui să ajungem curând, spuse Edward, privind spre ea din *palanquin*-ul său. Mergeau destul de aproape unul de celălalt pentru ca el s-o poată ţine de mână.

— De-abia mai pot aştepta ! spuse ea nerăbdătoare încercând să privească dincolo de grupul de servitori cu turbane, îmbrăcaţi în alb care

mergeau înaintea lor cu săbii ascuţite pentru a vedea dacă drumul era sigur.

Charlotte şi Edward îşi petrecuseră cele trei nopţi ale călătoriei lor în bungalow-urile *dak* de-a lungul drumului regal dintre Delhi şi Agra. Dar Edward nu o atinsese mai mult decât cu blândul sărut de noapte bună pe care îl depunea pe fruntea ei înainte de a se odihni în fiecare noapte în paturi diferite. Nu putuse să facă nimic mai mult. Nu încă. Trebuiau să aştepte până când ajungeau la Agra. Până când aveau un loc doar al lor , fără servitori şi alţi călători prin jur. Unde s-ar fi simţit destul de liberi pentru a se preda în faţa pasiunii pe care reprimarea doar o mai adâncise între ei.

În sfârşit , târziu în acea după-amiază , de dincolo de râul Jumna se iviră pe cerul de tapaz marele dom alb şi minaretele Taj Mahal-ului. Marmura albă părea de culoarea portocalelor coapte. Edward ordonă servitorilor să oprească , iar el şi Charlotte fură ajutaţi să coboare pe pământ.

— Nu-i aşa că este cea mai minunată privelişte de pe pământ ? spuse el şi îşi trase soţia mai aproape , sărutând-o cu blândeţe pe obraz. Am avut dreptate să venim aici. Ştiam că aşa va fi.

– Se spune că șahul Jehan l-a construit ca un monument dedicat soției sale își aminti Charlotte. După moartea ei , nu a mai iubit niciodată pe nimeni. Și-a petrecut restul vieții în fortul Agra privind ultimul loc de odihnă al preaiubitei sale.

Edward se răsuci pe călcâie , astfel încât acum se aflau față în față , cu chipurile aurite de soarele la apus.

– Și eu simt la fel. Nu voi mai iubi pe nimeni, niciodată. Vreau să spun că , dacă ar fi să ți se întâmple ceva...

Charlotte zâmbi radioasă.

– Dar nu mi se va întâmpla nimic. Sunt tânără și puternică și avem o viață împreună înainte. Acum , mulțumită lui Dumnezeu , ne vom petrece anii împreună.

– Chiar că ai pus stăpânire pe sufletul meu , doamnă Langston.

– Mrs. Langston , hmm , râse ea melodios. Îmi place cum sună.

Edward îi sărută fața ridicată spre el gustând moliciunea dulce ca mierea a buzelor ei și acum , deodată , departe de Delhi , departe de Hugh Lawrence și vorbele prevestitoare de rău ale lui Rani, o dorea. Nu-și dorise niciodată ceva

atât de mult. Acum , în curând , îi va aparține toată. Trup și suflet.

– Mergem , atunci ? întrebă el , luând-o de mână.

Traversară Jumna pe un pod de vase , asemănător aceluia din Delhi și apoi trecură printr-o poartă din zidul împrejmuitor de apărare. Un șir de cămile cu căpăstrul uneia legat de coada celei din față , îi purtară pe drumul către piață. Cerul strălucea auriu ca ultima rază de soare.

În amurg , alaiul se opri în fața hotelului North Western , o clădire antică , albă , cu două etaje , iar Edward o mai ajută încă o dată pe Charlotte să coboare din *palanquin*-ul ei. O ținu de mână în timp ce urcară împreună treptele hotelului.

Proprietarul , un indian asprit de gută , cu ochelari și o mustață stufoasă le ieși în întâmpinare.

– Dumneavoastră sunteți *sahib* Langston ? întrebă el într-o engleză cu accent.

– Da , eu sunt și aceasta este soția mea , spuse Edward cu mândrie , brațul lui înconjurând plin de afecțiune talia Charlottei.

Bătrânul își împinse ochelarii cu rame de aur

pe vârful nasului pentru a-şi putea cântări mai bine oaspeţii.

– Ah , da. Foarte drăguţă. Ei bine , pe aici.

Apoi adăugă cu o notă de supărare , având de-a face mai mult decât şi-ar fi dorit cu ofiţerii englezi cu pumnii strânşi şi cu soţiile lor răsfăţate :

– Sper că aţi adus bani gheaţă pentru a vă plăti nota de plată.

– Da , desigur.

Edward îi făcu cu ochiul Charlottei pe când îl urmau pe bătrânul ţâfnos pe unica scară a hotelului. Când ajunseră la capătul unui coridor lung şi întunecat , proprietarul deschise o uşă care scârţâi ca ţipătul unui animal rănit. Camera văruită în alb era spartană şi mobilată doar cu un pat drapat cu o plasă pentru ţânţari , un lavoar, o noptieră şi o lampă cu ulei cu sticla curată. Fâşii de perdele ca de fildeş se înfoiau din cauza brizei la o fereastră deschisă de lângă pat.

– Acolo sunt prosoape curate şi apă în ulcior, spuse brusc proprietarul. Micul dejun se serveşte la ora opt dacă până atunci sunteţi deja treji.

Sensul ascuns al acestor vorbe o făcu pe Charlotte să roşească. Se îndreptă către fereastră şi privi în jos către bazarul aglomerat în timp ce

Edward îi dădu proprietarului un bacşiş generos şi apoi îi ţinu uşa deschisă pentru a pleca.

– Oh , mulţumesc *sahib* , bolborosi proprietarul tonul lui rece fiind complet schimbat datorită neaşteptatei dovezi de bună creştere din partea ofiţerului.

– Pentru nimic , spuse Edward tare , iar Charlotte auzi clinchetul a încă două rupii puse în mâna bătrânului. Şi asta pentru a nu fi deranjaţi pe mai departe în această seară cu... ospitalitatea dumneavoastră.

– Cu siguranţă , *sahib* , se înclină el. Voi avea grijă de asta personal.

Când fură în sfârşit singuri , Charlotte se aruncă pe pat într-un acces nervos de râs şi îşi puse braţele deasupra capului. Fusese o zi atât de lungă şi de obositoare , iar ea începea să se simtă puţin cam nervoasă , înţelegea că ceva foarte important urma să se întâmple.

Edward se apropie şi stătu acum în prima rază de lună , lângă patul ei , plasa ridicându-se ca o ceaţă fumurie între ei. Prin ţesătura uşoară , îi urmărea sânii ridicându-se de râs , şi o pasiune fierbinte creştea în el. Desfăcu plasa cu degete nesigure şi se întinse cu băgare de seamă lângă ea.

Ochii lui albaştri străluceau de o pasiune nestăpânită în timp ce-i dezbrăca cu blândeţe rochia , îi trăgea în jos corsetul şi apoi privi pentru prima dată sânii dezgoliţi. Erau minunaţi două piscuri albe ca laptele , cu sfârcuri mici , roz. Ca tot restul trupului ei , erau perfecţiunea absolută. Dar Edward trebuia să fie prudent. Nu dorea să o înspăimânte cu dorinţa lui. Nu această primă dată împreună.

Blând , îi puse o mână sub cap şi-i scoase pieptenii care-i ţineau strâns părul lung de aur. Era ca mătasea , gândi el , şi îl răsfiră peste umerii ei.

Se ridică şi îşi scoase cizmele şi pantalonii , în timp ce Charlotte stătea întinsă pasiv , urmărindu-l , încă pe jumătate îmbrăcată. Lui îi plăcu că nu-şi întorsese privirea cu modestie sau că nu ceruse să îmbrace o cămaşă de noapte. Părea că , în orice situaţie , noua lui mireasă era diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse.

În sfârşit , liber de constrângerea propriilor lui haine Edward se întinse deasupra ei , frecându-şi pieptul de sfârcurile sânilor ei. Era un mod dureros de a face pasiunea să crească , asemănătoare atingerii unei pene şi înţepăturii unui ac.

– Nu te teme , şopti el trăgându-se în spate şi apoi îmbrăţişând-o. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu te rănesc.

– Nu mă tem , îi răspunse ea în şoaptă. Nu atunci când sunt cu tine.

Se strădui să-şi reţină pasiunea , să-şi menţină atingerea şi sărutările tandre. Dar el aşteptase toată viaţa pentru Charlotte , pentru acest moment între ei , iar mintea îi scăpă repede de sub control. Îi pictă trupul cu sărutări languroase de-a lungul sânilor , gâtului , lobilor urechilor , pentru o eternitate leneşă şi senzuală, până când o simţi că şoldurile încep să i se arcuiască spre el - până când ştiu că începuse să simtă ceea ce el simţise deja.

Cu îndemânare , îi scoase pantalonaşii de dantelă albă , iar sărutările crescură în intensitate. Ar fi fost mai uşor pentru ea această primă dată, gândi Edward , dacă el nu ar fi insistat să fie complet goală.

În timp ce o săruta , Charlotte încercă să înghită, dar îi fu imposibil. O tot atingea , înfierând-o cu trupul lui puternic în feluri pe care nu şi le imaginase vreodată , făcând-o să simtă un ciudat fel de nevoie care o forţa să-l tragă din ce în ce mai aproape , cu fiecare bătaie sălbatică

a inimii. Degetele lui alergau de-a lungul trupului ei. Buzele lui se mutară pe vena ce pulsa pe gâtul ei. Charlotte gemu uşor , braţele ei încordându-se în jurul spatelui lui , simţind un val de plăcere ca un jet de apă fierbinte şi dintr-o dată se înecă cu el.

– Eşti incredibil de încântătoare , murmură el , pasiunea din el crescând din nou în timp ce-şi apăsă din nou gura pe a ei.

Mâna îi alunecă pe spatele ei micuţ şi în acelaşi timp un val de durere o smulse pe Charlotte din extaz. Îşi simţi trupul dintr-o dată încordat când Edward îşi împinse penisul între picioarele ei. O dată. De două ori. Îşi încleştă fălcile , încercând să nu ţipe. A treia oară. În timp ce se mişca , îşi apăsă încă degetele pe pielea ei , rănindu-i trupul cu sărutări. Ţipă când el gemu şi ieşi în sfârşit cu totul din ea. Indiferent de ceea ce crezuse că ştie despre asemenea lucruri , Charlotte nu avusese nici cea mai vagă idee. Deloc.

Dar , ţinându-l strâns lipit de trupul ei cald , copt, durerea cedă repede , şi Charlotte înţelese că acest cel mai intim dintre actele între un soţ şi o soţie era cel asupra căruia Edward încercase s-o avertizeze. Simţi un val de dragoste mai

adânc decât ceea ce simţise ea vreodată pentru Edward în timp ce-i privea chipul încordat , trăsăturile sale strălucind cu o combinaţie de dragoste şi voluptate împlinită.

O clipă mai târziu , propria ei dorinţă în creştere o ajută pe Charlotte să se potrivească mişcărilor lui Edward. Se potriveau foarte bine amândoi căutând acum acelaşi misterios şi întunecat podiş. Dorea să-l aducă cât mai aproape posibil , să simtă aceeaşi dulce agonie pe care o făcuse s-o simtă , când deodată el se opri şi se răsuci pe o parte luând-o cu el.

O dorea prea mult. Dacă ar mai fi împins o dată, acela ar fi fost sfârşitul , şi nu era timpul , îşi spuse Edward. În primul rând , era ceva ce dorea de la ea. Răsuflarea îi era întretăiată când îi dădu la o parte părul din ochi şi murmură :

– Nu încă , dragostea mea...

Charlotte era prea orbită de pasiune pentru a protesta atunci când el îşi strecură mâna cu blândeţe între ei , şi apoi de-a lungul trupului ei, zăbovind în locul unde erau uniţi. Era fierbinte şi umed , şi o simţea la fel de dornică de eliberare ca şi el. Edward dorea să simtă asta. Se simţea exact aşa cum el îşi imaginase de mii de ori în timpul cât o curtase , când îndrăznea să se

lase pradă celor mai intime gânduri ale sale.

Degetele sale se jucară puțin acolo , mângâind peticul fin de păr care-i înconjura sexul rigid. Edward îi urmări ochii tremurând aproape închiși , apoi își împinse limba în gura ei flămândă de sărutări. Gustându-i răsuflarea , fu învins în lupta împotriva dorinței ce-l bântuia dureroasă.

Edward își împinse spatele în așternuturile patului și pe când începuse din nou să se legene, penetrând-o , o simți pe Charlotte că-și înfășoară brațele în jurul gâtului său pentru a-l avea mai aproape. Acum venea în întâmpinarea fiecărei mișcări a lui. Dulcea ei respirație pe obrazul lui fu ultimul său impuls. Charlotte scoase un primitiv și adânc țipăt , el însuși pierzându-se în valul covârșitor care începuse să-i conducă trupul în spasme furioase de plăcere agonizantă.

După aceea rămaseră întinși unul lângă celălalt în liniște , iar Edward se purtă plin de tandrețe cu ea , pasiunea atingându-și punctul maxim. Copleșit de dragoste îi acoperi umerii cu un cearceaf și , ușor, o sărută pe frunte.

– Ești bine , iubita mea ? șopti el.

– Mă simt minunat , zâmbi ea. Te iubesc atât de mult , Edward.

Charlotte se cuibări la pieptul lui gol , şi o clipă mai târziu el putu auzi un oftat de mulţumire trecând peste buzele ei dulci. Era fericită că aşteptaseră până acum. Fusese tot ceea ce sperase pentru şi cu ea , acum că era soţia lui , pasiune , tandreţe şi dragoste. Dragostea Charlottei îi spălase mintea de atâtea lucruri; ameninţarea care încă atârna deasupra oraşului Dehli , dezaprobarea tatălui ei , şi chiar negrele prevestiri ale lui Rani.

Şi cum stăteau îmbrăţişaţi , bătăile furioase ale inimii lui Edward se încetiniră. Gândurile se calmară. În sfârşit , avea tot ceea ce şi-ar fi putut dori pe lume , iar ea era chiar aici cu el , în siguranţă în braţele lui.

Capitolul 6

EDWARD ŞI CHARLOTTE STĂTEAU împreună la micul dejun în dimineaţa următoare. Se ţineau de mână pe sub faţa de masă albă , scrobită, în timp ce un servitor indîan servea un mic dejun cu *chupatties* şi orez cu curry. Kanwar Singh , bătrânul indian care avea grijă de hotel prezida masa în faţa unui grup de musafiri , incluzând doi misionari metodişti americani , un cuplu de englezi în vârstă din Brighton şi un italian ce călătorea de unul singur.

– Veţi vizita Taj Majal astăzi , *sahib* ? îl întrebă Singh pe Edward , în tîmp ce turna cafeaua neagră , groasă dintr-un vas de lut.

– Este primul lucru care ne-ar place să-l vedem , îi răspunse Edward. Acesta este şi motivul pentru care am venit la Agra.

– Atunci îngăduiţi-mi să vi-l ofer pe

fratele meu, drept ghid.

Edward îl măsură din ochi pe omul aiurit , imaginându-şi o dimineaţă cu fratele lui.

– Nu cred că ar fi o idee foarte bună.

Kanwar Singh puse jos ceaşca cu cafea.

– Pot să vă intreb de ce nu , *sahib* ? Vă rog să mă iertaţi că vă spun următoarele , dar fratele meu este mult mai bun decât ghizii englezi care ştiu atât de puţin despre istoria noastră.

– Are dreptate în privinţa asta , încuviinţă Charlotte , ştiind câte ceva de la soţiile şi văduvele englezoaice care făcuseră tururi ale oraşului Dehli în sezonul rece pentru a-şi omorî timpul şi care-şi luau toate informaţiile din ghidurile turistice britanice.

– Dacă aşa doreşti , îi strânse Edward mâna cu blândeţe , atunci vom accepta cu plăcere amabila dumneavoastră ofertă.

Singh bătu din palme deasupra capului şi , un momemt mai târziu , apăru din spatele unei draperii roşii , un indian înalt , cu turban , cu o mustaţă şi barbă negre.

– Acesta este Dabi , fratele meu , *sahib*.

Cei doi fraţi schimbară vorbe în hindusă , nici una din ele pricepută de Edward. Şi pe când îşi privea soţia aşteptând o traducere , Charlotte

roşi puternic de furie şi îşi coborî ochii.

– Ce este ? întrebă el , dar ea nu îi răspunse.

Urmă un nou potop de cuvinte ironice între ei , înainte ca fratele tânăr să se repeadă ca o furtună printre draperii.

– Îmi pare rău , *sahib.* Sunt foarte jenat , dar mi s-a spus că mi-am depăşit îndatoririle. Fratele meu nu va putea să vă fie ghid azi , datorită unui... angajament anterior.

– Dar nu înţeleg. Aţi făcut atâta caz din

Charlotte îl opri să se ridice printr-o strângere de mână , aşa cum făcuse şi el.

– E-n regulă , dragul meu. Ne vom descurca şi fără ghid , spuse ea , apoi privi peste masă la proprietarul hotelului cu atâta reproş , încât nici unul dintre cei prezenţi nu-şi putea permite să-l piardă. Din moment ce eu însămi vorbesc fluent limba.

Buzele omului , de culoarea smochinei , se rotunjiră într-un " O " de surpriză în timp ce se ridică în picioare.

– Iertaţi-mă , *memsahid:* Nu am ştiut , spuse el şovăitor , apoi ieşi din camera unde se servea micul dejun cu spatele , înclinându-se în timpul mersului. Mii de scuze , pe cuvânt.

– A fost cumplit , spuse Edward odată ce el fu plecat.

Charlotte îşi tamponă buzele cu colţul unui şervețel.

– Nu chiar atât de oribil pentru un bărbat care detestă pe toţi *feringhii*.

Cuvântul insultător al nativilor pentru "englez" atârna în aer asemeni unui nor întunecat deasupra musafirilor curioşi. Toţi cei de la masă îi cunoşteau foarte bine înţelesul. Mai ales Edward. Localnicii deveniseră mult mai obraznici în neîncrederea lor în englezi , exact aşa cum îi avertizase Rajab. Văzuse situaţia înrăutăţindu-se progresiv în Dehli în săptămânile dinaintea căsătoriei sale , dar nu putea face decât foarte puţine lucruri în această privinţă. Cel puţin nu deocamdată. La urma urmelor , aceasta era luna lor de miere , se gândi el şi absolut nimic nu le va sta în cale.

– Ei bine , se face târziu , spuse el , împingându-şi scaunul înapoi şi ridicându-se. Ar fi bine să plecăm dacă dorim să vedem Taj în cel mai frumos moment al zilei.

– Da , cred că aşa ar trebui să facem încuviinţă Charlotte.

Călătoriră împreună , urmaţi de către trei

dintre servitorii lui Edward pe care îi aduseseră cu ei din Dehli. Merseră de-a lungul malului râului pe un drum care trecea printre ruine şi se termina în faţa unei impunătoare porţi din gresie roşie - intrarea Taj Mahal.

Deja vremea începuse să se schimbe , prevestind căldura orbitoare a verii care avea să se năpustească curând asupra lor. Unul dintre servitori călărea purtând o umbrelă de soare deschisă pentru a proteja tenul fin tipic englezesc al Charlottei.

Trecură pe lângă un şir de femei ce purtau trandafiri şi iasomie pentru a le depune pe mormântul lui Mumtaz Majal , "Doamna lui Taj", ca un tribut zilnic. Apoi , deodată , flancat de două şiruri de copaci tamarind asemenea unor santinele , ca un giuvaier pe cerul lipsit de nori , se ridică în faţa lor ultima dedicaţie a unei iubiri. Marmura albă era încrustată cu pietre preţioase. În timp ce cu o zi în urmă , la apus , soarele îl învăluise într-o lumină de un portocaliu palid , azi, înaltul dom erau de un alb strălucitor.

– Îţi taie răsuflarea , spuse Edward oprindu-se în grădină , pentru a-l admira de la o distanţă ce îl făcea să pară mai mult o pictură pe un şevalet.

— Sunt fericită că am venit aici , şopti Charlotte, rezemându-şi capul pe umărul lui.

După ce privi în jur pentru a se asigura că sunt singuri , Edward îi mângâie obrazul cu mâna şi o sărută.

— Îmi pare rău doar că nu avem un ghid. Sper ca această treabă afurisită să nu te fi supărat foarte tare în această dimineaţă.

— Nu mai mult decât pe tine , răspunse ea , amintindu-şi de expresia lui când fusese pronunţat cuvântul *feringhi*.

— Vreau doar ca totul să fie perfect cât timp ne aflăm aici ! Cu toate că tatăl tău mi-a permis să rămân în Dehli cu regimentul meu , nu mi-a dat niciodată să înţeleg că îmi va face viaţa uşoară. Cred că mă vor aştepta o mulţime de treburi de făcut la întoarcere.

— Lasă-l pe tata în seama mea , spuse Charlotte mândră. Lucrul pe care l-am învăţat de-a lungul acestor ultime săptămâni este că mă pot descurca cu el.

— Te cred că poţi face aşa ceva ! îi sărută Edward fruntea şi o îmbrăţişă , apoi îi zâmbi în felul acela fermecător , cu care o cucerise în seara aceea , la primul ei bal.

Apoi se întrecură unul pe altul urcând scările

răsucite ale unuia dintre minarete. Edward o lăsă să câştige, ştiind că rochia ei grea şi greutatea ei nu ar fi fost niciodată un concurent serios pentru puterea pe care el o arătase pe câmpul de luptă de la Kabul.

Era încă devreme când ajunseră în balcon, a cărui privelişte generală era cea a râului unduindu-se ca un şarpe până în depărtare. Stătură acolo respectuoşi un timp şi priviră în urmă la construcţia maiestuoasă care îi învăluia atât de uşor, în timp ce Edward citea din ghidul turistic.

– Spune că au fost necesari 20.000 de muncitori timp de aproape douăzeci de ani pentru a o termina. Este acoperit cu pietre semipreţioase încrustate în marmură albă.

– Imaginează-ţi, oftă Charlotte. Toate astea pentru dragostea unei singure femei.

Edward zâmbi, dând la o parte de pe chipul ei o şuviţă de păr auriu.

– Da, imaginează-ţi asta.

Devreme în după-amiaza aceea, pe când părăseau domeniile Taj-ului, întâlniră un grup de comercianţi vânzând cea mai cunoscută marfă din Agra, pietre şlefuite. Aveau presspapier-uri de lapis pur, cuarţ roz şi piatra-sângelui. Aveau

cuţite ale căror mânere erau împodobite cu onix şi beril. Cum ieşea câte un turist din grădină , grupul se mişca , repezindu-se la el cu cele câteva cuvinte în engleză stricată pe care o ştiau. Dar cel mai insistent cu Charlote şi Edward fu un băieţel , de nu mai mult de nouă sau zece ani , care purta o tavă mică cu nimic altceva decât pietre mici , şlefuite.

– Rog cumpăraţi ale mele ! zâmbi el la Charlotte , dinţii lui albi licărind ca perlele în contrast cu tenul de culoarea migdalei. Părul lui negru ca ebonita îi atârna în ochii mari , negri , plini de o teamă evidentă care-i fusese insuflată.

Charlotte se aplecă şi luă una dintre pietrele mici, care era de mărimea opalului de la inelul de logodnă.

– Ai una ca asta dar de mărimea unui press-papier ? întrebă ea în hindusă.

După primul şoc de a fi auzit o *memsahib* atât de tânără vorbindu-i limba atât de curgător, băiatul răspunse că acelea erau toate pietrele lui. Pentru a fi politicoasă , Charlotte mai privi în lumina soarelui câteva alte pietre mai prost şlefuite şi apoi îi spuse că nu se poate hotărî. Probabil că ar trebui să mai aştepte , spuse ea şi apoi se îndepărtă.

– Vă rog , *memsahib* ! spuse el într-o engleză cu accent hindus. Mama mă bate dacă nu vând măcar una din ele.

Charlotte privi din nou la el cu blândeţe. Era slab şi mai palid decât ceilalţi copii de vârsta lui şi la o privire mai atentă putu observa răni pe gâtul şi pe încheieturile mâinilor lui.

– Care este numele tău , copile ?

– Jawahar , memsahib.

– Piatră preţioasă , spuse ea , rostind înţelesul numelui său în engleză. Ce nume încântător şi potrivit pentru cineva din Agra.

– Dar , Charlotte , acest băiat este evident un profesionist în asemenea treburi , bufni Edward. Dacă doreşti ceva , lasă-mă să-ţi cumpăr din bazarul din oraş , unde copiii nu sunt expuşi atât de fără ruşine pentru a cerşi în numele părinţilor.

La o clipă după ce Charlotte încuviinţă dorinţa soţului ei se întoarse din nou. O indiancă solidă , îmbrăcată într-un sari decolorat, ieşi din mulţimea vânzătorilor indieni. Văzând nepriceperea fiului ei în a-i tenta suficient pentru a cumpăra marfa , începu să-şi bată fiul atât de furioasă , încât tava lui cu piere şlefuite căzu şi acestea se împrăştiară pe pământ.

– Stai , te rog ! spuse Charlotte , răsucindu-se pe călcâie , în rochia ei de mătase şi cu boneta de pai pe cap.

Răspunzând strigătului ei , mama se opri şi , în acest timp , ceilalţi vânzători se învălmăşiră după pietrele căzute. Băiatul se chircise lângă mama lui , cu spatele gol însemnat de la lovituri primite în trecut.

– Aş dori să-l angajez pe fiul tău să lucreze pentru mine la Dehli , spuse Charlotte.

Plină de furie , rostise cuvintele în engleză , nedorind să arate respect unei femei care îşi bătea copiii atât de barbar.

– Oh , Charlotte ! se supără Edward. Nu poţi fi serioasă în această privinţă!

– Bineînţeles că sunt ! Cât vrei pentru fiul tău ?

Puse întrebarea doar aşa , ştiind mai bine decât s-ar fi crezut că , datorită statutului ei de lady , i s-ar fi refuzat orice preţ ar fi oferit. Localnicii puteau să-i dispreţuiască în secret , dar englezii erau încă o sursă de profit pentru oamenii săraci.

– Douăzeci de rupii , *memsahib* , răspunse femeia după ce-şi cântări un moment fiul din priviri fără pic de blândeţe.

– Charlotte , te rog ! Gândeşte-te la ceea ce faci ! Este doar un copil !

– Ei bine , nu pot să-l las aici să rabde toanele mamei lui ! Spune-mi , ai vrea să lucrezi pentru mine, în Dehli , Jawahar ?

– Ce... ce ar trebui să fac ? se strâmbă băiatul înspăimântat , aruncând o privire mamei sale.

– Nu hotărăşte el , *memsahib* , spuse rece mama lui Jawahar.

După care repetă suma.

– Douăzeci de rupii.

– Bineînţeles că el va hotărî , o dezaprobă Charlotte , apoi întinse o mână pentru a-l ajuta să se ridice în picioare. Voi avea nevoie de încă un *punkah-wallah* acum cu apropierea căldurii , şi de cineva care să-mi ducă scrisorile celorlalte soţii atunci când căldura zilei va fi prea mare.

Ochii întunecaţi ai băiatului se luminară asemeni flăcării unui onix.

– Oh , da , *memsahib*! Da , mi-ar place foarte mult să vin cu dumneavoastră la Dehli!

Edward îşi studia soţia , de neclintit în hotărârea ei de a-l ajuta pe băiat. Fusese unul din primele lucruri care-i plăcuseră la ea: hotărârea, imediată şi de neclintit. Nu fusese niciodată atât de sigur pe sine cum era ea de data aceasta , dar

ştia un singur lucru fără nici o îndoială. Nu se va răzgândi. Era hotărâtă să-l ajute.

– Oh , foarte bine , încuviinţă în sfârşit Edward, pe jumătate nervos şi pe jumătate amuzat că fusese atât de clar învins azi. Presupun că vom putea folosi un alt *punkah-wallah* la asta.

Şi băgă mâna în buzunar după bani , în timp ce Jawahar se ascunsese în spatele fustelor largi şi protectoare ale Charlottei , în dungi verzi şi albe. Edward se uită înapoi la ea , ochii săi albaştri străluceau la gândul a ceea ce era pe cale să-i propună.

– Foarte bine , draga mea. Te-am lăsat pe tine să hotărăşti acum.

Zâmbi şi continuă în şoaptă.

– Dar pentru efortul pe care-l fac , diseară mă aştept să-mi oferi ceva în schimb.

Ea se arătă mulţumită de sine şi de târgul încheiat. Deşi nu avea încă experienţă în ceea ce privea modul de a mulţumi un bărbat , Charlottei îi făcu plăcere dorinţa zărită în ochii soţului ei. Îi plăcea acest nou fel de putere pe care i-l oferea. Atât putu el zări în expresia ei , pe când stăteau înconjuraţi de cerşetori vânzători şi tinere exotice acoperite de văluri care îşi petrecuseră ziua in rugăciuni.

– Ne-am înţeles , atunci ? întrebă el.

Răspunsul ei fu un simplu zâmbet ispititor şi nimic mai mult.

În noaptea aceea , îngenunchiară împreună în patul lor. Părul galben , strălucitor , al Charlottei îi învăluia umerii fragili , aşa cum îi plăcea lui Edward. Aerul ce intra prin fereastra deschisă era fierbinte şi răsuna de muzica exotică a unui *sitar* în stradă , jos. În această seară , Charlotte fu cea care începu vraja dragostei între ei.

Încet îi descheie cămaşa şi îşi plimbă degetele prin părul des şi negru de pe pieptul lui. Din instinct, părea a şti ce să facă pentru a-i face plăcere. Edward descoperi că naivul ei entuziasm era de un erotism puternic şi închise ochii , încercând să-şi calculeze dorinţa agonizantă pe care i-o aducea atingerea ei.

Mişcându-se încet , îi coborî cămaşa albă peste umeri şi apoi îi mângâie cu degetele muşchii încordaţi ai braţelor. Un trup atât de puternic , atât de viril. Era ca un zeu. Îi sărută obrazul neted , respiraţia ei fierbinte atingându-i pielea. Buzele ei le făcură pe ale lui să se deschidă.

– Fă-mă din nou a ta , şopti ea.

– Atunci , a venit timpul pentru mine să-mi iau partea din târg ?

– Oh , da , îl sărută ea. Da.

Îşi încetini mişcările cu mâini puternice şi o eliberă repede de rochie , de crinolină şi corset. Apoi se întoarse din nou la ea , buzele şi limba alunecându-i în jos pe pântece în timp ce degetele ei se încurcaseră în părul lui negru şi des. Trupul ei vibra de dorinţă; sânii , coapsele, pântecele fiecare părticică a trupului ei îi răspundea la mângâieri. Apoi , dintr-o dată , Charlotte gâfâi când simţi căldura umedă a limbii lui trecând de buric , ajungând apoi între picioarele ei.

Se înroşi puternic şi făcu o mişcare abia sesizabilă de arcuire pentru a-l îndepărta. Dar Edward era mai putenic , foamea lui era mai sălbatică. Înlănţui coapsele Charlottei cu mâini puternice şi îşi împinse limba în mugurele dulce şi umed care stătea ascuns acolo precum o bijuterie preţioasă. Strigă cu glas tare când senzaţiile necunoscute o scuturară până în adâncul trupului şi minţii , împingându-o spre un val exploziv şi pasionant de plăcere.

– Oh , Edward ! strigă ea răsucindu-şi capul de pe o parte pe alta , ţinându-i capul în mâini,

lacrimi curgându-i pe obrajii în flăcări. Într-un sfârşit se simţi şi el copleşit.

Era o dorinţă nemaiîntâlnită care îndepărta orice urmă de control şi îl ridică repede deasupra ei. Edward îşi apăsă trupul peste făptura ei suplă şi îşi împinse limba în gura ei. Îi gustă răsuflarea grea în acelaşi moment în care se arcui şi pătrunse în ea.

Pentru Charlotte , de această dată nu mai era la fel cu ultima ei experienţă. Nu mai exista durerea. Nu mai exista ezitarea. Doar mistica plăcere în timp ce trupurile lor erau unite. Ritmul lui deveni repede şi al ei. Picioarele îi erau înfăşurate în jurul trupului lui , împingându-l mai adânc în ea , în timp ce se încorda cu mişcări scurte şi rapide.

Edward încercă să se reţină , să-şi prelungească plăcerea , dar... din mintea lui oglindea durerea vibrantă care-l pulsa între coapse. Ştiind că în curând se va elibera , Edward pătrundse mai adânc , mai cu forţă în trupul plin de dorinţă al Charlottei , singurul lui scop fiind acum nevoia primitivă , instinctivă , de a-şi produce plăcere.

Ochii îi erau sticloşi , muşchii tensionaţi şi, timp ce privea în jos la soţia sa o simţi

ridicându-se din nou pentru a-l întâlni. Îi strigă numele cu glas tare , pierzându-şi în totalitate controlul , în timp ce trupul i se cutremura în spasme încă şi încă odată. Când reuşi din nou să respire normal şi putu zări ceva , prin ceaţa întunecată a pasiunii , Edward se răsuci pe spate.

Amândoi aţipiră apoi pentru un timp , înnebuniţi de satisfacerea simţurilor. După o tăcere cât o eternitate , el îi luă mâna , o duse la buze şi o sărută.

– A fost atât de diferit de data asta , şopti ea, cu obrajii încă îmbujoraţi de pasiune , trupurile lor încă scăldate în transpiraţie.

– Sper că aceste cuvinte sunt de încurajare , chicoti el , iar ea îşi coborî privirile cu un zâmbet timid. Edward îi ridică bărbia cu puterea unui singur deget şi o făcu să-l privească din nou. Ştii că nu greşesc cu nimic oferindu-ţi plăcere , nu-i aşa , acum că suntem soţ şi soţie ?

– Totul este atât de nou şi de straniu.

– Şi frumos , sper.

– Arată-mi , spuse Charlotte timid , şi apoi , spre surpriza ei Edward îi luă mâna şi i-o apăsă pe organul care-i produsese atâta plăcere.

Ochii Charlottei fură imediat atraşi în jos spre acea parte a trupului lui care începuse din

nou să se întărească , atât de repede sub atingerea şi privirea ei fascinată. Pe când degetele ei se strânseră în jurul penisului lui , simţi un acces de modestie. Dar nu-şi întoarse privirile. Acesta era Edward al ei. Bărbatul inimii ei. El dorea să o înveţe , iar ea dorea să fie învăţată de el.

Luna plină învăluia încăperea mică şi modestă într-o lumină sclipitoare , argintie. Charlotte îl privi cum stătea întins pe spate şi apoi cum începu să tremure de plăcere , în timp ce-i conducea mâna împreună cu a lui. Se simţea mai puternică acum. Era puterea de a şti cum să-l excite la fel cum el putea s-o excite pe ea , şi era înveselită de acest lucru. Când el simţi că Charlotte învăţase , îşi retrase mâna şi o lăsă să-l mângâie cum dorea.

– Totul este minunat între noi , şopti ea într-un sfârşit , sigură , stăpână pe ea.

– Da...

– Oh vreau să te fac fericit pentru totdeauna.

Edward îi întoarse faţa către el şi îşi afundă privirile în minunaţii ei ochi verzi. Dorinţa de a-l mulţumi pe care o zări acolo îl atinse în adâncul inimii. Dintr-o dată , dorinţa pentru ea

îi scăpă din nou de sub control şi , într-un acces de pasiune şi dragoste , se predă mângâierilor ei dulci şi lipsite de experienţă.

– Ştii când mi-am dat seama pentru prima dată că te iubesc ? întrebă Edward somnoros , mai târziu în aceeaşi noapte , pe când stăteam încă întinşi , unul în braţele celuilalt.

– A fost oare atunci când am îndreptat arma asupra ta ? întrebă Charlotte cu un suspin obosit, simţindu-se stânjenită acum de felul în care tratase un bărbat atât de cinstit şi de elegant în timpul primelor două întâlniri. Sau poate că a fost atunci când te-am lăsat să-mi explici despre datoria faţă de oamenii tăi.

Edward zâmbi când ea se cuibări din nou la pieptul lui vocea sa răsună joasă şi tandră acum.

– Spiritul şi hotărârea ta sunt parte din ceea ce iubesc eu la tine , draga mea. Dar nici unul din aceste lucruri nu a fost primul.

– Nu ?

– În acea primă seară cât am stat împreună pe veranda casei familiei Graves , erai atât de stăpână pe tine şi atât de incredibil de frumoasă; şi totuşi , când am privit în jos la mâinile tale , am văzut că strângeai acea balustradă cu teamă.

Atunci mi-am dat seama că nu erai un înger , ci o femeie reală , făcută din carne şi oase. M-ai câştigat în întregime în acel moment.

— Şi exact în acel moment eu gândeam că erai cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată , mărturisi Charlotte în timp ce degetele ei se jucau pe pieptul lui gol. Mă simţeam ca şi cum tot ceea ce spuneam în acea seară erau prostii.

O sărută pe creştetul capului şi o trase mai aproape de el.

— Nu erau.

— Ştii , chiar în acel moment mi-am dorit să te îndrăgosteşti nebuneşte de mine.

— Şi m-am îndrăgostit.

Când îşi înălţă chipul pentru a-l privi , Edward o sărută pe vârful nasului şi îi simţi mâna mică şi blândă alunecând de-a lungul coapsei lui.

— Chiar că trebuie să dormim puţin , ştii , zâmbi el leneş dacă avem de gând să cutreierăm mâine bazarul după suveniruri.

— O , dragul meu , avem tot restul vieţii în faţă pentru a dormi , şopti ea seducător , ochii ei licărind ca două bijuterii strălucitoare în lumina lunii.

— Vrei să spui că încă nu te-am câştigat în întregime ?

— Bineînţeles că m-ai câştigat , îi răspunse ea cu un râset , dulce şi melodios în acelaşi timp. Dar este într-adevăr senzaţia cea mai divină.

Au mai rămas o săptămână în Agra , petrecându-şi dimineţile în aglomeratul bazar Kinari unde găsiră pânză de *sari* pentru Rani şi un nou *kookah* de argint pentru tatăl ei. Explorară Pearl Mosque numită Moti Musfid şi masivul fort din Agra. Petrecură lungi şi leneşe după-amiezi făcând picnic-uri în grădinile din Taj , în mijlocul copacilor de tamarind şi a portocalilor dulci-mirositori care se aflau acolo dinainte ca Şahul Jehan să fi ordonat să se facă plantări acolo.

Charlotte şi Edward îşi promiseseră unul altuia că într-o bună zi se vor întoarce şi-şi vor aduce şi copiii cu ei pentru a vedea frumuseţea şi misterul de la Taj Mahal. Pentru ea era important ca fiii şi fiicele lor să înveţe despre India aşa cum făcuse şi ea şi nu aşa cum o făceau majoritatea copiilor britanici , dintr-un unghi plin de superioritate.

Ea şi Edward îşi petrecură nopţile împreună , cea mai mare parte din ele fără somn,

în patul scârțâitor , cu rama de oțel. Și cum " luna " lor de miere se apropia de sfârșit , chiar începuseră să se gândească la această cameră și la hotel ca având un anume tip de farmec. În intimitatea acestei camere mici și sărăcăcios luminate , mirosind a curry de la bucătăria de mai jos , discutară ore întregi despre viitorul lor. Și făcură planuri. Și dragoste.

În nopțile indiene , întunecate și fără sfârșit, Edward își învăță mireasa cum să ia toată plăcerea din trupul lui și dintr-al ei (și în dulcele chin la care se puteau aduce ușor unul pe celălalt). Și el nu era totdeauna felul de amant răbdător care fusese în prima lor noapte împreună. Cu cât Charlotte învăța mai mult , cu atât mai mult putea să-l excite cu o singură atingere de mătase sau cu un sărut apatic. Apoi foamea lui pentru ea nu mai cunoștea limite , iar Edward o lua cu furia unei furtuni , până când țipa de sub trupul lui fierbinte și puternic.

Și când totul se sfârșea , în mijlocul așternututilor răvășite , cu trupurile îngemănate ca o funie fragilă de mătase și scăldate în transpirație, îi șoptea cu răsuflarea încă fierbinte în părul răvășit.

– Tu ești singura mea iubire Charlotte

Langston... Tu eşti viaţa mea. Pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Era ceea ce el îşi dorea cel mai mult pe lume.

Pentru totdeauna, cum credeau amândoi.

Capitolul 7

CHARLOTTE TRANSFORMASE ÎN întregime noul lor bungalow din tabără. Îl transformase într-un adevărat cămin , asemenea celui pe care îl cunoscuse Edward ca băiat în Tetbury , şi celui pe care ea îl simţise înainte de moartea mamei ei.

Puse acuarele în rame aurite pe pereţi pictate chiar de mâna ei şi avu grijă ca vesela lui preferată să fie pe masă la cină. Primiseră şuncă de York proaspătă şi brânză. Pui fript. Vin Moselle. Masa , odată plină de sticle de whiskey şi ceşti cu arack , era acum acoperită cu faţa din dantelă , flori proaspete şi cele mai fine porţelanuri de Derby. Oamenii pe care îi primeau nu mai erau soldaţi beţi, dornici să-şi amăgească lungile ore cu inactivitate şi lichior.

Mulţumită relaţiilor lui Hugh Lawrence şi la

insistenţele fiicei lui , oaspeţii lor făceau parte din elita cu cea mai mare influenţă în Delhi. Edward îi dăduse libertatea de a iubi din plin şi de a fi iubită în schimb. Charlotte îl răsplăti introducându-l în cercuri la care , ca băieţel în provincia modestă dar luxuriantă a Angliei , nici măcar nu îndrăznise să viseze că va deveni un membru al lor.

Târziu , într-o seară de început de mai , când căldura dogoritoare a zilei se retrăsese pentru scurte ore , Charlotte şi Edward luau parte la o petrecere în casa familiei Graves. Acolo , Charlotte îl urmări pe soţul ei discutând cu uşurinţă cu comandantul , omul care , împreună cu tatăl ei , complotaseră să-l mute din Delhi. Pe când îi privea , un zâmbet de satisfacţie îi lumină faţa palidă ca de fildeş.

– Niciodată nu ai arătat mai fericită , spuse Rani venind în spatele ei în timp ce oaspeţii se amestecaseră.

Charlotte se răsuci la auzul vocii *ayah*-ei.

– Unde ai fost ? ţipă ea când se îmbrăţişară. Nu te-am văzut de când ne-am întors din Agra ! Oh, mi-a fost dor de tine !

– Şi mie , *bitiya* mea !

– Sper că nu ai fost bolnavă.

– Am fost la Meerut. Sora mea a fost bolnavă. Nu ţi-a spus tatăl tău ?

– O , Rani , spuse ea tristă , ştii că tata nu-mi vorbeşte niciodată despre tine , nu pentru că aş fi crezut vreodată că era ceva personal între voi.

– Da , bineînţeles , încuviinţă Rani blând , ca o şoaptă , coborându-şi capul aşa încât vălul de la *sari* să-i ascundă dezamăgirea.

După ce liniştea dintre ele fu spartă de un grup de doamne de alături care izbucniseră în râs , Rani îşi înălţă capul.

– Ceva s-a schimbat. Pot s-o văd din plin pe chipul tău.

Charlotte se încordă , ţeapănă.

– Îmi pare rău , nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nu-i aşa că eşti însărcinată , *bitiya* ?

Charlotte îşi roti ochii prin sala de bal aglomerată , apoi o privi din nou pe Rani.

– Nu trebuie să ascunzi adevărul de mine.

În cele din urmă dădu din cap , într-o serioasă recunoaştere a adevărului.

– Ei bine , da , mărturisi Charlotte. Este posibil. Dar este încă prea devreme ca să fiu sigură. Şi te rog, vorbeşte mai încet sau Edward te va auzi cu siguranţă.

Rani scutură din cap.

– Nu i-ai spus nimic soţului tău despre bănuielile tale ?

– Nu , şi nici nu am de gând să fac aşa. Cel puţin nu până când nu sunt absolut sigură.

– Iartă-mă , *bitiya* , dar de ce ai dori să ţii secret de bărbatul pe care îl iubeşti , asemenea noutăţi deosebite ?

– Tocmai pentru că îl iubesc atât de mult şi doresc să fiu sigură.

– Îmi spuneai odată că dorinţa ta cea mai mare era să-i naşti o duzină de copii , insistă Rani implacabilă.

– Aceeaşi e şi dorinţa lui Edward , şi prefer să-i fac o surpriză atunci când voi fi perfect sigură. Tu ştii foarte bine că mie rareori îmi vine ciclul atunci când trebuie. Pur şi simplu nu doresc să dezamăgesc pe nici unul din noi gândindu-mă.

Charlotte privi din nou prin cameră. Îl zări pe Edward încă angajat într-o discuţie particulară cu comandantul Graves. Da , un copil ar fi cel mai minunat dar pe care l-ar putea face bărbatului care deja îi oferise totul. Cam pe când se va întoarce din Ambala , va şti cu siguranţă.

– Îi voi spune. Promit. Doar că nu acum , înainte de a pleca în aplicaţia care-l va solicita

atât de tare. Iar în ceea ce te priveşte , trebuie să-mi promiţi că nu-mi vei trăda încrederea.

– Oh , *bitiya* mea , spuse Rani , încuviinţând plină de respect , chiar mai ai nevoie să mă rogi?

Hugh Lawrence li se alătură un moment mai târziu şi îşi sărută fiica pe obraz exact când orchestra atacase un nou vals.

– Te simţi bine , draga mea ?

– Splendid , tată.

– Grupul de acolo pare pur şi simplu fascinat de Edward al tău.

– Văd doar ceea ce eu am simţit tot timpul, spuse Charlotte plină de mândrie.

– Deci , începu el , cu o jumătate de zâmbet de împăcare , vei accepta să înveseleşti pe cineva atât de ignorant ca tatăl tău cu un dans ?

Îşi întinse mâna spre ea , dar ea nu o luă.

– Sunt puţin obosită , tată. Dar nu ai vrea s-o inviţi pe Rani ? Este încântătoare astă-seară , nu crezi ?

Expresia lui Hugh se schimbă rapid , prevestind mânia. Se uită la cele două femei din viaţa lui , încercând să descopere o urmă de complicitate. Buzele i se strânseseră de mânie , iar ochii i se îngustară. După o clipă le întoarse spatele şi se întoarse printre musafiri , fără a

rosti nici un cuvânt drept răspuns.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să fiu atât de obraznică.

Vocea lui Rani se auzi înceată şi blândă.

— Tatăl tău şi cu mine provenim din lumi complet diferite. Simte că nu mă poate accepta aici , printre prietenii lui , decât drept servitoarea fiicei sale.

— Dar te acceptă destul de plin de dorinţă în patul lui ! se repezi furioasă Charlotte.

Înainte de a-i răspunde , Rani făcu o mică pauză, iar în momentul când o făcu , un zâmbet blând îi apăru pe buze.

— Oamenii mei sunt un popor care nu vorbesc despre asemenea lucruri , Charlotte.

— Asta nu scuză felul în care s-a purtat cu tine.

— Poate că nu , se lăsă convinsă Rani , inspirând adânc. Dar lucrurile stau exact aşa cum le-am acceptat cu mult timp în urmă.

— Şi îţi spune că te iubeşte ?

— Sunt mai multe feluri de a-ţi exprima dragostea , *bitiya.*

Charlotte luă mâna lui Rani şi o strânse.

— Meriţi mult mai mult şi mai bine de atât.

Ayah se uită calmă la Charlotte iar în

cuvintele pe care le rosti nu se simţi nici o urmă de ezitare , de compasiune pentru sine.

– Totdeauna primim ceea ce merităm , *bitiya* mea , spuse ea. Pur şi simplu.

Mai târziu , în aceeaşi seară , Charlotte şi Edward luară câteva lumânări şi se furişară în jos către peştera secretă din spatele livezii casei familiei Graves. Luna plină le lumina calea. După ce făcură dragoste în sunetele tobelor indiene şi urletelor îndepărtate ale şacalilor , Charlotte se cuibări la pieptul lui Edward , împăcată de apropierea bărbatului pe care îl dorea. Aceasta era siguranţa pe care Rani nu o va avea niciodată , şi a şti acest fapt nu era deloc liniştitor pentru ea , acum că era atât de fericită.

– Cum este posibil ca iubirea dintre doi oameni să fie atât de diferită ? îşi întrebă soţul, jucându-se leneş cu degetele prin părul negru ce-i acoperea pieptul.

Edward se trezi dintr-o semi-moţăială leneşă de tonul întrebării ei.

– Asta înseamnă că mă iubeşti mai puţin decât o făceai odată , micuţa mea vrăjitoare ?

– Oh , nu ! Nu este asta. Mă gândesc la tata şi Rani , oftă ea.

– Mai degrabă trist , nu-i aşa ?

Charlotte se întoarse cu faţa la pieptul lui Edward , părul ei lucios , blond , căzându-i în cascade pe umeri.

– Ştiai despre ei ?

– Se petrece de câtva timp , deja , nu ?

– Dar cum ai bănuit ?

– După felul în care o privea colonelul din cealaltă parte a camerei aglomerate , în clipele când credea că nu-l observă nimeni ; faptul că nu s-a recăsătorit niciodată când există o mulţime de femei dornice dintre care ar fi putut alege cu uşurinţă. Nu-ţi trebuie prea mult timp să ajungi la concluzia mea.

– Dar o tratează atât de prost.

Edward o sărută uşor pe buze.

– Dragostea mea , o tratează în singurul fel în care se simte capabil s-o facă. La urma urmei , îi desparte o lume întreagă de diferenţe.

– Exact acelaşi lucru l-a spus şi Rani. Dar dacă o iubeşte într-adevăr , acest lucru ar trebui să-i dea curaj ?

– Ştii multe lucruri despre aceşti oameni , deci trebuie să ştii şi cât de cruzi suntem adesea cu ei. Ne tolerează aici pentru că nu au încotro. Muncesc pentru banii noştri şi se înclină în faţa

legii noastre; ne curăță casele și ne îngrijesc copiii. Dar nu ne acceptă și , în ceea ce mă privește , nu-i pot condamna pentru asta. Ne închipuim că le suntem superiori doar pentru că suntem mai puternici - nu mai buni. Prăpastia dintre tatăl tău , colonelul Lawrence și doamna sa este simțul britanic al superiorității asupra oricui altcuiva.

– Ai un ton atât de amar , Edward.

– Ți-am spus odată că mi-e dor de Tetbury. Cred că până acum nu mi-am dat seama cât de mult.

Charlotte se ridică.

– Chiar dorești să părăsești Delhi , nu-i așa?

– Tot ceea ce știu este că nu mai doresc să iau parte la opresiunea acestor oameni , spuse el privind în jos , observând seriozitatea ei. Doar pentru că noi avem puterea , nu ne dă dreptul să ne comportăm cu ei așa cum o facem acum.

– Ce te frământă , de fapt , Edward ? întrebă ea, simțind că este vorba despre ceva mai serios. Te rog, spune-mi !

Situația le cam scăpase de sub control în ultimul timp și nu se mai putea prevedea unde ar putea duce acest lucru. Fuseseră totdeauna sinceri unul cu celălalt , iar ea merita să cunoască

adevărul. Dar el trebuia să aibă mare grijă să nu o înspăimânte. Se ridică în spatele ei și își puse mâinile pe umerii ei.

— Există câteva rapoarte asupra unor acte foarte serioase de insubordonare , draga mea.

— Printre trupele formate din indieni ?

— A început ca o neînțelegere a compoziției cartușierelor pentru puștile noi pe care vor începe să le folosească.

Buzele Charlottei se rotunjiră într-un " O " de înțelegere.

— Atunci este adevărat.

— Ce anume ?

— Am auzit-o pe soția colonelului Wheeler vorbind despre asta la petrecere în această seară. Spunea că musulmanii îi ridică pe hiduși împotriva noastră și că pentru asta folosesc un zvon despre faptul că aceste cartușiere sunt unse cu grăsime.

Edward mângâie cu o mână părul mătăsos ca de aur al soției sale pe care o adora atât de mult și apoi se întinse pe " patul " de pături și haine împrăștiate în jurul loc.

— În orice caz , totul va izbucni destul de repede, spuse el. Joi , câte două companii din fiecare regiment se vor deplasa la cartierele lor

generale pentru o demonstraţie a modului de folosire a noilor arme. Atunci nu va mai fi nici o îndoială asupra intenţiilor noastre cu acele cartuşiere.

— Şi după aceea ?

— Şi apoi - să dea Dumnezeu - vom putea lăsa toate aceste zvonuri nenorocite să se odihnească.

Charlotte îşi apăsă obrazul pe pieptul lui Edward, simţind o curioasă dorinţă de a nu-l lăsa să plece ; ca şi cum , dacă ar fi făcut-o , nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Pentru binele tuturor , dragostea mea , rosti ea cu un oftat , sper din toată inima să ai dreptate.

O umbră în întuneric , Jawahar se ivi din spatele unui smoc de iarbă pampas. Temându-se pentru ei , urmărise pe *memsahib* şi pe soţul ei afară din tabără şi în jos pe râpa stâncoasă , până la gura peşterii ascunse. După ce ei intrară, scoase un cuţit cu mâner de agat , singurul lucru pe care-l adusese cu sine din Agra. Apoi rămase de pază cu mare atenţie, bărând pătrunderea oricărui intrus.

Căpitan-*sahib* şi soţia lui îi salvaseră viaţa aducându-l cu ei la Delhi şi acum dorea să fie ca

o santinelă pentru ei. Nu îi ceruseră să facă aşa ceva. Nici măcar nu ştiau că era acolo. Dar Jawahar credea că aceasta era datoria sa. Chiar dacă era doar un băieţel de zece ani , nevoile şi grijile pe care le resimţea atât de devreme în viaţă îl învăţaseră cum să se apere. Era singurul fel în care putea să le răsplătească bunătatea. Nu aveau să fie deranjaţi acum , tocmai când se simţeau atât de bine. Niciodată. Jawahar , fiul vânzătoarei de pietre , va avea grijă de asta.

– Sunt necazuri , *sahib*.

Vocea lui Rajah se auzea în şoaptă , în aceeaşi noapte prin fereastra dormitorului din bungalow-ul lui Edward. Trezit din somn de cuvintele de avertizare, Edward deschise ochii şi o privi pe Charlotte. Dormea liniştită lângă el. Încet , se ridică din patul de campanie pe care-l împărţeau şi ieşi singur afară pe verandă , unde *khansaman*-ul său îl aştepta la adăpostul nopţii.

– Cum adică , necazuri ? şopti Edward.

– Se întâlnesc în secret.

– Cine , Rajab ?

– *Sepoy*-i , *sahib*. Tocmai de la ei vin. Au cerut ajutorul tuturor împotriva voastră. Sunt

convinşi că vor fi siliţi să atingă cartuşierele la demonstraţie.

– La naiba ! Edward lovi cu pumnul în balustradă.

– Este... adevărat ? întrebă Rajab liniştit.

Edward era uimit de sinceritatea întrebării servitorului lui. Îi întoarse încet spatele lui Rajab, care nu avea nici o intenţie de a se retrage.

– Bunule Dumnezeu ! Demonstraţia se face pentru ca aceste zvonuri să mai scadă din tensiune , nu pentru a o spori.

– Puteţi fi atât de sigur ? insistă el.

– Am primit asigurări chiar de la însuşi comandantul Graves mai devreme în această seară, că soldaţii indieni nu au de ce să se teamă.

– Eu doar am crezut că este de datoria mea să vă avertizez asupra a ceea ce se cloceşte , *sahib*. Nu mai pot fi obligaţi , *sahib*.

Edward îl privi cu duritate.

– Nu crezi ceea ce ţi-am spus ?

– Nu ştiu ce să cred , răspunse sincer Rajab, rostind cuvintele cu un oftat de regret. Ei sunt poporul meu , şi atât de multe lucruri au fost luate deja de la ei de către englezi.

– Atunci de ce vii să mă avertizezi pe mine , pe un duşman ?

— Dumneavoastră nu sunteţi duşmanul , *sahib* , răspunse el cu o sinceritate dureroasă. Dumneavoastră sunteţi prietenul meu.

Două zile mai târziu , compania lui Edward se afla la ordine la Ambala , cortierul general pentru Regimentul 38 , pentru primele demonstraţii cu noile cartuşiere ale puştilor. Înainte de a pleca , insistă să posteze o santinelă engleză la uşa bungalow-ului lor pentru Charlotte. Nu era nimic de care să se teamă , o asigurase el. Doar o precauţie. Şi totuşi multe ore înainte de răsăritul soarelui din acea dimineaţă rece, o ţinuse atât de strâns la pieptul său , încât o speriase.

— Ia asta cu tine , dragostea mea , şoptise ea înfăşurându-i o eşarfă în jurul gâtului.

Privise în jos şi observase că era eşarfa verde pe care o cumpărase pentru ea în Chandnee Chouk. Acum , ţesătura fină era impregnată cu parfumul Charlottei. Parfumul delicat de lavandă. Îi va reaminti de ea cât timp vor fi despărţiţi , spuse ea.

— Dumnezeule , nu vreau să te părăsesc , spuse el, încercând să-şi ascundă teama din priviri. Dacă ar fi existat vreo cale...

— Te vei întoarce la mine , curând. Ştiu asta.

– Cât de repede pot.

Charlotte îl ajută să-şi bage eşarfa sub eleganta sa tunică stacojie şi apoi îşi apăsă mâna deasupra inimii lui.

– Dacă există un paradis... îi întoarse cuvintele pe care el le rostea cu plăcere. Cuvinte străvechi care erau gravate în zidul exoticului Red Fort din Delhi.

Edward o sărută apoi rosti restul cuvintelor în locul ei :

– Dacă există un paradis , dragostea mea ... acesta este. Acesta este !

Cu Edward plecat , zilele erau interminabil de lungi pentru Charlotte , ca şi pentru oricare altă soţie englezoaică. Ritualul începea cu acoperirea ferestrelor şi uşilor împotriva vântului fierbinte de la prânz. Apoi un fel de draperii erau agăţate la ferestre şi udate într-una. Sevitorii ei stăteau afară , unul aruncând apă pe peluza de iarbă parfumată , altul făcând vânt pentru a îndrepta aerul rece înăuntru.

În timpul orelor lungi ale zilei , Charlotte era prizioniera căldurii cumplite. Doar lui Jawahar , băiatul pe care-l adusese din Agra , i se permitea

să rămână înăuntru cu ea , jucând cărţi pentru a-şi omorî timpul.

– Spune-mi Jawahar , ce vârstă aveai când ai încercat să vinzi pietre lângă Taj ? îl întreabă Charlotte într-o zi când stăteau împreună la masă , iar ea împărţea cărţile de joc.

– Nu-mi amintesc să *nu* fi vândut , *memsahib*, răspunse el , întorcându-se cu gândul înapoi la timp. Asta a fost totdeauna familia mea.

Charlotte împărţi cărţile înainte să-l întrebe:

– Şi în tot acest timp , mama ta te bătea dacă nu vindeai ceva turiştilor ?

Jawahar puse cărţile jos şi se ridică. Teama se oglindi în ochii lui şi Charlotte îl apucă de mijloc.

– E bine dacă-mi spui , Jawahar , spuse ea sinceră. Acum eu sunt responsabilă pentru tine. Ştii foarte bine că nu vei mai fi bătut.

– Este rândul meu să merg şi să trag de coarda *punkah*-ului , *memsahib* , spuse el încet , nerăbdător să scape de întrebările ei iscoditoare.

– Munsoor este un bătrân răbdător. Nu va zice nimic dacă întârzii câteva minute să-l schimbi.

Când văzu că nu are nici o cale de a scăpa , băiatul dădu drumul unui şuvoi neaşteptat de lacrimi din ochii săi întunecaţi pe care le şterse

cu dosul palmei şi apoi înţepeni într-o poză formală. Charlotte observă mişcarea prin care se autoapăra. " *Cât timp o fi trecut* , se întrebă ea privindu-l , *de când a fost ţinut în braţele ocrotitoare ale cuiva* ? " Provenea dintr-o familie, a cărei luptă pentru supravieţuire înăbuşise orice urmă de afecţiune. Inima i se strânse de compasiune pentru tânărul bărbat care-i stătea în faţă , luptându-se să-şi ascundă nevoile neîmplinite ale unui copil. După un moment , schimbă cu grijă subiectul conversaţiei , sperând să pătrundă în adâncul sufletului.

– Ştii , nu eşti singurul copil ai cărui părinţi au fost aşa. Tatăl meu şi cu mine nu ne-am înţeles totdeauna atât de bine.

– Dar tatăl dumneavoastră este un mare erou , *memsahib*.

– Poate. Dar nu a fost totdeauna cel mai bun tată.

– Totuşi , drumurile noastre nu sunt aceleaşi.

– Pierderea este pierdere , Jawahar, indiferent de calea pe care mergem.

Înţelese ceea ce încerca ea să spună.

– Vă mulţumesc pentru vorbele dumneavoastră, *memsahib*. Dar acum trebuie să-mi îndeplinesc datoria de a trage de coarda *punkah*-

ului , insistă el , dintr-o poziție mândră.

– Cred că a fi amabil unul cu celălalt Jawahar , este cea mai importantă datorie.

– Bunătatea dumneavoastră m-a adus aici , *memsahib* , și nu cunosc alte moduri de a vă răsplăti decât împlinindu-mi datoria pe care mi-ați repartizat-o.

Charlotte se ridică în picioare în fața lui , în rochia sa largă de muselină , chipul și gâtul fiindu-i ușor pudrate pentru a ascunde efectele căldurii devastatoare. Masa se afla între ei.

– Știi , Jawahar , oricând ai dori să vorbești... despre orice ...

– Mii de mulțumiri , *memsahib*.

– Foarte bine , atunci , spuse Charlotte după un moment de tăcere stânjenitoare. Poate că acum ar fi mai bine să pleci și să-l schimbi pe bătrânul Munsoor. Dar când îți termini serviciul, să vii înapoi aici și vom mai face o partidă de whist , bine ?

Pe chipul întunecat al lui Jawahar își făcu loc un zâmbet luminos. Apoi se înclină cuviincios , restabilind distanța dintre ei. Dar , chiar prin acest act formal , Charlotte a putut vedea că ajunsese la sufletul său , cel puțin , gândi ea fericită , acela era începutul.

Capitolul 8

EDWARD STĂTEA CALARE PE UN roib mare de culoare maronie , avându-l alături pe Arthur. Amândoi observaseră dezaprobarea evidentă de pe chipurile soldaților *sepoy* , în lumina auriu-portocalie a soarelui la apus.

– Nu pot să înțeleg raționamentul de a ne obliga pe noi să testăm aceste lucruri în public , în fața indienilor , șopti Arthur.

– Superiorii noștri susțin că a face acest lucru în mod public este singura cale de a împrăștia zvonurile acelea primejdioase.

– Dar trebuie că știu al naibii de bine că , în ciuda tuturor acestor speculații , cu siguranță că nici un *sepoy* nu va dori să atingă aceste cartușiere , indiferent de cât de mulți dintre noi vor defilà în fața lor pentru a-i obliga s-o facă.

– Nu , dar dacă ei înțeleg faptul pentru care

au fost aduşi aici de fapt , explică Edward , încercând să se convingă pe sine la fel de mult ca şi pe prietenul lui , dacă vor vedea că acestea sunt unse cu nimic altceva decât cu bunul şi bătrânul ulei de in , vor fi obligaţî să renunţe la temerile lor. Cel puţin aceasta este teoria.

Arthur se răsuci în şa ;

– Chiar putem fi siguri că trupele de indieni vor crede asta.? Sau noi am face aşa dacă am fi în locul lor ?

– Demonstraţia publică este singurul mod pentru a încerca măcar să-i convingem.

– Riscă foarte mult bazându-se pe cuvântul unui englez că nu este seu de vacă. Un hindus , soldat sau nu , care este atras să se îndepărteze de casta sa , ar putea fi chiar ucis dacă îşi va atinge soţia măcar.

– Nu trebuia să-mî aminteşti , Arthur , şopti încordat Edward. Ştii destul de bine pe ce anume mizează aceşti oameni.

– Din moment ce sîtuaţia a scăpat de sub control într-o asemenea măsură , nu-mi pot imagina că măcar un singur soldat indian va fi dornic să renunţe la această poziţie azi , mâine , sau într-o bună zi - indiferent de cât de mult încercăm noi să-i înduplecăm.

Edward oftă gânditor , apoi dădu din cap în semn de aprobare.

– Da , ai dreptate , îmi pare rău s-o spun. Dacă va rămâne doar o urmă de îndoială , cred că mai degrabă se vor răscula decât să-şi piardă casta.

– Să se răscoale ? bolborosi Arthur. Era un sunet jos , mai puţin decât o şoaptă. Chiar crezi că încă s-ar putea ajunge la aşa ceva ?

– Moresby , bătrâne , spuse Edward cu un oftat, nu mai ştiu ce să mai cred.

În faţa lor , brigadierul Harry Graves , Comandantul garnizoanei Delhi ridică una dintre puştile Enfield pentru a demonstra. Trupele stăteau ţepene în şa pe cai. Alţii stăteau aliniaţi în şiruri lungi , în poziţie de drepţi. Toţi , mai puţin trupele formate din indieni. *Sepoy*-i. În loc să stea şi ei astfel, înaintea comandantului , îşi frecau picioarele în praf şi făceau zgomote , şuierau , refuzând să fie atenţi. Era cel mai evident act de insubordonare şi era clar în această situaţie că nu intenţionau să tolereze nimic.

Cuvintele pe care le rosti apoi Graves nu făcură decât să-i agite şi mai tare , iar chipul lui Edward păli din cauza şocului. Comandantul

general al Indiei , onorabilul George Anson , era plin de mânie din cauza zvonurilor , dar era în stare să menţină disciplina în cadrul trupelor sale indiferent de situaţie. Observaţia nu era destul. În ciuda temerilor *sepoy*-ilor şi a ameninţării pe care ar fi putut-o reprezenta acele temeri , noile cartuşiere vor fi folosite. Imediat. De către fiecare om. Incluzându-i şi pe localnici.

Tăcearea se lăsă peste mulţime când se auzi pocnetul metalic al cartuşierei comandantului alunecând la locul ei.

Edward înghiţi cu greu , gâtlejul fiindu-i la fel de plin de praf şi simţind tot atâta dezaprobare ca şi soldaţii *sepoy*.

– Dumnezeu să ne aibă în paza lui , Arthur , şopti el , simţindu-şi inima tresărind. Pentru că numai Sfântul Dumnezeu mai ştie unde vor duce toate aceste lucruri.

Dimineaţa următoare , în orele încă întunecate dinaintea răsăritului , sosi o scrisoare de la Edward prin curier special pentru Charlotte. Să nu se îngrijoreze , îi spunea el pe hârtia de un galben pai care încă purta parfumul lui , dar el nu se va întoarce odată cu restul companiei. Era reţinut la Ambala pentru încă două zile , să lucreze în serviciul Lordului Canning

guvernatorul-general al Indiei. Era o misiune destul de importantă dar ar fi putut fi uşor îndeplinită de către orice locotenent. " *Fără îndoială tata a făcut asta pentru a-l ţine pe Edward departe de mine cât mai mult posibil* " gândi ea supărată în timp ce citea mai departe.

Aici situaţia este intolerabil de tensionată. Se pare că generalul Anson a ales să ignore nemulţumirile pe care i le-am raportat şi i-a forţat pe sepoy să folosească noile cartuşiere. În fiecare seară de la anunţ, au izbucnit focuri atât în bungalow-urile ofiţerilor cât şi în colibele băştinaşilor, iar cea mai mare parte dintre ele au ars în totalitate.

Mi s-a dat sarcina deloc de invidiat de a redacta un raport complet asupra problemelor de aici pentru guvernatorul general din Calcutta. În întunericul nopţii, când doar gândurile îmi ţin companie, mă surprind întrebându-mă unde vor conduce toate aceste lucruri şi mă tem de răspuns.

Între timp, draga mea, inima mea, ai grijă de tine, şi dacă ai nevoie de ceva pentru care nu doreşti să apelezi la tatăl tău, mergi la Arthur. Poţi să ai încredere deplină în el. Inima şi viaţa mea rămân, ale tale, mai mult ca niciodată, iar

singura mea speranţă, singura mea dorinţă este să mă întorc la dragostea şi siguranţa pe care le-am găsit în braţele tale.

Al tău pentru totdeauna ,
Edward.

Charlotte împături scrisoarea şi o apăsă pe pântece. Nu mai era nici o îndoială. Era într-adevăr însărcinată. Rani avusese dreptate. Trebuia să-i spună lui Edward. Când se va întoarce de la Ambala , vor avea ceva de sărbătorit. Prăjituri şi lumânări şi o sticlă din cea mai bună şampanie a tatălui ei. Îi va spune , atunci.

Se sprijini de un stâlp şi privi către şirurile ordonate de bungalow-uri acoperite cu paie. Soarele începuse doar să picteze cu un roz pal orizontul. Înăuntru , camerele erau cufundate într-un constant semi-întuneric , cu ferestrele acoperite împotriva căldurii sufocante care se afla la o distanţă de doar câteva ore scurte. Ceea ce o scosese pe Charlotte afară din patul ei fusese uscăciunea dimineţii , când praful se aşezase iar pereţii se răciseră. Câteva ore singuratice de pace şi linişte. Timpul potrivit pentru a visa şi a gândi.

Jawahar venea la ea dinspre colibele de pământ văruite în alb , locuințele servitorilor din spatele bungalow-ului și stătea acum cu picioarele goale lângă Charlotte pe verandă.

— Este înțelept pentru *memsahib* să stea afară ?

— E în ordine răspunse ea în blânda hindusă. M-am obișnuit cu diminețile de aici.

— Sunteți *memsahib* și totuși vorbiți limba poporului meu ca și când v-ați fi născut aici observă el , iar în afirmația lui se afla întrebarea pe care dorise să i-o pună de la întâlnirea lor.

— Am fost crescută în Delhi. India este singurul cămin pe care-l am de când mă știu.

— Atunci , într-adevăr , Delhi este un loc foarte norocos să vă aibă în el , spuse el cu un zâmbet blând.

Apoi , își coborî capul , timid pentru că încălcase granițele dintre servitor și stăpân.

— Îți mulțumesc Jawahar , îi întoarse Charlotte zâmbetul. Venind de la un hindus , și luând în considerare starea actuală a lucrurilor , acesta este într-adevăr un mare compliment.

Intră în casă și mai trecură câteva momente înainte ca Charlotte să-și dea seama că el nu intrase cu ea , ci rămăsese în umbră.

– Intră , Jawahar. Nu e nevoie să stai la uşă în felul acesta.

– Rajab spune că nu este cuviincios să faci conversaţie cu *memsahib* dacă nu este nevoie. Dacă mă vede , sunt sigur că o să mă bată.

Sprâncenele blonde ale Charlottei se uniră într-o linie de supărare :

– Ei bine , *khansaman* lucrează pentru mine, Jawahar. Nu pentru altcineva. Nu trebuie să uiţi asta. Nici el nu trebuie s-o facă. Dacă ridică mâna asupra ta , vreau să aflu imediat. Este clar?

– Cum doriţi , *memsahib* , încuviinţă el , ochii săi strălucitori luminându-i faţa întunecată la auzul răspunsului ei.

În umbra din spatele băiatului , un om se mişcă. Un bărbat înalt cu turban alb care mai zăbovi puţin, apoi dispăru. Rajab. Lui Charlotte nu-i plăcea felul în care pândea mereu , privind-o îndrăzneţ atunci când îi vorbea dar fusese majordomul lui Edward de dinainte de căsătoria lor , iar soţul ei ţinea foarte mult la el. Charlotte era bucuroasă că o auzise. Era mai bine ca el să înţeleagă cine era stăpânul casei în lipsa lui Edward.

– La ce oră trebuie să tragi de coada *punkah*-ului azi , Jawahar ? Poate că o să aveam

timp pentru un joc de whist înainte de asta.

– Azi eu trebuie să fac vânt la draperii , afară , *memsahib*. Trebuie să încep la prânz.

– La draperii ? La prânz ? Nu , nu. Am vorbit foarte clar atunci când am spus că vei fi angajat ca *punkah-wallah* aici , în casă , cu mine. Este mult prea greu pentru tine acolo , afară.

– Grija dumneavoastră este o onoare pentru mine , *memsahib* , dădu el din cap plin de respect. Dar eu fac parte din casta *Sudra* , fără nici o valoare pentru orice doamnă britanică , aşa ca dumneavoastră.

Charlotte se încordă , punându-şi mâinile în şolduri.

– Să nu mai spui asta niciodată , Jawahar ! Mă auzi ? Nu este deloc adevărat ! Tu ai propria ta valoare în ochii lui Dumnezeu.

– Dar zeii mei sunt cei care au grijă de reîncarnarea mea.

– Ei bine , eu urmez învăţătura unui fel foarte diferit de zeu , prietene , şi în ochii Lui toţi suntem unul.

Jawahar scrută camera nervos din cauza întoarcerii furişate a lui Rajab.

– Nu vorbim despre Brahma , sau Vishnu sau Shiva , nu-i aşa , *memsahib* ?

– Sigur că nu ! Al meu este un zeu creştin. Dar nu doresc deloc să te convertesc la credinţa mea. Am ajuns să am prea mult respect pentru a voastră. În afară de asta , teama de astfel de convertiri se pare că a creat destule probleme aici în Delhi.

Jawahar duse o mână la gură , astfel încât să nu poată fi auzit de către altcineva.

– Se spune că englezii doresc să ne convertească pe toţi.

– Presupun că este adevărat pentru mulţi englezi de aici , încuviinţă Charlotte , ridicând uşor glasul. Dar nu este adevărat în ceea ce mă priveşte şi cu siguranţă nici pentru soţul meu.

– Vă mulţumesc , *memsahib* , spuse el înclinându-se în faţa ei.

– Bine , atunci. Trebuie să-i spui lui Rajab că nu doresc ca tu să faci vânt la draperii , că tu trebuie să te ocupi de *punkah*-ul din salonul meu azi şi în fiecare zi. Dacă asta nu-i este pe plac , să vină să mă vadă.

Jawahar îşi strânse buzele şi îşi coborî capul pentru a ascunde un zâmbet.

– După dorinţa lui *memsahib* , spuse el , ştiind că din umbră Rajab auzise fiecare cuvânt.

Pe când soarele apunea , tabăra din Delhi se trezea la viaţă. Englezii ieşeau afară din bungalow-uri în timp ce o briză caldă agita capacii şi alunga arşiţa sufocantă de peste zi. Jawahar o răcorea pe Charlotte cu un evantai , în timp ce se îndreptau împreună spre cantină , prin aerul cald al nopţii. Era singurul loc acceptabil unde doamnele englezoaice puteau să joace cărţi şi să bârfească în voie , petrecând astfel seri fără sfârşit , zile şi nopţi de o căldură zăpuşitoare , din timpul anotimpului fierbinte.

Când sosi Charlotte , multe dintre soţiile ofiţerilor se aflau deja acolo , ocupate cu bârfa , în timp ce-şi sorbeau încet vinul rece , vorbind ca nişte coţofene. Îşi răsuci inelul cu opal pe inelar şi intră elegant în cameră , îmbrăcată în cea mai drăguţă rochie a ei , din mătase bleu-pal , părul fiind încreţit în inele lungi , foarte la modă.

Tatăl ei vorbea cu colonelul Wheeler şi cu doi alţi ofiţeri.

– Bună seara , draga mea !

Tatăl ei zâmbi şi o sărută pe obraz. Îl surprinsese , venind din spatele lui , când era prins într-o discuţie cu un grup de alţi ofiţeri.

– Trebuie să îndepărtezi afacerea asta îngrozitoare cu zâmbetul tău fermecător.

– Şi care este afacerea îngrozitoare , tată ?

– Tocmai discutau despre toată tensiunea din Ambala.

– Unde-l-ai lăsat pe Edward , replică ea fără a pierde ocazia.

Ofiţerii din jurul lui Hugh Lawrence îşi feriră privirile şi îşi mascară zâmbetele amuzaţi în taină de curajul şi îndrăzneala fiicei colonelului.

– Soţul tău a primit foarte importanta misiune de a scrie un raport asupra situaţiei pentru Lord Canning , se crispă el.

– Exact aşa susţine şi el , se opuse liniştită Charlotte.

La început el păru nehotărât , nefiind sigur dacă ar trebui sau nu să se supere. Charlotte era orbitoare în această seară - atât de matură - în rochia ei de un bleu-pal , cu părul auriu legat la spate cu panglici bleu şi galbene. Întâmpină privirea tatălui ei fermă , cu maturitate. Era o privire care spunea cu curaj că nu era deloc dispusă să creadă că Edward Langston fusese ales să rămână în Ambala pentru a servi altceva decât ciuda tatălui ei. Hugh Lawrence respiră anevoie. Copilul său *chiar* crescuse în aceste ultime două luni. Acum era o provocare demnă

de lūat în seamă pentru el.

– Soțul tău a telegrafiat colonelului Wheeler chiar azi , informându-ne că va putea să se întoarcă mâine , spre seară.

– Da. Edward mi-a scris deja asta și mult mai multe. Deci s-ar părea că nu mi-ai spus nimic nou , ceva ce eu să nu fi știut deja.

Ceilalți ofițeri care urmăreau schimbul de replici erau captivați de discuția tată-fiică. Toți o cunoșteau , o știau de copilă. Devenise femeie atât de repede încât nici unul nu observase. Până astă-seară. Toți știau prea bine de ce fusese Edward Langston ales pentru sarcina deloc de invidiat de a raporta situația guvernatorului-general și nu o invidiau pe soția sa pentru poziția fermă pe care se situase. Noul ei spirit de independență era lăudabil.

– Vă rog să mă scuzați , colonel Lawrence , îi întrerupse un tânăr locotenent din confruntare. Tocmai a sosit o scrisoare din Meerut. A sosit prin curier special pentru comandant , dar mi s-a spus că se odihnește din cauza unei dureri de cap. Ca secretar al său , cred că dumneavoastră trebuie să vă predăm scrisoarea.

Hugh Lawrence îl privi pe tânărul bărbat și apoi își sorbi restul șampaniei. Charlotte

îl indispusese foarte tare.

– Pariez că nu este nimic mai mult decât o poziţie obişnuită a localnicilor. Nenorociţii ăştia de hinduşi speră totdeauna să atragă atenţia comandantului făcând ca aceste lucruri *să pară* foarte importante.

– Vă rog să mă scuzaţi , sir , dar am impresia că aceasta *chiar* este de cea mai mare importanţă.

Colonelul înfundă scrisoarea în buzunarul său cu un mormăit de supărare.

– Uite , locotenente. Atât este de importantă pentru mine. Acum poţi să fii sigur că va sta acolo în siguranţă până mâine.

Tânărul ezită , încercând să se decidă dacă să mai insiste sau nu. În final , dându-şi seama că nu mai putea face nimic , se înclină în faţa superiorilor săi , amestecându-se în mulţime şi apoi dispăru.

– Poate că ar trebui s-o deschizi , tată. Poate fi într-adevăr foarte importantă , insistă Charlotte, în timp ce ceilalţi doi ofiţeri îl priveau cu îngrijorare.

Vocea lui Hugh sună strident.

– Ţi-am lăudat maturitatea în seara asta , draga mea. A fost foarte distractiv. Dar te rog cu

amabilitate să nu încerci să-mi spui cum să-mi fac meseria.

Chipul Charlottei se înroşi puternic sub privirea rece, strălucitoare a tatălui său. Vârfurile mustăţii sale cărunte tremurau de furie şi îi putu vedea trupul încordându-se ; exact ca atunci când îndrăznise să împingă prea departe problema relaţiilor cu Rani.

Pentru un moment, noua ei încredere în sine o împinse să spună ceva care să-l contrazică. Tot mai considera un act iresponsabil să ignori un comunicat printr-un curier special, mai ales când relaţiile cu localnicii se înrăutăţiseră atât de repede. Putea foarte bine să fie vorba de nişte noutăţi urgente. Dar Hugh Lawrence era un om de influenţat. În această privinţă, Charlotte era fiica tatălui ei din toate punctele de vedere.

" *Foarte bine* ", se gândi ea pe când toţi stăteau în mijlocul tăceri încordate. *Lasă-l să-şi ţină scrisoarea şi să-şi bea şampania ca şi cum nu i-ar păsa deloc de ceea ce se întâmplă în seara aceasta. Dacă scrisoarea este într-adevăr importantă, atunci să-i fie responsabilă propria conştiinţă, nu a mea !*

– Bine domnilor, dacă binevoiţi să mă scuzaţi, spuse ea cu voce joasă înainte de a se

întoarce cu spatele şi a se îndepărta.

Afară pe verandă Jawahar stătea singur , urmărind licuricii. O clipă , se uită la el fără a fi văzută. Aerul serii era mai rece afară decât fusese înăuntru. Îşi desfăcu evantaiul şi îl flutură plictisită în faţă , plictisită de tatăl ei şi de prietenii lui. Jawahar zări mişcarea cu colţul ochiului şi se întoarse spre ea.

– Doriţi deja să plecaţi , *memsahib* ?

– Da , Jawahar.

Oftă , simţind că Edward îi lipseşte mai mult decât oricând.

– M-a obosit aproape totul aici.

– Dar sunteţi atât de încântătoare astă-seară şi abia aţi sosit.

Charlotte puse mâna pe umărul băiatului în timp ce coborâră cele trei trepte în noapte.

– Îţi mulţumesc , Jawahar , spuse ea. Dar astă-seară am înţeles că , aşa cum se spune , atunci când doamnele din Delhi sunt îngrijorate de ceva , trandafirul nu mai este deloc floare. Spune , vrei să mai faci cu mine un whist înainte de culcare ?

El zâmbi spre Charlotte , simţind apăsarea degetelor ei pe spatele lui. Acest gest plin de grijă era străin pentru el.

– Foarte bine , *memsahib* , se strădui el să spună. Dar numai dacă n-o să mă lăsaţi să mai câştig atât de uşor astă-seară.

– O , am de gând să te las să câştigi cu totul de data asta , râse ea dulce şi blândă. De data asta nu mai concurăm !

Capitolul 9

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU.

Charlotte stătea singură, întinsă în patul ei, scăldată de transpirație. O alină doar constanta rotire a *punkah*-ului, care împrăștia aerul înăbușitor în timpul orelor de un gri de oțel de dinainte de răsărit. Era mult prea cald ca să doarmă, așa încât asculta cum se pregăteau ușile pentru căldură, cum se udau draperiile pentru a îndepărta dogoarea și praful care se va coborî în curând asupra lor.

Toți cei din tabără vor merge nu peste mult timp călare la biserica Sf. James pentru a asista la slujbă, gândi ea. Dar în această dimineață vor merge fără ea. Charlotte se întoarse pe o parte și încearcă să nu-i fie rău din nou.

Odată cele mai minunate momente ale zilei, diminețile deveniseră acum dușmanii ei, de

când copilul se dezvolta în ea. Puse mâna pe pântece , palpându-l , pentru că acum purta începuturile unei vieţi noi. De la plecarea lui Edward îi fusese rău de la stomac în fiecare dimineaţă , până când începuse să bea puţinul ceai slab cu pâinea prăjită pe care i le aducea *khansaman*-ul din ce în ce mai indolent. Până acum , chiar şi numai mirosul de curry , venit de la bucătăria din apropiere , o făcuse să se târască până la oala de noapte.

În această dimineaţă , spre surprinderea ei , Rani intră cu tava. Bătu la uşa camerei ei la ora cinci , din fericire fără a mîrosi a santal parfumul care o învăluia de obicei.

– Ce s-a întâmplat ? mormăi Charlotte venindu-i greu să se ridice.

– În primul rând , trebuie să bei puţin ceai, *bitiya*. Te voi ajuta eu.

Charlotte se sili cu mare hotărâre să înghită prima bucăţică de pâine prăjită şi să ia o gură de ceai , apoi alta , înainte de a cădea la loc pe spate , pe pernele reci de bumbac.

– E mai bine ? întrebă Rani.

Charlotte zâmbi slăbită , simţind că valul de greaţă începe să dea înapoi.

– M-a trimis tatăl tău , spuse *ayah* , luând

ceaiul și apăsând o compresă rece pe fruntea ei.

– E bine ?

– În primul rând , mi-a spus să-mi cer scuze pentru el. Trebuie să-ți spun că ai avut dreptate. Scrisoarea care i-a fost adusă la cantină aseară era de maximă importanță , și ar fi trebuit s-o deschidă atunci când l-ai rugat. Te roagă să-l ierți pentru că a fost atât de aspru cu tine.

– Și de ce nu a venit el în persoană ? întrebă ea, simțindu-se din nou rău și pusă pe ceartă.

– M-a însărcinat să-ți transmit să stai în casă până când va trimite pe altcineva să-ți spună ce să faci. Trebuie să-ți ia paznicul pe care ți l-a lăsat soțul tău ca să-l trimită în altă parte.

Charlotte împinse la o parte cearceaful subțire de bumbac și îndepărtă plasa pentru țânțari.

– Ce s-a întâmplat ? Te rog , trebuie să-mi spui!

Charlotte scrută din priviri camera , căutând servitori care ar putea să tragă cu urechea.

– Probabil nimic , șopti ea. Cel puțin nu încă.

– Trebuie să-mi spui. Este vorba de Edward? Este în pericol ?

– Este vorba despre *sepoy* , *bitiya* mea. Un

număr destul de mare au venit din Meerut şi agită lumea în oraş. Tatăl tău şi două companii au fost expediaţi în oraş pentru a avea grijă ca ei să nu ajungă până aici în tabără.

– Cartuşierele ! mormăi ea în şoaptă pricepând în timp ce-şi duse mâna la gură.

– Cum de ştii tu asemenea lucruri ?

– Edward nu-mi ascunde nimic , Rani. Mi-a povestit totul despre îngrozitoarea neglijenţă de a le unge cu seu şi untură de porc şi despre panica stârnită printre trupele de *sepoy*.

Rani îşi coborî ochii , împreună cu tonul vocii.

– Ţi-a mai spus şi despre zvonul că cineva dintre englezi zdrobeşte oase , făcându-le pudră şi amestecând-o cu făina noastră ?

– Oh ! Este oribil ! Nu pot să cred că un asemenea lucru este adevărat !

– Nu ceea ce credem noi este important. Trupele de indieni cred şi văd acest lucru ca pe o altă încercare a trupelor de *sepoy* de a-i forţa pe oamenii noştri să-şi piardă casta şi prin asta să devină vulnerabili convertirii la creştinism.

Charlotte se ridică din patul ei în semi-întunericul dimineţii.

– Este un lucru foarte serios.

Rani îşi ridică faţa spre ea.

– Cred că este.

– Există posibilitatea să fim ameninţaţi de vreo rebeliune ?

Ridicându-şi ochii întunecaţi spre cei verzi şi enigmatici ai Charlottei , Rani spuse :

– Nu vreau să cred că ar putea fi adevărat. Poporul meu este , totuşi , un popor iubitor de pace. Dar dacă sunt stârniţi de către musulmani...

– Edward a spus totdeauna că musulmanii caută mereu un motiv pentru a se uni cu hinduşii împotriva noastră. Se pare că au găsit motivul în aceste zvonuri.

– Da , şopti tristă Rani. Cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Atunci trebuie să stai cu mine. Am o armă şi servitorii care vor rămâne alături de noi. Aici vei fi în siguranţă.

– Nu sunt eu cea de care trebuie să-ţi fie teamă, *bitiya* , spuse ea , iar vocea îi vibra de emoţie. Tu trebuie să fii în siguranţă aici , să nu ieşi afară până când nu-ţi trimite vorbă tatăl tău că totul este din nou bine.

– Dar tu unde vei merge ?

– Locul meu este tot acolo unde era şi

înainte , cu tatăl tău. Îl voi aştepta să se întoarcă acasă la familia Graves.

Charlotte se întinse şi cele două femei se îmbrăţişară , simţind amândouă că împart un fior de frică , şi totuşi nici una din ele nu fu capabilă să exprime acest fapt în cuvinte.

– Ştii , nu merită bunătatea ta.

Rani încercă să zâmbească.

– Poate că aşa e , copila mea. Dar este încă bărbatul căruia îi aparţine inima mea.

Apoi îi înmână Charlottei un *sari* vechi , de culoarea caisei. Era culoarea şi materialul pe care îl purta o femeie atunci când nu dorea să atragă atenţia asupra ei.

– Pentru ce este asta ?

Rani împinse mătasea în mâna Charlottei.

– Mă rog să nu ai nevoie de asta , *bitiya* , dar am crezut că ar trebui să ai ceva în care să te deghizezi dacă se ajunge la ceva grav.

– Rani , mă înspăimânţi.

– Vreau să te ştiu în siguranţă. Ia-l , te rog. Ştii foarte bine cum să-l porţi.

După ce se mai îmbrăţişară o dată , Rani se grăbi spre uşă , trăgându-şi sari-ul mai pe faţă. După ce Rajab îi deschise uşa , se mai întoarseră o dată.

— Pot să-i spun colonelului *sahib* că ai fost de acord să stai în casă ?

— Poţi să-i spui tatălui meu că voi face aşa cum m-a rugat , indiferent de ce ar putea să apară.

Întinse mâna şi , pentru un moment , cele două femei îşi strânseră degetele încă o dată.

— Dar dacă auzi orice despre Edward , orice... spuse ea , iar fraza îi muri pe buze. Nu mai era nevoie să spună nimic altceva.

Ca întotdeauna , Rani înţelesese.

Charlotte stătea la fereastră , scrutând cu privirea afară , din spatele jaluzelelor , dincolo de veranda umbroasă. Era încă îmbrăcată în cămaşa de noapte din muselină albă , iar părul ei strălucitor , blond îi era legat la spate cu o panglică de catifea roz. Trecuseră mai mult de două ore de când venise Rani s-o avertizeze. În curând avea să mai primească ceva veşti noi de orice fel. De la tatăl ei. De la Edward. De la oricine. Faptele de care-şi putea da seama şi singură nu erau bune şi lupta să-şi stăvilească panica în continuă creştere.

Afară pe stradă , între bungalow-uri , doamna Hutchinson , soţia judecătorului , alerga fără a fi

îmbrăcată cu o rochie potrivită sau purtând pălărie. Părul ei lung , cărunt , îi flutura pe spate , într-o cosiţă pe jumătate împletită şi ducea în braţe pe unul dintre copii ei plângând. *Ayah* o urma ţinând un altul. În direacţia opusă, servitorii se grăbeau , unii dintre ei îmbrăcaţi cu *dhoti* şi turbane , alţii încă în pantalonii englezeşti şi cu eşarfe roşii , cu o expresie de nebunie pe feţele întunecate , lucind de transpiraţie. În spatele lor se aflau căruţe încărcate cu puşti şi înfanterişti care îi îndemnau cu biciuri să se mişte mai repede.

Charlotte îşi putea auzi servitorii vorbind pe şoptite pe verandă. Încetaseră să mai facă vânt draperiilor ude , iar camerele bungalow-ului ei deveniseră foarte repede înnăbuşitoare.

Prinse doar câteva cuvinte disperate , încordându-se să le audă. Inevitabilul , spuneau ei. Important. *Feringhi.* Revoluţie !

Simţi cum îi pierea culoarea din obrajii înfierbântaţi. Inima i se zbătea în spatele coastelor. Nu cunoscuse niciodată teama în India, teama de aceşti oameni misterioşi. Până azi. Dar se întâmpla într-adevăr. O revoltă. Soldaţii *sepoy* ocupaseră poziţii. *Sfântă Marie , ajută-ne pe toţi* " , şopti Charlotte. Pe când îşi făcea semnul

crucii , se auzi o bătaie la uşa din faţă. Era o bătaie ce nu încetă până când nu răspunse Rajah. Vizitiul indian al doamnei Holland venise pentru a o ruga să se alăture celorlalte doamne ce mergeau să se ascundă la Flagstaff Tower.

Charlotte ieşi din dormitor printre draperii. Cei doi indieni vorbeau pe şoptite în salonul ei mic şi întunecat.

– Acest om spune că trebuie să vă ascundeţi împreună cu celelalte doamne englezoaice , spuse Rajah fără a se deranja să se întoarcă spre ea. Vocea lui era dură.

– Trebuie să-l aştept pe tata.

O tăcere încordată urmă răspunsul ei şi apoi îl auzi pe celălalt bărbat şoptind în hindusă că , oricum, nu-i va fi de nici un folos dacă va veni sau nu. Se mişcă pentru a-i pedepsi insolenţa , dar după ce făcu primul pas , ceva o determină să rămână tăcută.

– Spune că ordinul vine de la camandantul dumneavoastră , *memsahib*. Omul pe care îl numiţi comandant , traduse rece Rajab , încă cu spatele la ea.

Prin tonul său , *khansaman*-ul lui Edward o făcea să înţeleagă că puţin îi păsa dacă doreşte să plece sau nu. Totuşi , se descotorosise de

datoria sa , spunându-i că ordinul venise de la cineva în fața căruia ea , nu el , trebuia să se supună.

Charlotte se gândi să le însoțească pe celelalte soții dar Rani fusese atât de insistentă. Așteaptă , spusese tatăl ei. Iar ea trebuia să aștepte. Îi va explica comandantului lipsa ei de ascultare și supunere la o cafea , la popotă de dimineață , după ce toate acestea vor fi trecut. La urma urmei, orice fel de rebeliune era menită să fie înfrântă repede. Totul se va termina până seara. Da. În ciuda fricii , trebuia să aștepte. Încă puțin măcar.

Până la primele ore ale după-amiezii , Charlotte stătu singură în bungalow , ascultând zbieretele de panică într-un continuu crescendo dincolo de ușa ei. Constantul tropăit al boilor Cai. Copii plângând. Femei murmurând rugăciuni în timp ce treceau pe stradă. Rajab , împreună cu sacagiul și cu doi dintre cei însărcinați cu răcorirea casei stăteau afară pe verandă , râzând. Până la ora trei , nervii ei erau întinși la maxim. Străbătea camera în lung și-n lat.

Charlotte se opri din mers și-și ridică privirile la ceasul de ebonită. Trei și un sfert.

Într-un sfârşit , sună din micuţul clopoţel de cristal pentru *khansaman*. O să bea un pahar din coniacul lui Edward pentru a-şi calma nervii. Da, brandy. Tatăl ei va trimite un mesager în orice moment. Ştiuse bine ce făcea când îi spusese să stea aici , iar ea avea încredere în el. Sună clopoţelul din nou. Câteva minute mai târziu , Rajab apăru mergând ca la plimbare şi intră în salonul umbros , purtând doar un *dhoti*. Picioarele şi pieptul îi erau goale.

– Unde-ţi sunt pantalonii şi tunica , Rajab ? bolborosi Charlotte la vederea bărbatului cu pielea întunecată , aproape gol.

– Nu mă simţeam bine cu ei pe căldură , aşa încât i-am dat jos , răspunse el fără a se clinti , privind la ea cu îndrăzneală , cu ochii săi negri , pătrunzători.

– Aş dori să-mi aduci un coniac , spuse Charlotte rece , refuzând să-l lase să vadă că se teme.

Putu observa opunerea omului în mod normal supus , dar îi ţinu piept cu curaj , fără măcar să clipească atunci când îl privi.

După o tăcere insuportabil de lungă , Rajab luă micul clopoţel de cristal şi îl izbi de podea , făcându-l fărâme. Apoi , fără măcar o explicaţie

sau scuză, se întoarse pur şi simplu şi ieşi din bungalow. Fusese silit să aleagă. Şi alesese să-şi creadă poporul.

Charlotte căzu neputincioasă într-unul din scaunele mamei sale şi se strădui să-şi potolească respiraţia. Judecata îi era amorţită , dar gânduri îi învăluiau frica. Ar trebui să fugă ? Să se ascundă ? Poate că în cele din urmă va trebui să încerce să le găsească pe celelalte soţii. Trebuia să-şi ţină firea , îşi spunea , dar era aproape imposibil cu panica ce se infiltra prin căldura de nesuportat în camera ei , în trupul ei - în mintea ei.

O clipa mai târziu după ce se prăbuşise în scaun, sări din el şi începu să se plimbe din nou. Fără draperiile ude sau ventilaţia *punkah*-urilor, bungalow-ul închis era ca un infern. Transpiraţia se scurgea de-a lungul chipului palid ca de alabastru al Charlottei în arşiţa rânceda , cumplită a după-amiezii. Era ca o greutate monstruoasă ce apăsa asupra ei. Putea simţi sudoarea picurând din trupul ei , pe sub rochia subţire de chembrică în care se schimbase. Rajab era pierdut pentru ea şi era aproape singură acum că şi devotamentul celorlalţi servitori dispăruse odată cu al lui. Se rugă în tăcere ca

Jawahar să fi rămas ; măcar el să n-o fi părăsit. Îl strigă cu o voce tremurândă , plină de teamă. După numai un moment , apăru în fața ei , înclinându-se adânc.

– Tu ești singurul care a mai rămas ?

– Da , *memsahib.*

– Facă-se voința Domnului , spuse ea și apoi inspiră adânc , încercând să se calmeze. Aș dori să mă ajuți să-mi strâng toate lucrurile personale. După draperie se află o valiză. Mai ai încă cuțitul acela al tău ? Cel pe care l-ai adus cu tine din Agra ?

– Da , *memsahib* , spuse el trăgându-l afară din pantaloni , plin de mândrie.

– Bine , zâmbi ea silit. S-ar putea să avem nevoie de el înainte ca această zi să se sfârșească.

Jawahar alergă să aducă valiza , în timp ce Charlotte intră în dormitorul pe care îl împărțise pentru un timp atât de scurt cu Edward. Stătea locului , încercând să se decidă care vor fi cele câteva lucruri pe care le va lua ea atunci când va fi timpul. Pe noptieră , lângă lampă se afla o fotografie din ziua nunții lor. O luă cu mâini tremurânde și încercă să nu privească prea mult la fața zâmbitoare a lui Edward. Fusese atât de

fericit în ziua aceea. Atât de mândru. " *Ţine-l sănătos, Doamne* ", se gândi ea într-o rugăciune tăcută.

Strânse în valiză un neobişnuit asortiment de amintiri. Erau primele lucruri care-i veniseră în minte în cumplitele momente de panică crescândă. Fotografia. Brăţara primită în dar de la tatăl ei la aniversarea zilei de naştere. Un volum de poezii de John Keats care fusese al mamei ei. Îi plăcuse cel mai tare poemul "When I Have Fears" (Când mă tem). Ironic, gândi Charlotte, încercând să-şi liniştească nervii.

Apoi găsi pistolul Colt, cel pe care-l aţintise asupra lui Edward în acea primă zi din grădină. Probabil că nu va avea nevoie să-l folosească. Bineînţeles că nu. Dar numai simplul fapt că ştia că are o armă o ajută să facă faţă fricii tulburării crescânde care i se cuibărise în suflet.

Chiar când îşi înfunda arma într-un buzunar al rochiei, auzi duşumelele scârţâind în spatele ei. Se răsuci rapid şi îl văzu pe Jawahar stând în uşa dormitorului. În spatele lui se afla Arthur Moresby, cu răsuflarea tăiată, în uniforma de vară din redingotă kaki cu alb, murdară de transpiraţie şi praf. Uşurată că mai vede şi o faţă prietenoasă, Charlotte i se aruncă în braţe.

– O , mulţumesc lui Dumnezeu ! Ai venit să-mi spui ceva despre Edward ?

Arthur o mai lăsă în braţele lui un moment, uluit de luptele , de carnagiul pe care îl văzuse , şi relaxat de blânda atingere a unei femei , atât de caldă şi de suplă. Chiar dacă era soţia altui bărbat.

– Nu este vorba despre Edward. Mă rog lui Dumnezeu să nu se întoarcă din Ambala în mijlocul a ceea ce se întâmplă aici ! spuse Arthur într-un târziu , desprinzând cu mare grijă braţele ei din jurul gâtului său. Nu există nici un mod să-l anunţăm spre ce groapă cu lei se îndreptă.

Inima Charlottei tresări.

– Ce s-a întâmplat ?

– M-a rugat să am grijă de tine , Charlotte şi deci am venit să te avertizez. Atât este ceea ce pot face pentru un prieten înainte de a mă întoarce la luptă.

Abia când păşi înapoi , Charlotte putu vedea cât era de zguduit. De asemenea , mai putu observa că mâneca rochiei sale albe de chembrică era plină de sânge. Sângele lui.

– Sfinte Dumnezeule ! Ai fost împuşcat ! ţipă ea , privind la zona braţului lui , de deasupra cotului unde mâneca de la cămaşă şi

tunica îi fuseseră sfâşiate.

— E doar o zgârietură. Totul va fi în regulă.

— Atunci s-a întâmplat cu adevărat ! *Sepoy*-i s-au răsculat.

— Ucid pe cine întâlnesc în calea lor , spuse el obosit. Este cel mai oribil măcel pe care l-am văzut vreodată.

— Aici. Vino. Trebuie să te odihneşti , spuse ea, conducându-l spre un scaun. Jawahar adu-mi coniacul şi câteva pansamente , repede !

— Şi-au început " munca " blestemată de ieri, în Meerut , şi când nu şi-au putut satisface setea de sânge ucigând o mulţime de-ai noştri de acolo , au venit la Delhi.

— Mesajul , murmură Charlotte , reamintindu-şi scrisoarea pe care o primise tatăl ei , şi scuzele lui Rani care îi spusese că în cele din urmă s-a dovedit importantă. A fost o avertizare către tatăl meu...

— Am ieşit în oraş în această dimineaţă , când am văzut toată agitaţia de aici din tabără. Îmi pare rău să-ţi spun , Charlotte , că atunci când am trecut pe sub poarta Cashmere ...

Inspiră cu greu şi aşteptă ca Jawahar să aducă coniacul. Arthur lăsă paharul pe tavă şi bău direct din sticlă. Când îşi continuă

explicaţia , vocea îi tremura.

– A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. Toţi ofiţerii regimentului 54 fuseseră ucişi şi erau... întinşi morţi. Liniile de telegraf au fost tăiate. Operatorii ucişi. Nici chiar familiile acelea simpatice care conduceau banca engleză nu au fost cruţate.

– Dumnezeu să ne ajute , şopti Charlotte , făcând din nou semnul crucii , iar un şuvoi de lacrimi îi înţepă ochii.

Abia atunci îşi dădu el seama că , spunându-i asta , fusese destul. Ea fusese o femeie apărată şi nu era nevoie să descrie ura cu care căzuseră ucişi acei oameni. Câţiva fuseseră împuşcaţi în spate , alţii împunşi cu baioneta şi lăsaţi să moară în soarele arzător. Gemetelor , hărcăitul de moarte , erau lucruri care-l vor urmări pentru tot restul vieţii sale.

– Ce ar trebui să facem ? întrebă ea , înfăşurându-i braţul în bandaje.

– Celelalte femei au plecat la Flagstaff Tower dar acum este prea periculos pentru tine să mergi acolo. Tot oraşul este plin de *sepoy* furioşi.

– Nu înţeleg de ce tata nu a trimis după mine.

– În privinţa asta , Charlotte , mă îndoiesc că

ar fi putut ajunge la tine. Abia am reuşit eu cu greu.

– Ei bine , cel puţin trebuie să încerc să ajung la Tower cu ceilalţi , nu-i aşa ?

Îşi puse mâna pe braţul ei.

– Charlotte , furia lor nu cunoaşte margini. Măcelăresc şi femeî şi copii. Ar fi un risc prea mare.

Charlotte încercă să gândească , încercă să-şi liniştească panica ce-i alerga prin cap făcând-o să se simtă slabă.

– Bine , atunci vei sta aici cu noi. Eu am un pistol. Jawahar are un cuţit. Împreună cu armele noastre vom fi în stare să-i ţinem la distanţă dacă vin.

Zâmbetul lui Arthur era forţat din cauza durerii de la împuşcătura care-i smulsese o parte din braţ şi din cea a realităţii a ceea ce trebuia să-i spună.

– Mă bucur să aud că ai o armă , spuse el , străduindu-se să se ridice. Asta îmi va uşura misiunea. Nu pot să stau. Regimentul 38 pregăteşte o ofensivă iar eu trebuie să fiu alături de ei. Nu putem permite unor sălbatici nenorociţi să învingă.

Charlotte se lăsă înapoi pe călcâie , încă la

picioarele lui Arthur şi respiră anevoie.

— Bineînţeles. Ai dreptate. Jawahar şi eu vom fi în siguranţă aici. În afară de asta , nu mă îndoiesc că vor fi la mare ananghie până la căderea nopţii.

— Încrederea ta îmi dă putere , spune el , încercând să nu lase să i se întrevadă teama.

Îl ajută să se ridice şi stătură faţă în faţă pentru câteva momente , în timp ce în'depărtare focurile muschetelor pocneau asemeni artificiilor. Într-un sfârşit , îl ajută să-şi pună din nou haina prăfuită.

— Nu-mi place deloc să te las să stai aici singură. Cred că toţi servitorii au plecat.

— În această dimineaţă , încuviinţă ea.

— Eu am s-o apăr , spuse Jawahar mândru , trăgând din nou afară din *dhoti*-ul său cuţitul lung cu mâner de agate.

Arthur se uită urât la băiat , observându-l acum pentru prima dată. Văzuse prea multe măceluri în acea zi pentru a mai avea încredere în orice fel de indian , indiferent de cât de binevoitor îi era zâmbetul.

— Aş putea să te scap de el , Charlotte , spuse el rece. Sau , cel puţin ia cuţitul ăla de la el. N-aş avea încredere în el dacă aş fi în locul tău.

– Sunt în siguranţă cu Jawahar , spuse ea , cu o asemenea încredere încât inima băiatului se umplu de devotament. Luând în considerare împrejurările , *memsahib* îi acordase o foarte mare încredere. Era o declaraţie pe care nu o va uita niciodată.

– Acum trebuie să pleci , spuse Charlotte. Şi dacă-l vezi pe Edward , spune-i să aibă mare grijă şi că îl aştept.

– Îţi promit , spuse el încercând să zâmbească, apoi o lăsă să-l mai îmbrăţişeze o dată. Când îl îmbrăţişă , o dorinţă neaşteptată îl zdruncină , iar trupul ei mic şi atât de neajutorat lipit de al său îl făcu să se simtă ruşinat de senzaţia care-l răscolea.

Era cea mai intimă atingere a unei femei pe care o simţise Arthur Moresby de foarte mult timp. Înainte ca ziua să se sfârşească , vârful ascuţit al unei baionete avu grijă ca el să nu se mai apropie vreodată de vreo altă femeie.

Poc !

Uşa din faţă a bungalow-ului se deschise brusc în urma unei lovituri dure , iar doi *sepoy* cu turbane foarte beţi , năvăliră înăuntru. Miroseau a transpiraţie şi sânge şi amândoi

râdeau cu răutate. Unul ţinea o muschetă iar celălalt un paloş tulwar foarte ascuţit , ce străluci în bătaia soarelui ce bătea din spatele lor.

Trecuse o oră de când Arthur îi părăsise în voia soartei pe Charlotte şi pe cel din urmă servitor al ei. Acum peste tot în tabără bungalow-urile ardeau. Acoperişurile de paie ardeau ca beţele de chibrite în soarele arzător , uscat al după-amiezei , acompaniate de sunetul sticlei sparte , de trosnetele focurilor de muschetă şi de ţipetele femeilor. Vântul aducea în bungalow , prin ferestre , fumul , înconjurându-i pe cei doi bărbaţi de un nor gros , gri , aşa încât păreau două făpturi de coşmar.

Charlotte şi Jawahar se ascunseseră sub masa transparentă şi stătură acolo strâns îmbrăţişaţi, în timp ce cei doi bărbaţi spărgeau toate sticlele de coniac , whiskey şi vin pe care le putuseră găsi şi le împrăştiau pe podele pentru a da foc după aceea. Cu una din mâini , Charlotte îl strânge foarte tare pe băieţel , pentru a-l face să stea tăcut. Cu cealaltă , strângea pistolul. Jawahar ţinea cuţitul. Dacă stăteau liniştiţi , puteau să fugă pe fereastră după ce cruzii soldaţi luau tot pentru ce veniseră şi plecau la următorul bungalow. Dar norocul nu era de partea lor.

Râzând şi arătându-şi colţii ca nişte câini , unul dintre *sepoy* începu să caute primul lucru căruia să-i dea foc.

– *Is ka jalado* ! urlă el , ochii aruncând flăcări de ebonită.

Propoziţia hindusă era clară " Arde tot ! " Cel mai apropiat lucru era faţa de masă. În momentul când prima flacără portocalie învălui faţa de masă , Charlotte îl smuci pe Jawahar de mână şi sări repede de sub ea. Mişcarea bruscă avu drept rezultat alunecarea pistolului din strânsoarea mâinii ei , lângă masa acum în flăcări.

Figurile şocate ale celor doi soldaţi erau un indiciu clar că fuseseră surprinşi să mai găsească vreo *memsahib* răsfăţată in calea lor. Şocul păli repede pe figura unuia dintre ei , înlocuit de o poftă lacomă , ticăloasă. Celălalt soldat îl trase de mână.

– Nu avem timp pentru asta , spuse el , cu un binecunoscut reproş hindus.

– O să-mi fac timp pentru cineva atât de distins, răspunse el lingându-şi buzele în timp ce ridica de pe jos pistolul Charlottei

Camera se umpluse foarte repede de fumul orbitor de la faţa de masă în flăcări , iar focul începuse să cuprindă unul dintre scaunele

acoperite cu criton. Jawahar păşi curios în faţa stăpânei sale.

– S-a convertit ! Vă rog , aveţi milă ! pledă el în limba lor , ştiind că simplul cuţit nu era de ajuns pentru a lupta împotriva acestor soldaţi.

Cei doi *sepoy* schimbară o privire. Râsul unuia îl incită şi pe celălalt pe când se apropiau.

– Vorbeşte-le ! o îndemnă Jawahar. Este singura ta speranţă !

– *Maa fi dijiyi* ! se rugă pentru îndurare Charlotte.

Dar ei râseră şi mai tare , numind-o papagal pentru felul în care repetase cuvintele. Unul dintre scaune începuse să ardă , iar Charlotte îşi duse o mână la gură pentru a se apăra de fumul şi de flăcările galbene.

– Dă-mi inelul ! porunci unul dintre *sepoy* zărind scânteierea opalului şi a argintului.

– Niciodată ! ţipă Charlotte , înfruntându-l cu privirea.

– Atunci o să-ţi tai mâna pentru a-l lua !

– Şi eu o s-o tai pe cealaltă ! râse complicele lui.

Charlotte ezită un moment înainte de a răsuci unelul cu opal pentru a-l scoate de pe degetul ei umflat şi îl aruncă sfidătoare pe podea. Cel mai

mare dintre soldaţi , cel care rânjea la ea , se aplecă să-l ridice , iar privirile li se întâlniră din nou. Ochii lui ardeau de dorinţă.

– Acum rochia !

Charlotte ridică bărbia sfidătoare.

– Va trebui să ard mai întâi !

– Scoate-o !

Cei doi *sepoy* râdeau din nou şi îi aruncau în faţă obscenităţi privind-o cum îşi scotea rochia cu mâinile tremurătoare. Când unul dintre ei se îndreptă fudul spre ea dându-şi jos pantalonii , celălalt îl apucă pe Jawahar , prinzându-i mâinile la spate.

– Fugi , *memsahib* ! ţipă Jawahar , dar soldatul o trase deja spre el şi scoase un gâfâit pofticios. Respiraţia îi mirosea a lichior Palm.

Charlotte simţi cum repulsia îi depăşeşte teama, venind din stomac şi nevoia copleşitoare de a vomita. Îi frământa spatele gol şi sânii cu mâini uriaşe şi dure , apăsându-i trupul de al lui, aşa încât îi putu simţi penisul prin pantalonii subţiri.

– În numele lui Dumnezeu , sunt însărcinată! ţipă ea. Dar rugăciunea sa nu făcu decât să-l excite din ce în ce mai mult , târând-o de păr spre dormitor, în mijlocul ţipetelor lui Jawahar.

În dormitorul întunecos , înăbuşitor , trânti pistolul pe măsuţa de lângă pat , aruncând-o pe ea în patul acoperit , sfâşie pânza de ţânţari. Grohăia şi râdea în timp ce se lupta să-i scoată şi restul hainelor.

Brăţara de argint primită de la tatăl ei la aniversarea celor şaisprezece ani i se agăţă de mânecă în timp ce el trăgea de ea şi se rupse. Căzu pe podea , împreună cu rochia.

Charlotte închise ochii pentru a nu-i vedea chipul transpirat , cumplit la înfăţişare , în timp ce se întindea asupra ei şi , fără nici o avertizare, începu invazia trupului ei , izbind-o puternic. Din instinct , se încordă , împotrivindu-i-se. "*Lasă-mă să mor , Doamne* , se rugă ea. *Cu siguranţă moartea este mai bună decât să trăiesc cu amintirea acestei întâmplări* !"

Simţindu-i rezistenţa , *sepoy*-ul se ridică puţin şi o pocni peste faţă cu o asemenea forţă încât o lăsă ameţită , cu urechile vâjâind. Lovitura o ameţise destul pentru ca el să-i violeze trupul cu o penetrare sfâşietoare. Mintea ei înota în durere şi repulsie în timp ce el se zvârcolea deasupra ei.

Dorea să moară. Dorea ca totul să se sfârşească. Dar , prin toată această oroare

pătrunsese imaginea Colt-ului. Îl văzuse punându-l pe noptieră. Atât de aproape. Iar el o atingea , sărutând-o cu gura umedă, deschișă. Transpirația-i urât mirositoare picura pe fața ei. Nimeni nu s-ar acuza-o. Trebuie să încerce să încerce să-l ucidă. "*Edward ! Oh , Edward ! Unde ești acum !* "

Când atinse pistolul iar el îi simți trupul încordându-se împotriva lui , o lovi din nou drept în față aducând-o la supunere cu ajutorul unui pumn greu. Dintr-o dată sângele începu să-i curgă pe obraji, iar ea se sufocă. Sângele-i curgea ca apa din nas. I-l spărsese. Stârnit de violența împotriva ei , soldatul indian deveni din ce în ce mai furios , sfâșiindu-i trupul fragil cu dorința lui.

Încă o dată îl atinse , pipăind , întinzându-se după pistol , în timp ce bărbatul gâfâia izbindu-se de ea. Atât de multă transpirație de-a lui îi cădea pe față, încât îi înnegura ochii , amestecându-se cu sângele din nasul ei , scurgându-i-se în gură , încât luptă cu nevoia de a vomita. Dar nu , nu va scoate un sunet. Nimic nu trebuie să-l alerteze. Nu acum. Dacă îi era menit să supraviețuiască acestei grozăvii cumplite trebuie să pună mâna pe pistol înainte ca el s-o ucidă.

Acum , simţindu-i trupul uriaş bâjbâind , îşi dădu seama că nu mai erau decât clipe între viaţă şi moarte pentru ea. Îşi stăpâni panica şi durerea doar cu un singur gând. Pistolul. Trebuia să ia pistolul ! Simţi cu vârful degetelor oţelul rece în acelaşi moment în care trupul lui se arcui şi începu să se zbată în ea.

" *Trebuie să-l apuc ... Trebuie să-l iau acum ... Trebuie ...* "

Poc !

Singurul foc tras în spatele lui îi sună în urechi la fel de tare ca bubuitul unui tun. *Sepoy*-ul aflat în mişcare se prăbuşi moale asupra ei , greutatea trupului său mătăhălos părând a scoate viaţa din al ei. Dintr-o dată , sângele îi acoperi pe amândoi. Sângele lui. Sângele lui Arthur. Transpiraţie şi sânge.

Doar din instinct , Charlotte îl aruncă repede de pe ea şi se ghemui jos , folosindu-se de pat ca de un scut împotriva celuilalt soldat , aţintind arma spre uşă. " *Aşa* să mă ajute Dumnezeu , dar îl voi ucide şi pe el ! "

Dar fumul îi învăluise dormitorul. Flăcările se răsuceau într-un colţ , cuprinzând pereţii de un roz pal aşa încât , în curând nu mai putu zări nimic dincolo de pat. Faţa îi pulsa din cauza

loviturilor , iar nasul îi sângera încă. Putea să ghicească după durerea sfâşietoare şi şuvoiul de sânge că nasul ei - şi poate chiar mai mult de atât - fusese rupt. Mâinile îi tremurau atât de violent încât nu mai putu ţine pistolul drept. În cele din urmă îi dădu drumul , neputincioasă. " *Totul s-a terminat cu mine. Voi muri... Şi mai degrabă aş muri decât să fiu nevoită să trăiesc cu aceste amintiri...* "

Acesta fu ultimul gând al Charlottei , înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Capitolul 10

DUMNEZEULE ATOTPUTERNIC ! SE ruga el. *N-o lua* !

Edward îşi biciui calul , conducând animalul fornăitor către Delhi. "*Sfinte Dumnezeule*, imploră el cerul senin al serii , pe când un vânt fierbinte îl izbea din faţă ,*fă să nu ajung prea târziu*!"

Auzise ultimele ştiri despre rebeliune , în urmă cu cinci mile , de la un căpitan de artilerie care fugise sângerând şi grav rănit. Se împleticise prin arbuşti şi printre perii ţepoşi ai arborilor pitici , iar acum se ascundea într-un tufiş de iarbă pampas atunci când Edward îşi lăsă calul să se odihnească de căldura înnăbuşitoare. Tânărul bărbat era pe moarte. Povesti cum propria-i soţie şi cele două fiice fuseseră ucise cu cruzime pe când implorau să li se cruţe vieţile. Încercase să-şi scoată ochii pentru a scăpa de amintirea aceea fantomatică.

Pe când călărea anevoie , iar calul său ridica nori de praf în spate , imagini ale Charlottei i se perindau prin fața ochilor. Prima zi în grădină. Primul lor dans. Rochia ei de seară , galbenă ca lămâia. Mirosul părului ei , totdeauna aromă de lavandă. Proaspătă. Nouă. Nu semăna deloc cu India. Şi apoi cuvintele de avertizare ale lui Rani: " O să-i faci mult rău Acest lucru nu-l poți împiedica ".

Edward simți lacrimile înțepându-i ochii doar la simplul gând că i s-ar putea întâmpla ceva rău. Ea îl transformase complet. Pentru prima dată în viata lui îl făcuse să vadă ce era într-adevăr important pentru el şi nu putea s-o piardă acum. Cam pe când ajunsese la periferia oraşului Delhi , noaptea începu să se lase şi un val de fum acoperea cerul de culoarea cuprului. Trase mai tare de frâie iar calul cenuşiu ca oțelul se opri brusc pe o înălțime deasupra oraşului.

În acea seară nici o lumină nu strălucea la orizont , luminând drumurile , minaretele înalte sau zidurile crenelate din piatră roşie ale vechiului oraş. Totul era învăluit într-un întuneric straniu. Şi focurile. Valuri de fum cenuşiu urcând din tabără şi trosniturile acoperişurilor în flăcări. Sângele i se scurse din obraji când imaginea găsi

ecou în propria-i conştiinţă. Nu mai rămăsese nici un bungalow care să nu fi ars. Nu. Nici măcar nu se putea gândi la asta. Ea nu era acolo. Ea scăpase. " *Sfinte Dumnezeule din Rai , fă ca cineva să o fi salvat ...* "

Călări în cea mai mare grabă , fără a se gândi că-şi pune viaţa în pericol până la următoarea creastă. Din fericire , nu zări nici un *sepoy* în timp ce străbătea singur tabăra , furia lor de a ucide părând a se fi dispersat în aer. Câteva acoperişuri mai ardeau încă , iar marea majoritate a bungalow-urilor erau acum cenuşă. Grădinile erau pline de mobilă stricată, vase sparte , cărţi arse şi îmbrăcăminte. Mirosul învăluitor al coniacului şi vinului de la sticlele sparte. Peste tot pe străzi erau împrăştiate duzini de trupuri. Câţiva soldaţi *sepoy* , dar majoritatea englezi. Prietenii lui. Compatrioţii lui. Soţiile lor. Copii. Înjunghiaţi. Împuşcaţi. Decapitaţi. Măcelăriţi.

Peste tot în jurul lui , trupuri. Şi duhoarea morţii. Dar nu trebuia să se uite sau să se gândească la asta nici un moment în plus. Nu mai putea face nimic pentru ei acum. Acum trebuia s-o găsească pe Charlotte. Acesta trebuie să-i fie singurul gând. Călări înspre casa familiei Graves,

prea bolnav de ceea ce văzuse deja pentru a se mai teme pentru el însuşi. Fusese silit s-o lase singură. Nu fusese aici s-o apere. Acum trebuia s-o găsească.

Când ajunse sus , uşa casei familiei Graves era deschisă şi geamurile lungi din jurul ei erau toate sparte. Draperiile salonului de la primul etaj fluturau în vânt. Cel puţin , măcar nu fuseseră arse. Poate că ea era aici , ascunsă. Totdeauna existase un plan conform căruia familiile britanice se puteau refugia în pivniţa casei dacă era cazul. *"Te rog , Doamne ! Fă să-şi fi amintit acest lucru înainte ca panica să crească!"*

Edward sări de pe cal , gândindu-se doar la asta. Ea supravieţuise. Tatăl ei avusese grijă ca ea să fie în siguranţă.

Minunatul portic de marmură prin care trecuse atât de des era acum scăldat într-o mare de sânge şi cioburi de sticlă spartă. Peste tot erau împrăştiate trupurile bravilor soldaţi englezi şi câteva ale unor servitori indieni care refuzaseră să-şi trădeze stăpânii într-un moment crucial.

Peste tot , în jurul acestei case odată atât de frumoase , zburau hoarde de muşte , urmărind duhoarea morţii. Edward îşi astupă nasul şi gura cu mâna şi alergă spre pivniţă , dar aceasta

era goală. Inima îi bătea nebunește ; atât de tare îi zvâcnea în urechi , încet nu mai putea auzi nici gândi la altceva decât la panica sa crescândă. " *Trebuie să caut... Trebuie s-o găsesc pe Charlotte...*"

Alergă înapoi prin foaier și apoi în sus pe scara în spirală. Dormitorul ei fusese odată aici. Poate că aici o va găsi. Alergă de-a lungul holului lung ., umbros, cu covoare roșii și uși de mahon. Mesele fuseseră zdrobite. Cristalurile sfărâmate. Urme de sânge sub picioarele lui. Edward auzi un zgomot înfundat în urechi , unul pe care nu-l putea face să înceteze , în timp ce căuta prin cameră după cameră. Și apoi se opri. Din gâtlej lăsă să-i scape un geamăt. Un țipăt ușor.

Intră încet în ultima cameră. Voia să fugă dar ceva îl împingea înainte. Dorința de a ști. De a vedea cu proprii ochi ceea ce știa deja că se afla acolo. Jaluzelele fuseseră trase. Un nor de aromă de lemn de santal , dintr-o sticlă spartă de parfum , masca mirosul crud de sânge. Era liniște , cu excepția bâzâitului muștelor. O liniște de moarte. O rază de lună lumina patul pe care se aflau întinse două trupuri. Edward mai făcu doi pași înainte. Chipul unei femei cu ochi mari de ebonită larg deschiși , culcată pe spate cu gâtul tăiat. *Sari*-ul ei era sfâșiat. Ceea ce mai

rămăsese din el era îmbibat cu sânge. Celălalt trup , un bărbat , culcat pe burtă cu trupul pe jumătate peste al ei ca într-o încercare neizbutită de a o salva ...

– Hugh... spuse Edward , cu o şoaptă îngrozită. Erau tatăl Charlottei şi Rani. Muriseră unul în braţele celuilalt.

Edward nu-şi mai amintea cum părăsise casa, dacă fugise imediat sau dacă mai rămăsese acolo puţin timp. Privind. Încercând să se convingă că erau într-adevăr morţi. I s-a părut că a încercat chiar , sub şocul momentului , să-l readucă la viaţă pe colonel , pentru că , atunci când a sărit din nou pe cal , mâinile îi erau înroşite de sângele cuiva.

Edward se aplecă peste fereastra unui bungalow carbonizat şi vomită în stradă. Vomită până când îl duru stomacul , dar nici chiar atunci nu putu scăpa de imaginea aceea. Niciodată nu mai văzuse ceva asemănător şi nici nu va mai vedea. Atâta violenţă. Atâta moarte. Când îşi ridică privirile , îşi văzu propriul bungalow printr-un val de lacrimi , pe partea cealaltă a străzii prăfuite , scăldate în sânge. Ca şi celelalte fusese ars până la temelie.

Înaintă cu greu strecurându-se printre

obiecte arse , căutând o urmă de-a Charlottei. Dar totul pieri-se. Tot ceea ce adunaseră în scurta lor căsnicie. Cărţile sale preţioase. Mobila adusă din casa tatălui ei. Vesela. Fotografii de la nunta lor. Amintiri din Agra.

– Charlotte ! Strigă el într-o furie pe jumătate nebună. În numele lui Dumnezeu , Charlotte ! Răspunde-mi !

Edward căzu în genunchi pe rămăşiţele a ceea ce fusese odată sufrageria lor. Cenuşa fierbinte îi ardea degetele în timp ce răscolea orbeşte printre rămăşiţele carbonizate ale unei cărţi de poezii şi câteva bucăţele de argint de la un servici de ceai. Toate - lucruri pe care ea le adusese în viaţa lui.

– Mă tem că nu o veţi găsi , *sahib*.

Edward sări din nou în picioare şi în aceeaşi clipă scoase repede un pistol încărcat îndreptându-l în direcţia din care auzise vocea indianului. Mai trecu o clipă înainte de a recunoaşte în bărbatul din umbră pe Rajab , *khansaman*-ul său , care striga la el dintre ruinele umbroase ale bucătăriei din spatele bungalow-ului. Edward nu ştia că acest servitor fusese primul care o abandonase pe Charlotte în voia soartei.

Se repezi la majordom , cu ochii strălucind de disperare.

– Unde este , Rajab ? Du-mă la ea !

– Vă rog , *sahib*. Nu trebuie să stați așa la vedere. Nu sunteți în siguranță. Sunt *sepoy* peste tot.

– Rajab , te rog ! Unde este ?

Sevitorul își coborî ochii negri ca tăciunele. Era furios pe englezi și sperase că o revoltă va aduce o schimbare. Dar nu se așteptase niciodată la așa ceva. Căpitan-*sahib* Langston fusese bun cu el. Chiar în momentul de cea mai vizibilă nesupunere , nu dorise moartea lui *memsahib*.

Plin de curaj , îl trase pe Edward după el între ruinele bucătăriei.

– Îmi pare rău , căpitan-*sahib*. Dar nu pot face ceea ce îmi cereți.

Vocea lui Edward era înceată , iar trupul încordat pentru a lupta împotriva oricui încerca să i se opună.

– Îți ordon să mă duci la soția mea ! Unde ai ascuns-o ?

Rajab își privi stăpânul , un om care nu-l considerase niciodată un *ferenghi*. Acum nu mai erau decât doi bărbați oarecare iar unul dintre ei tocmai pierduse ceva ce avea mai de preț.

– Am lăsat-o aici , *sahib* , în bungalow. Nu a dorit să plece cu ceilalţi când a fost chemată. Tatăl ei îi ordonase să rămână aici până când va trimite după ea.

– Bineînţeles că atunci când a devenit din ce în ce mai disperat s-a răzgândit !

– Îmi pare rău , *sahib*.

Îşi ţinu puţin răsuflarea ştiind că va produce suferinţă.

– Doi *sepoy* au intrat în casă. Am văzut-o arzând eu însumi. Soţia dumneavoastră şi servitorul preferat , Jawahar , nu au scăpat din flăcări.

– Era datoria ta să ai grijă de casa mea şi de tot ceea ce era în ea , Rajab ! Ar fi trebuit să o aperi cu propria ta viaţă !

– N-aţi fost aici. Nu ştiţi... Vocea îi coborî cu o octavă urmărind chipul răvăşit al lui Edward. Nu a existat loc unde s-ar fi putut ascunde de furia lor , *sahib*.

Edward ieşi bălăngănindu-se în stradă. *Dacă n-aş fi fost silit să merg la Ambala. Dacă aş fi ascultat-o pe Rani...* " Gândurile se rosteau iar şi iar în mintea sa ca un carusel ; un ritm întunecat pe care nu-l putea potoli. Fusese totdeauna atât de încrezătoare , îi trecu prin minte. A fost

primul lucru care i-a plăcut la ea. Dacă tatăl ei îi ceruse să rămână , aşa făcuse. Mersese la moarte cu încrederea ei. Naiba s-o ia !

Edward gemu uşor , iar sunetul răsună în tabăra tăcută pe când îşi acoperi chipul cu mâinile. " *Dulce Isuse ! Fă să nu fi suferit* " Bubuitul din urechi crescu până când ajunse de nesuportat , până când se simţi pe cale de a exploda. Fragmente din inima , viaţa lui se împrăştiară în urma lui , împreună cu visele lui.

... Rajab îi puse o mână pe umăr , dar el o respinse. " *Nu mă poţi alina ... Pentru mine nu va mai fi niciodată alinare* ! " Charlotte fusese lumina lui. Lumea lui. Ea îi oferise promisiunea unui viitor. Acum , doar cât a închis ochii , îi fusese luată de lângă el.

Mâine ar fi împlinit două luni de la căsătorie.

Orbit de lacrimi şi durere , Edward făcu o mişcare pentru a se întoarce , dar , în timpul acesteia, fu lovit cu o asemenea forţă încât se prăbuşi în faţă. Sunetul unui singur foc de puşcă răsună în tabără pe când Edward era întins la pământ în grădina de funingine şi cenuşă.

Şi dintr-o dată nu mai simţi nimic. Nu mai era nimic. Amorţeala se ridică de la picioare şi se răspândi prin tot restul trupului asemeni unei

fierbinţeli. Încercă să se mişte , să se ridice , dar nu se putea controla. Chipul era în jos , în cenuşă şi se putu auzi pe sine înnăbuşindu-se dar era ca şi cum se întâmpla trupului altei persoane.

– *Sahib* !

Îl auzi pe Rajab strigându-i şi repezindu-se spre el , dar atunci când majordomul îl întoarse cu faţa în sus , Edward tot nu simţi nimic. Nu văzu nimic. Deodată , un straniu fel de pace se pogorî asupra lui ca un val rece. Un calm şi Edward îşi închise ochii. Charlotte era acolo , în faţa lui , zâmbind şi ţinând o mână întinsă spre el. " *Ia-o* , spuse ea. *Ia-mi mâna...* "

– Căpitane-*sahib* ! Aţi fost împuşcat ! Trebuie să aduc ajutoare !

Vocea lui Rajab ajunse la el printr-un tunel lung şi întunecat îndepărtându-l de imaginea Charlottei. Când Edward se întoarse în direcţia de unde venea vocea , imaginea ei începu să pălească.

Când Edward îşi deschise ochii , Rajab era aplecat asupra lui. Mâinile şi pieptul îi erau acoperite cu sânge sângele lui Edward şi totuşi , Edward nu simţea nimic. Nici o durere. Nici o senzaţie măcar , după ce glonţul îi intrase

în trup prin spate şi ieşise afară prin piept.
" *Ia-mă de mână , Edward ! ... Ia mâna mea ...*
Vocea era blândă şi dulce , implorându-l .

– Charlotte ?

– Nu , *sahib*. Eu sunt Rajab. Aţi fost împuşcat în spate , trebuie că mai există unul dintre ei ascuns pe aici pe undeva. Este prea periculos să merg după ajutor , dar trebuie să opresc sângerarea !

După asta , Edward nu mai auzi nimic. Nu mai există nici un zgomot. Nici o voce în întunericul rece şi alb care îl atrăgea din ce în ce mai aproape.

Nici măcar a Charlottei.

Capitolul 11

JAWAHAR SCOASE APĂ CU NOROI dintr-o baltă de pe stradă cu unul dintre pantofii de satin ai Charlottei. Deoarece el nu avea pantofi , băiatul din Agra luase singurul lucru în care putea transporta apa.

De patru zile stătea singur cu ea în peştera secretă pe care nu o mai arătase nimănui altcuiva decât lui Edward. De trei nopţi o îngrijise împotriva febrei şi a rănilor produse de *sepoy* şi nu o părăsise. Dar acum , pentru că febra îi răvăşea trupul , făcându-l să ardă ca focul , ştia că avea nevoie de apă pentru a o înfrânge. Era fericit că îi era prea rău pentru a vedea ceea ce o forţase să bea , în timp ce îi picura lichidul verzui în gură. Era tot ceea ce putuse găsi fără a risca vieţile amândoura. Ea tuşi şi apoi vărsă aproape toată apa pe rochie - aceeaşi rochie ,

pătată acum de sângele uscat al *sepoy*-ului. Apoi se linişti din nou.

Cu blândeţe , o întinse din nou pe una dintre pături , iar cu cealaltă o acoperi. Aici , la adăpostul tufişurilor şi a copacilor , nu era atât de cald ca în soarele arzător , iar Jawahar se şterse pe frunte cu o mână. Nu putea să moară - nu acum , când o salvase în sfârşit. Ea îi oferise o viaţă nouă. Fusese datoria lui să facă la fel.

Epuizat , Jawahar se lipi de peretele rece , umed de piatră şi o privi dormind. " *E mai bine că doarme*, gândi el , *pentru că , dacă se trezeşte, îşi va aminti , şi nu există nici o memsahib care să poată îndura amintirea a ceea ce-i făcuse bruta de sepoy.* " Era destul de rău că el îşi amintea totul. Fiind ţinut şi ameninţat cu vârful propriului cuţit , fusese forţat să o asculte luptându-se în camera de alături. Ţipetele chinuite. Conştiente, dar complet fără de folos.

Când închise ochii , Jawahar putu vedea reală în faţa ochilor , imaginea salonului. Era plin de nouri de fum gros , alb. Flăcări. Trosnetul acoperişului arzând şi disperarea unei femei. Îşi simţise plămânii arzând. Ochii arzând. Vederea i se întunecase. Şi apoi focul de armă. Nu obişnuitul pocnet , ci un sunet greu , înăbuşit.

Celălalt *sepoy* crezuse că Charlotte fusese cea împuşcată.

– Încă un *feringhi* terminat !

Râsese şi apoi îl lovise pe Jawahar cu mânerul tulwarului. Şi mormăise că o căpătase pentru că încercase să salveze o *memsahib* - exact înainte de a se năpusti pe uşă afară pentru a-şi salva pielea.

Jawahar o îmbrăcase în *sari*-ul de la Rani pentru a-i ascunde identitatea. Apoi , îşi aminti că , în timp ce târa trupul sângerând , tremurător al Charlottei Langston prin fereastră , avusese un singur gând. Trebuia s-o ducă într-un fel de peşteră secretă. Era destul de aproape de Delhi pentru a o salva , şi destul de ascunsă pentru a fi în siguranţă până va trece valul de violenţă.

Charlotte se agită în timp ce o privea. Expresia de pe chipul ei era atât de liniştită , încât Jawahar se miră cum , chiar batjocorită , arăta ca o vrăbiuţă. Atât de neajutorată. Părul ei lung atârna în dezordine în jurul chipului ei , îmblânzind purpuriul rănilor , ochii umflaţi. Inelul de logodnă îi fusese pus la locul său , pe deget. Îl luase din buzunarul *sepoy*-ului mort, care sângera pe patul lui *memsahib*. Se va bucura să-l aibă când se va trezi în sfârşit.

Exact când era să adoarmă şi el , Jawahar se puse în genunchi şi udă colţul păturii ei în apa mocirloasă. Apoi tamponă sângele uscat de pe faţa ei , unde răzbunarea *sepoy*-ului rupsese pielea. Jawahar era un băiat blând , cuminte , un băiat care nu ar fi vrut niciodată să omoare pe cineva. Dar era fericit că bărbatul care făcuse asta soţiei lui căpitan-*sahib* era mort. Nu avea de gând să fie înţelegător cu poporul său. Nu în acest caz.

Jawahar se aşeză la loc şi îşi simţi pleoapele ca două imense greutăţi ce îl împingeau la somn. Vântul fierbinte agita copacii din jurul peşterii dar aducea încă cu sine mirosul de ars şi carne omenească , iar lungi umbre răceau căldura emanată de pietre. Nu dormise deloc primele două nopţi. Ar fi fost un risc mult prea mare. În loc să doarmă trebuia să stea de pază în tăcerea stranie , singurul sunet ce se auzea din când în când fiind câte un foc de armă ce-l împiedica să adoarmă.

După ororile pe care le văzuse , Jawahar era sigur acum că *sahib*-căpitan era mort. Aproape toţi englezii erau. Sărise de nenumărate ori peste trupuri sângerânde de soldaţi , lipsite de viaţă , pe când el şi Charlotte fugeau din zona taberei

în flăcări , la adăpostul fumului şi confuziei generale. Pământul era acoperit de ei. Chirciţi. Răsuciţi. Sângerând. Oameni răniţi care avuseseră aroganţa de a asupri prea tare un popor în propria lui ţară.

Charlotte se agită din nou ca şi când ar fi visat , iar Jawahar puse o mână blândă pe braţul ei şi începu s-o mângâie cu atenţie. Propria lui mamă nu-i arătase niciodată nici un strop de blândeţe. Dar vedea acum că indiferenţa ei fusese un dar , la urma urmei , pentru că îi insuflase voinţa de a supravieţui şi o dorinţă de a trăi diferit decât trăia ea.

La adăpostul nopţii , când fumul nu putea fi văzut , Jawahar aprindea un foc din bălegar uscat de vacă pentru a ţine la distanţă ţânţarii. Găti şopârle şi cosaşi , amestecându-i într-o pastă şi apoi o forţă pe Charlotte inconştientă să le înghită împreună cu o gură de vin din sticla găsită printre lucrurile ei. Iar la prânz , când căldura se afla la apogeu , o răcorea făcându-i vânt fără a obosi , cu o frunză de palmier. Ar fi făcut orice pentru ca ea să supravieţuiască. Orice.

După o săptămână , începu să dea semne de însănătoşire. În astfel de ocazii îşi deschidea ochii umflaţi şi privea chipul blând al lui

Jawahar , lacrimi mari începând să-i curgă pe obraji ca unui copil , iar apoi valuri de durere îi scuturau trupul. Atunci Jawahar o ţinea răbdător în braţe şi o lăsa să plângă ca şi când ea ar fi fost copilul. Cu timpul , se bucură că perioadele de luciditate ale Charlottei erau scurte şi începu să se bucure de darul liniştii în orele lungi şi fierbinţi când ea dormea.

Flutură un steag alb şi îşi ţinu respiraţia.

La sfârşitul lui mai , două siluete se apropiară de meterezele taberei militare de la Kurnaul , la douăzeci de mile de Delhi. Una , o englezoaică într-o rochie zdrenţuită , plină de sânge , mergea clătinându-se , iar băieţelul cu pielea maroniu-deschis mergea pe lângă ea luptând s-o sprijine cu un braţ petrecut în jurul mijlocului ei. Cu cealaltă mână flutura o bucată de cârpă albă deasupra capului şi se ruga să fie văzuţi.

Jawahar ar fi fost mulţumit să rămână în peşteră să aştepte ca situaţia să revină la normal , dar *memsahib* devenea din ce în ce mai slăbită cu fiecare răsărit de soare. Cele câteva resturi pe care le putuse găsi pentru ea ca să le mănânce nu-i erau de ajuns. După primele zile

petrecute cu ea , descoperise că era însărcinată. Ar fi dorit să o apere el însuşi până ar fi ştiut cu siguranţă că pericolul a trecut , dar era peste puterile unui băiat de zece ani. Trebuia s-o ducă înapoi la oamenii ei. Ştiau mai bine s-o îngrijească. Soarele amiezii revărsa asupra lor o căldură de nesuportat în timp ce Jawahar înainta cu încetineală către metereze.

– Staţi ! Voi de acolo ! strigă o voce groasă din partea cealaltă a câmpiei prăfuite.

Jawahar îşi simţi inima oprindu-se în loc. Muşchii îl dureau din cauza greutăţii Charlottei, iar picioarele îi sângerau după mile întregi străbătute fără pantofi. Cea mai mare parte a drumului o dusese pe calul unui soldat mort , până când acesta căzu mort de oboseală. Acum Jawahar stătea complet nemişcat, fără a clinti un muşchi. Şi aştepta. Liniştea fu spartă de cuvintele şoptite , purtate spre el de vântul fierbinte , uscat.

– Doamne Dumnezeule ! E englezoaică ! altcine-va din Delhi , şi individul ăsta afurisit a ajutat-o !

– Ia femeia , dar lasă-l pe băiat să plece !

– Domnule maior , vă rog ! L-am trimite la moarte ca pe un trădător , iar el şi-a riscat

tânăra lui viață ca s-o salveze !

Cei doi mai discutară un timp în șoaptă , înainte ca ofițerul superior să fie de acord :

– Foarte bine. Atunci adu-i pe amândoi aici.

– Totul este bine acum , draga mea. Vei fi în siguranță aici , încercă maiorul s-o asigure imediat ce amândoi ajunseră lângă el.

Dar Charlotte nu răspunse. Privea doar prin el cu niște ochi stranii , verzi ca de sticlă , având chipul , ochii încă umflați , loviți , răniți.

– Ce naiba i s-a întâmplat ?... Sărmanul ei chip...

O clipă înainte de a vorbi , Jawahar se gândi la un răspuns cinstit. Dar văzuse destule în Agra pentru a ști că recunoașterea crimei barbare comise asupra ei de către un soldat indian nu ar face decât să le îndrepte mânia asupra lui.

– Nu pot spune , *sahib*. Doar că nu a vorbit de multe zile , în afară de a striga numele soțului ei.

– Și mai exact , cine ești tu ? îl privi furios maiorul.

– Eu sunt un nimeni , *sahib*. Doar un servitor credincios.

– Care este numele tău ?

– Mă numesc Jawahar.

Maiorul îl privi pe deasupra unui nas lung şi drept a unei mustăţi şi bărbi de culoarea ambrei şi a unui pântec uriaş şi rotund.

— Bine , Jawahar. Eşti într-adevăr un tânăr foarte curajos. Iar fidelitatea ta faţă de cetăţenii Majestăţii sale va fi răsplătită.

— Dacă vă rog , aş dori să stau cu *memsahib*. Nu vreau o altă răsplată.

— Ştii numele doamnei , Jawahar , pentru a-i putea găsi familia după ce toată această mizerie se sfârşeşte ?

— Este soţia căpitanului Edward Langston , *sahib*.

— Langston ? Maiorul se trase de barbă şi apoi se încruntă. Nu cred că am auzit de el. A fost ucis în Delhi ?

— Ştiu doar că nu am văzut supravieţuitori când am plecat.

— Sărmana tânără doamnă , clătină din cap. Trebuie că este şocată. Faptul că a supravieţuit măcelului este un adevărat miracol. Mai sunt aici cel puţin o duzină de alţi refugiaţi din Delhi , cu care trebuie să ne mulţumim acum. Locotenente , du-o la mine acasă pentru a se odihni până când mă hotărăsc ce să fac cu ea.

Jawahar se ridică pentru a-i urma pe soldaţii

care aveau s-o ducă pe Charlotte la siguranţa şi confortul unui pat curat , dar un alt soldat îi blocă drumul cu vârful baionetei.

— Vă rog , *sahib*. Locul meu este cu ea.

— Îţi vom spune noi unde-ţi este locul ! mârâi tânărul ofiţer.

— Ei , locotenente. Nu este nevoie să fim duri cu băiatul , interveni maiorul. La urma urmei el a salvat viaţa doamnei Langston. Ia-l pe Jawahar, hrăniţi-l, încalţă-l. Picioarele lui sunt rănite. Apoi escortează-l la puşcărie. Sunt sigur că va fi în mai mare siguranţă acolo până când stăpâna lui îşi revine.

— Dar va dori să fiu lângă ea !

Maiorul zâmbi înţelegător , apoi privi în altă parte.

— Este pentru binele tău , băiatul meu. Ura împotriva celor ca tine este aici atât de mare , încât s-ar putea ca unul dintre oamenii mei să te împuşte când te vede. Lasă-mă să te apăr cel puţin până când se potoleşte furia.

Jawahar înţelesese resentimentele bărbatului, dincolo de vorbele politicoase de îngrijorare , la locul lor. Dar situaţia fusese clarificată pentru un băieţel de zece ani. Despărţirea de *memsahib* şi închisoarea ca pentru un criminal

de rând nu erau o alegere.

Era un ordin.

Charlotte stătea întinsă pe pat într-o stare de uitare fără sfârşit , complet nepăsătoare faţă de războiul ce se purta afară între *sepoy*-i răsculaţi şi forţele britanice regrupate. În lumea ei , gemea şi se zvârcolea , iar câteodată striga numele lui Edward. Totul era o ceaţă confuză de imagini şi amintiri haotice pe care le respingea totdeauna. Chipul zâmbitor al lui Edward întors spre ea. Vocea melodioasă a lui Rani liniştind-o cu cântece vechi pentru copii... Şi apoi atingerea furioasă a soldatului indian zvârcolindu-se asupra ei ca o bestie.

Două zile mai târziu Charlotte fu mutată din camerele maiorului la infirmerie unde putea fi supravegheată de către soţia şi fiica lui mai mare. Aici , la Kurnaul , nu aveau posibilitatea de a trata o asemenea " tulburare a minţii " , nici măcar rănile de pe chipul ei şi din cauza situaţiei de război nici nu îşi puteau permite riscul de a o trimite la Calcutta. Veneau din ce în ce mai mulţi supravieţuitori din Delhi în fiecare zi , povestind lucruri oribile despre suferinţă şi moarte.

În acest timp , peste drum de Cartierul general , într-o celulă întunecoasă de piatră Jawahar stătea în spatele barelor ruginite de oţel , cu englezii în jurul lui , jucând cărţi şi mormăind. " Apărându-l ". Şapte zile. Le ţinuse socoteala pe podeaua murdară. Câte o linie pentru fiecare apus. Dar timpul trecea mai uşor atunci când se gândea la lucruri frumoase. Dinainte de revoltă. Când *memsahib* îi arătase atâta bunătate. Meritase. Chiar şi acest lucru. Acum va supravieţui. În orele sale de cea mai mare singurătate nu se putea opri să nu se întrebe dacă îşi revenise în simţiri sau nu. Trist, răspunsul care-i venea în minte totdeauna era " nu " , pentru că , în adâncul inimii , ştia că ar fi trimis după el.

În cea de a opta zi , locotenentul Collins , tânărul ofiţer care spusese foarte răspicat că nu aveau nevoie de un băiat indian , stătea la uşa celulei cu uniforma apretată şi elegant ajustată pe corp.

– Ridică-te , spuse el rece , după care îi ordonă să iasă pe coridor. Maiorul vrea să te vadă.

Jawahar îl urmă în linişte pe tânărul englez prin tabără până când ajunseră într-un birou mic,

întunecos din cauza jaluzelelor trase contra căldurii amiezii.

Maiorul cel corpolent stătea în spatele unui birou uriaş din mahon. Părul său ondulat de culoarea ambrei fusese pieptănat pe spate şi dat cu briantină. Pe pereţii văruiţi în alb din jurul său erau portrete uriaşe. Unul al Reginei Victoria , cu o ramă grea din aur , atârna în spatele scaunului său.

– Stăpâna ta nu se simte deloc mai bine de când ai adus-o la noi spuse el cu o voce controlată.

Dar Jawahar putu vedea în ochii săi îngrijorarea.

– S-ar părea că problema ei este mult prea serioasă pentru echipamentul nostru de aici. Eşti absolut sigur că nu ştii ce anume a adus-o în starea asta ?

Jawahar şovăi. Pentru o clipă aproape că avu intenţia să rişte , spunând adevărul. Dar simţul datoriei îl reduse la tăcere. Nu se putea convinge să aducă o asemenea ruşine frumoasei şi spiritualei *memsahib* mărturisind atrocitatea de nedescris pe care o suferise din cauza compatrioţilor săi.

– Nu *sahib* , minţi el.

Maiorul îşi tamponă fruntea lucioasă cu o batistă şi după alte câteva clipe în care îl privi atent pe băiat , ieşi de după birou şi se sprijini de unul din colţurile lui. Stătea în faţa lui Jawahar , ochii lor erau la acelaşi nivel.

– Doctorul de aici nu ştie ce să facă. Se simte rău , foarte rău din cauza capului. Indiferent de ceea ce a suferit în Delhi , a fost o traumă serioasă , prea mare pentru ca noi s-o putem ajuta să se refacă. Şi mai este şi însărcinată... De fapt , spuse el , respiraţia mirosindu-i a whiskey, poate că tu poţi s-o alini. Cel puţin până când lucrurile se calmează destul s-o putem transporta la un spital din Calcutta.

– Mii de mulţumiri , *sahib* îşi coborî Jawahar ochii plin de respect.

– Dar îţi spun clar , continuă el , vocea coborându-i o octavă pentru a-l intîmida pe Jawahar, că dacă eşti în Kurnaul ca spion , nu voi avea nici o remuşcare să te pedepsesc într-un fel în care ai tăi să înţeleagă cel mai bine.

Jawahar încuviinţă , apoi se întoarse repede cu spatele , nedorind ca el să vadă teama pe care o simţea. Dar amândoi ştiau că înţelesese bine. În India , trădătorii erau pedepsiţi turnându-li-se plumb topit pe gât.

În infirmeria umbrită de jaluzele , Jawahar stătea nemişcat lângă Charlotte. Trupul îi era fără viaţă , chipul plin de lacrimi. Arăta ca şi cum ar fi fost moartă. Complet nemişcată. Abia respirând. Stigmatul dur al unui *sepoy* mort era încă atât de vizibil pe chipul ei. Câteva vânătăi începuseră să dispară. Altele se făcuseră de un galben bolnăvicios , cu mijlocul de un roşu viu. Nasul rupt schimbase profilul perfect al chipului ei , transformându-l într-unul obişnuit. Ochii îi erau încă grav răniţi. Dar indiferent de cât de mult o privea dorindu-şi să se trezească , să-i zâmbească şi să râdă la fel de veselă ca altădată, ea nu se mişca.

O privea cu inima grea. India îi făcuse asta. Acest loc dezolant , de neiertat. Odată , în timp ce jucau una din interminabilele ture de whist , îi povestise despre Anglia. Copacii aveau culoarea smaraldelor. Păşuni cu iarbă groasă ca un covor, cerul de un albastru rece. Străzi umbroase şerpuind prin sate de piatră cenuşie. Într-o zi îndrăznise chiar să spere că îl va lua cu ea. Soţul ei dorea să se întoarcă şi îi spusese toate aceste lucruri. Jawahar îi auzise discutând odată , când îi urmărise până la peştera secretă pentru a sta de pază , iar speranţele sale crescuseră - înainte

ca *sahib* să plece la Ambala. Parcă trecuse o viaţă de atunci.

Se uită din nou la Charlotte , la chipul ei atât de învineţit cu buzele palide despărţite. " *Numai dacă ai fi plecat cu celelalte memsahib când te-am rugat* " , gândi el , întinzându-se pentru a-i atinge o mână aflată pe piept , alături de cealaltă. Simţindu-i atingerea , clipi din ochi şi apoi îi deschise. Se uită la Jawahar , dar chipul ei nu-şi schimbă expresia. Distantă. Opacă. Fără a recunoaşte ceva.

– Edward ? chemă ea şoptit. Edward , te rog, ajută-mă...

Jawahar merse până la unul dintre colţurile patului şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochii ei. Simţea că i se frânge inima de durere.

– Totul e bine , îi răspunse într-o şoaptă blândă în hindusă. Totul o să fie bine acum. N-or să ne mai despartă. Îţi promit.

Trase cearceaful subţire de bumbac peste umerii ei şi îşi muşcă buzele pentru a nu plânge. " *Numai copiii plâng* , îşi auzi ecoul cuvintelor scurte ale mamei sale. *Acum trebuie să fiu bărbat. Nu am de ales. Nu mai are pe nimeni.* "

Capitolul 12

– ACEASTA ESTE CEA MAI CUTREMURătoare poveste pe care am auzit-o ! şopti Katherine Blackstone , cu lacrimile curgându-i pe chipul plin.

Briza rece le uscase în panglici lungi de cristal pe când o privea pe Charlotte.

– Acum vedeţi de ce trebuie să-l găsesc.

– Dar Edward al tău crede că tu ai murit.

– La fel am crezut şi eu despre el , spuse ea, privind marea întunecată ce se agita. Pentru un timp destul de lung nici măcar nu am simţit cine sunt. Am fost şocată de oroarea care mă făcuse să uit totul. Îmi era atât de ruşine ... o ruşine de necrezut de mare.

– Din voia Dumnezeului Mare , este o minune cum de te-ai descurcat. Că ai avut putere !

— Dacă n-ar fi fost Jawahar , mă cutremur de ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla.

Cele două femei stăteau pe puntea salonului în timp ce vasul își vedea de drum către cel mai apropiat port , scrâșnind și gemând.

— Îmi pare la fel de rău și pentru tatăl tău și doamna lui.

Charlotte inspiră adânc și închise o clipă ochii.

— Cel puțin au murit împreună. Se pare că asta și-au dorit. E o alinare pentru mine să știu că , în ciuda protestelor mele , el chiar a iubit-o pe Rani.

— Dar cum , în acea confuzie , ai descoperit ce se întâmplase cu ei ?

— Numele celor morți au fost afișate când au fost identificați. A durat aproape un an. Pe atunci eram în Calcutta , dar armata a trimis pe cineva la mine pentru a mă anunța.

Charlotte inspiră adânc , dureros.

— Felul brutal în care viețile lor au fost curmate mi-a fost adus la cunoștință în aceeași zi în care am aflat că se descoperise trupul lui Edward.

— Dumnezeu a dat , Dumnezeu a luat , oftă ușor Katherine , ridicându-și privirile la cerul

plin de stele. Şi băiatul , Jawahar ? Ce s-a întâmplat cu el ?

Charlotte zâmbi pe neaşteptate , găsind un licăr de fericire prin marea de amintiri triste , gândindu-se la băiatul care găsise destul curaj să-i salveze viaţa.

— Jawahar a rămas în India şi ajută la creşterea copilului meu.

Ochii albaştri ai Katherinei se măriră de surpriză.

— Deci ai avut copilul ? Nu eram sigură după tot ce...

— El este minunea mea spuse liniştită Charlotte.

— Îmi imaginez.

— Doctorii mi-au spus că nici măcar nu-l puteam privi în primul an. Dragul de el. Dar a devenit bucuria vieţii mele. Seamănă atât de mult cu tatăl lui , spuse ea mândră. El şi Jawahar sunt acum ca fraţii , în ciuda celor aproape 11 ani diferenţă dintre ei. În ziua când eu şi Edward vom fi stabiliţi undeva , voi trimite după amândoi.

Katherine îşi apăsă degetele pe buze.

— Cu greu îmi pot imagina şocul de pe faţa bietului om când te va vedea.

– Nu poate fi mai rău decât ceea ce am simțit eu când am aflat că se făcuse o greșeală. Că nu fusese nicidecum ucis.

– Dar cum , după atâta nebunie ai descoperit adevărul ?

– Nu s-a întâmplat timp de aproape zece ani, oftă Charlotte , respingând durerea pentru timpul pe care ea și Edward îl pierduseră. Am descoperit totul aproape din pură întâmplare.

– Ah , dar atunci nu există pure întâmplări , nu-i așa ? Asta este ceea ce cred hindușii.

– Și o fac.

– Și Edward ?

Charlotte se lipi de balustrada udă.

– Îți voi spune restul poveștii altă dată. Deocamdată mi-ai promis că vei coborî cu mine pe mal.

– Am promis că voi ajusta una dintre rochile mele pentru a ți se potrivi pentru această ocazie, încuviință Katherine , reușind să zâmbească slab după incredibila istorisire pe care tocmai o auzise.

Acum încerca să se adune.

– O , da , trebuie să porți o rochie frumoasă atunci când Edward te va vedea pentru prima oară , și cu siguranță nu vei dori să-ți pierzi

timpul în Anglia cu croirea unei rochii noi. Totuşi , aceasta este întoarcerea ta triumfătoare în patria-mamă. Trebuie să fii îmbrăcată după ultima modă. Părul tău va fi coafat aşa cum i-ar fi plăcut lui dacă ...

Katherine strânse degetele încheţate ale Charlottei. Le simţi tremurul.

– Voi face bucuroasă tot ce pot pentru a vă uşura revederea , draga mea fată.

Charlotte o privi pe Katherine Blackstone , iar ochii mari albaştri şi calzi ai femeii scânteiară în lumina soarelui.

– Poate acum puteţi să-mi spuneţi de ce aţi fost atât de bună cu mine.

Foarte bine. Întrebase. Poate că era o după-amiază a confesiunilor de ambele părţi. Zâmbetul încurajator al Katherinei începu să pălească.

– Mi-am dorit totdeauna o fiică , spuse ea pe un ton blând. Odată , cu mult timp în urmă , am avut. Dar , spre marea mea durere , dragul meu copil dulce a murit la câteva zile după naştere. Dacă ar fi trăit ar fi fost exact de vârsta ta.

– Şi n-aţi mai avut niciodată copii ?

– Doctorul mi-a spus că nu mai puteam avea copii. Domnul Blackstone şi-a găsit o altă soţie care a putut.

– Oh , Katherine. Îmi pare rău.

– Şi mie mi-a părut , pentru un timp destul de lung. Dar ceea ce este curios despre timp , e că devine într-un final o binecuvântare. Te ajută să uiţi.

– Eu nu am uitat nimic , oftă Charlotte. Amintirile mele sunt acum la fel de vii ca şi cum m-aş fi căsătorit abia ieri cu Edward.

*

*   *

Vaporul acostă la Gibraltar , iar pasagerii coborau deja pe mal. Aerul sărat al mării era plin de mirosul de funii şi lemn de la lăzile care fuseseră coborâte pe docuri. Cele două femei priveau împreună dincolo de balustradă la peisajul vast , sterp , cu excepţia unui mic grup de case văruite în alb. Aceasta era ultima oprire înainte ca vasul cu aburi *Hyndus* să acosteze la Southampton.

Căpitanul vasului le povestise despre o femeie bătrână din centrul oraşului care , spunea el , făcea minuni cu un ac şi un fir de aţă. Rochia pe care Charlotte o alesese din garderoba Katherinei trebuia transformată pentru o siluetă

mai subțire , tinerească, și mai trebuiau făcute niște retușuri pentru a deveni a ei.

Pe când priveau spre mal , Katherine aruncă o privire Charlottei. Văzu teama pe chipul ei , chiar sub lentilele protectoare ale ochelarilor de soare. Sărmana tânără femeie. Ceea ce o aștepta în viitorul apropiat era o probă chiar mai grea decât ceea ce înfruntase deja în India. La ce se aștepta după zece ani ? Soțul o credea moartă. Dar Charlotte era hotărâtă , iar Katherine avea s-o ajute în orice fel va putea. Indiferent de rezultat.

— Cu cât mă gândesc mai bine , cu atât sunt mai convinsă că nuanța aceea a rochiei se va potrivi într-adevăr foarte bine cu ochii tăi , spuse Katherine cu un zâmbet încurajator. Nu am nici o îndoială că Edward va cădea pur și simplu în brațele tale când te va vedea.

Se întoarse spre Katherine , pe chipul ei fragil trena încă strălucirea a ceea ce trebuie să fi fost odată o frumusețe devastatoare. Nu mai era atât de tinerească pe cât fusese. Părul , pe care acum îl purta prins la spate , se închisese la culoare odată cu trecerea timpului , dar nu era mai puțin strălucitor decât blondul adolescentin pe care i-l descrisese. Nasul nu mai era perfect acvilin. Chiar

şi aşa , Charlotte era încă o tânără femeie atrăgătoare.

– Oh , Katherine , oftă Charlotte , întorcându-şi privirile către mare. Dacă ar fi de ajuns doar să doreşti ceva pentru a se împlini !

Coborâră împreună pe mal , merseră amândouă la piaţă ţinând deasupra capului umbreluţe din mătase , cu dantelă pe margine , pentru a se apăra de soarele unei după-amieze de mai. Râdeau şi vorbeau ca două şcolăriţe în timp ce-şi croiau drum printr-o curte îngustă , pietruită şi pe strada micilor magazine. Numărul 11 , magazinul croitorului , avea o draperie din bumbac albastru în loc de uşă , iar doi copii cu feţele murdare se jucau afară.

– Ne-a trimis căpitanul MacDonald , spuse Katherine , închizându-şi cu o pocnitură umbrela de soare.

Abia atunci o femeie hindusă în vârstă îşi întoarse chipul spre ele. Era îmbrăcată într-un *sari* de un ocru pal , iar părul negru îi era înnodat la ceafă. Charlotte se sufocă ducându-şi mâna la gură. În întunericul dinăuntru , femeia părea reîncarnarea lui Rani , supusă trecerii timpului.

– N-am știut , draga mea , șopti Katherine văzând expresia de șoc profund de pe chipul Charlottei , sigură de ceea ce trebuie să fi văzut. Vom găsi altă croitoreasă.

– Nu veți găsi alta aici , în Gibraltar , spuse femeia cu accentul ei melodios șocându-le pe amândouă , aflate sub impresia puternică a poveștii Charlottei.

– Mă îndoiesc , răspunse Katherine cu un ton înțepat , combativ. Vino , Charlotte , vom căuta în oraș.

Femeia făcu un pas , zăngănindu-și brățările de la încheietura mâinii exact așa cum făcea întotdeauna și Rani. Între ele plutea și aroma lemnului de santal. Toate îi sfâșiau inima. Și amintirile.

– Incidentele din urmă cu zece ani mă fac să fiu nepotrivită pentru dumneavoastră ?

– Tocmai am venit din Calcutta spuse Charlotte.

– Eu am părăsit Delhi cu aproape zece ani în urmă , chiar după revoltă.

– Foarte straniu să vorbești despre acest lucru în acest mod , spuse Katherine aspru. Restul compatrioților dumitale se referă la ea ca la marele război de eliberare.

– Un masacru este un masacru , pară ea , fără o ezitare.

– Da. Bine... cred însă că prietena mea se va simţi mai bine în altă parte.

Croitoreasa o întrerupse pe Katherine cu un ton ferm de reproş.

– Am venit aici angajată ca *ayah* pentru copiii unui văduv englez. I-am ajutat să scape ascunzându-i într-o căruţă plină cu fân şi am avut curajul să-i trec printre soldaţii furioşi , care erau prea însetaţi de sânge pentru a mă observa pe mine. Sunt mândră că aici , în Gibraltar , am devenit soţia lui.

Accentuă cuvântul *mândră* şi Charlotte o crezu pe cuvânt. În afară de asta , nu avea de ce să se teamă de o femeie bătrână. Trebuia să înveţe să lase trecutul în urmă - mai ales acum , când viitorul începuse din nou să-i apară luminos.

Charlotte îşi scoase ochelarii şi îşi privi cu seriozitate prietena.

– Arată-i rochia , Katherine , te rog.

– Draga mea , chiar că nu trebuie să te supui...

– Dacă vreau să uit trecutul , trebuie.

– N-o să vă pară rău.

Femeia îi zâmbi şi în expresia ei , încă o dată

văzu o umbră din Rani. Dar de data aceasta simţi mai puţină durere. Dorea să-şi amintească de femeia care o crescuse. Era o lumină pe care era hotărâtă s-o păstreze şi pe mai departe la fel de strălucitoare.

– Oh , da , spuse ea , pipăind ţesătura bogată. Este încântătoare.

– Mi-e teamă că nu mi se potriveşte.

– Când o voi termina - o prinse pe Charlotte de încheietura mâinii şi parfumul de santal o alină ca un vechi prieten - această rochie va arăta ca şi când ar fi făcută special pentru dumneavoastră.

– Atunci mă las pe mâinile tale , spuse Charlotte, şi se întoarse hotărâtă , iar Katherine tresări.

– Charlotte Langston , spuse ea cu un oftat uşor. Mă uluieşti ! Sunt sigură că n-aş putea fi niciodată atât de iertătoare ca tine.

Ochii ei erau limpezi , verzi , iertători.

– Oh , cred că vei fi surprinsă de puterea pe care ţi-o dă nenorocirea.

Katherine era îngrijorată.

În săptămânile care urmară de la întâlnirea lor , legătura dintre ea şi Charlotte se adâncise ,

de la o cunoştinţă întâmplătoare la o prietenie relaxantă şi bazată pe încredere. Această fată dulce şi vulnerabilă, îşi deschisese inima şi Katherine Blackstone îi răspunsese , simţind un îndemn interior neaşteptat de a o proteja. Nu putea să scape de sentimentul că, într-o zi , curând , Charlotte va avea nevoie de ea pentru a se reface pe deplin.

– Stai cu mine , îi spuse Katherine în seara aceea, pe când privea valurile împroşcând balustrada şi soarele portocaliu scufundându-se în depărtare. Mâine acostăm şi vreau să-ţi spun ceva ce mă frământă de câtva timp.

– Ce este ? întrebă ea.

Katherine luă mâna Charlottei şi inspiră adânc.

– Iată. Ştii că ţin la tine şi că nu aş spune nimic care să te rănească mai mult decât ai fost deja ...

– Ştiu asta , spuse zâmbind Charlotte.

– Ei bine , nu pot să nu mă întreb dacă Edward nu... iartă-mă că spun asta , dacă nu şi-a refăcut viaţa. La urma urmelor , a trecut un timp atât de lung , şi aparent nu avea nici o speranţă că ai supravieţuit.

– Nu este ceva la care să nu mă fi gândit eu

însămi de o sută de ori , spuse ea calm , aproape senină.

Sprâncenele Katherinei se arcuiră.

– Adevărat ?

– Bineînţeles , ştiu cât de posibil este. Edward era un bărbat pasional. În favoarea mea, totuşi , era un bărbat care iubea pur şi profund... Dacă trebuie să trec prin asta , trebuie să cred că, indiferent de greutăţile pe care le-a depăşit în aceşti zece ani , iubirea dintre noi a supravieţuit.

– Optimismul şi spiritul tău sunt de admirat draga mea. Şi pentru mine au fost ca o rază de soare în această călătorie. Dar eşti sigură că eşti destul de puternic pentru a înfrunta inevitabilul ?

– Nu am de ales , Katherine , spuse ea , ignorând tresărirea inimii sale. Trebuie să-l văd cu ochii mei.

Katherine puse un braţ în jurul ei , iar Charlotte se lăsă docilă în îmbrăţişarea uşoară, maternă urmărind împreună cum soarele portocaliu se ascundea la orizont. Era în siguranţă aici. Acum , atât de departe de orice mal , era protejată de necazuri. Rani o făcuse totdeauna să se simtă aşa. Preţuită. Iubită.

– Acum eu aş dori să te întreb ceva , spuse Charlotte.

— îţi voi spune tot ceea ce-mi ceri.

— De ce nu te-ai recăsătorit niciodată după ce soţul tău te-a părăsit ?

Putu simţi cum Katherine se încordă şi se făcu linişte înainte ca ea să răspundă.

— Nu am putut găsi pe nimeni care să mă suporte, răspunse ea brusc.

Charlotte se ridică şi privi în ochii Katherinei. Briza mării flutura şuviţe subţiri de păr cărunt pe obrazul ei palid şi zbârcit.

— Nu pot să cred asta.

— Dar este adevărat. Am fost într-adevăr foarte supărată după ce fiica mea a murit. Am dat vina pe lumea întreagă pentru ceea ce i se întâmplase ei şi mie.

Privi din nou ochii strălucitori de lacrimi ai Charlottei.

— Oh , te rog , copilă. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. La urma urmei , nu am dus o viaţă rea. Am o soră în Calcutta care mă adoră şi mai mulţi prieteni dragi în Londra , pe care pot să contez.

— Dar... dragostea ? întrebă şovăitoare Charlotte.

Zâmbetul Katherinei deveni tandru.

— Oh , am lăsat asta în seama celor mai

tineri. Tu ai răbdarea şi energia pentru un asemenea efort.

– Dar nu eşti bătrână ! se împotrivi Charlotte , iar tonul blând al declaraţiei sale o făcu pe Katherine să râdă.

– Oh , draga mea copilă , mă simt la fel de bătrână ca oceanul de acolo şi , până a te întâlni pe tine , aproape la fel de pustie.

Charlotte deschise gura , dorind să spună ceva , dar văzând expresia din ochii Katherinei , se răzgândi foarte repede.

La capătul unei călătorii lungi şi dificile pe mare, Charlotte Langston păşi şovăitoare pe pământul britanic pentru prima dată după douăzeci de ani. Inima îi bătea atât de nebuneşte , încât cu greu putea respira. Era aproape acum , la nu mai mult de câteva zile călare , de Edward. " *În sfârşit* , gândi ea. *În sfârşit , vom putea să îndreptăm toate relele pe care soarta le-a abătut cu atâta cruzime asupra noastră* ".

Stătea tremurând pe docuri la Southampton într-o rochie fermecătoare ce flutura în bătaia brizei. Mătasea ca topazul fusese decorată cu panglici de culoarea cuprului. Părul ei lucios de un blond prăfuit fusese strâns sub o bonetă

asortată , tot de culoarea topazului , legată cu panglici de culoarea cuprului. Era la înălţimea " modei ". Atractivă. Elegantă. Şi totuşi, în aparenţă , semăna foarte puţin cu copilul teribil cu care se căsătorise Edward.

În spatele ei , Katherine Blackstone cobora de pe vas într-una din rochiile ei costisitoare. Violet şi alb, cu corsajul brodat cu perle şi totul pe o crinolină largă , fluturând în vânt. Cele două femei , pe care voiajul pe mare le făcuse cele mai bune prietene , stăteau faţă în faţă în timp ce vasul se golea de pasageri , iar lăzi uriaşe erau depuse pe docuri , în spatele lor.

– Ei bine , spuse Charlotte cu un oftat , cred că acum ne vom spune " la revedere ".

– Ştiu că am plănuit să ne despărţim aici , spuse Katherine , dar m-am gândit să vin să te văd în Tetbury.

Era mai mult decât un capriciu , aşa cum dorea ea să pară. Katherine nu se simţea prea bine ştiind ce o aştepta pe această fată scumpă la care începuse să ţină foarte repede. De fapt , din noaptea trecută, îngrijorarea ei se transformase repede în spaimă. Pur şi simplu nu-şi dădea seama cum va putea să-l găsească singur pe Edward al ei , aşa cum dorea ea.

Dacă se îndeplinea faptul de care îi era într-adevăr teamă , atunci Katherine își dorea foarte mult să fie acolo pentru ea , atâta timp cât va avea nevoie.

– Este foarte amabil din partea ta , spuse Charlotte , dar cred că deja ți-am cerut prea multe.

Katherine Blackstone bătu cu umbrela în lemnul umed și spongios și își ridică ochii.

– Nu ai cerut nimic , draga mea. Eu m-am oferit. În afară de asta , mi-ai promis restul povestirii acesteia de necrezut și nu am auzit încă cum naiba ai reușit să descoperi că Edward a supraviețuit.

Charlotte zâmbi.

– Am promis , nu ?

– Chiar așa ai făcut. Și pentru ca să fiu sinceră, am trăsura aceea uriașă de acolo și nu trebuie să mă grăbesc nicăieri. Aș fi fericită să-mi ții companie un timp.

Katherine se folosi de umbrelă pentru a arăta o trăsură foarte arătoasă cu un vizitiu în livrea , așteptând lângă ea. În India , Charlotte doar auzise despre asemenea trăsuri costisitoare , iar oferta de a călători într-un asemenea lux era o ispită căreia nu-i putea rezista. În afară de asta ,

nu ar fi putut niciodată să răsplătească bunătatea arătată ei de Katherine Blackstone. Dacă puţină compasiune era ceea ce-şi dorea ca răsplată atunci Charlotte nu putea s-o refuze.

După ce fu ajutată să urce de către vizitiul cu mănuşi albe , Charlotte atinse pielea fină de culoarea mierii de pe bancheta trăsurii. Amintiri din copilărie îi trecură prin minte în timp ce privea pe fereastra de sticlă la dealurile cu spinări rotunjite din spatele portalului. Era straniu şi înspăimântător şi totuşi splendid să fie din nou acasă.

La periferie , vârfurile ierbii de pe păşuni străluceau de rouă ca diamantele în lumina dimineţii.. Copac după copac îşi întindeau ramurile ca un baldachin împodobit , umbrind drumul pe care mergea încet trăsura. Totul era atât de verde , atât de luxuriant. Margarete. Un covor de ciuboţica cucului. Iar aerul era plin de parfumul dulce , greu al primăverii.

— Deşi detest s-o recunosc , spuse Katherine pe când trăsura se îndepărta din ce în ce mai tare de port , femeia aceea bătrână avea dreptate rochia arată ca şi când ar fi fost croită pentru tine.

– Dintr-o dată mă simt foarte nervoasă. Este

pentru prima dată de când am descoperit că Edward trăieşte şi simt altceva decât cea mai mare bucurie.

– Trebuie să-mi povesteşti despre asta.

– Eşti sigură că doreşti atât de mult să auzi asta despre mine ? Deja ţi-am împuiat urechile cu atâtea.

– Aş fi onorată să aud şi restul povestirii tale. La urma urmelor clipi şi o bătu pe Charlotte pe genunchiul acoperit de mătase cu un gest matern - nu avem altceva la îndemână decât timpul , şi drumul până la tetbury este unul lung.

Trăsura se mişca mai departe în luxuriantul peisaj rustic , iar Charlotte zâmbi şi se instală mai bine pe locul ei.

– Ştii , Katherine. În afară de faptul că l-am des-coperit pe Edward viu şi nevătămat , întâlnirea cu tine a fost primul semn că norocul îmi surâde din nou.

– Să sperăm , draga mea , că este doar începutul.

– Foarte bine , atunci , să continuăm. Cu aproape zece ani în urmă , continuă ea povestirea , am fost dusă la un spital în Calcutta , iar cele mai grave răni se vindecaseră...

Capitolul 13

CALCUTTA , 1867

O muscă obraznică ateriză pe nasul ei , iar Charlotte o alungă în timp ce moțăia în curtea umbroasă a spitalului St. Mary. Peste tot în jurul ei , lângă fântâna arteziană din piatră , în grădina cu flori și pe terasa acoperită , se aflau pacienți în scaune cu rotile , cu picioarele acoperite cu pături groase albastre , roșii și verzi. Unii dintre ei mormăiau ceva ; alții strigau , vorbeau de unii singuri , nu-și mai aminteau nimic , cu excepția amintirilor care încă îi înspăimântau.

Mulți dintre pacienții de la St. Mary erau pierduți în portul sigur al propriei lor lumi , tot așa cum se simțise și ea când fusese adusă aici. Charlotte putea să aibă grijă de ei ca nimeni altcineva. Pentru că îi înțelegea. Așa încât atunci când propriile ei răni se vindecaseră

fusese rugată să rămână , să-i ajute pe ceilalţi pacienţi încă copleşiţi de durere.

Familia ei murise. Soţul îi fusese ucis. Nu mai exista nimic şi nimeni altcineva la care trebuia să se întoarcă. Nu avea nici un motiv să nu devină parte a acestui loc. Poate că era o şansă pentru a realiza ceva bun în cea mai cumplită perioadă din viaţa ei. Deci, cu nouă ani în urmă , Charlotte alesese să rămână , să-i ajute pe ceilalţi , pe cei câţiva care luptaseră şi supravieţuiseră masacrului din Delhi asemeni ei.

– Ora ceaiului , spuse Jawahar pe un ton blând , în timp ce aşeza tava zornăitoare pe măsuţa micuţă şi albă de metal , de lângă ea. Treziţi-vă , *memsahib*. Pauza s-a terminat.

Mai zăbovi o clipă întinsă acolo , cu ochii ascunşi de lumina amiezii sub o pereche de ochelari întunecoşi cu rame subţiri. Îi purta adesea , sperând că dacă stătea foarte liniştită , nimeni nu putea şti cu siguranţă dacă era trează sau nu.

Suferise foarte mult de pe urma loviturilor pe care le primise. Când sosise pentru prima dată în Calcutta , fuseseră o necesitate împotriva luminii dure a soarelui. După ce avusese din ce în ce mai puţină nevoie de ei de-a lungul anilor , deoarece

rănile ochilor ei se vindecase încet , îi purta pentru a-i servi în două scopuri. Îi ofereau reprize de câteva clipe de linişte în timpul muncii obositoare şi orelor lungi petrecute la spitalul englezesc.

O suflare de vânt cald îi trecu peste faţă , blândă ca o şoaptă. Era foarte greu să crezi că în mai puţin de o lună , soarele neiertător al Indiei va face ca acest moment al zilei să devină de nesuportat. Dar , deocamdată pătrundea printre copaci şi îi încălzea trupul prin uniforma de bumbac a spitalului. Deasupra capului ei frunzele foşneau ca satinul fustelor unei femei , iar păsările se chemau una pe alta printre ramuri.

Trecu şi noaptea caldă , cu întunericul ei ocrotitor şi se făcu dimineaţă dar ea nu ajunsese în camera ei cu fereastra spre grădina cu flori de la etajul al doilea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a orelor nopţii luptându-se să convingă o tânără pacientă să nu-şi taie venele cu un ciob dintr-o ceaşcă de ceai , în timp ce doi doctori priveau neputincioşi. Toţi cei din familia ei erau morţi , urla ea , cu ochii larg deschişi şi plini de o durere pe care Charlotte o ştia prea bine. Nu avea nici un motiv să mai trăiască , le spusese ea.

Simţea mâna blândă a lui Jawahar pe umărul ei.

– *Memsahib* ?

" *Oh , dulce Isuse , milostivește-te cu mine doar în această zi !* gândi ea ? *Dacă mă prefac că dorm destul de mult , poate că va pleca. Nu este o dorință ușor de îndeplinit fiind vorba de Jawahar. Dar măcar pot să sper !* "

– Pun eu frișca pentru dumneavoastră , *memsa-hib* ? Sau doriți s-o faceți chiar dumneavoastră azi?

Ascultă sunetul făcut de ceașca de porțelan pe farfurioară în timp ce el se mișcă s-o îndrepte. Apoi ceaiul fierbinte turnat în ceașcă. Jawahar fluiera fericit , ignorându-i pur și simplu somnul. " *Al naibii băiat* ! gândi ea nervoasă. *A ajuns să mă cunoască prea bine !* "

Șovăitoare , își deschise ochii și îl zări zâmbind la ea atât de dulce de parcă nu ar fi avut nici o problemă pe lume. Charlotte însă nu avea să mai fie niciodată lipsită de griji. Acum viața era ceva ce trebuie îndurat. Găsise un țel în viață aici la St. Mary. Dar nici măcar fiul lui Edward , prețiosul ei Hugh Edward , nu ar fi putut să-i ofere mai mult decât atât.

Vederea chipului lui de îngeraș în fiecare zi, atât de asemănător cu al lui Edward era un sentiment dulce-amărui. De atâta timp , fusese

singurul motiv pentru care continua să trăiască. Şi totuşi , azi , în mod special , era o amintire a ceea ce pierduse. A inocenţei ei [1], sfărâmată în Delhi. A iubirii pentru Edward şi a pierderii ei. Şi acele amintiri , duceau totdeauna la imagini ale lui *ayah* , indiferent de cât de mult lupta împotriva lor. Tatăl ei. Soţul ei. În vise încă le vedea trupurile însângerate. Munca o ajuta. Era nevoie de ea aici , la St. Mary.

Charlotte îşi bău ceaiul şi privi de-a lungul curţii prin gardul care despărţea spitalul de restul lumii. Oamenii se grăbeau , încărcaţi cu pachete sau cu copii în braţe. Trăindu-şi viaţa. *Ghurries* treceau zornăind. Cerşetori murdari cerând rupii de la englezii bogaţi care ieşeau din spital după o vizită şi se simţeau înclinaţi spre acte caritabile. Dar după gard , pacienţii erau în siguranţă. Protejaţi. Şi ea era la fel.

Aproape de răsărit , tânăra agitată fusese convinsă să dea ciobul de sticlă şi apoi plânsese fără a se controla , în timp ce Charlotte o strângea în braţe. În acel moment îşi aminti de tot ceea ce simţise şi ea. Neajutorarea ei. Lipsa de speranţă. Disperarea.

– Este foarte supărat pe mine pentru că nu am urcat seara trecută , Jawahar ?

– Fiul dumneavoastră este dezorientat , *memsahib*. M-a întrebat ieri şi toată seara trecută şi apoi din nou azi-dimineaţă de ce nu vă poate vedea. Şi am fost forţat să spun acelui chip de înger acelaşi lucru " Nu ştiu , copile " i-am repetat iar şi iar şi iar.

Charlotte izbucni în plâns , un şuvoi de lacrimi curgându-i pe obrajii palizi. " *De ce nu înţeleg că azi - mai ales azi - vederea acelui copil, copilul lui Edward îmi face mai rău decât agonia amintirii ?* "

Privi prin Jawahar , încercând să se adune , să-şi alunge amintirile. Nu era vina lui , dar era încă supărată. Supărată că Jawahar avea dreptate. Supărată că o forţa să facă faţă unei responsabilităţi când tot ceea ce-şi dorea azi era liniştea morţii ; pacea din care să nu trebuiască să se trezească vreodată , să nu mai vadă niciodată chipul acela dulce. Să simtă acea pierdere. Pierderea unor vise. A inocenţei. A prinţului pe care-l adorase , dar care în final nu o putea salva. Care o părăsise în seara durerii. Propriei sale disperări , vidului din ea. Nu era vina lui Jawahar. Nu era vina lui Hugh Edward.

– *Memsahib* ?

Vocea binevoitoare a lui Jawahar răsună în

mintea ei. Îl privi din nou şi gândi : "*Cum de nu mă dispreţuieşti , copile , pentru felul în care te-am tratat? Te-am adus din Agra cu speranţa unui viitor şi nu ţi-am oferit altceva decât o muncă fără sfârşit şi vise neîmplinite. La fel ca ale mele* ".

– Azi , căpitanul Langston şi cu mine am fi sărbătorit zece ani de căsnicie , spuse ea într-o şoaptă dureroasă.

– Oh , *memsahib* ! Mii de scuze , pe cuvânt. Nu mi-am adus aminte.

– Câteodată , în timp ce un alt an se scurge, mă întreb dacă nu a fost totul doar un vis , să-l cunosc ... să-l iubesc.

– Dar îl aveţi pe Hugh Edward să vă dovedească că totul a fost adevărat , răspunse el blând.

– Da , fiul lui Edward. Imaginea fidelă a tatălui său. Şi fiecare zi din viaţa mea este o binecuvântare, Jawahar. Dar azi , în această zi a fiecărui an , este prea dureros chiar să-i privesc chipul. Înţelegi asta , nu-i aşa , prietene ?

– Oh , da , *memsahib*.

Atunci , prin vălul de lacrimi îl zări. Stătea în partea cealaltă a gardului de oţel , vorbind cu un om în vârstă , în timp ce alţii treceau grăbiţi pe

lângă el. Nu l-ar fi recunoscut la început fără turban , pentru că timpul nu-l cruțase. Acum era un bărbat sfrijit și sărăcăcios cu o barbă lungă și albă ce-i atârna pe piept. Ridurile de pe chip îi erau adânci. Cearcănele din jurul ochilor erau pronunțate. Trăgeau în jos sferele rotunde de onix ale ochilor împreună cu restul pielii ce-i atârna pe fața întunecată. Și totuși ochii fură cei care o ajutară să-l recunoască. Ochii care o priviseră odată cu atâta ură ce nu putea fi ascunsă , încât nu-i putuse uita niciodată.

– Rajab ? strigă ea sărind din scaun.

Ceașca și farfurioara îi căzură din poală , împrăștiind lichidul întunecat pe pătură. Charlotte se repezi spre gard. Dar când se apropie , el privi fără nici o expresie la ciudata englezoaică ce îl strigase , nerecunoscând-o. Apoi îi întoarse spatele.

– Rajab , te rog ! Nu doresc decât să-ți vorbesc!

Vocea ei era plină de o asemenea dureroasă rugăminte , încât el se opri din mers și se întoarse spre ea , căutând cu mintea lui motivul pentru care această străină îi cunoștea numele.

– Sunt eu , Charlotte Langston. Soția căpitanului tău - *sahib* Langston !

O privea urât.

– *Memsahib* a murit , spuse indianul în timp ce ea se apropiase de el. O cunoşteam bine pe soţia lui , iar dumneata nu semeni deloc cu ea.

– Ştiu asta , Rajab. Dar sunt eu , crede-mă. Nu-ţi aduci aminte de *punkah-wallah*-ul meu , Jawahar ? El îţi va confirma că sunt eu.

Jawahar stătea în spatele Charlottei , privind printre barele de oţel la servitorul care într-un final îi adandonase pentru o cauză care eşuase.

– Este adevărat , confirmă el fără nici o emoţie.

Charlotte văzu cum căutătura urâtă începe să pălească când Rajab se întoarse spre un băiat pe care odată îl invidiase şi dispreţuise în acelaşi timp. Apoi Rajab privi din nou femeia al cărei chip era acum mai matur , cu oasele feţei mai puţin pronunţate , al cărui nas nu mai era atât de drept şi obraznic şi mic. Nici părul acestei femei nu era deloc ca blondul auriu al lui *memsahib*.

– Dar nu se poate. Eşti moartă... mormăi el neîncrezător , amintindu-şi dintr-o dată ochii ei, verzi , cu genele sclipitoare.

Aceia nu se schimbaseră. Doar ochii îi spuneau că era adevărat ceea ce susţinea ea.

— Nu se poate ! Am văzut cu ochii mei bungalow-ul arzând !

— Am suferit , Rajab , da. Multe dintre... rănile pe care doctorii au încercat să le corecteze au rămas totuşi. Dar mulţumită lui Jawahar , nu am murit.

Anii îl îmbătrâniseră pe *Khansaman*-ul lui *sahib* şi îl transformaseră într-un bărbat în vârstă , încovoiat , cu părul alb. Şi totuşi , privindu-l acum , chiar în situaţia unui asemenea şoc , Jawahar mai simţi încă furia devastatoare la gândul răului pe care-l provocase compatriotul său. Aşa cum fuseseră şi pentru Charlotte , aceşti ochi întunecaţi erau pentru totdeauna stigmatizaţi în amintirea lui.

— Este adevărat , am crezut că aţi murit Dar niciodată nu am reuşit să-l conving de acest lucru ! V-a căutat peste tot ... dar toţi i-am spus că nu avea rost ... Oh ! Nu poate fi adevărat ... Nu se poate !

Cum el , nervos , dădea din colţ în colţ , gura Charlottei se uscă , devenind la fel ca nisipul din Delhi.

— Cine , Rajab ? se luptă ea să respire , inima zbătându-i-se furioasă. Pe cine ai convins că am fost ucisă ?

– Oh , *memsahib* Lawrence ! începu el să pălească strângând barele de oţel , lacrimile înceţoşându-i ochii , udându-i pielea închisă la culoare , iar cuvintele ieşind de pe buzele lui cu putere într-un amestec de hindusă şi engleză. Trebuie să mă iertaţi ! Vă implor ! N-am avut nici o idee că *sepoy*-i doreau să facă atâta rău. Nu trebuia să se întâmple aşa. Nu...

Charlotte îi apucă amândouă mâinile strângându-le puternic.

– Cine , Rajab ? Trebuie să-mi spui cine crede că am murit la Delhi !

Înghiţi cu greu şi o privi din nou , nefiind sigur că va putea forţa cuvintele să iasă. Se schimbase atât de mult , încât găsea doar o foarte mică asemănare cu femeia pe care şi-o amintea. Dar îi cunoştea vocea. Şi îl ştia pe Jawahar. Împreună cu ochii toate îl convinseseră că în faţa lui se afla femeia pe care o credea moartă de zece ani.

– Căpitan-*sahib*.

Pentru o clipă şocul o paraliză. Charlotte simţi ghiarele durerii ascuţite ca lama strângându-i inima.

– Care căpitan , Rajab ? rosti ea , străduindu-se să respire.

— Poate că ar fi mai înțelept să stați jos , *memsahib* , răspunse cu o voce tremurătoare. O să vin înăuntru și putem sta de vorbă.

Chipul Charlottei împietri făcându-se stacajiu, iar unghiile ei intrară adânc în pielea mâinilor lui.

— Rajab ! În numele lui Dumnezeu !

Fostul ei servitor își coborî privirile.

— Căpitan-*sahib* Langston ... *memsahib*.

Edward. Auzul numelui său se amestecă în mintea ei cu amintirile. Chipul lui zâmbitor , mai frumos decât ar fi îndrăznit orice alt bărbat să fie. " *Nu , nu este posibil ! Nu! Este o glumă crudă. Rajab , mă urăști ! Totdeauna m-ai urât !* "

Charlotte se prăbuși la picioarele lui Jawahar, în iarba uscată , cu trupul torturat de suspine. Două surori engleze se grăbiră către ea. Ceilalți pacienți o priveau. Oamenii de pe stradă se opriseră să se uite cum Charlotte se strânsese ghem sub un copac.

— Oh ! Fă-l să se oprească ! Este prea crud... Azi mai mult decât în orice altă zi ! Oh , te rog!

Bocea și vorbea în neștire cu surorile până când Rajab și doi doctori putură să se înțeleagă cu ea.

— Este adevărat , *memsahib* ! urlă el , încercând s-o facă să-l asculte când surorile se

luptau să-l îndepărteze. Nu vă mint ! Căpitan-*sahib* nu s-a întors la dumneavoastră pentru că nu putea ! A fost rănit de un *sepoy*. Dar nu a murit, vă spun... Nu a murit !

Charlotte ridică încet ochii , umflați și plini de lacrimi , luptându-se să respire. Se simțea ca și când s-ar fi aflat sub un munte de cărămizi care scoteau și ultimul strop de viață din ea.

– Este adevărat ! strigă el din nou îngenunchind lângă ea , cu Jawahar alături.

Toți îl priveau pe Rajab. Dar nici unul nu înțelegea implicațiile pe care le aduceau spusele lui.

– Cum ai putut să nu-mi spui ? Cum de nu mi-a spus nimeni ? reuși Charlotte să rostească cuvintele.

– Nu am avut nici un motiv să cred că nu ați murit la fel ca ceilalți , până acum câteva clipe. Nici căpitan-*sahib* nu v-a mai căutat pentru că a fost forțat să creadă ceea ce îi spuneau toți ceilalți.

Când fu în stare să se ridice , cei trei se îndreptară împreună spre terasă , iar Jawahar o ajută să urce pentru că Charlotte se lupta din răsputeri să-și țină echilibrul. *Sfinte Dumnezeule din Rai , va putea ea accepta vreodată*

ceea ce-i spusese Rajab ? " După ce se obişnuise cu gândul morţii tatălui ei şi a lui Rani , nu îndrăznise niciodată să spere că , într-un fel sau altul Edward supravieţuise măcelului. Unul dintre doctori îi puse o compresă rece pe frunte şi aşteptă până când fu sigur că putea s-o lase singură cu acest străin.

– Unde e el , Rajab ? întrebă ea în sfârşit , iar întrebarea aduse un nou val de lacrimi pe care se luptă să-l înnăbuşe.

– Nu l-am mai văzut după ce a fost dus la Jheed.

– Jheed ? Sfinte Dumnezeule , eu eram în Kurnaul , la nici 20 de mile de el ! De ce naiba a mers la Jheed ?

– Era rănit , *memsahib* , şi acela a fost singurul loc la care m-am putut gândi să-l duc fără prea mare risc. Am fost forţat să-l las în grija compatrioţilor lui, în întunericul nopţii. N-ar fi fost bine pentru mine să-l mai fi căutat după aceea.

– Dar trăieşte ! Chiar tu ai spus-o !

– Am spus că trăia când am ajuns la Jheed , *memsahib.* Dar rana lui era destul de grea. Pierduse mult sânge.

Charlotte bolborosi ceva , iar chipul ei păli.

Jawahar îşi puse braţul pe umărul ei pentru a o linişti şi tăcură un timp. O soră îi aduse un pahar cu apă pe care Charlotte îl bău numaidecât.

– Sunteţi sigură că vreţi să auziţi asta ? întrebă Rajab cu o notă sinceră de regret în voce.

– Trebuie să aud tot ce ştii despre Edward , Rajab ! Totul !

Stătură împreună , toţi trei , în umbra de sub copaci până când soarele pictă cerul într-un roz-pal. Acolo , Charlotte auzi cu amănunte chinuitoare cum îşi riscase soţul ei viaţa întorcându-se în tabără pentru a o căuta. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji într-un şuvoi nesecat când Rajab îi povesti despre disperarea lui Edward la gândul că , asemeni tatălui ei , şi ea devenise o victimă inocentă a rebeliunii. Dar nu aceasta era partea cea mai rea dintre toate.

" *Fusese împuşcat în spate.*

Cuvintele rostite în final de Rajab fură ca o lamă de cuţit ce-i deschisese o rană veche ; vedea "sângele" ei ţâşnind afară cu fiecare bătaie a pulsului. Nu putea suporta să se gândească la durerea pe care o îndurase Edward ; şi nici la faptul că , în final s-ar fi putut ca el să moară singur printre străini în Jheed.

– Îmi pare rău , *memsahib* , că aţi stat atâta timp fără a cunoaşte adevărul. Dacă aş fi ştiut... Îşi acoperi chipul cu mâinile. Oh , am fost foarte crud cu dumneavoastră...

– Nu e vina ta , Rajab , spuse ea , cu o voce iertătoare. Au fost timpuri grele pentru toată lumea. Iar curajul pe care l-ai dovedit , riscându-ţi viaţa pentru a o salva pe a soţului meu , este mult mai important decât orice neînţelegere între mine şi tine.

O privi din nou.

– Pentru asta , *memsahib* , vă mulţumesc din toată inima.

– Dar cum de ai venit tot drumul ăsta până la Calcutta din Delhi ? îl întrebă Jawahar , Charlotte fiind prea copleşită pentru a mai spune ceva.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Am venit după... Rajab se împletici în cuvinte.

Totuşi , chiar după atâţia ani , nu-l putea numi aşa cum îl numea toată lumea. Un masacru.

– Chiar după revoltă. Familia mea trăieşte aici , iar eu plecasem la Delhi doar pentru a fi cu căpitan-*sahib*.

Charlotte îi ascultă discutând şi se simţi

fericită că nici Rajab sau Jawahar nu-i puneau vreo întrebare.

Mintea îi înota într-o mare întunecată de gânduri. Fusese împuşcat în spate pe când încerca să o găsească. Dar supravieţuise. Edward trăia. Undeva. Trebuia să se forţeze să creadă acest lucru. Şi pentru prima dată în zece ani , renăştea speranţa şi în sufletul ei. Exista din nou un viitor.

" *Oh , Edward. A trecut atât de mult timp. Împrejurările ne-au schimbat mult , fără nici o îndoială, şi pe mine şi pe tine. Revolta m-a schimbat aşa încât nu voi mai fi niciodată acea fată lipsită de griji , îmbrăcată în mătase şi parfumată cu lavandă pe care ai întâlnit-o cu atâţia ani în urmă. Nu mai sunt un copil. Sunt o supravieţuitoare. Dar un singur lucru nu s-a schimbat : să mă ajute Dumnezeu , încă te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Oh , Edward... aşteaptă-mă... Te rog , aşteaptă-mă* ".

Două săptămâni mai târziu , căpitanul Terrence Willoighby intra in micuţul birou văruit în alb al Charlottei tocmai când aceasta terminase de scris o scrisoare pentru mătuşa ei în Kent. În sfârşit , Charlotte avea motive pentru a

se interesa de averea tatălui ei. Până acum , contase foarte puţin pentru ea. Câştiga destul la spital să poată trăi. Dar , odată reuniţi , ar putea avea nevoie de ceva bani pentru a cumpăra ferma aceea despre care discutaseră atâta timp.

Charlotte împinse scaunul de trestie înapoi şi se ridică să-l întâmpine pe căpitan. Inima îi bătea nebuneşte iar gura i se uscase de tot. Se întorsese în sfârşit cu veşti despre Edward.

– Soţul dumneavoastră a fost trecut în rezervă cu nouă ani in urmă , spuse el brusc , citind de pe un document pe care îl scoase dintr-o servietă din piele.

Charlotte oftă , iar ochii i se umplură de lacrimi de recunoştinţă. Deci era adevărat. Chiar trăia !

– Se pare că sursa dumneavoastră s-a dovedit bună , continuă el. Căpitan Edward Francis Langston a fost rănit la Delhi şi transportat la Jheed în '57. După o consultaţie , a fost convins că nu era posibil să se întoarcă la postul său datorită traumei provocate de moartea soţiei şi a plecat în Anglia în octombrie 1859.

– Mai ştiţi şi încotro s-a îndreptat după ce a părăsit India ? întrebă ea , strângând pumnii.

Căpitanul îşi ridică privirile din hârtia sa.

– Mă tem că nu , doamnă. Doar că s-a întors acasă.

Charlotte răsuci nervoasă pe deget inelul de logodnă , opal încrustat în argint.

– Am scris scrisoare după scrisoare. Am stat de vorbă cu supraviețuitorii... Toți mi-au spus că era mort , șopti neîncrezătoare. Nu am vrut să cred... Nu puteam să cred. Dar atunci au găsit un trup ! Mi-au spus că era al lui !

Privi spre el , cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Cum se poate ? Spune-mi cum , căpitane !

– Armata își cere scuze pentru asta , doamnă Langston. Pur și simplu nu se puteau obține date exacte despre cei care au supraviețuit acelor zile îngrozitoare. Soldați de-ai noștri continuau să sosească răniți și la un an după revoltă. A fost o mare bătaie de cap să încerci să afli , să reunești familiile și toate celelalte.

Afară în curte , o femeie în vârstă țipa în gura mare și când Charlotte privi pe geam , văzu că două surori încercau s-o calmeze până la sosirea unui medic. Femeia își văzuse fiicele decapitate de către *sepoy*. Soțul îi murise în brațe cu jumătate din abdomen lipsă. Pur și simplu sângera de moarte. Doar câțiva din ei se mai aflau acolo în acel moment. Majoritatea se

întorseseră în Anglia, la familia rămasă în viaţă. Acest spital cu durerile şi ţipetele sale fără sfârşit, cu mirosul înţepător de camfor fusese casa ei timp de aproape nouă ani. Până în urmă cu două săptămâni, crezuse că aici va trăi tot restul vieţii sale.

– Dacă mai pot face ceva pentru dumneavostră, doamnă Langston... spuse căpitanul nesigur.

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit.

– Mi-aş fi dorit să vă fiu de mai mare ajutor.

– Mi-ai spus exact ceea ce aveam mai mare nevoie să ştiu şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare.

El se strădui să zâmbească, dar zâmbetul îi păru Charlottei mai mult o grimasă. Ea ştia că de-abia aşteptase să plece. "*Eşti norocos*, gândi ea urmărindu-l cum ieşea pe uşă. *Încă îţi păstrezi sufletul intact. Dar viaţa în India o să te transforme. Totdeauna se întâmplă aşa*". Se întreba dacă un bărbat atât de tânăr ar fi putut crede vreodată, privind-o acum - cu tenul palid, părul lung, necoafat, îmbrăcată în uniformă în loc de o rochie frumoasă - că fusese drăguţă odată. "*Cea mai drăguţă fată din Delhi*".

Când se îndepărtă, Charlotte căzu în scaunul

ei simplu cu husă cenuşie , grosolană şi plânse. Îşi şterse faţa dar lacrimile continuau să curgă. Era fericită că Jawahar nu era acolo pentru a încerca s-o înveselească.

Acum îşi dorea într-adevăr să plângă.

Capitolul 14

– MAMA !

După-amiaza următoare , Hugh Edward se repezi în braţele deschise ale Charlottei , iar ea îl strângea la piept. Jawahar stătea sprijinit de uşă , încercând cu greu să respingă invidia pe care o simţea privindu-i. Băiatul era fiul ei , în cele din urmă. Totuşi , după aşa ceva tânjeşte şi el. De aşa ceva avea şi el nevoie.

– Mi-a fost dor de tine ieri , mamă !

– Şi mie , dragul meu , spuse ea blând , sărutându-i chipul întors spre ea.

Charlotte îşi ţinu răsuflarea când îl îndepărtă puţin de ea pentru a-l privi. Ochii lui , întunecaţi şi copilăroşi , o priveau de sub aceleaşi gene lungi. Chiar dacă avea numai nouă ani , era Edward cel care îi zâmbea. Se strădui să nu plângă din nou.

– Vino , stai lângă mine. Trebuie să-ţi spun ceva.

Hugh Edward se aşeză pe pat lângă mama sa şi apoi puse o mână pe genunchiul ei. Charlotte privi degeţelele lui strângându-se pe materialul de bumbac ecru pe care îl purta şi inspiră adânc. Nu va fi deloc uşor.

– Trebuie să plec pentru un timp , dragul meu.

– Nu ! strigă el , sărind în picioare şi răsucindu-se pentru a o privi în faţă. Nu poţi să faci asta ! Nu te voi lăsa !

Jawahar plecă de la uşă şi intră în dormitor punând o mână pe umărul lui Hugh Edward.

– Trebuie s-o laşi pe mama să-ţi explice , *béta*.

– Ce să-mi explice ? Că nu am tată şi că acum , tocmai când ne-am mai revenit , nu voi mai avea nici mamă ! Sunteţi răi să faceţi aşa ceva ! Pe cuvânt că sunteţi răi !

– Hugh Edward ! bolborosi Jawahar. Nu trebuie să spui asemenea lucruri !

Charlotte se ridică încet , cu inima străpunsă de acele cuvinte ascuţite ca nişte pumnale.

– Nu. Fiul meu are dreptate. Ştiu că l-am rănit adânc pentru că nu am fost mama pe care

o merita şi pentru că nu am avut niciodată puterea să-i explic de ce am fost aşa.

– Deci , ai plănuit să te răscumperi faţă de mine plecând departe ?

Îşi puse mâinile pe barele patului. Nu va fi uşor, pentru nici unul dintre ei. Dar trebuie să i se spună adevărul. După câte fusese obligat să suporte în toţi aceşti ani ca fiu al ei , Charlotte îi datora măcar atât.

– Plec în Anglia să-l găsesc pe tatăl tău.

Se lăsă o tăcere adâncă între mamă şi fiu , iar Charlotte aşteaptă , fericită pentru o clipă , încercând să-şi potolească bătăile inimii.

– Minţi ! Tata este mort ! A murit în masacrul din Delhi !

– Şi eu am crezut la fel , dragul meu , spuse ea , străduindu-se să rămână calmă. Până acum câteva zile. Azi am , în sfârşit , dovada că m-am înşelat. Un căpitan din armată a venit aici să mă vadă.

Ochii băiatului treceau de la mama lui la Jawahar aşteptând o confirmare. O singură privire îi fu de ajutor să-şi dea seama că spunea adevărul. Când o privi din nou , ochii lui erau larg deschişi , ochi dispreţuitori , plini de durere.

– N-ar fi prima dată când spui ceva doar

pentru a mă ține la distanță de tine.

– Știu asta , dragul meu , și îmi pare mai rău pentru asta decât vei înțelege tu vreodată. Aș dori să-ți pot explica cum a fost viața pentru mine după Delhi. Poate că într-o zi , când vei fi mai mare , voi fi în stare să-ți povestesc.

– Mama ta a îndurat un coșmar , *béta*. Nu minte când îți spune asta.

Hugh Edward părea dezarmat în fața sincerității Charlottei și se așeză din nou pe pat, iar ea alături de el.

– Chiar îl vei găsi ? întrebă el cu o voce înceată.

Charlotte îl privi sinceră în ochi.

– Sper că da.

– Ce se va întâmpla cu mine și cu Jawahar ? întrebă el , cu vocea și mai coborâtă , mai plină de teamă.

– Voi trimite după amândoi , imediat ce ne vom fi stabilit undeva. Tatăl tău mă mai crede încă moartă, deci pentru început va trebui să stăm de vorbă.

– Totul e-n regulă , spuse calm Jawahar , punându-și mâinile pe umerii căzuți ai lui Hugh Edward. Vom fi în siguranță aici. Vom pleca când totul va fi aranjat.

– Da , mamă. Vom fi bine , răspunse copilul într-un final , încercând să creadă ceea ce spune.

Charlotte îşi îmbrăţişă fiul şi apoi pe Jawahar.

– Îi vei povesti despre mine ? întrebă Hung Edward deodată plin de veselie , pe când mama lui îl ţinea strâns în braţe.

– Îi voi povesti totul îl sărută ea cu afecţiune.

– Va fi surprins să afle că are un fiu , nu-i aşa ?

– Fără îndoială că amândoi vom avea surprize de împărţit , dragul meu , oftă ea , ciufulindu-i părul.

Mai târziu , în aceeaşi seară , Charlotte stătea la biroul ei , cu o lampă pâlpâitoare cu gaz lângă ea şi încercă să se hotărască cum să inceapă o scrisoare către Edward. Era târziu , trecut de miezul nopţii , iar spitalul era cufundat în linişte. Dar ea trebuia să-l avertiveze că venea în Anglia.

Frecă peniţa uscată de hârtie pentru a patra oară , întrebându-se cu ce cuvinte ar putea să nu-l şocheze. Nu găsea nimic , chiar nimic de spus pentru a-l pregăti. Îşi simţea mâna grea

când cufundă penița în călimara cu cerneală și începu să scrie.

" *Dragul meu Edward , știu că o să suferi un șoc cumplit ...* "

Mototoli coala de hîrtie într-un ghemotoc și o aruncă pe podea alături de o altă jumătate de duzină. " *Nu* " , gândi ea. " *Nu pot s-o fac. O să creadă că este vorba despre o glumă crudă , la fel ca mine* ". Dar în toate acestea era mai mult decât simpla neputință de a scrie o scrisoare. Charlotte dorea să fie cu el când va descoperi adevărul. Era ceva ce ea însăși negase: bucuria de a vedea cu proprii ochi că era adevărat ; de a simți brațele lui în jurul ei pentru a-i confirma ceea ce-și dorise atât de disperat să creadă.

Își rotunji mâinile în jurul lămpii și o stinse. Dintr-o dată se găsi în întuneric. Charlotte iubea pacea pe care o aducea întunericul. Își putea auzi inima bătând. Era un sunet liniștitor. Se așeză la loc în scaunul din mahon și își închise ochii. " *Nu. Pur și simplu nu pot să-l pregătească pentru sosirea mea. Cum aș putea? Mi-e teamă că va trebui să ne aflăm față în față pentru a ne convinge amândoi că este adevărat. Trebuie să-mi înving teama de ceea ce aș putea găsi* ", gândi Charlotte în timp ce-și

rodea nervos unghia degetelui mare.

– Trebuie să merg la el neanunțată. Da , șopti în întuneric. La Tetbury.

Nu trebuia să ia în seamă panica chinuitoare că ar fu putut întâlni pe altcineva. Nu putea. Trebuia să aibă încredere în timpul scurt dar cu totul deosebit pe care-l petrecuseră împreună , și trebuia să aibă încredere în Dumnezeu care avusese grijă ca ea să devină soția lui Edward. În afară de asta , nu mai există nimic altceva - nimic dacă nu dorea să se gândească la ceea ce-i fusese răpit atât de brutal. Și lui , de asemenea.

Trecu aproape o săptămână până când Charlotte reuși să-și adune economiile , să facă aranjamentele necesare și să obțină permisul de a părăsi India. Fusese o săptămână de nerăbdare, amestecată cu teamă , amintindu-și foarte clar tipul de călătorie pe care urma s-o facă. Amintirile din copilărie despre vasul care o adusese pe ea și pe părinții ei în India se legau de suferințele pasagerilor față de răul de mare. Dar era unicul mod de a se întoarce în Anglia, și ar fi făcut orice - orice - pentru a fi din nou în brațele lui Edward. Dar înainte să plece trebuia să-l mai vadă pe Jawahar o ultimă dată.

El stătea în uşa dormitorului ei , o cameră văruită cu totul în alb , de la etajul al doilea al spitalului , care-i fusese casă din momentul în care acceptase să rămână la St. Mary. Hugh Edward şi Jawahar împărţeau o cameră mai mică de pe un alt coridor.

– Doctorul Gaylord şi soţia lui mi-au dat această rochie nouă , spuse ea gânditoare în timp ce împacheta bumbacul de culoarea fildeşului şi îl punea în bagajul ei. Şi draga mea Elizabeth Pemberton mi-a tricotat acest şal încântător. Spunea că sunt plecată de prea mult timp ca să-mi mai amintesc cât de reci pot fi serile în Anglia.

Jawahar privi şalul delicat , negru , aruncat pe braţul unui scaun de răchită , alături de ultimele câteva lucruri pe care le mai avea de împachetat.

– *Memsahib* Pemberton nu a rostit nici o vorbă de când a fost adusă aici la Calcutta , îşi aminti el.

– În acele zile era mult prea îndurerată , oftă Charlotte. Şi mulţi dintre noi eram.

– Înţelegerea şi grija dumneavoastră i-au schimbat viaţa , *memsahib*.

Charlotte se aşeză pe marginea patului punându-şi mâinile în poală.

— Oricât am dat acestor oameni , am primit înzecit.

— Or să vă simtă lipsa.

— Şi mie îmi vor simţi , spuse ea încet , apoi îl privi. Am luptat cu proprii mei demoni la fel de mult cât a luptat şi fiecare din ei.

Pentru un moment , amândoi tăcură. Jawahar stătea acolo stânjenit în timp ce Charlotte îl privea , iar el îşi putu da seama după expresia de pe chipul ei cât de greu îi venea să plece.

— Aş dori să înţelegi de ce nu puteţi veni amândoi cu mine să mă conduceţi , spuse ea într-un final , oftând. Cred că ar fi un moment prea dificil pentru fiul meu.

— Probabil , răspunse el încet.

Charlotte făcu câţiva paşi spre uşă , până când se aflară faţă în faţă.

— Dar am dorit să te văd pe tine , singur , Jawahar. Tu şi cu mine am împărţit ceva foarte special în aceşti ultimi ani.

— Aţi avut de înfruntat mult mai mult decât ar fi putut fi forţat oricine altcineva să îndure , şi aţi supravieţuit.

— Nu voi putea niciodată să-mi plătesc datoria faţă de tine pentru că m-ai ajutat să fac acest lucru.

– Dacă este vorba de datorie , *memsahib* , eu sunt cel care sunt dator , pentru că m-aţi luat la dumneavoastră acasă şi m-aţi ţinut lângă dumneavoastră când aţi fi avut toate motivele din lumea să-i urâţi pe toţi oamenii din rasa mea.

– Tu eşti unic , Jawahar , spuse ea , cu ochii ei verzi strălucind. Am ştiut din primul moment când te-am văzut în Agra.

– Agra.

El făcu o pauză , amintindu-şi de locul unde-şi vindea pietrele pentru a plăti mâncarea - şi pentru a nu fi bătut.

– Dacă rămâneam acolo , nu pot să-mi imaginez ce aş fi putut deveni.

– Ah , da. Ce am fi putut deveni amândoi. Unul fără celălalt , răspunse ea , buzele de un roz pal lărgindu-i-se într-un râmbet precaut.

Şi atunci , pentru prima dată în viaţa ei , Jawahar văzu pe chipul Charlottei dragostea pe care i-o purta afişată deschis şi cinstit. Un moment mai târziu , ea privi fotografia cu el şi Hugh Edward făcută în ziua când toţi trei plecaseră pentru un picnic în Grădina Botanică din Calcutta.

– Nu ştiu ce se va întâmpla odată ajunsă în

Anglia, spuse ea, privind fotografia fiului ei. Dar vreau să-mi promiţi că vei avea grijă de el. Cred că trebuie să fie foarte greu pentru un băiat de vârsta lui.

– Voi face aşa cum m-aţi rugat, încuviinţă el. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lui, *memsahib*.

– Ştiu că pot să am încredere în tine, Jawahar. El este fiul lui Edward şi indiferent de ceea ce tristeţea mea l-a făcut să creadă, el este cel mai important din lume pentru mine.

Îşi simţi bătăile inimii mai repezi şi simţi aceeaşi muşcătură de invidie şi dezamăgire la auzul vorbelor rostite de vocea ei dulce. Scurta senzaţie de apropiere se evaporă la fel de repede pe cât se abătuse asupra lui, iar mintea înţelese ceea ce inima nu putea accepta. El nu era fiul ei. Era demult fiul nimănui.

– Am ajuns să înţeleg legătura de sânge, spuse el în final.

Charlotte îl privi din nou.

– Sânge, da.

Apoi, într-o singură mişcare, ea se ridică şi îl luă pe Jawahar în braţe. Îl strânse tare lângă trupul ei subţire, iar el se lăsă în braţele ei ca şi cum ar fi fost din nou un băiat la fel de tânăr

și plin de speranță ca și Hugh Edward. Această singură dovadă de afecțiune era atât de neașteptată , atât de dorită , încât , fără nici o avertizare, se auzi pe sine începând să plângă în brațele ei.

– Știu că nu am mai spus-o până acum , șopti ea încet în părul lui întunecat , dar mă simt de parcă aș avea doi fii , Jawahar. Tu ai fost primul, fiul meu foarte deosebit , pe care bunul Dumnezeu , în infinita Lui înțelepciune , mi l-a trimis în viața mea.

Îl împinse ușor înainte și îl mângâie cu blândețe de mamă.

– Și nu aș putea să te iubesc mai mult chiar dacă ai fi ieșit din propriul meu trup.

Nu mai existau alte cuvinte. Nimeni nu ar fi putut spune mai mult. Și într-un fel , știa cest lucru. Acum, la nouăsprezece ani , Jawahar era mai înalt decât ea, dar totuși își pusese încet capul pe umărul ei când ea îi mângâia părul moale ca de ebonită.

– Trebuia să-ți fi spus asta , șopti ea. Îmi pare atât de rău că nu am făcut-o mai devreme.

Când se putu desprinde de ea , deschise ușa și îi privi din nou bagajul , pe jumătate făcut și lăsat în pat , iar inima i se strânse. Îl rugase pe Hugh Edward să fie curajos , dar nici el nu dorea

ca ea să plece. Anglia era la o distanţă atât de mare , departe de acest ţinut exotic , iar copilul din el se temea că ea ar putea pleca şi să nu mai trimită niciodată după ei. Dar , spre deosebire de copilul ce-i fusese dat în grijă, Jawahar îl văzuse pe capitan-*sahib* cu soţia sa. Văzuse flacăra de dragoste care se aprinsese atât de puternică între ei. Ea suferise atât de mult şi merita din nou acel fel de fericire. "*Memsahib are nevoie de mine să fiu din nou puternic* " , gândi el privind-o pentru ultima oară.

– Să aveţi mare grijă , îi spuse. Fiul dumneavoastră şi cu mine ne vom ruga pentru asta.

Îşi duse degetele pe buze , uşor şi îi trimise o sărutare.

– Cei doi fii ai mei , şopti ea , şi îşi zâmbiră unul altuia , cuvintele nemaifiindu-le de nici un folos.

Capitolul 15

TRĂSURA DE UN VERDE INTENS AL Katherinei Blackstone străbătea scârţâind peisajul ce se desfăşura sub norii pufoşi ce alunecau pe cer , pe când cele două femei erau din când în când zdruncinate în interior.

– Sunt sigură că ţi-e dor teribil de amândoi, spuse Katherine încă copleşită de restul povestirii.

– Nu-ţi poţi imagina cât de mult.

Charlotte privi pe geam la cerul violet. Parfumul străvechi , dulce-mirositor de iasomnie pătrundea pe geam , amintindu-i de propria copilărie. Acum îşi dădea seama de ce iubea Edward atât de tare Cotswolds , îndepărtata şi

misterioasa împletire de gri cu purpuriu în după-amiezile târzii , umbrele violete , vântul rece atingând copacii , în timp ce turme păşteau pe dealurile verzi.

– Se pare că suntem foarte aproape.

– Mi-am imaginat toate acestea de atâtea ori când Edward îmi povestea , iar în mintea mea , totul era exact la fel , spuse ea pe când intrau într-un orăşel de provincie , cu casele din plăci cenuşii de piatră şi grădini împrejmuite cu garduri vii , micsandre şi nemţişoare.

– Pământul şi cerul erau exact de această culoare.

– Vrei să vin cu tine ? întrebă Katherine pe când treceau pe lângă o altă mână de case , o cârciumă şi o biserică , apropiindu-se de oraş. Să te însoţesc în primele momente mai stânjenitoare?

– Îţi mulţumesc , Katherine , dar este ceva ce trebuie să fac singură.

– Atunci ia asta , spuse ea , punând o carte de vizită în palma micuţă şi umedă a Charlottei. Oricând simţi că vei avea nevoie de un prieten ,

eu voi veni. Sau poţi veni tu la mine. Nu trebuie decât să mă anunţi.

Trăsura se opri , iar vizitiul Katerinei aşteptă afară să deschidă uşa. Îi făcu semn să mai stea un moment , apoi se întoarse spre Charlotte.

– Spune-mi , eşti sigură că te simţi bine ?

Charlotte inspiră adânc.

– Acum că a sosit timpul , nu mă supără să-ţi spun că de fapt sunt înspăimântată de moarte.

– Gândul că-l vei vedea te înspăimântă ?

Charlotte îşi răsuci nervoasă inelul de logodnă şi o privi pe Khaterine cu ochi largi , umezi.

– Mi-e teamă că Edward nu va avea aceleaşi sentimente ca altădată când mă va vedea , răspunse ea încet , simţindu-se neajutorată. M-am schimbat atât de mult... Atunci când ies afară trebuie încă să port aceşti ochelari îngrozitori pentru a-mi apăra ochii de soare. În plus , ştii foarte bine că am avut nasul rupt şi oasele feţei fracturate. Pentru că nu am avut de la început îngrijire medicală , nu s-au vindecat niciodată cum ar fi trebuit...

– Ai un nas încântător , plin de personalitate. La fel ca tot chipul tău dulce.

– Dar eu eram... cuvintele îi rămaseră în fundul gâtlejului subţire şi alb - chiar drăguţă odată.

Khaterine se lăsă pe spate pe locul ei un moment şi îşi trecu o mână peste buze. Era adevărat. Copilul care existase odată în Delhi se ascunsese acum în spatele anilor - maturitatea şi tragedia. Părul blond strălucitor pe care Edward îl iubise odată nu mai era. Fusese întunecat de trecerea timpului , într-un castaniu blând , prins la spate cu piepteni. Trupul îi era de asemenea schimbat. Nu mai era fetiţa subţirică de şaisprezece ani care îl cucerise pe Edward. Acum trupul îi era plin şi matur , având curbele unei femei. Unei mame. Sânii îi erau mai mari , dar mijlocul era încă subţire.

Chiar din momentul când o văzuse pe puntea vaporului Katherine fusese atrasă de frumuseţea ei deosebită , dar temperată. Exista un fel de radiaţie în ea , pe care , chiar în floarea tinereţii sale , Katherine nu reuşise s-o

capete. Dar expresia de pe chipul Charlottei era acum atât de demnă de milă , cuprinsă de frică de ceea ce i se putea întâmpla , încât zâmbetul păli uşor de pe faţa ridată a Katherinei.

– Ai vrea să-ţi spun ce văd ? o întrebă ea blând. Văd o tânără femeie a cărei înfăţişare a fost fără îndoială schimbată de timp şi împrejurări. Nu mai eşti o fată de şaisprezece ani şi cu asta sunt de acord. Dar frumuseţea ta nu a dispărut. Doamne , uită-te la tine , copilă dragă! Eşti o tânără frumoasă, energică plină de caracter şi o eleganţă pe care nimeni nu le poate dobândi fără a supravieţui unor necazuri!

Charlotte o privi cu speranţă.

– Chiar crezi asta ?

– Din toată inima.

– Rajab nici măcar nu m-a recunoscut la început.

– Credea că ai murit.

– Aşa crede şi Edward.

Katherine o bătu uşor pe mână.

– Dă-i o şansă , copilă. Edward al tău te-ar putea surprinde şi el.

– Nu-ți voi putea mulțumi niciodată destul pentru tot , Katherine , spuse ea , îmbrățișând-o.

– O rochie și o pălărie nouă nu înseamnă prea mult.

– Nu , dar să ai răbadre să asculți toată povestea îngrozitoare... și să-mi fii prietenă la nevoie , cu siguranță că înseamnă.

– Nu am dat mai mult decât am primit , o asigură ea cu o voce ușoară ca mătasea. Voi spune vizitiului să mă ducă la cârciumioara de acolo , spuse ea arătând o clădire rustică din piatră numită "Cock'n'Feathers". Și te voi aștepta o oră. Dacă nu merge așa cum ai sperat cu Edward , voi fi fericită să te iau cu mine la Oxford.

– Nu este nevoie să aștepți , Katherine. Zău. Dacă hotărăsc să nu rămân cu Edward odată ce stăm de vorbă , voi închiria mâine o birjă.

– Eu țin să fac asta , copilă , insistă ea. Fă pe placul unei femei în vârstă , da ?

Charlotte zâmbi șovăitoare și apoi își luă bagajul de la vizitiu.

– Adu-ți aminte , strigă Katherine după ea.

Voi aştepta dacă ai nevoie de mine.

O porni singură pe strada pavată ce trecea prin centru oraşului. Ducea într-o mână bagajul ei verde cu albastru şi umbreluţa de soare bleu a Katherinei, iar în cealaltă , şalul negru. Vila Langston , îi spusese un băiat care trecuse pe lângă ea , era casa cea mică din piatră din capătul străzii , cu ferestre largi şi un acoperiş lat.

Inima îi bătea atât de tare încât abia putea respira. O parte din ea se temea foarte tare. Trecuseră atâţia ani. Totuşi , cealaltă parte o îndemna să meargă mai departe. Fuseseră soţ şi soţie pentru totdeauna. Două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Va fi copleşit de bucurie când o va vedea. Totul va fi în regulă.

Trebuie să fie.

Ridică clanţa porţii şubrede şi albe şi păşi într-o grădină mică şi elegantă , tipic englezească. Când auzi râsetele unor copii , inima începu să-i bată mai tare. În jurul ei erau brânduşe , iasomie , mirt. Parfumul iasomiei se amesteca cu aroma de ostropel ce se pregătea la bucătărie. "

Nu se poate , gândi ea sălbatic. *Trebuie să fie vreo greșeală. Asta nu este casa unui văduv este căminul unei familii !* " Dar indicațiile fuseseră clare. Ultima casă pe dreapta. Obloane albe. Un ulm mare și bătrân în grădină.

– Îl caut pe Edward Langston , spuse ea când ajunse la ușă , scoțându-și ochelarii și lăsându-i să alunece în geantă.

O femeie osoasă , însărcinată , îmbrăcată într-o rochie de casă stătea în fața ei și ștergându-și mâinile grosolane de un șorț alb , șifonat. Părul ei avea culoarea părului lui Edward , întunecat , în valuri lucioase , prinse la spate cu doi piepteni de baga.

– Mi-e teamă că nu este aici în acest moment, spuse ea în timp ce două fetițe se agățară de picioarele ei , chicotind.

Charlotte privi dincolo de ele , prin ușa deschisă într-o casă modestă. Era mobilată simplu , cu scaune acoperite cu pânză de creton , o masă , un cămin mare plin cu cenușă. Și apoi tabloul. Atârna pe perete , deasupra mesei , agățat de o funie verde. Era un tablou de nuntă.

Mireasa era femeia care stătea acum în fața ei.. Mirele era Edward Langston. Umbreluța Katerinei căzu pe pământ , iar Charlotte se înclină spre ușă ca să se sprijine.

– Doamne ferește ! Vă simțiți bine ?

Simți o suflare de vânt pe chipul ei , dar nu o putu răcori. Se uită din nou cu ochii neîncrezători. Era cu siguranță Edward , așa cum fusese el totdeauna. Înalt. Plin de încredere în sine. Atât de frumos. Stătea așa cum stătuse odată lângă ea. " *Oh, Edward... nu !*"

– Cine e , mamă ? o auzi pe una dintre fetițe întrebând.

Femeia îi făcu semn să tacă. Dar era ca și cum vorbeau de la celălalt capăt al unui tunel , în care se aflau lumină , căldură și o durere de necrezut. Cuvintele lor erau neclare.

– Femeie dragă , te rog intră și bea puțină apă. Arăți ca și când ești gata să leșini.

Charlotte dorea să fugă înapoi la Katerine. Să se arunce în trăsura ei , unde era în siguranță și să nu mai privească înapoi. Dar fusese o călătorie atât de lungă și acum , din cauza șocului , nu era

destul de puternică pentru a se întoarce nici măcar până la cârciumă. Nu acum. Dacă ar rosti un singur cuvânt , ar leşina.

O lăsase pe femeie s-o conducă în bucătărie, la o masă din stejar , din fericire departe de tabloul înrămat care părea să domine camera micuţă. Stătură împreună pe două scaune faţă-n faţă femeia soţia lui Edward privind-o cu îngrijorare. Charlotte îşi puse mâna pe frunte şi cu fiecare respiraţie , tremura. Se întâmplase tocmai ceea ce o înspăimântase mai mult. Edward îşi revenise după ceea ce se petrecuse în Delhi şi îşi refăcuse viaţa.

" *În numele Domnului , ce mă fac eu acum* ?" se gândi ea , în timp ce una dintre fetiţe se opri lângă genunchiul ei , chicotind.

– O să-i fie rău mamă ?

– Am spus , ssst !

După un moment , femeia se ridică şi îi turnă un pahar cu apă dintr-o cană de lângă sobă.

– Şi spune-mi , cum de-l cunoşti pe soţul meu ?

Inima Charlottei , străpunsă încă de tablou ,

începu să sângereze. Acum , pe lângă toate celelalte, trebuia să mintă.

– Nu... nu-l cunosc. Um om de la marginea oraşului mi-a spus că aţi putea avea o cameră de închiriat. A spus că ar trebui să-l caut pe domnul Langston.

– Oh ? Cine era ?

– Mă... mă tem că nu i-am cerut numele.

Se lăsă liniştea. Femeia se întoarse cu paharul cu apă şi-l întinse Charlottei.

Pare foarte ciudat.

– Ei bine... Poate că a greşit. Poate că era vorba de altcineva.

Încercă să se ridice , dar îşi simţi picioarele gata să cedeze sub ea.

– Acum ar trebui să plec.

– Nici vorbă. Încă eşti albă ca o stafie. Bea asta, te rog.

Charlotte duse paharul la buze. Nu ştia cum va reuşi să înghită din cauza nodului care i se pusese în gât. Încă nu se putea convinge să accepte ceea ce tocmai descoperise deşi , undeva în fundul sufletului, era conştientă că-şi

asumase un risc venind aici.

– Vreau să spun că e ciudat că tocmai în această dimineață Edward... acesta este soțul meu... îmi spunea că ar trebui să caut un ajutor pentru cele câteva săptămâni ce-au rămas până la nașterea copilului. Cu acesta mi-a fost mult mai greu decât cu primul.

Charlotte își întoarse privirea de la colecția de căni din metal , ibrice și tigăi bine îngrijite și o coborî spre pântecele rotund al femeii. Simți că-i vine să vomite. Bău o gură de apă și se forță s-o înghită. Apoi se ridică în picioare. Această femeie , - această străină purta copilul lui Edward ! "*Dumnezeule din cer* ! gândi ea. *Cât de mult îmi mai poți cere* ? "

– Nu cred că mă pricep prea bine la așa ceva , zise Charlotte , fără a avea idee de unde îi veneau cuvintele. Căutam doar un loc unde să pot sta până mă obișnuiesc destul cu împrejurimile pentru a-mi găsi o casă a mea.

Lupta încă cu imboldul de a fugi din cameră cu furia unei femei nebune pentru a scăpa de o situație pe care nu putea s-o

creadă cu sufletul și inima.

– Nu sunteți din împrejurimi , nu-i așa ?

Charlotte o privi din nou pe femeie. Avea o înfățișare plăcută amabilă fiind în plină floare a sarcinii. Avea niște buze groase rozalii , obraji rotunzi și un licărit de șovăială în ochii căprui precum cacaoa. Dar erau niște ochi obosiți ; semnul unei femei care muncise din greu toată viața. Era o femeie de la țară cu oase puternice și mâini grosolane. Din toate punctele de vedere , cea de-a doua soție a lui Edward era opusul celei dintâi.

– Familia mea a plecat de aici de foarte mult timp , răspunse Charlotte cu voce joasă , continuând să mintă și fiecare cuvânt o slăbea câte puțin. Când soțul meu a murit , de curând... nu mai era nimic care să mă rețină la Londra. Nu mai am altă familie.

– Îmi pare rău.

– Nici pe jumătate cât rău îmi pare mie , rosti ea primele cuvinte pline de adevăr. După moartea* lui am început să doresc să-mi fac viața mai ușoară. Mi-am dat seama că doream

să mă retrag în trecut , aşa încât am venit aici.

– O doamnă aşa de distinsă ca dumneavoastră vine aici fără vizitiu şi cameristă ?

Faţa ei amabilă se lumină de surpriză.

– Nu pot să-mi fac o viaţă atâta timp cât ţin atât de mult la aceste rămăşiţe ale trecutului meu... Poate că sună cam ciudat , dar i-am rugat să mă lase singură la marginea oraşului.

– Înţeleg.

Apoi , pe neaşteptate , spuse :

– Bine , atunci , din moment ce se pare că vom fi măcar vecine , ar trebui să mă prezint. Eu sunt Anne Langston.

– Şi... amândouă sunt fiicele dumneavoastră?

– Oh , nu. Doar obrăznicătura asta mică. Aceasta este fiica mea , Charlotte.

Privi în jos la fetiţa timidă care păşise spre mama ei , fiind sigură că nu va mai putea suporta încă un şoc.

– Numele ei este... Charlotte ?

Întrebarea veni cu furia unui foc de puşcă , adânc , greu şi fatal.

– Da. Drăguț , nu-i așa ? Am dorit s-o numesc Mary , după mama , dar soțul meu a fost foarte insistent.

Acum era rândul ei. Charlotte trebuia să găsească repede un nume , văzând că era imposibil să spună adevărul. Dar mintea îi era amețită și își simțea chipul în flăcări.

– Eu sunt... Katherine - Katherine Blackstone, se auzi spunând , iar primul nume care îi venise în minte o surprinsese.

– Blackstone. Hm. Se pare că-mi amintesc de o familie Blackstone care a trăit în Burford pe când eram doar o fetiță. Sau poate numele era Gladstone...

– Burford.

Charlotte se străduia să găsească un ton și un răspuns care s-o convingă.

– Da. Tocmai de acolo am sosit în această dimineață. Dar nu am găsit nimic convenabil. A trecut un timp destul de lung de când familia mea a locuit acolo.

Anne Langston privi rochia scumpă de oraș a musafirei , cu găitane de culoarea cuprului.

Observă şi umbreluţa delicată care era aşezată pe masă.

– Sper să mă iertaţi , doamnă Blackstone , dar Tetbury nu este deloc asemănător cu Londra. Aici suntem oameni din popor. Marea majoritate dintre noi nu avem încredere în oamenii de la oraş. Aceasta s-ar putea să fie problema dumneavoastră.

Charlotte se străduia să găsească forţa de a sta în picioare.

– Îmi dau seama ce idee prostească a fost să vin aici. Poate că este adevărat ceea ce se spune: nu te poţi întoarce niciodată înapoi.

Se întoarse încet , cu picioarele moi ca untul. Singurul ei gând era să plece de aici , departe de această femeie care îi luase locul fără a şti şi îi propunea acum să rămână ca s-o îngrijească. Charlotte se îndreptă spre uşă.

– Doamnă Blackstone , vă rog.

Charlotte se opri. Se simţea de parcă şi inima i se oprise în loc.

– Avem o cameră şi fiica mea mă poate ajuta foarte bine. Nu mă supără să vă spun , ca de la

femeie la femeie , că nu mi-a fost bine deloc. Oh, prietenele mele au fost mai mult decât amabile. Dar majoritatea au propria lor viaţă. Soţi. Copii. Nu puteam cere mai mult. Rămânând să locuiţi aici cu noi poate fi o cale de a întâlni câţiva oameni şi vă va da timp să găsiţi un loc unde să doriţi să vă stabiliţi fie aici , fie în Burford.

O privi din nou pe Anne Langston , această femeie amabilă care nu bănuia ce-şi aduce singură în casă. Doar pentru o clipă , Charlotte dori să râdă de bizara ironie a întregii situaţii. Sau făcea aşa , sau urma să izbucnească în lacrimi. " *Trebuia să fi scris* , gândi ea. *De ce nu mi-am îngăduit să cred că cea mai cumplită dintre temerile mele ar putea foarte bine deveni adevărată* ? "

– Apreciez oferta , spuse Charlotte simplu. Este foarte amabil din partea dumneavostră , dar pur şi simplu nu cred.

– Da , bineînţeles , o întrerupse Anna pe un ton natural , dar expresia chipului ei era plină de disperare. Pot să înţeleg de ce o doamnă aleasă de la oraş , ca dumneavoastră , va refuza o

nevastă oarecare de la ţară. La urma urmei nu vă putem oferi prea multe.

– Nu este vorba de asta. Eu...

– Vă putem oferi o cameră şi masă , dar sunt sigură că este pe departe mult mai puţin decât sunteţi obişnuită.

Charlotte trecu în revistă bucătăria , o cameră pe care reuşi s-o ocolească pentru nimic altceva decât observarea propriei sale vieţi.

– Nu sunt obşnuită cu nimic doamnă Langston. Nu am mai muncit înainte.

– Nu , bineînţeles că nu. Dar nu ar fi mare lucru de muncit pe aici şi doar până când se naşte copilul. Aşa veţi avea timp să vă hotărâţi ceea ce doriţi de fapt şi unde doriţi să vă stabiliţi.

– Doamnă Langston...

– Te rog , spune-mi Anne.

Atâta bunătate era ca un pumnal în inima ei.

– Atunci , foarte bine , Anne. Dar cum de doreşti atât de mult să mă ai la tine acasă când nici nu mă cunoşti măcar ? Eu sunt o străină aici.

– Ai o înfăţişare cumsecade , zâmbi ea. Iar Tetbury nu seamnă deloc cu un oraş. În afară de asta , sunt destul de obosită pentru a fi disperată.

Discuţia le fu întreruptă de către un lung scârţâit al balamalelor uşii. Micuţa Charlotte , un copil de aproape trei ani , cu ochi albaştri strălucitori şi părul des şi negru ca al părinţilor, o şterse din bucătărie.

– Tata ! ţipă ea. Vocea ei răsună în toată casa.

– Oh , ce bine ! Acum îl veţi putea întâlni chiar pe Edward în persoană , spuse Anne , încă zâmbitoare. Probabil că el te va convinge să rămâi.

Nu putea să fugă acum. Nu avea unde fugi. Cu mâinile tremurând de teamă , Charlotte îşi trase boneta mai pe ochi. Aruncă inelul de logodnă în geantă şi apoi căută înfrigurată ochelarii. Cât de ciudat să se simtă atât de disperată acum , disperată să-şi ascundă chipul de Edward , bărbatul pentru care parcursese jumătate de lume să-l vadă.

Când își ridică privirile observă că Anne o privea curioasă:

– Din cauza luminii soarelui, explică ea cu o voce în mod special mai coborâtă, o imitație fără suflu a felului în care obișnuia să vorbească Rani.

Charlotte era îngrozită și căută ceva de care să se agațe, nesigură de cât de mult timp va putea ține minciuna ei. Dar indiferent de ceea ce gândea despre omul cu care se căsătorise în Delhi, un lucru era sigur, nu va putea fi destul de crudă pentru a-i înfrunta soția; pentru a-și dezvălui adevărata identitate acum. Acest gând fusese începutul minciunii. Acum o privi din nou pe femeia ce nu bănuia nimic și se pregăti să o mai dezamăgească puțin.

– Lumina mi-a supărat ochii de când au fost răniți în copilărie, și lumina ce vine pe geamul de acolo este foarte puternică. Ochelarii îmi sunt de mare ajutor.

– O, draga de tine. Îmi pare rău.

Anne se ridică cu greu în picioare, din cauza greutății copilului.

– Trebuia să-mi fi spus. Uite , lasă-mă să trag draperiile.

Charlotte auzi paşii lui Edward , care se apropiau în spatele ei. O auzi pe fetiţă rugându-se să fie luată în braţe. Doamne Dumnezeule , acesta era un fel de coşmar şi în orice moment se va trezi ! În casa lui Edward cu soţia şi copilul lui , ascunzându-şi chipul, identitatea rugându-se să găsească puterea pentru a îndura următoarele momente cumplite şi apoi să scape.

Deodată , Charlotte îl putu simţi în spatele ei ; îi simţi răsuflarea în ceafă. Dar nu era cum şi-o amintea. Azi mirosea a whiskey şi a ţigări.

– Ce-ai pregătit pentru cină ? o întrebă sec pe Anne. I-am spus lui Paddy că-l voi înlocui la noapte pentru că nu se simte deloc bine de ieri încoace , deci am numai o oră la dispoziţie.

Vocea lui îi sfâşie inima , deja atât de rănită. Era singurul lucru care-i spunea că nu făcuse nici o greşeală. Acest bărbat din spatele ei era chiar Edward. Omul inimii ei. Soţul altei femei. Charlotte îşi coborî capul şi mai mult.

– Chiar trebuie să te întorci ? Nu m-am

simţit deloc bine azi şi este a treia oară în săptămâna asta când ai muncit de dimineaţă până seara.

– Ştiu că este neplăcut , dar nu mai este cârciuma tatălui meu , Anne , este a mea acum. Ştii asta , o contrazise el , neluând în seamă prezenţa străinei în mijlocul lor. Este responsabilitatea mea.

În timp ce vorbea , Edward luă un pahar şi o sticlă de whiskey de pe bufetul din spatele ei. Vocea îi era dură , dar în ea se simţea o profundă tristeţe. Charlotte era sigură că în orice moment inima avea să i se oprească în loc. Era prea mult pentru o singură persoană. Dorea să sară în picioare şi să spună că trebuie să plece , dar acest lucru nu ar fi făcut decât să atragă prea mult atenţia asupra ei şi în acest moment nu-şi putea asuma riscul , nu acum , când totul era atât de neclar.

Edward se aşeză într-o rână în scaunul din faţa ei , dar nu o privi. Pentru asta îi era recunoscătoare. După momentul în care îşi turnă un pahar de whiskey , Charlotte îi aruncă o

privire scurtă , furişă, fără a fi văzută. O zgudui până în adâncul inimii să vadă cât de schimbat era. Era ultimul lucru la care se putea aştepta.

La faţă nu se schimbase prea mult. Aceleaşi trăsături frumoase , cizelate ochi albaştri , luminoşi ca o dimineaţă de vară , cu o barbă deasă , neagră pentru a se asorta cu mustaţa. Mai mult de-atât , barba ascundea pe tânărul şi elegantul ofiţer care fusese odată bărbat din clasa muncitoare. Pierdute erau uniforma roşie cu albastru şi mândria cu care o purtase.

Era încă înalt şi suplu de o frumuseţe întunecată , îmbrăcat acum cu o cămaşă albă şi pantaloni de postav cenuşiu , dar îi lipsea ceva : incredibila încredere în sine ce o câştigase în întregime în prima seară la balul din casa familiei Graves. Se recăsătorise , o luase de la capăt , dar ceva se schimbase. Prea repede. Atât putu observa în primul moment.

– Aceasta este Katherine Blackstone , spuse Anne pentru a face prezentările , văzând că el nu avea de gând să întrebe. Familia ei provine din Burford şi s-a întors aici pentru a-şi face o viaţă

nouă. Tocmai încercam s-o conving să rămână cu noi până când își găsește o casă care să i se potrivească.

Edward o privi pe neașteptate.

Expresia de pe chipul lui fu indiferentă , o clipă ochii lui întâlnind ochelarii fumurii de dincolo de masă. În acel moment , putu zări o licărire de recunoaștere. Charlotte își coborî ochii , prefăcându-se serioasă , și , la fel de repede cum apăruse , interesul din privirea lui Edward dispăru.

Edward își bău whiskey-ul din pahar , apoi se lăsă într-o rână pe scaun , întinzând-și picioarele. Deși privea în direcția Charlottei nu o vedea. Nu vedea pe nimeni. Nici pe fiica sa. Nici pe soția sa. Nu vedea nimic din trecutul lui, care făcea acum față prezentului , chiar aici , lângă el. Era de necrezut.

– Ei , atunci a fost de acord să rămână ? își întrebă el într-un final soția , îmblânzindu-și tonul dur.

Anne așeză înaintea lui o farfurie cu ostropel de miel și mazăre.

— Nu s-a hotărât încă.

Bineînţeles , nu putea să stea. Cum ar putea? Edward sub acelaşi acoperiş cu două neveste ? Sfinte Dumnezeule din ceruri , chiar şi numai ideea era absurdă !

— Bine , atunci. Acceptaţi slujba sau nu ? întrebă el în liniştea ce se lăsase , coborându-şi capul asupra farfuriei. Şi de ce este atât de întuneric aici ?

— Lumina îi face rău doamnei Blackstone , explică liniştită Anne , aşezându-se jos între ei , în timp ce fiica lor se juca liniştită într-un colţ. Ochii ei au fost răniţi.

Charlotte anticipase explicaţia Annei ridicându-se în picioare , aşa încât să nu fie forţată să-l privească în faţă pe Edward când Anne îi va răspunde.

— Aţi putea să-mi mai daţi un pahar cu apă, doamnă Langston ? Mi s-a uscat din nou gâtul

— Da , bineînţeles , draga mea. Serveşte-te.

Ridică ulciorul străduindu-se să nu-l lovească de pahar. Deşi părea absurd chiar aşa înspăimântată cum era şi sub influenţa şocului

ceva în sufletul Charlottei îi spunea să accepte. În acest fel, când va veni timpul potrivit pentru a-l înfrunta, o va şti, şi nu va fi obligată să-i rănească soţia sau copilul. Dacă ar pleca acum, nu ar înţelege niciodată ce se întâmplase cu el după masacru, iar imaginea lui alături de soţia şi fetiţa lui va trăi în sufletul ei pentru totdeauna.

– Ei bine, atunci ? insistă el pentru a primi un răspuns, iar Charlotte îl putu auzi la masă, în spatele ei, turnându-şi un pahar cu apă. Ce o să faci ?

Tonul pe care îl folosise în discuţia cu ea, unul de neglijenţă totală, îi provocă un fior rece, înţepător. Edward pe care îl cunoscuse în India nu i-ar fi vorbit altfel decât cu cea mai mare admiraţie. Acum era atât de multă indiferenţă în vocea sa, încât nu se putu stăpâni să nu se gândească la durerea pe care i-o provocase. "*Oh, Edward, sunt soţia ta* !, gândi ea tristă, inspirând dureros. *Sunt eu, Charlotte, chiar aici lângă tine ! Femeia pe care ai căutat-o, femeia pentru care ţi-ai riscat viaţa !* "

– Ştiu că pare puţin răutăcios , doamnă Blackstone , dar nu trebuie să vă lăsaţi influenţată de soţul meu. Munceşte foarte multe ore peste program. De curând am moştenit cârciuma de pe Long Street , interveni Anne , pe când Edward îşi termină cina. Zilele acestea pleacă foarte devreme de acasă şi de cele mai multe ori eu dorm de mult timp când se întoarce el noaptea. Deci sunt sigură că o să vă întâlniţi foarte rar unul cu celălalt , dacă asta vă îngrijorează.

– Oferta dumneavoastră este într-adevăr foarte generoasă , doamnă Longston , dar nu acesta este aranjamentul pe care-l căutam eu , se eschivă ea folosind tonul rezervat al lui Rani şi ţinându-şi capul coborât pentru a se ascunde.

Edward chicoti la răspunsul ei.

– Nu există prea multe ocazii pentru o tânără femeie aici la ţară , doamnă...

– Blackstone , Katherine Blackstone.

– Dacă dorinţa dumneavoastră este să vă stabiliţi în împrejurimi , ar fi tocmai bine să vă împrieteniţi cu soţia mea. Anne cunoaşte

aproape pe toată lumea pe o distanță de cincizeci de mile de Tetbury şi sunt sigur că va face totul mult mai uşor pentru dumneavoastră.

– O să țin minte asta.

– Trebuie să mă întorc la cârciumă , anunță el înghițind ultima lingură din cină şi apoi ridicându-se din nou.

Cu totul , abia dacă îi aruncase Charlottei o singură privire.

– Orice decideți , voi două , doamnelor , este bine pentru mine. Se aplecă pentru a-şi săruta fiica pe creştetul capului. Charlotte trase de perdea privind în grădină în timp ce el îşi săruta soția.

– Ei bine , doamnă Blackstone , a fost o plăcere să vă cunosc , îi spuse , în timp ce ea stătea cu spatele la el.

– Şi pentru mine , domnule Langston , şopti ea ca răspuns.

*

* *

Adevărata Katerine Blackstone stătea singură într-un separeu din lemn la " Cock'n'Feathers ", mult mai confortabil decât se simţise vreodată în viaţa ei. Şi mult mai îngrijorată.

Sorbea absentă dintr-o ceaşcă de ceai , de mult timp rece şi urmărea ceasul vechi de lângă tejghea. De aproape treizeci de minute trecuse ora pe care promisese s-o petreacă aici. Reuşise doar să stea aşezată într-un loc atât de întunecat, tocmindu-se cu sine din cinci în cinci minute. " *Mai aştept cinci minute* " , îşi spunea iar şi iar. " *Doar încă cinci minute* ".

Bătu nervoasă din picior pe sub masă , dureros conştientă de localnicii care stăteau la bar sorbind bere slabă şi şoptind despre misterioasa şi distinsa doamnă îmbrăcată în rochia aceea costisitoare. Era pentru prima dată în viaţă când Katherine Blackstone în persoană stătea într-un local public - şi era aproape sigură că era şi ultima.

– Fac asta pentru Charlotte. Trebuie să mă gândesc la Charlotte bolborosi ea , înghiţind o gură de ceai rece.

– Aş putea să vă aduc altceva , doamnă ? întrebă un bărbat voinic , bărbos care apăruse dintr-o dată lângă ea.

Katherine privi în sus la chipul plin , cu obraji rotunzi , cu ochi mari albaştri şi un zâmbet bine intenţionat.

– Nu , mulţumesc , spuse ea ţeapănă. Dar aş dori să mai stau aîci singură câteva momente, Sir , fără a fi constant sâcâită la fiecare mişcare... dacă sunteţi de acord.

Sprâncenele lui stufoase se uniră într-o încruntare.

– Eu unul n-o să vă mai deranjez... doamnă.

– Foarte bine.

Îngrijorarea ei pentru Charlotte o făcuse să vorbească repezit. Văzu cum supărarea îi schimbă repede expresia plăcută a chipului. O privea cu insistenţă. Ea îi întoarse privirea , dar fără alte cuvinte. Barmanul scutură din umeri după un moment şi se întoarse la bar. O părăsi pe Katherine cu unul dintre cele mai nesuferite sentimente : acela că nu avea nici un motiv să se simtă superioară. Ea era cea inferioară lui.

Până la urmă , aşteptă două ore chinuitoare în micuţa cârciumă înainte să fi acceptat inevitabilul. Charlotte nu se mai întorcea. Katherine nu se aşteptase s-o afecteze atât de mult. Şi totuşi aşa era. Se obişnuise cu compania tinerei femei atât de curajoase. Şi aşteptase să apară un motiv cât de mic pentru a mai petrece puţin timp cu ea.

Până în acest moment , se întâlnise probabil cu Edward al ei. Trebuie că totul mersese bine. Cu siguranţă că mai bine decât se aşteptase. " *Da , într-adevăr , este mai bine să laşi dragostea celor tineri* ", gândi ea , lăsând câteva monezi pe masă. Dragostea - o dragoste adevărată ca a lor se întâmpla doar la foarte puţini oameni. Era fericită că Charlotte şi Edward se reîntâlniseră. După toate prin câte trecuse, merita să fie fericită.

Odată hotărâtă , Katherine era nerăbdătare să plece din acest mic oraş de provincie , prea plin de sentimente pentru o femeie ce trăise atâta timp fără ele. Ieşi cu asemenea paşi mari şi hotărâţi , încât nici nu-şi dădu seama că bărbatul

care îi deschisese uşa pentru a ieşi era Edward Langston , foarte asemănător descrierii făcute de Charlotte.

– Cine era , Paddy ? întrebă Edward , păşind din nou după tejghea.

– Habar n-am , răspunse el , turnând berea într-o halbă neagră pentru un alt client. Spunea că aşteaptă un prieten.

– Un prieten al cuiva ca ea să locuiască în Tetbury ? Nu prea cred , râse Edward.

Capitolul 16

LUNA DE ARGINT STRĂLUCEA PE cerul nopţii , în timp ce Charlotte stătea singură în faţa uşii din faţă a casei lui Edward şi încerca în sfârşit să-şi liniştească mintea ameţită de roîurile de gânduri. Anne Langston şi fiica ei erau în siguranţă în paturile lor şi acum , în sfârşit , pentru prima dată în ziua aceea avea un moment ca să încerce să se adune.

Fusese de acord să rămână în Tetbury şi să o ajute pe Anne până la naşterea copilului. Oferta picase într-o foarte curioasă coincidenţă pentru a o putea refuza , iar Anne Langston avea într-adevăr mare nevoie de ajutor. Dar motivele reale ale Charlottei erau în intregime

egoiste. Îşi dăruise viaţa acestui bărbat pe care acum îl împărţea. Venise atâta drum pentru a-l cere înapoi. Chaflotte merita ocazia de a înţelege ce se petrecuse.

Sorbi o gură din cafeaua călduţă dintr-o ceaşcă ieftină de porţelan şi privi către orăşel. Lămpi sclipeau din spatele ferestrelor cu perdele, nori mari de fum alb ieşeau din coşurile de piatră cenuşie şi toate acestea se întâmplau sub şalul greu al ceţii serii. Era un orăşel fermecător , exact aşa cum i-l descrisese Edward odată. Şi cu siguranţă că se afla la un milion de mile distanţă de bungalow-ul lor prăfuit din Delhi.

Gândul la casa pe care o împărţiseră atât de puţin timp o făcea să-i fie dor de Hugh Edward şi Jawahar şi închise ochii pentru a spune o rugăciune tăcută ca lor să nu le fie la fel de dor de ea cum îi era ei.

Trebuia să le scrie imediat ce se stabilea undeva. Promisese. Dar nu în seara aceasta. Nu era sigură că va mai putea face şi altceva în afară de a se trânti epuizată în patul micuţ pe care i-l repartizase Anne într-o cameră înghesuită de

lângă bucătărie. Anne fusese surprinsă când insistase să primească acea cameră în locul dormitorului mare de sus , aflat vizavi de cel pe care ea îl împărţea cu Edward. Dar pentru Charlotte ar fi fost prea mult.

Intră în linişte în casă , căutând măcar o urmă a ceea ce fusese odată Edward. Mobila întunecată , picturile grele în ulei , toate erau complet diferite de ceea ce ea ar fi ales pentru a mobila o casă. Dar cel mai surprinzător lucru era că nu exista nici măcar o singură amintire care să-l lege de India. Deşi se părea că el ar fi dorit să uite complet ceea ce se întâmplase acolo , ea nu credea că era aşa. O botezase pe fiica lui Charlotte - ultima amintire.

Din această cauză , bănui că nici măcar nu-i spusese Annei că era văduv. Edward îşi trăia viaţa ca şi cum ea nu ar fi existat niciodată.

Privi tabloul de nuntă şi se forţă să nu fugă de el. Ziua o obosise destul pentru a se putea uita acum la el. Edward zâmbea din rama simplă de stejar , aşa cum o mai făcuse şi cu mult timp în urmă. Dar acum în lumina lămpii , putea

vedea, mult mai clar că nu era deloc aceeaşi expresie pe care şi-o amintea atât de bine din tabloul lor de nuntă.

În acest tablou, chipul lui era pustiit. Gravată în minunatele sale trăsături era o expresie de o remarcabilă disperare. "*Poate din cauza asta şi-a lăsat barbă*", gândi ea. "*Pentru a ascunde ce zace în interiorul lui*". Şi pentru prima dată de când venise la uşa lor, în urmă cu cinci ore lungi şi chinuitoare, Charlotte simţi un fior de speranţă. Venise cu ideea că cel puţin va pleca de aici ştiind foarte bine că el nu o uitase.

Cel puţin nu în inima sa.

Îşi şterse lacrimile ce-i curgeau pe obraji. "*Doamne Dumnezeule din cer, dă-mi putere cât timp stau aici...*", şopti ea în noapte. "*Înainte de a părăsi Tetbury, ajută-mă să înţeleg*".

Charlotte se trezi în dimineaţa următoare în sunetul sporovăielilor fetiţei Annei în bucătărie. Aproape opt treizeci! Dormise prea mult. Încercă să se ridice, dar când o făcu, căzu

înapoi. Îşi simţea trupul ca de plumb. Privi în tavanul camerei mici de servitoare. Era o cameră urâtă fără nici un tablou pe pereţi , cu o singură şi modestă fereastră pentru a lăsa soarele să intre. Era mai mică decât garderoba din casa familiei Graves. Cum se schimbă viaţa , gândi ea.

Aroma şuncii gătite pătrunse pe sub uşă , împreună cu mirosul de cafea proaspătă. Şi deodată se auzi vocea lui Edward , la fel de indiferentă la fel de dureroasă pentru ea , cum fusese şi noaptea trecută. Chiar în această situaţie , Charlotte oftă uşurată. Dacă nu ar fi dormit mai mult , ar fi trebuit să-i facă faţă în lumina zilei şi era departe de a fi pregătită pentru aşa ceva.

– Deci , cât are de gând să stea ?

– Va sta doar până la naşterea copilului , răspunse Anne în şoaptă.

– Vreau să-ţi amintesc că nu-mi prea place să ţin străini în casă.

– Prostii , Edward. Aveai o duzină de servitori tot timpul pe lângă tine în India. Tu mi-ai spus asta şi cu siguranţă că toţi erau străini.

– Asta era cu totul altceva.

– De ce ? Pentru că erau angajaţi să te slujească ?

– Nu asta am vrut să spun şi ştii bine. Am fost de acord să cauţi pe cineva să te ajute , de câteva săptămâni. Dar nu un străin , şi mai ales nu unul care să locuiască cu noi. Şi , că tot veni vorba , unde este, dacă a dorit să te ajute ?

– Nu s-a trezit încă.

– Încă nu ? pufnî el. S-a dus deja jumătate de zi.

– A făcut o călătorie lungă ieri , tocmai de la Londra , Edward. Şi am auzit-o umblând pe lângă casă până la miezul nopţii. M-am gândit s-o las să mai doarmă puţin dimineaţa asta.

Nici unul nu mai spuse nimic pentru un moment. Liniştea încordată dintre ei , pe care Charlotte o putea simţi cu urechea lipită de uşă, era întreruptă de râsetele fetiţei lor. Apoi auzi un scaun împins de lângă masă.

– Bine. Trebuie să plec. Am întârziat deja.

– La ce oră vii la cină ? întrebă Anne.

Charlotte putu băga de seamă grija din

vocea ei. Gătesc miel.

– Ştii că nu-ţi pot spune asta , îi răspunse cu vocea plină de iritare. Imediat ce am un răgaz , voi încerca să vin acasă pentru un sfert de oră sau mai mult.

– În ultimul timp doar la cârciuma aia nenorocită te gândeşti !

– Este responsabilitatea mea. Este tot ceea ce mi-a lăsat tatăl meu.

Vocea Annei era rugătoare.

– Tu eşti tot ceea ce avem *noi* !

Charlotte îşi scutură capul şi închise ochii din nou.

Aşteptă până când auzi uşa din faţă închizându-se cu o bufnitură , înainte să se scoale şi să se îmbrace iute. Îşi strânse părul la spate , punându-şi pălăria. Îşi ascunse ochii încă o dată în spatele ochelarilor întunecaţi pentru a-i aduce anonimatul de care avea nevoie. Cel puţin încă un timp.

– Bună dimineaţa ! îi zâmbi Anne , în timp ce ea apăru în cadrul uşii.

– Îmi pare rău că am dormit mai mult.

– Erai epuizată. Era de aşteptat după o călătorie atât de lungă.

Anne îi privi rochia , aceeaşi cu care păşise în Tetbury , cu toate speranţele din lume. O rochie aparţinând adevăratei Katherine Blackstone.

– Nu ai de purtat ceva mai puţin formal ? Aici suntem toţi oameni foarte simpli.

– Mă tem că nu. Mi-am lăsat cea mai mare parte a lucrurilor la Londra fiindcă nu eram sigură c-o să găsesc un adăpost aici.

În realitate , cealaltă rochie a Charlottei era cea demodată , primită în dar de la o pacientă din spitalul din Calcutta.

– Şi aceea... , zâmbi Anne cu amabilitate , privind la boneta adevăratei doamne Blackstone, trasă din nou peste fruntea Charlottei. Dar n-are importanţă. Pot să-ţi împrumut una din rochiile mele , dacă doreşti. Până după naşterea copilului , nu cred că voi mai avea nevoie de vreuna din ele.

Stomacul Charlottei se strânse la gândul că trebuie să poarte una din rochiile ei.

– Mă simt foarte bine aşa.

– Oamenii de aici pot deveni foarte dificili dacă simt că cineva încearcă să-şi dea aere. Ştiu că nu sunt la fel de frumoase după cum eşti obişnuită , dar după micul dejun ai face bine să-ţi alegi una dintr-ale mele. Nu mi-ar place să văd rochia ta minunată boţită.

"*Mai bine să nu mă contrazic* " , gândi în final Charlotte , şi încuviinţă cu un gest în timp ce privea pe fereastră. Era înăbuşitor înăuntru şi ardea de nerăbdare să simtă soarele pe faţă şi vântul prin păr.

– Îmi pare rău. Te supără din nou lumina ? Mă voi obişnui să ţin draperiile trase dimineaţa.

Edward nu se va întoarce pentru mai multe ore. Charlotte îşi scoase ochelarii cu lentile întunecate.

– E-n ordine , zău. Doar soarele de după-amiază este intolerabil. Dar m-am obişnuit atât de tare cu ei încât uit câteodată că nu mai am nevoie.

– Voi încerca să-mi aduc aminte după-amiază.

Puse ochelarii pe masă şi o privi pe Anne. În lumina dimineaţii părea tânără , deşi pielea ei începuse deja să se rideze la colţurile gurii şi în jurul ochilor. Charlotte îşi imagină că fusese o fată chiar foarte drăguţă.

– Cu ce să încep să te ajut ?

– Nu vrei să mănânci ceva ?

– Oh , nu , mulţumesc , replică Charlotte , turnându-şi o ceaşcă de cafea din ibricul de pe sobă. Nu am reuşit niciodată să mănânc dimineaţa.

– Probabil aşa reuşeşti să-ţi menţii o siluetă atât de încântătoare.

Anne tăcu pentru a reflecta.

– Şi eu am avut o siluetă frumoasă , odată. Edward obişnuia să-mi spună aşa.

Charlotte sorbi puţină cafea pe care o înghiţi cu greu în timp ce stătea rezemată de sobă. Lichidul fierbinte îi arse gâtlejul. " *Foarte bine* " , gândi ea. " *Mai bine să nu am chef de vorbă* ". Riscul a ceea ce avea să spună era prea mare dacă începea acum.

– Eşti o femeie încântătoare , Anne , se

forţă Charlotte să spună şi apoi îşi adună curajul pentru a veni să stea lângă ea la masă.

– Eşti foarte amabilă. Dar m-am îngrăşat destul în aceşti ultimi ani. Hainele mi-o spun , chiar dacă conştiinţa nu o face.

– Asta s-a întâmplat de când te-ai căsătorit ? întrebă Charlotte.

– Oh , nu. Cu mult înainte de asta. Mi-am pierdut silueta de fată cât timp Edward a fost plecat.

Inima îi tresări. Era o senzaţie dureroasă.

– L-ai cunoscut pe Edward... pe domnul Langston , de mai mult timp , atunci ?

Anne îşi sorbi cafeaua.

– Am crescut împreună. Aproape ca frate şi soră. Tatăl meu este măcelar , iar al lui era proprietarul de la " Cock'n'Feathers " , cârciuma de lângă noi.

– Înţeleg.

– Întotdeauna s-au aşteptat ca noi doi să ne căsătorim , imediat ce am crescut destul de mari. Dar atunci lui Edward i-a intrat în cap că ar trebui să intre în armată şi să facă ceva de unul

singur. Şi din moment ce nu a avut influenţa cuiva cu bani l-au trimis la Delhi. Asta-i India.

— Da , am auzit de ea , nu se putu abţine Charlotte să nu spună.

— A stat acolo şase ani.

— Şi nu ţi-a fost teamă că ar putea întâlni pe altcineva , fiind plecat atâta timp ? Mă gândesc la o femeie.

Anne aşeză ceaşca în farfurioara ei şi privi direct dincolo de masă.

— Bănuiesc că aşa s-a întâmplat.

Charlotte păli.

— A recunoscut...

— Oh , nu. Nimic atât de cert. Dar am auzit poveşti despre englezoaicele de acolo , fiice şi văduve şi altele. Iar Edward este un bărbat frumos. Nu eşti de acord ?

— Îmi pare rău... Nu l-am văzut prea bine noaptea trecută pentru ca să mă pronunţ , răspunse Charlotte, încercând să pară cât mai stânjenită.

— Da , cunoşteam riscul , şi am aşteptat

oricum. L-am întâlnit de când eram fată şi am crezut totdeauna că se va întoarce la mine. Când a făcut-o ne-am schimbat amândoi.

Făcu o pauză , iar Charlotte înţelese că nu mai putea continua.

– El mult mai mult decât mine.

– Cum adică ?

– Soţul meu se afla în India în timpul masacrului din Delhi , Katherine. A fost rănit destul de rău ; de fapt a fost împuşcat în spate de către unul din acei soldaţi indieni numiţi sepoy. Totdeauna a refuzat să vorbească despre acest lucru deci nu l-am obligat. A fost o tragedie teribilă. Atâţia oameni nevinovaţi au murit. Familii întregi despărţite.

Se aplecă în faţă pe scaunul ei.

– Nu mă supără să-ţi spun că , de atunci , nu a mai fost acelaşi om.

– Poate că este o parte a vieţii sale pe care doreşte să o uite , şopti Charlotte , neputându-şi masca tristeţea din voce.

– Da. Cred că ai dreptate. Iar în ceea ce le priveşte pe celelalte femei , dacă într-adevăr au

existat , pot să fiu liniştită pentru că eu sunt cea cu care s-a căsătorit , cea care îi poartă copilul.

Îşi mângâie pântecele.

– Aceasta este o consolare destul de mare.

Charlotte se ridică şi începu să strângă vasele de la micul dejun. Încălzi apa. Orice numai să nu fie nevoită să stea faţă în faţă cu ea o clipă mai mult.

– Nu sunt de loc sigură de ce îţi povestesc toate aceste lucruri , spuse Anne spărgând liniştea care urmă afirmaţiei sale.

– Totul e-n regulă , zău.

– Cred că este din cauză că aici în Tetbury ne cunoaşte toată lumea. Aproape imposibil să nu ştii povestea fiecărui om într-un orăşel mic.

– Cred că aşa e.

– Toată lumea s-a gândit la noi ca la o căsnicie perfectă.

Charlotte scăpă din mână o farfurie care se ciobi în chiuvetă. " *Pot să fac asta* , îşi spuse ea în gând. *Pot...* "

– Şi tu , nu ?

– O făceam odată. Înainte ca Edward să fi

plecat în India , replică Anne , cu voce tremurătoare. În zilele acelea era un om liber şi fericit. Acum este ca şi cum ar duce pe umerii lui largi povara unei lumi întregi. Nu-mi mai aduc aminte de când nu l-am mai auzit râzând.

"*Nici eu* ", gândi tristă Charlotte.

Love's whispers

DIANE HAEGER

REÎNTOARCEREA

VOL. 2

O poveste de dragoste mai arzătoare decât în "Pavilioane îndepărtate"

Love's Whispers ® Marcă înregistrată
The Return
by Diane Haeger

Traducere de Corina Nicolescu

Published by agreement with
Permissions & Rights Ltd.

Love's whispers
Şoaptele Dragostei

vă prezintă

REÎNTOARCEREA

DE

DIANE HAEGER

VOL. 2

Capîtolul 17

NU FUSESE PREGĂTITĂ SĂ LE simpatizeze pe Anne Langston sau pe fetiţa acesteia atunci când fusese de acord să rămână în Tetbury. Dar în cursul zilelor următoare , Charlotte făcu ordine în casă pentru ele şi sub îndrumarea Annei , chiar îşi dădu silinţa să gătească pentru ele. Povestiră despre copilăria Annei , despre perioada cât fusese curtată de Edward şi despre planurile ei de viitor , până când Charlotte îşi dădu seama cu ce femeie bună şi cumsecade se căsătorise Edward.

Nu făcea decât ca durerea ei să fie mai mare.

Cea mai mare parte a timpului reuşi să-l evite pe Edward. Încă nu era timpul să se

confrunte cu el şi, cu fiecare zi care trecea , nu era sigură că acel moment va mai veni.

Charlotte găsise scuze inteligente pentru a-l evita seara când venea acasă şi înainte de a pleca în fiecare dimineaţă. Dar după prima săptămână îşi dădu seama că oricum nu avea importanţă. În marea majoritate a timpului , Edward trăia într-o lume a lui proprie , despărţit emoţional de familia sa şi de străina din mijlocul lor.

Se trezea dimineaţa devreme pentru a deschide cârciuma. Apoi , după o scurtă pauză pentru o gustare , muncea dis-de-dimineaţă curăţind şi pregătindu-se pentru ziua următoare. Edward şi Anne duceau o viaţă de rutină , cu care se obişnuiseră treptat.

Într-o după-amiază , în timp ce Anne se odihnea, Charlotte luă copila de mână la o plimbare în josul străzii cu case de piatră cu acoperişurile lor cenuşii, către centrul oraşului. La început se ascunsese în casa lui Edward , temându-se că , într-un fel sau altul , secretul ei ar putea fi descoperit înainte de a fi ea însăşi pregătită pentru a-l dezvălui , dar , cu

cât accepta mai mult imposibilitatea unui asemenea fapt, căpăta mai mult curaj.

Se plimbau împreună , Charlotte în rochia ei de oraş , cu pălăria şi ochelarii fumurii , ţinând de mână fetiţa lui Edward şi privindu-i pe curioşii localnici care treceau pe lângă ele. Parfumul grădinilor venea puternic în întâmpinarea ei cu fiecare suflare a vântului fierbinte de vară. Aerul era dogoritor , arzător. O făcea să se gândească la India. Era un orăşel încântător , exact aşa cum i-l descrisese odată Edward , iar ea îşi reprimă gândul că ea şi Edward ar fi putut trăi odată aici. Împreună. Apoi privi în jos la rochia pe care adevărata Katherine Blackstone i-o dăduse şi îşi aminti câtă dreptate avea.

Anne o trimisese să cumpere făină , zahăr , ceai, iar Charlotte trebuia să trimită o scrisoare pentru Jawahar şi Hugh Edward. Îi luase aproape o săptămână să găsească cuvintele potrivite. Nu le putea destăinui ce descoperise cu adevărat. Cum le putea explica faptul că mai rămânea în ciuda acestui lucru? Nu ar fi fost cinstit să le

ceară să înţeleagă situaţia ei , de la o asemenea distanţă.

În loc de asta , le descrise frumuseţea peisajului. Cât de mult le-ar plăcea şi lor. Mai târziu , mult mai târziu , când şi ei se vor afla aici în Anglia cu ea , atunci va găsi curajul să le spună adevărul.

Pe când se apropiau de centrul oraşului , trecură pe lângă brutăria cu ferestrele mari la care erau expuse tarte proaspăt coapte , pe lângă cizmăria cu o reclamă dintr-un pantof mare de lemn la uşă şi , în sfârşit ajunseră la băcănie. Era un magazin înghesuît, întunecat , cu rafturile pline cu borcane cu praf de dinţi , calupuri de săpun , bigudiuri şi o mulţime de ţesături viu colorate.

– Ei , Charlotte ! Draga mea copilă ! Nu te-am văzut de săptămâni în şir , exclamă o femeie apărând de după tejghea.

Îşi bătu amândouă mâinile grăsune de genunchi în timp ce o altă femeie cu părul cărunt, cu acelaşi nas lung şi cam aceeaşi înfăţişare , veni lângă ea. Cea mai mică şi mai slabă dintre cele două femei , care erau în mod evident surori,

ţinea în mână o prăjitură proaspăt făcută. Pentru o clipă , Charlotte crezuse că femeia vorbea cu ea.

– Eu sunt Katherine Blackstone , spuse ea , scoţându-şi ochelarii fumurii şi păşind înainte pentru a se prezenta cum se cuvine. O ajut pe doamna Langston până când se naşte copilul ei.

– Ştim cine eşti , declară femeia cea mai voinică, şi pentru un moment inima Charlottei se opri în loc. Toată lumea din sat vorbeşte despre străina care a venit să stea cu Edward şi cu Anne. În Tetbury nu ne prea scapă nimic.

Charlotte se strădui să zâmbească , gândindu-se cât de surprinse ar fi fost aceste gaiţe bătrâne dacă ar fi ştiut cât de mult se înşeală de data aceasta.

– Ce noroc să fi găsit pe cineva ca dumneata aici la ţară , se amestecă femeia mai scundă. Rochia pe care o purtaţi este într-adevăr foarte frumoasă. Nu cred că am mai văzut ceva asemănător.

– De fapt este un cadou , îi mărturisi Charlotte. De la o prietenă foarte dragă.

– Mi-ar place s-o văd pe draga mea Emma într-o rochie atât de frumoasă.

– Ha ! chicoti sora mai solidă. Este o rochie de oraş Louisa dragă. N-o să vezi nimic asemănător de vânzare pe aici.

– Să nu-ţi pese ţie. Am făcut planuri mari pentru Emma mea , se repezi ea.

Mai trecu un moment înainte ca buzele să se desfacă într-un zâmbet.

– Da , o viaţă la Londra , un soţ înstărit. O rochie ca aceea cu siguranţă că i-ar deschide porţile.

– Dacă totul ar fi atât de simplu , draga mea Louisa , toate am purta toalete elegante şi am aştepta miracole ! spuse cea mai grasă dintre surori, în timp ce o observa pe Charlotte cu ochi cenuşii , suspicioşi. De unde se trage familia dumneavoastră, doamnă Blackstone ? Faiford , nu aşa ?

– Burford , o corectă Charlotte , dându-şi seama că fusese supusă unui test.

– Oh , da , desigur , admise ea cu un zâmbet nesincer.

– Ei , bine aţi venit la Tetbury , spuse cea mai mică dintre surori , ridicând-o în braţe pe fetiţa Annei şi dându-i o prăjiturică.

– Vă mulţumesc , răspunse atentă Charlotte. Este încântător aici.

Cea mai suspicioasă şi mai corpolentă dintre cele două surori înaintă cu câţiva paşi , încă privind-o pe noua rezidentă a oraşului Tetbury.

– Eu sunt Margaret Evans , iar aceasta este sora mea , Louisa.

– Sora ta căsătorită , o corectă aceasta , ridicându-şi chipul slab , smead , cu mândrie , într-un gest de rivalitate evidentă.

– Da Louisa , ai dreptate. Sora mea căsătorită, doamna Perceval Honeycutt ,. se corectă cu un oftat de exasperare , apoi se întoarse spre Charlotte. Blackstone ? Ciudat. Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de vreun Blackstone din Burford.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Da , trebuie că aşa a fost. Practic , eu cunosc fiecare familie de-a lungul drumului de la Oxford până la o distanţă în timp de douăzeci de

ani. Este un fel de hobby pentru mine.

– Avea nevoie de un hobby , din moment ce eu am fost cea care am prins un soţ în plasă , se amestecă nevinovată Louisa Honeycutt , fără nici o răutate.

Charlotte oftă , fără să-şi fi dat seama până atunci că abia mai respira.

– Asta se întâmpla cam pe atunci , cred cu douăzeci de ani în urmă sau chiar mai mult. Bu... bunicii mei au trăit în Burford până când s-au mutat la Londra odată cu căsătoria fiului lor , tatăl meu , spuse ea dându-şi seama că era mai mult decât esenţial să continue să mintă. Dar vorbeau atât de mult despre această zonă în copilăria mea şi cât de prietenoşi sunt oamenii... M-a făcut să vin să mă conving cu ochii mei. Câteodată oraşul poate deveni foarte obositor.

Era o minciună minunată. Aproape că o credea ea însăşi. Cele două femei îşi zâmbiră în sfârşit una alteia , convinse că era inofensivă şi i-o dădură din nou pe micuţa Charlotte. Ar fi putut să jure după expresia de pe chipurile lor că tocmai trecuse cu succes un test.

– Deci , ce vă pot oferi azi , doamnă Blackstone?

– Un kilogram de zahăr , două de făină şi puţin ceai. Şi puteţi să-mi spuneţi de unde aş putea expedia o scrisoare ?

– Local ? întrebă Charlotte curioasă.

– Nu. Charlotte înghiţi cu greu , simţindu-şi vocea încordându-se. Trebuie să ajungă în străinătate.

– Bine , aş putea s-o duc eu , dar , dacă este vorba de o scrisoare în străinătate , trebuie s-o duceţi chiar dumneavoastră. Bărbatul care o poate pune la poştă pentru dumneavostră stă la două uşi de a noastră , pe partea dreaptă.

Luă zahărul , ceaiul şi făina , bucuroasă că întâlnirea era aproape de sfârşit.

– Aţi fost foarte amabile , vă mulţumesc.

– Suntem foarte ataşate de Anne , spuse Margaret , zâmbind mult mai plăcut străinei , deşi lăsă o notă de avertizare în tonul ei. O cunoaştem de-o viaţă. Suntem bucuroase că se află pe mâini pricepute.

– Vă mulţumesc încă o dată.

Întorcându-se ca să plece , o zări pe micuța Charlotte privind cu ochii larg deschiși și gurița roz deschisă de admirație. Ochii ei îi urmăriră pe cei ai fetiței până la un raft pe care se afla o păpușă delicată de porțelan îmbrăcată în catifea mov și împodobită cu panglici de dantelă.

– Pot să vă întreb cât costă păpușa , doamnă Evans ?

– Mi-e teamă că aparține surorii mele , spuse Margaret , întorcându-se în spatele tejghelei.

– Oh , nu este de vânzare ! răspunse Louise, în grabă. Am dat pe ea o mică avere cu douăzeci de ani în urmă , înainte de nașterea fiicei mele. O las acolo sus pentru ca toate fetițele să o poată privi. O mai iau din când în când , dar ele trebuie să fie foarte , foarte cuminți pentru asta.

O privi din nou pe micuța copilă a cărei privire era plină de cea mai nevinovată dorință.

– Mă întreb , ar putea oare Charlotte să o vadă mai de aproape pentru un moment ?

Ochii căprui ai Louisei Honeycutt se îngustară gânditori.

– Oh , este prea mică. Se lăsă o pauză și

femeia se mai gândi la cererea făcută , în timp ce alţi doi clienţi mai intrară. Dar presupun că nu ar fi nici o nenorocire.

În sfârşit , doamna Honeycutt luă de pe raft delicata păpuşă de porţelan şi o aduse la nivelul micuţei. O ţinea ca şi cum ar fi fost o piesă foarte rară de porţelan , temându-se s-o lase în mâna fetiţei.

După un moment , fiica Annei întinse mâna şi pipăi gulerul de dantelă cu mânuţa ei mică şi bucălată. "*Aveam un raft plin de astfel de păpuşi în Delhi* " , se gândi cu tristeţe Charlotte în timp ce vedea bucuria întipărită pe faţa copilei. Nu le înţelesese niciodată valoarea până acum , când o vedea prin ochi de o asemenea inocenţă.

– Vă mulţumesc , spuse Charlotte , luând păpuşa din mâinile fetiţei , care nu înţelegea şi nu dorea să-i dea drumul.

Copila lui Edward privi şovăitoare în timp ce păpuşa îi fu luată în sfârşit şi expresia de pe chipul ei sfâşie inima Charlottei. "*Atât de încrezătoare. Atât de inconştientă de cât de crudă poate fi viaţa. Eşti atât de neştiutoare de acest fapt. Ca*

Jawahar. Ca Hugh Edward... Şi totuşi , unul dintre voi va fi rănit de toate astea. Nu există altă cale ".

Ieşiră în soarele după-amiezii ochelarii fumurii protejând-o de lumina puternică. Unul dintre braţele Charlottei era încărcat de pachete. Cu cealaltă mână o ţinea strâns pe fetiţă. Privea în sus , mestecând încă prăjitura dată de doamna Honeycutt - până când prinse privirea unui bărbat beat care venea fudul către ea pe trotuarul pavat cu piatră.

Chipul fetiţei se albi ca prima zăpadă scuturând mâna Charlottei.

– Deci tu eşti noua puicuţă din coteţul bătrânului Langston ! mormăi el , odată aflaţi faţă în faţă. Am auzit totul despre tine !

Era un bărbat înalt , ponosit , cu părui încăruntit şi ochi cenuşii , neiertători , pe un chip lung , sfrijit. Charlotte ştiu instinctiv că îi va face necazuri.

Copila se ascunse după fustele ei , în timp ce ea însăşi stătea ţeapănă , fermă , îndreptându-şi spatele împotriva ameninţării.

– Vă rog , lăsaţi-ne să trecem.

– Un asemenea accent , pentru cineva ce locuişte la ţară !

Râse obraznic şi , pentru o secundă , o forţă pe Charlotte să-şi amintească de un alt moment din trecut , pe când un alt bărbat cu pielea întunecată şi neiertător , rânjise la ea în acest fel şi apoi râsese când încercase să i se opună.

– V-am rugat frumos , domnule , lăsaţi-ne să trecem.

Stătea foarte aproape de ea mirosind a whiskey şi trup nespălat.

– Nu doresc să vă fac necazuri , doamnă dragă. Noi suntem oameni prietenoşi în Tetbury. Pentru a vă arăta cât de prietenoşi suntem , aş fi mândru să vă duc pachetele.

– Mă descurc foarte bine cu pachetele mele, îi răspunse încă amabilă.

Charlotte încercă să treacă , dar el se postă din nou în faţa ei.

– Oh , haide. Nu eşti deloc nobilă şi ţâfnoasă aşa cum se spune , nu-i aşa ? Pariez că sub ochelarii ăştia şi rochia minunată de mătase ,

eşti o femeie foarte frumoasă.

Apucase cu mâna pachetul ei cu zahăr. Privindu-i degetele , putu vedea că erau la fel de uscate şi crăpate ca şi buzele şi că unghiile îi erau murdare şi roase. Simţi un nou val de repulsie dincolo de frică şi privi în jur , dar se părea că nu se afla nimeni pe stradă ca s-o ajute.

– Vă rog , domnule !

– Oh , haide ...

Vocea unui alt bărbat întrerupse confruntarea.

– Ai auzit-o pe doamna , Emery.

Charlotte văzu spatele bărbatului îndreptându-se brusc iar ochii injectaţi se lărgiră de surpriză , dându-şi seama cine se afla în spatele lui. Bărbatul celălalt era Edward Langston.

– Ah , du-te acasă la nevasta ta , Langston. Asta e a mea ! , spuse el războinic , whiskey-ul întunecându-i minţile şi teama.

Edward îl răsuci spre el cu o singură mână şi îl scutură fără menajamente de umeri.

– Am spus că ai auzit-o pe doamna , Emery. Doamna Blackstone nu doreşte ca tu să-i duci pachetele şi nici să-mi sperii fata. Acum , de ce nu te-ai duce acasă să te culci ?

– Şi eu am spus ca tu să-ţi vezi de treburile tale, Langston !

Se întoarse spre Charlotte şi încercă şi mai insistent să-i smulgă un pachet din braţe. De data aceasta , când Edward îl răsuci spre el , îl aştepta un pumn. Încercă să se împotrivească loviturii , dar Edward era mai puternic. Emery căzu la pământ , lovindu-şi bărbia. După un moment , încercă să se ridice folosindu-şi mâinile şi genunchii luptându-se să stea drept în timp ce mormăia înjurături.

– Poate ai de gând să te răzgândeşti , îl avertiză Edward , ameninţându-şi adversarul , cu mâinile încordate , trupul ţeapăn şi pregătit. Mişcându-se mai încet pentru a se stabili pe picioare , străinul rânji spre Edward.

– Cu ce drept îţi permiţi să salvezi toate femeile din Tetbury de puţină atenţie din partea bărbaţilor ? mormăi el.

– Mi-am luat această răspundere , replică Edward , apoi încruntă o sprânceană. Te deranjează cumva ?

Beţivanul o privi pe Charlotte şi apoi din nou pe Edward , încercând să se decidă. În final, renunţă la confruntarea cu Edward cu o grimasă de dezgust.

– Ştii care-i problema ta , Langston ? mormăi el din nou , scuturându-şi cămaşa şi pantalonii.

– Sunt sigur că o să-mi spui tu.

– Crezi că , dacă ai fost căpitan în Armata Majestăţii Sale , ai dreptul să terorizezi pe cine vrei!

– Ceea ce mi-a dat , Emery , a fost respect şi maniere , i-o întoarse Edward. Ceva ce ţie îţi este foarte puţin cunoscut. Acum ai face mai bine să mergi acasă să te culci înainte de a mă hotărî să te trimit eu însumi la odihnă !

Mai trecu un moment de tăcere încordată , înainte ca adversarul lui Edward să se întoarcă şi să plece şovăitor pe stradă.

– Tată ! se ivi fetiţa de după fustele Charlottei şi sări în braţele lui Edward odată ce

pericolul fusese îndepărtat. E un om atât de rău, nu-i aşa ?

Charlotte îşi ţinu capul aplecat , în timp ce inima i se zbătea nebuneşte în piept. Dar pentru moment era recunoscătoare că Edward observase probabil încurcătura prin geamurile cârciumei. Nu avea nici o îndoială unde ar fi dus această primejdioasă întâlnire, dacă el nu ar fi apărut în momentul acela.

– Este doar puţin beat , draga mea , îi vorbi el dulce fiicei sale. Şi asta îl face pe domnul Atkins să uite cum ar trebui să trateze un gentleman o doamnă. Şi , fiindcă vorbim despre doamne , ce face fata mea cea bună în oraş în această zi minunată ?

– Cumpărături cu doamna Blackstone pentru mama , zâmbi ea veselă privind-o pe Charlotte.

Trecu un moment când fu aproape sigură că goana inimii ei îi va sparge pieptul. Dacă se va uita la ea acum , în lumina soarelui de vară , cu siguranţă o va recunoaşte. Poate că părul şi chipul ei se transformaseră dramatic , chiar şi silueta. Dar în esenţă , fata pe care o

iubise odată , era chiar în fața lui.

Deodată Charlotte lăsă pachetele să-i alunece din brațe și se aplecă pentru a le aduna. Mișcarea îi va permite să-și țină capul aplecat, provocând diversiunea de care avea nevoie.

– Lasă-mă să te ajut spuse Edward punându-și jos fiica și aplecându-se pentru a aduna obiectele căzute.

– Nu ! răspunse repede Charlotte , încercând să-și facă vocea mai joasă pentru a o ascunde pe cea reală. Mă pot descurca.

Ridică pachetele unul câte unul , sigură că ar putea evita privirea lui directă dacă se mișca repede. Până când văzu că scrisoarea pentru India căzuse odată cu pachetele de făină și zahăr chiar lângă pantoful lui Edward.

Charlotte lăsă să-i scape un geamăt când el privi în jos la scrisoare. " *Totul s-a terminat* " , gândi ea. " *Odată ce va vedea unde merge scrisoarea , își va da seama că sunt eu , iar eu sunt departe de a fi pregătită pentu momentul adevărului* ".

Exact când Edward se aplecă spre scrisoare ,

fetița se grăbi s-o apuce. I-o întinse Charlottei cu un zâmbet nerăbdător , dorind să facă plăcere femeii care făcuse ca ea să poată ține în brațe câteva clipe păpușa doamnei Honeycutt ca și când ar fi fost a ei.

– Ați scăpat asta , doamnă Blackstone.

Își ținu răsuflarea.

– Mulțumesc , Charlotte.

Se ridică încet , cu capul încă plecat , cu pălăria pe frunte , ca și când s-ar fi rușinat.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să luați și copilul atunci când faceți cumpărăturile , spuse stânjenit Edward nefiind sigur ce anume din această femeie îl punea la punct. Iese foarte rar la aer zilele astea , de când mama ei nu se simte bine.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă salvați de la un asemenea necaz , domnule Langston , replică ea cu vocea sacadată a lui Rani , amintindu-și de un alt moment din trecut - cu o viață în urmă - când o salvase din nisipurile mișcătoare.

În timp ce vorbea , o senzație stranie îl

străbătu pe Edward. O străfulgerare de recunoaștere. O familiaritate. Şi totuşi , nu prea era aşa. Încercă să scape de acest sentiment , dar ceva rămase ; probabil ceva legat de vocea ei. Se gândi că îi era ciudat de familiară. Şi totuşi , aşa ceva era imposibil. În toată viaţa lui , Edward nu făcuse nimic. Nu fusese plecat nicăieri. Exceptând India. Iar toţi cei pe care îi cunoscuse acolo , toţi cei care contaseră pentru el erau morţi.

— Totul va fi bine , spuse el cu o voce răguşită , sinceră , încercând în van să scape de acel sentiment.

— Cred că da , răspunse ea cu un zâmbet slab, unul pe care el nu-l putu zări din cauză că nu-l băgase în seamă încă.

— Pentru viitor , este bine să ştiţi că Emery e un adevărat scandalagiu. Femeile de pe aici sunt obişnuite cu comportamentul lui grosolan şi nu-l mai iau în seamă. Bineînţeles că n-aveaţi de unde să ştiţi asta.

— Cred că pe asta conta şi el.

O stranie tensiune crescu între ei deodată. Amândoi o simţiră. Doar unul , însă , înţelese

de ce Edward fu primul care renunţă la disconfort trupul încordându-i-se din nou într-o poziţie formală distanţa dintre ei fiind restabilită cu fermitate.

– Te rog , transmite-i soţiei mele că voi încerca să vin acasă pentru cină pe la ora opt.

– Îi voi spune , domnule Langston.

Încă nu-şi ridicase capul , simţindu-l cum priveşte înapoi la ea. Nu-şi putea permite. Îi luă fiica de mână şi se grăbi în josul străzii pentru a expedia scrisoarea pentru Hugh Edward.

Fiul pe care-l aveau împreună.

Capitolul 18

– TREBUIE SĂ-MI POVESTEŞTI DESPRE Londra, Katherine.

Anne Langston stătea la masa din bucătărie în acea seară, în timp ce Charlotte termina de şters şi ultima dintre farfuriile de la cină. În casa micuţă plutea încă aroma mielului fript şi o briză parfumată a verii intra pe uşa deschisă de la bucătărie.

– Pentru că nu am fost niciodată acolo, spuse Anne când Charlotte nu făcu nici o mişcare pentru a răspunde imediat. Cel mai departe am fost plecată la Bristol. Am fost dusă acolo la o înmormântare, dar eram doar un copil pe atunci. Tot ceea ce îmi amintesc este că o mulţime de

oameni plângeau şi că aerul mirosea a mare. Ştiu că nu semăna deloc cu un oraş adevărat.

– Niciodată nu ai avut o lună de miere ? întrebă cu grijă Charlotte gândindu-se la excursia ei la Agra.

– Din păcate , nu , spuse ea cu o voce moale. Edward era... sătul de călătorii , spunea el. Când s-a întors din India mi-a spus că nu doreşte să se mai gândească la locuri îndepărtate.

– Atunci , v-aţi căsătorit foarte repede după întoarcerea acasă a domnului Langston ? întrebă Charlotte.

Nu era sigură că ar putea suporta să audă răspunsul după ce întrebarea îi trecu de buze. Dar simţea în ea o nevoie copleşitoare de a decoperi adevărul. Acesta era motivul pentru care venise la Tetbury şi pentru care stătea aici.

– Ce te face să întrebi asta , Katherine ?

Charlotte se întoarse o clipă.

– Pentru că am senzaţia că soţul tău nu a reuşit să treacă peste ceea ce i s-a întâmplat în India. Mă întrebam dacă v-aţi căsătorit repede în ciuda acestor fapte.

Anne îşi întoarse privirile , răspunzând apoi cu o voce foarte înceată.

– Câteodată cred că încă mai poartă în sufletul lui amintirea a ceea ce s-a întâmplat.

Apucă ceaşca de cafea şi apoi o privi din nou pe Charlotte.

– Ne-am căsătorit cu trei ani în urmă. A fost cu puţin timp înainte de naşterea Charlottei dacă mă înţelegi. Cu toate acestea , mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea în fiecare zi din viaţa mea , pentru că ea ne-a unit , l-a convins pe Edward să creadă că i-aş putea fi soţie.

Nu putea să suporte asta. Mintea Charlottei era un nor de gânduri şi ea lupta pentru a-şi ascunde şocul. Edward se căsătorise cu ea pentru că o lăsase însărcinată ! La urma urmei , nu era o dragoste din copilărie. Şi nu se însurase cu ea chiar când se întorsese. Nu-i trădase amintirea mai mult decât făcuse ea.

– Dar am vorbit destul despre mine , spuse Anne, după liniştea care urmase mărturisirii ei surprinzătoare. Acum trebuie să-mi povesteşti despre Londra. Cât timp ai locuit acolo ?

Charlotte era recunoscătoare pentru schimbarea subiectului chiar dacă acum trebuia să inventeze ceva. Auzise destul din adevăr pentru o singură noapte.

– Nu prea mult , se eschivă ea.

Cu excepţia timpului petrecut acolo în timpul vacanţelor de Crăciun în copilărie , Charlotte nu mai fusese niciodată la Londra.

– Dar am avut impresia că ai spus că ai stat acolo cu soţul tău.

– Am stat. Aveam casă în oraş. Dar ne-am petrecut majoritatea timpului pe domeniul lui din Kent.

– Domeniu ? şopti Anne , cu o voce plină de invidie.

– Nu era chiar aşa de mare , zău aşa. Mai mult un conac.

– Există un astfel de domeniu la marginea oraşului , dar nu am reuşit să mă apropii mai mult decât până la poartă.

Anne se foi în scaun , copilul pe care îl purta nepermiţându-i să stea prea mult în aceeaşi poziţie.

– Cum era să trăieşti pe picior mare ?

– Nu era diferit de felul în care trăiţi voi aici, zău , spuse ea şi , pentru prima dată în seara aceea, amintindu-şi condiţia ei socială superioară atât în Anglia cât şi în India , spuse adevărul. Avem familii. Soţi. Oameni pe care îi iubim ... Şi morţi care vor trăi totdeauna în inimile noastre.

Oftă , gândindu-se la Rani. La tatăl ei. La Edward.

– Dar nu vrei să auzi despre asta. Tu doreşti să-ţi povestesc despre Londra.

Anne zâmbi în timp ce Charlotte umplu ochi ceştile cu ceai aburind. Făcând asta , pregătea o minciună care să pară destul de reală pentru a-şi satisface gazda , mintea cutremurându-i-se de implicaţiile mărturisirilor Annei.

Nimic nu fusese din vina lui Anne. Nici din a lui Edward. O aşteptase aproape şapte ani , tot aşa cum îl aşteptase şi ea , până când împrejurările îl îndreptaseră spre altcineva. Era natural. De înţeles. Era o realitate cu care s-ar putea obişnui într-o zi.

În timp ce se aşeză , pregătindu-se să depene

o poveste minunată despre viaţa din Londra , uşa din faţă se auzi deschizându-se. Charlotte sări din nou în picioare. Crezând că vor fi singure acasă în acea seară , era lipsită de protecţia pălăriei şi a ochelarilor fumurii.

Anne zări chipul Charlottei pălind.

– Nu e decât Edward. Trebuie că l-a convins Paddy să-l lase singur pentru restul serii.

– Da. Aşa o fi. Căutând un mod cât mai plauzibil de a ieşi repede din cameră , privi spre scările din spate. Nu plânge oare Charlotte ?

Anne privi şi ea spre scările care duceau din bucătărie la etaj.

– Nu aud nimic.

Duşumelele scârţâiau sub picioarele lui Edward care se apropia. Îl auziră stingând lampa pe care Anne o ţinea aprinsă pentru el lângă uşă.

– Sunt aproape sigură că am auzit-o.

– Nu este bine să mergi la ea de fiecare dată când plânge , Katherine. Şi , în plus de asta , în sfârşit erai gata să-mi povesteşti despre Londra.

Charlotte era la jumătatea scărilor , când Edward intră pe uşa bucătăriei.

– O să văd doar dacă se simte bine. Nu-mi va lua decât o clipă.

Era primul lucru la care se putuse gândi pentru a ieşi din bucătărie. Până în această seară, sistemul ei funcţionase foarte bine. Edward pleca devreme în fiecare dimineaţă şi de obicei se întorcea de la cârciumă numai după ce Anne şi cu ea erau în pat.

Câteodată , noaptea târziu , stătea întinsă în patul de lângă bucătărie şi îl asculta umblând prin casă , căutând whiskey sau resturi de la cină. Cu Edward atât de aproape , doar în spatele uşii de lemn , inima o durea şi o îndemna să meargă la el. Chiar înainte de a fi descoperit tot adevărul de la Anne , tânjise să-i spună cine era în realitate , dar complicaţiile apărute zilnic o siliseră să tacă.

Acum că ajunsese s-o cunoască , Charlotte o aprecia pe Anne. Şi pe fetiţa lor. Cum îi putea cere lui Edward să renunţe la o femeie care îl adorase din copilărie ? Cu ce drept ?

Ea era " moartă ". Edward o îngropase în mintea sa , dacă nu şi în inima sa , şi cărui scop i-ar fi servit să agite iar lucrurile ?

Stătea pe palierul întunecat , incapabilă să se abţină de a nu asculta. Spera să audă ceva care să-i spună ce să facă în continuare.

– Cum te simţi ? îl auzi întrebând.

– Sunt îngrozitor de obosită. Dar Katherine mi-a fost de mare ajutor cu Charlotte.

– Ai nevoie de odihnă.

– Tocmai vorbeam despre Londra când ai intrat. Ştiai că Katherine şi soţul ei aveau o casă în oraş şi că locuiau pe un domeniu din afara oraşului ?

Edward izbucni într-un râs neîncrezător.

– Chiar aşa , zău ? Şi dacă ar fi adevărat de ce crezi că o văduvă tânără şi bogată ar fi nevoită să facă curăţenie la o familie simplă de la ţară ca Langstonii ?

– E doar un mod pentru a se stabili aici , ştii asta. Nu mai are neamuri în viaţă , nici un motiv să rămână la Londra , deci este liberă să se mute unde doreşte. În ceea ce priveşte

restul trecutului ei , este cât se poate de ascunsă.

— Poate doamna Blackstone preferă pur și simplu să lase trecutul acolo unde-i e locul.

— Ca tine , Edward ?

Se făcu puțină liniște , iar Anne șopti ceva ce Charlotte nu putu înțelege. Apoi se auzi zgomotul unui scaun împins înapoi.

— Mă duc să mă culc.

— Oh , nu te supăra , Edward. Te rog. Abia ai ajuns acasă. Stai puțin de vorbă și cu mine. Îți încălzesc puțină supă.

— Mulțumesc , dar nu mi-e foame , spuse el distrat. De ce am eu nevoie e puțin somn.

— Bine , eu una voi fi fericită când se va naște copilul. Atunci în sfârșit , poate , mă vei putea suporta mai mult de cinci minute.

— Oh , Anne , șopti Edward , iar Charlotte îl auzi oftând. Nu am mai trecut de atâtea ori prin asta ?

— Pur și simplu nu mai știu ce să fac ca să te mulțumesc !

Vocea lui Edward deveni dintr-o dată dură.

— Lasă-mă în pace , Anne.

– Dar sunt soția ta. Am dreptul să știu la ce te gândești !

– Nu a fost destul că m-ai făcut să mă însor cu tine așa cum ai făcut-o ? Acum vrei să pui stăpânire și pe mintea mea ?

Charlotte o putu auzi pe Anne plângând în liniștea care se lăsă. Când vorbi din nou , vocea lui se îmblânzise.

– Uite ai obținut ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Ești soția mea. De ce nu putem lăsa totul așa în loc să tot săpăm după niște lucruri care ar fi mai bine să rămână îngropate ?

– E doar faptul că simt că ești atât de asemănător cu Katherine , spuse Anne printre lacrimi. Ascundeți atâtea lucruri importante , iar ceea ce este mai greu de suportat este faptul să nu știi nimic.

– Mă cunoști , spuse el și mai blând , vocea lui străduindu-se să găsească compasiune. Mă cunoști de când eram copii. Sunt același bărbat pe care l-ai iubit atunci și bărbatul pe care spui că-l iubești acum.

– Știi că te iubesc.

– Atunci lasă aceste lucruri în pace , Anne. Îți ofer tot ceea ce am de oferit. Acceptă ca asta să fie destul pentru tine. Te rog !

Charlotte își șterse lacrimile când îi auzi sărutându-se. Era sigură că niciodată nu va mai fi în viața ei ceva mai greu de suportat ca asta. Dar venise la Tetbury neanunțată. Trăia în mijlocul lor fără a-și dezvălui adevărata identitate. Durerea pe care o simțea acum și-o provoca singură.

– Vino , spuse Edward , cu o voce acum răgușită și joasă. Era un ton foarte cunoscut pentru Charlotte. Să mergem în pat.

Alergă în vârful degetelor în camera copilului și se postă la marginea pătuțului , cu inima zbătându-i-se furioasă. Un moment mai târziu , auzi pașii lui Edward și ai Annei , umbrele lor , ca una singură , trecând pe lângă ușă. Apoi o voce subțire străpunsese întunericul :

– Ce s-a întâmplat ? întrebă fetița lor trezindu-se și alungându-și somnul din ochi.

– Nu e nimic , îi șopti Charlotte , simțind că inima i se sfâșie. Totul e bine , dormi.

Edward se răsuci în pat. Visa la India.

În mintea lui totul era din nou real. Praful. Mirosul supărător al bălegarului de vacă. Era din nou în Delhi. Apoi , deodată , nu mai era vis. Se întâmplase în realitate. Amintirile pe care le respinsese de când se întorsese în Anglia năvăliră în cascadă şi un somn adânc îl lipsi de puterea de a li se împotrivi.

Se urmărea pe sine mergând printre dărâmăturile care fuseseră odată o tabără refuzând cu încăpăţânare să creadă că Charlotte pierise acolo. Fusese ţinut la distanţă de aceste locuri aproape o lună pentru a se reface de pe urma rănii , forţat să aştepte ca febra să scadă.

Încercase de două ori să scape din spitalul de campanie şi să plătească pe cineva să-l aducă înapoi la Delhi. Era disperat. Trebuia să vadă cu ochii lui. De fiecare dată fusese prins. Într-un final , pentru binele său , îl puseseră sub pază.

Citise întruna lista supravieţuitorilor , culcat în patul său din Jheed , rugându-se ca numele ei să fie pe ea. Dar nici chiar lipsa numelui Charlottei nu-l descurajase. Era plină de viaţă.

Prea plină de viaţă să fi murit aşa.

Acum , un colonel stătea lângă el printre ruine.

– Bine , există şi alte tinere fete care au supravieţuit ? Fete pe care nu aţi putut să le identificaţi ? întrebă disperat Edward.

– Mă tem că nu , căpitane.

Vocea colonelului răsună în mintea lui Edward iar el se foi sub pături.

– Poate cineva pe care nu l-aţi identificat corect? insistă el încăpăţânat.

– Uite căpitane Langston , înţeleg ce trebuie să simţi. Şi eu sunt proaspăt căsătorit , dar toţi au fost împărţiţi în supravieţuitori şi morţi. Îmi pare rău.

– Nu soţia mea ! se aprinse el furios. Nu aveţi nici un act ! Nu aveţi nici un cadavru ! Poate îmi puteţi spune cum să accept faptul că este moartă !

Chipul colonelului era acum deformat în amintirea lui Edward. Vocea lui venea la el printr-un tunel al timpului , lung şi întunecat.

– Rămâne foarte puţin dintr-un trup ars ,

căpitane. Eu însumi am văzut destule funeralii hinduse pentru a ști asta.

Edward se trase înapoi. Senzația pe care i-o provocaseră cuvintele era la fel de vie și de sfâșietoare ca atunci când acestea fuseseră rostite. Se privi pe sine - acum doar o imagine în mintea lui - căzând în cenușa care rămăsese din propriul său bungalow exact așa cum făcuse cu câteva momente înainte de a fi împușcat.

— Bine , dar asta nu este destul , colonele ! urlă el scormonind ca un nebun pentru o urmă de-a ei. Nu este destul deloc !

— Zău , căpitane , nu cred ...

Deodată ceva rece și ascuțit îi înțepă degetele. Apucă bucățica de argint și o ținu în lumina soarelui. Era brățara pe care i-o dăruise tatăl ei. Aceea pe care o purta tot timpul , în fiecare zi , de când o cunoscuse. "*Dumnezeule din ceruri , nu* ! "

Restul imaginilor erau fragmentate. Frânturi. Se repezise înapoi la peșteră peștera lor secretă - încă ținând brățara plină de cenușă ca și când ar fi fost o parte a soției sale. Păstrând

în inima sa ultima fărâmă de speranță că ar putea găsi aici vreun semn. Ceva care să-i spună că supraviețuise, în ciuda a ceea ce toată lumea dorea să-l facă să creadă.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce continua să caute, simțind din nou disperarea de a nu accepta nimic din ceea ce fusese forțat. Dar peștera nu-i oferi nici un răspuns. Nimic. Fusese jefuită de șacali. Păturile fuseseră luate. Borcanul de dulceață fusese spart și deasupra lui bâzâiau muștele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anne, ridicându-se într-un cot în pat, lângă el. Niciodată de când îl cunoștea - în toți acești ani nu-l văzuse pe Edward vărsând o lacrimă și totuși acum deodată, plângea, fără a se putea controla, în palme.

– Șșș, încercă ea blând să-l aline în întuneric. A fost doar un vis, dragul meu. S-a terminat ... A fost doar un vis.

Înțelegerea.

Chiar așa de dureroasă asta căutase

Charlotte întorcându-se în Tetbury. Acum , după aproape două săptămâni , începuse să înțeleagă că nu putea face nimîc pentru a-l aduce înapoi pe Edward pe care îl cunoscuse. Acel Edward murise în India , exact așa cum crezuse și el despre ea. Acest bărbat avea obligații. Obligații împotriva cărora nu ar fi putut să se situeze , indiferent de cât de mult îl mai iubea. Și încă îl mai iubea din tot sufletul.

Avea să stea până când se va naște copilul. Era o obligație pe care și-o asumase și pe care o va onora. După aceea îi va trimite pe Jawahar și pe Hugh Edward în Kent , acolo unde tatăl ei ținuse totdeauna o casă. Apoi , ea va pleca să locuiască cu ei acolo și va fi tristă un timp. Își va permite măcar atât. Dar ceea ce căutase ea rămânând aici , era înțelegerea.

Acum , amintirea a ceea ce împărțiseră ea și Edward - în India - va fi destul. Trebuia să fie.

Charlotte stătea singură , cu mâinile micuțe lipite de trup , pe marginea patului. Era lună plină și strălucea prin ferestrele ei aruncând o fâșie de lumină argintie de-a lungul camerei sale

spartane. Oftă şi privi la geanta plină cu ultimele sale câteva lucruşoare. Era o geantă dintr-un material gros brodat oferit ca dar de despărţire de doctorul Greystone , bărbatul care o convinsese că putea locui la spitalul St. Mary din Calcutta.

Era un bărbat în vârstă , amabil care înţelesese că plecase din Delhi fără nimic. Îi spusese că ar dori să ia ceva cu ea pentru a-şi începe o viaţă nouă în Anglia. Surorile îi dăduseră o perie de păr cu mânerul de argint , un set de piepteni , o cămaşă de noapte din bumbac cu dantelă şi o pereche nouă de mănuşi. Şalul ţricotat de doamna Pemberton pentru ea fusese pus înăuntru ca un dar de cel mai mare preţ. Avea să fie totdeauna o amintire a faptului că făcuse o alegere. Supravieţuise. Apoi plânseră toţi , tot personalul de la St. Mary plânsese în acea ultimă după-amiază urându-i noroc şoptindu-i că era cea mai romantică poveste pe care o auziseră vreodată.

Charlotte închise ochii , dorind să oprească imaginile care-i alergau prin faţa ochilor. Chiar

şi acum , totul era atât de viu. Putea *să vadă* India. *S-o audă. S-o miroasă. " Atât de multe amintiri ... Mă rog ca într-o bună zi , aceste amintiri să mă aline* ". Deschise încet geanta şi căută în ea. Inelul de logodnă stătea la fund de tot , sub cămaşa de noapte, sub şal şi fotografia cu Hugh Edward şi Jawahar. Nu mai scosese inelul din acea primă după-amiază când îl aruncase atât de în grabă înăuntru pentru ca Edward să nu îl vadă.

Acea bijuterie micuţă fu acum o alinare pentru ea când şi-l strecură la loc pe inelar şi îl privi în lumina lunii. Simţi lacrimile înţepându-i ochii când scoase fotografia făcută în Grădina Botanică. În timp ce o privea , emoţiile ei pendulau între amintirile fericite dulci-amare şi dor ; în acel moment , erau din nou împreună.

Lacrimile căzură pe fotografia pe care o ascunse repede la fundul genţii. Anne va naşte curând cel de-al doilea copil. Charlotte simţi o ciudată uşurare la acest gând. Îl implorase pe Dumnezeu să-i dea putere pentru a veni aici iar El o binecuvântase cu ceea ce Îi ceruse. Dar

acum era obosită şi dorul pentru băieţii ei era aproape de nesuportat. Confortul şi siguranţa pe care ei i le puteau oferi era tot ceea ce îi rămăsese pe lume.

Charlotte îşi şterse lacrimile din ochi şi îşi privi din nou inelul. Îşi aminti ziua când Edward i-l pusese pe deget. Aparţinuse mamei sale , aşa îi spusese el. Şi apoi îi ceruse să-şi petreacă restul vieţii împreună.

Fusese dragostea vieţii ei. Pentru Charlotte nu avea să mai existe alta. Îl iubise din toată inima ei şi cu tot trupul. Îi dăruise fiecare părticică din ea şi nu mai rămăsese nimic pentru un alt bărbat. Şi el o iubise cu aceeaşi dragoste mistuitoare. Nu conta ce se întâmplase apoi , ea avea să creadă totdeauna că aşa a fost. Amintirea acelei scurte perioade de fericire o va susţine. " *Oh , Edward ... să fii fericit cu Anne a ta... Te rog , încearcă să fii fericit* !" şopti ea culcându-se în pat , zguduită de lacrimi.

Capitolul 19

DIMINEAȚA URMĂTOARE , O PLOAIE neașteptată de vară se năpusti din cerul ca oțelul. Scutură casa și zăngăni ferestrele aproape o oră , înainte să se potolească.

Sus , Charlotte o îmbăie și o îmbrăcă pe micuța Charlotte , în timp ce Edward și Anne stăteau de vorbă singuri la masa din bucătărie. Vorbeau în șoaptă și , de această dată Charlotte nu mai încercă deloc să asculte la ceea ce își spuneau. Nu ar fi putut suporta. " *Doar câteva zile* " , își spuse. Mai erau câteva zile până la nașterea copilului. Apoi putea părăsi acest loc fără să mai privească vreodată înapoi.

Odată ce Edward plecă , o aduse pe Charlotte

jos, în bucătărie pentru micul dejun. Anne deschisese uşa din spate şi un miros proaspăt de iarbă udă şi flori umplu casa de un parfum greu.

– Nu e oare minunat ? zâmbi Anne , chipul strălucindu-i de mulţumire.

– Să înţeleg că lucrurile s-au îmbunătăţit între tine şi domnul Langston ? întrebă Charlotte în timp ce punea puţin porridge într-un castron, îl acoperi cu lapte şi-l dădu copilei , împreună cu o linguriţă.

– Acest copil pe care-l port a fost ca o povară pentru noi , mărturisi pe neaşteptate Anna. Dar se va termina totul în curând.

Charlotte se aşeză lângă ea.

– Mă bucur pentru tine , Anne , spuse ea sincer. Chiar dacă nu vă cunosc decât de puţin timp , am văzut destul pentru a şti că tu şi copii tăi meritaţi să fiţi fericiţi.

– Mulţumesc , Katherine. Privi în grădină , la trandafiri. Îmi place foarte mult după o ploaie de vară. Totul este atât de proaspăt. Atât de viu. Totdeauna pare un nou început , nu crezi ?

– Da.

– Ştii ce mi-ar place ? Mi-ar place o plimbare înainte ca soarele să apară din nou şi să usuce toată această prospeţime.

– Crezi că ar fi înţelept ?

– Cred că ar fi cel mai bun medicament pentru mine. Am stat închisă în casă de săptămâni de zile Oh , Katherine , te rog. Spune că vii cu mine şi cu Charlotte. Nu mergem prea departe. Doar până în oraş şi înapoi.

– Poate aî dreptate , cedă ea cu un zâmbet ezitant. Puţin aer proaspăt ne-ar face bine tuturor.

– Asta am vrut să aud !

Cele două femei plecară împreună cu micuţa Charlotte între ele , mergând în jos pe aleea către Long Street. Cântecele păsărilor se auzeau în triluri din tufişurile ce mărgineau drumul şi curcubeul traversa cerul. Câţiva oameni începuseră să iasă din case şi pisica albă a doamnei Bingham le însoţi până aproape de centrul oraşului.

– N-ai reuşit să-mi spui prea multe despre Londra , aseară , începu Anne în timp ce se

plimbau, cu Charlotte ţopăind în faţa lor.

– Mă tem că nu sunt prea multe de spus. Este oraş mare şi foarte agitat, ca multe altele.

Ochii căprui ai Annei erau larg deschişi când o privi pe Charlotte.

– Ai fost şi în alte oraşe ca Londra ?

– Oh, nu, eu nu, minţi ea, în timp ce imagini ale oraşelor Delhi, Calcutta, Cairo îi treceau prin minte. Tatăl meu a călătorit destul şi mi-a povestit că toate oraşele mari sunt la fel. Înfăţişarea clădirilor poate fi alta, dar, în esenţă, oraşele sunt la fel. Sunt locuri uriaşe unde oricine se simte totdeauna pierdut.

– Totuşi, mi-ar place să văd Londra într-o zi.

– Mi-e teamă că ai avea nevoie de mulţi bani pentru a vedea Londra pe care ţi-o imaginezi. În acest oraş există şi foarte multă sărăcie.

– Atunci, cred că n-o să-l văd niciodată. Dar, ceea ce este mai important pentru mine este aici, în Tetbury, spuse Anne. Un soţ şi copii, mai ales că Edward ne-a adus o viaţă bună.

Vocea Charlottei coborî.

– Cred că eşti foarte norocoasă.

Anne o privi din nou , amintindu-şi că doamna Katherine Blackstone era văduvă , nevoită să-şi găsească singură o casă , să ia viaţa de la capăt la ţară.

– Oh , îmi pare rău. Am fost foarte nepoliticoasă.

– Nu-i nimic , pe cuvânt. M-am obişnuit cu starea lucrurilor , spuse ea , chiar crezând în ceea ce spune.

Ajunseseră aproape de " Cock'n'Feathers când, dintr-o dată , Anne se încovoie în mijlocul străzii , ţinându-se de pântece. Charlotte o apucă numaidecât de braţ:

– Ce s-a întâmplat ?

– Nu sunt sigură ... Cred că este copilul.

– Ştiam eu că nu trebuia să merg atât de departe.

– Nu e vina ta , Katherine. Pe cuvânt. Poate dacă aş sta jos un moment ...

– Mama ! strigă Carlotte alergând înapoi la ea.

– E-n regulă , draga mea. Du-te şi bate la

ușa doamnei Evans și vezi dacă ne lasă să intrăm.

O clipă mai târziu , Margaret Evans , femeia voinică , cu obraji rotunzi care avea băcănia , ieși în fugă din casă , în stradă.

– Sfinte Dumnezeule Anne ! Ce s-a întâmplat ?

– Cred că este copilul. Am putea intra ?

– Bineînțeles !

Cele două femei o ajutară pe Anne Langston să intre în salonul casei , iar ea se prăbuși pe o sofa de un galben-pai.

– Ce pot să-ți aduc ? întrebă Margaret , cu ochii strălucind de o îngrijorare sinceră.

– Poate doar un pahar cu apă.

Micuța Charlotte plângea așa încât Margaret o luă în bucătărie , promițându-i o prăjitură.

– Mi-e teamă Katherine șopti Anne imediat ce fură singure transpirația fiindu-i repede absorbită de pudra albă.

Charlotte o luă în mâna tremurătoare și încercă să zâmbească.

– Nu este nimic de care să te temi. Vei aduce un copil pe lume. Ai mai făcut asta o dată.

– Dar nu sunt destul de puternică pe cât ar trebui să fiu.

– Eşti , îi scutură ea mâna. Îţi promit.

Un alt val de durere o scutură , iar Anne se aplecă din nou , exact când Margaret se întoarse din bucătărie cu un pahar cu apă.

– Oh , Sfinte Doamne din Ceruri! Poate că ar trebui să mergi să-l aduci pe domnul Langston.

– Nu ! se răsti Charlotte. Să mai aşteptăm câteva minute şi vom vedea. Poate e doar o alarmă falsă. Se mai întâmplă câteodată când se apropie timpul.

Dar nu era o alarmă falsă. Contracţiile erau regulate şi atât de intense , încât Anne nu putu fi mutată din loc. Mărturisi că acestea începuseră de dimineaţă dar nu fuseseră atât de dureroase. Acum era prea târziu ca s-o mai mişte. Anne avea să nască aici , în casa lui Margaret. Nu mai era altă posibilitate.

– Cred că acum ar trebui să trimitem după cineva , spuse Margaret palidă de

teamă. Cel puţin după doctor.

Era în plină zi, iar Charlotte plecase fără pălărie şi ochelari crezând că va fi o plimbare scurtă. Era prea riscant pentru ea să meargă până la „Cock'n'Feathers" după Edward.

– Poate că aţi putea merge dumneavoastră, doamnă Evans, sugeră Charlotte, încercând să îşi mascheze disperarea din gals.

– Eu ? pufni indignată Margaret. Tu eşti cea care lucrezi pentru Langstoni !

– Te rog, Margaret ! murmură Anne. Fă aşa cum te-a rugat Katherine ... Şi spune-i lui Edward să aducă doctorul. Se pare că este ceva în neregulă cu copilul.

Bătrâna doamnă Evans îşi muşcă buza într-un gest de dezaprobare.

– Oh, foarte bine, atunci. O să duc şi copila la Louisa, la magazin. Nu e bine să stea aici într-un astfel de moment.

Charlotte îngenunche lângă sofa, încercând s-o aline pe Anne odată ce rămăseseră singure.

– Dacă pierd copilul, Katherine ?

– N-o să-l pierzi, îi răspunse ea blând

mângâind cu delicatețe fruntea strălucitoare de sudoare a Annei.

– Edward își dorește cu disperare un fiu. Charlotte își aruncă o privire prin casă, înghesuită, ca și a Annei cu picturi în ulei înrămate, cu mobilă închisă la culoare, greoaie. Încercă să-și oprească valul de invidie. Cât de trist - nu se putu abține să nu se gândească - cât de trist că Edward nu va ști niciodată că avea deja un fiu atât de frumos , de puternic - fiul pe care și-l dorea - în India.

– Respiră adânc , Anne. Nu trebuie să te sperii , se forță Charlotte să spună.

– Vei sta lângă mine ? Te rog. Katherine.

– N-o să te părăsesc. Promit. Până la sosirea domnului Langston.

" Cock'n'Feathers " era destul de aproape , așa încât Margaret veni la Edward în câteva minute. Anne strânse cu putere mâna Charlottei în timp ce o nouă contracție îi sfâșie trupul. O zgudui exact în clipa în care ușa din față se deschise și Margaret Edward și doctorul Trumball se năpustiră înăuntru , toți respirând

anevoie din pricina grabei.

La vederea lui Edward Charlotte se împotrivi imboldului de a fugi din cameră fiindcă un asemenea gest ar fi atras mai multă suspiciune asupra ei decât dacă rămânea , ca toţi ceilalţi , cu atenţia concentrată asupra Annei. Îşi va ţine capul aplecat ferindu-se din calea lor. Poate că va fi destul , ţinând cont de agitaţia care se crease.

— Te simţi bine ? întrebă Edward repezindu-se la canapea şi luând mâna Annei din cea a Charlottei.

— E doar copilul. Cred că mi-a venit timpul , Edward. Dar este prea devreme pentru aşa dureri.

Doctorul , un bărbat în vârstă cu barbă şi mustaţă ca de zăpadă şi o coamnă de păr , se apropie.

— Să te consult chiar acum.

Edward păşi în spatele Charlottei şi al lui Margaret trecându-şi nervos mâna prin părul negru. Expresia sa era gravă când privi spre Anne şi asta se întâmpla pentru prima dată de la

sosirea lui în Tetbury. Probabil că nu era dragostea pe care o cunoscuseră amândoi în Delhi, dar Charlotte putu vedea că, în felul lui, Edward începuse să țină la soția lui.

Durerea pe care i-o prilejui acest gând nu mai era la fel de sfâșietoare ca atunci când sosise aici. Trăind în mijlocul lor , privindu-i pe amândoi , se obișnuise cu ideea că Edward încerca să-și continue viața. Trecuse de ceea ce li se întâmplase în India în cel mai bun mod cu putință.

Charlotte se convinse de acest lucru când Edward îngenunchiase din nou lângă Anne și îi luă mâna după ce doctorul își termină consultația. " *Este normal ca el să se poarte cu ea astfel. Este soția lui* ", își spuse Charlotte pe când se strecură afară din cameră. " *În amintirea mea îl voi iubi pentru totdeauna, dar Anne are nevoie de el acum* ".

– Mama se va face bine ?

Charlotte o ținea în brațe pe fetița care-i purta numele , după ce o luase de la Louisa

Honeycutt. Chipul ei micuţ în formă de inimă era trist şi brăzdat de lacrimi dar ochii ei albaştri erau larg deschişi şi întrebători. Era hotărâtă să afle adevărul.

– Mama ta va fi foarte bine o asigură Charlotte.

– Are un copil ?

– Nu. Dar va avea în curând. Sunt sigură de asta.

– Vreau ca tata să vină acasă , se smiorcăi ea, iar cuvintele îi provocară un val nou de lacrimi.

Charlotte simţi un impuls de tandreţe şi strânse la piept copilul ce plângea.

– Totul va fi bine , şopti ea blând , mângâind părul neted , fin al fetiţei. Totul se va termina curând.

După încă un pahar cu lapte şi după ce Charlotte îşi epuizase repertoriul de poveşti micuţa fiică a lui Edward adormi în sfârşit în braţele ei. Stăteau împreună într-un fotoliu din salon , doar cu lampa de la uşă aprinsă pentru Edward. Charlotte privi pe fereastră la cerul strălucind de la luna plină , de argint. Dar totul în

jur era întunecat. În casele de peste drum nu se zărea nici o lumânare. Se uită la ceas. Nici nu-şi dăduse seama când se făcuse atât de târziu. Trecuse de miezul nopţii. Începu să rostească o rugăciune pentru copilul nenăscut încă , al Annei, tocmai când auzi deschizându-se uşa din faţă. Edward stătea încovoiat în cadrul uşii şi , chiar în întuneric , putu vedea că era epuizat.

– A născut încă o fată , şopti spre Katherine Blackstone , femeia care îi ţinea copila în braţe.

– Anne se sinte bine ?

Edward intră şi închise uşa.

– Au fost complicaţii. A sângerat tare. Doctorul Trumball spune că nu poate fi mutată de acolo. Trebuie să stea acolo unde e , încă vreo câteva zile.

Edward se apropie de Charlotte , iar trupul ei deveni rigid. Îşi coborî ochii din instinct. Nici unul dintre ei nu mai pomenise ceea ce se întâmplase pe Long Street. Dar de atunci , se stabilise între ei un fel de tăcere conspirativă. Familiaritatea devenise ceva obişnuit dintr-o dată atât de adevărată şi

puternică, asemeni unei ispitiri a diavolului.

– A fost foarte amabil din partea ta să stai cu fetița mea.

– E un copil încântător, domnule Langston.

– O duc în patul ei, ca să te poți odihni, doamnă Blackstone. Nu va mai fi nevoie de dumneata în seara asta.

Dar, când se apecă să o ia pe fată din brațele ei, Edward prinse o imagine a chipului Charlottei în lumina lunii și, încă o dată, i se păru că o recunoaște. Era aceeași senzație pe care o mai simțise o dată, un fel de familiaritate, ca și cum ar fi trebuit s-o cunoască de undeva pe această femeie.

Edward se ridică încet și, când făcu asta Charlotte se retrase în umbră. Așa cum stătea acolo, cu fiica lui în brațe, dorea să o întrebe, dar nu se putea aduna să rostească cuvintele. Până acum nu-și îngăduise să vadă acest lucru. Amintirea ei îi provoca prea multă durere. Dar forma chipului ei, felul cum își mișca gâtul lung, grațios, chiar și ochii verzi, obsedanți... Da da, ochii mai mult decât toate celelalte. Împietri.

Alungase acest gând de nenumărate ori până acum , de când venise la ei. Dar nu şi în această seară. În această seară îşi dădu seama în sfârşit de cine îi aminteşte. Respiră anevoie. Sfinte Dumnezeule din Ceruri

Seamănă cu Charlotte.

Capitolul 20

EDWARD STĂTEA SINGUR PE PODEA, la mansardă , învăluit de amintiri. Amintiri din India. Amintirea a ceea ce simţise cu şi pentru prima sa soţie cu atâta timp în urmă. O singură lumânare ardea lângă o sticlă de whiskey aproape goală.- Pe genunchi ţinea o casetă micuţă din lemn de camfor. Edward o privi lung un timp , fără să o deschidă. Nu o mai scosese din dimineaţa căsătoriei sale cu Anne. Înăuntru se afla tot ceea ce mai rămăsese din dragostea lui ; tot ceea ce-i mai rămăsese de la Charlotte.

Pentru un timp îndelungat şovăi între lacrimi şi tristeţea copleşitoare cu care se obişnuise. Dar durerea sfâşietoare faţă de ceea

ce i se întâmplase dispăruse acum. Ea fusese luată de lângă el. Edward ajunsese să accepte acest lucru. Îşi refăcuse viaţa. Dar nu va exista niciodată cineva care s-o înlocuiască în inima sa. Niciodată.

După un doliu lung şi dureros şi ani de singurătate , îşi adusese în pat o prietenă din copilărie. Anne îl dorise toată viaţa , aşa spunea ea.

Înţelesese să India îl schimbase , dar ea s-ar fi mulţumit şi cu ceea ce el simţea că-i poate oferi. Pledase convingător , învingându-i rezistenţa şi astfel , într-un final , îşi stinsese durerea cu trupul ei. Dar , nu era Charlotte. Ştia asta. De fiecare dată când o atingea pe Anne , el simţea trupul *ei*. Părul *ei* lung , mătăsos , se încurca în degetele lui şi îl făcea să uite. Dar uitarea era totdeauna una temporară.

Nu-i spusese niciodată Annei că fusese însurat în India. Nu povestise asta nimănui , niciodată , de când se întoarsese în Anglia. Încercase să ascundă amintirile , împreună cu cele câteva suveniruri de la Charlotte , să le încuie în cutia

din lemn de camfor. Când imaginea ei îi apăru din nou în fața ochilor , începu să bea pentru a o alunga. Și când era prea puternică pentru a o putea îndrepta , se lăsa îmbrățișat de brațele dornice ale Annei.

Edward pipăi cutia și sorbi din nou din sticla de whiskey. În sfârșit , avu puterea de a deschide lacătul și de a privi eșarfa verde pe care o cumpărase cu ajutorul ei din Chadnee Chouk. Era cea pe care Charlotte i-o dăduse pentru a-i purta noroc. În dimineața când plecase la Ambala. Sub ea se aflau câteva pietre șlefuite primite în dar de la Jawahar pentru că îi salvase viața.

Asta era tot , tot ce rămăsese dintr-o femeie pe care o prețuise ca pe cealaltă jumătate a sa. Scoase eșarfa și o duse la buze. Atât de moale. Delicată , ca pielea ei. Pe podeaua de sub el , flacăra lumânării tremură ușa mansardei deschizându-se pe neașteptate.

– Vă simțiți bine , domnule Langston ?

Edward își ridică privirile. Era Katherine Blackstone. Se sprijinea de ușă , îmbrăcată în

cămaşa ei de noapte pe sub care i se putea zări foarte bine forma trupului. Pentru prima dată de când se cunoscuseră , părul de un castaniu prăfuit îi înfăşura umerii , ascunzându-i chipul. Dar nu şi ochii.

Îl urmărise până aici , sus , în locul său secret, pregătindu-se să-l tortureze cu asemănarea ei cu Charlotte. Poate mâine va găsi puterea să se poarte frumos. Dar în această seară nu putea. Slăbiciunea sa scăpase din nou frâiele amintirilor.

– Te rog , pleacă , mormăi el , sorbind până la fund conţinutul sticlei.

Eşarfa căzu pe podea. Charlotte o zări şi îşi apăsă degetele pe gură pentru a nu scăpa vreun sunet. Eşarfa ei ! O păstrase după atâta timp ! Era aici singur , chiar în acest moment , gândindu-se la ea , ducându-i dorul , tocmai când Anne îi dăruise un alt copil ! Noianul de sentimente şi emoţii sugrumă şi ultimul strop de raţiune pe care îl mai avea. Intră înăuntru , iar umbrele o ajutară să se ascundă.

– Vă rog , doamnă Blackstone. Vreau să fiu

singur , mormăi Edward , iar Charlotte simţi durerea din vocea lui ca şi cum ar fi fost a ei.

– Eram îngrijorată , şopti ea , aşezându-se lângă el pe podeaua rece.

Era la cea mai mică distanţă de el pe care şi-o îngăduise de când venise aici. Mansarda micuţă era mucegăită şi plină cu amintiri din trecut. Se aflau acolo două cufere cu legături de piele , câteva cutii de pălării prăfuite şi un căluţ de lemn stricat.

– Nu are nici un rost , murmură el , privind în gol cutia din lemn de camfor. Încerc să uit ... Am făcut totul pentru a uita ... Cu toate acestea , ea rămâne ...

– Cine rămâne ? se forţă ea să rostească cuvintele şoptite , cunoscând deja răspunsul.

– Charlotte

– Fiica dumitale ?

– Nu , Katherine. Charlotte a fost soţia mea.

Ţinu eşarfa lângă inimă şi îşi închise ochii. Charlotte putu să vadă durerea devastatoare pe

chipul lui. Însemna că amintirea ei era încă dureroasă pentru el. Această clipă , gândi ea , o va susține pentru totdeauna. Urmă un impuls , la fel de vechi ca dragostea pe care o împărtiseră. Din adâncul ființei ei. Ceva ce o forță să-și pună mâna pe ale sale.

– Îmi pare rău.

– N-am povestit nimănui despre ea , spuse el, privind spre o fereastră mică și rotundă. Începuse să plouă din nou iar picăturile de apă curgeau pe sticlă într-un ritm hipnotic.

– Vrei... să-mi povestești despre ea ?

Ridică una dintre pietre și eșarfa și le ținu strâns câtva timp. Mintea îi era amețită de whiskey și oboseală. Charlotte știu că văzuse asemănarea , dar încă nu făcuse legătura. Va mai fi în siguranță aici doar pentru puțin timp.

– Charlotte era totul pentru mine. Ea era viața mea...

Scăpă piatra în cutie , iar eșarfa o urmă.

– Și asta este tot ce mi-a rămas de la ea. Tot.

Lumânarea se scălda în ceara topită.

– Dar ţi-au rămas amintirile.

Îi scutură mâna şi Edward se uită din nou în jurul lui , incapabil să-i privească chipul.

– Amintirea Charlottei mă tortureză în fiecare zi a vieţii mele.

Lumânarea tremură , apoi se stinse iar ei rămaseră în întuneric. Ploua şi mai tare acum şi ploaia bătea în acoperişul de deasupra lor cu atâta putere încât acoperi orice zgomot din jurul lor. Era ca şi cum timpul se oprise în loc , gândi Charlotte şi nu mai exista nimic altceva. Nimic şi nimeni în afară de Edward. O atinse repede. Îi cuprinse faţa în mâini.

– Arăţi exact ca ea , spuse el apropiindu-se când un fulger lumină cerul nopţii. Aceeaşi piele fină... Silueta ta este la fel de delicată ca a ei... iar ochii tăi sunt exact ca ai ei.

Acum erau foarte aproape unul de altul , iar inima Charlottei bătea ca o tobă. Ştia că băuse. Era vulnerabil. Soţul altei femei. Dar dorea ca el s-o atingă. Nu se mai putea gândi la altceva decât la asta.

– Oh , Charlotte ... mi-e atât de dor de tine...

şopti el cu o clipă înainte de a-şi apropia buzele de ale ei.

Sărutând-o , sunetul cuvintelor pe care le rostise o cutremură până când realiză că băutura îl ameţise. El vorbeşte unei amintiri , nu ei. Propriile ei gânduri se învolburară la ideea implicaţiei a ceea ce se întâmpla atât de repede între ei. Putea fi Charlotte. Aici , acum , cu el , putea petrece o noapte deosebită sigură că el o lua drept altcineva. Dumnezeu îi dăduse această ultimă noapte ; le-o dăruia.

Trăia un vis. Mansarda era întunecoasă şi rece , ploaia bătea pe acoperişul greu dar braţele lui Edward se aflau în jurul ei sprijinind-o în timp ce o culca încet cu spatele pe podea. O săruta cu disperarea care-i sfâşia inima, iar ea îi întoarse sărutările cu aceeaşi pasiune. " *Nu este bine ceea ce fac. Ştiu că acum aparţine altcuiva* îi şoptea conştiinţa în timp ce sărutările lui deveneu din ce în ce mai sălbatice şi flămânde. Dar inima îi spunea că această noapte dintre ei era un dar , un dar pe care nu-l putea refuza.

Buzele lui trasau linii de foc de-a lungul gâtului ei zvelt , iar spatele i se arcui în timp ce braţele lui o cuprindeau. Copleşit de dorinţă , îi striga numele. Numele Charlottei. Cedând îmbrăţişării eî gustului dulce , familiar al buzelor ei , plânse , tânjind după o femeie pe care încă o credea moartă. Charlotte plânse cu el, ştiind că după această noapte , nu vor mai fi niciodată împreună. Dar acum se lipi de Edward cu fiecare parte a trupului său , împletindu-şi picioarele cu ale lui , înfigându-şi degetele în părul des negru, cu gura deschisă şi fierbinte.

Edward rupse nasturii cămăşii sale încercând să se elibereze de haine , iar " boabele " mărunte de sticlă se răspândiră în jurul lor. O dorea cu disperare şi în dorinţa lui sălbatică uitase să mai fie blând. Dar asta nu mai conta pentru Charlotte. Acum era al ei. Aici. Pentru puţin timp.

Se mişcă din nou spre ea , îmbrăcat doar în pantaloni , iar Charlotte îi simţi dorinţa prin materialul de bumbac. Edward îşi lăsă degetele

să rătăcească pe sânii ei. Chiar acoperiți cu cămașa de noapte , semănau cu ai Charlottei. Plini și tari. La fel cu ai ei. Își scoase pantalonii aruncându-i pe podeaua mansardei , gândindu-se acum doar la eliberare. Scurta împăcare oferită de trupul acestei străine. Îi ridică cămașa de noapte și îi depărtă picioarele , cu gândirea întunecată de dorință. Dar , la lumina unui alt fulger ce lumină Cerul nopții , chipul Charlottei îl privea. Aceeași dragoste. Încredere. Același devotament ca în Delhi.

Apoi , așa cum se întâmpla totdeauna când se gândea la Charlotte imaginile și mirosurile Indiei reveniră inundându-i simțurile bombardându-l asemenea focurilor de armă și nu putu să intre în ea. Se prăbuși pe trupul cald , plin de dorință al " Katherinei " și după o clipă se întoarse pe spate. Gâfâia și era scăldat în sudoare.

– Îmi pare rău ... Eu ....

Dar înainte ca el să fi putut rosti cuvintele , Charlotte le opri cu un sărut. Era dulce o atingere a buzelor ei pe ale lui. Apoi se întinse

lângă el , cu capul pe pieptul gol şi îl linişti încetul cu încetul.

Încă mai ploua.

Cerul dimineţii revărsa asupra lui potopul însoţit de rafale de vânt. Bătea în geamuri cu sălbăticia unor lovituri de tun. Charlotte găti ouă jumări cu şuncă şi pâine pentru fetiţa Annei care se juca la masă. Şi îl aşteptă apoi în linişte pe Edward , ştiind că în dimineaţa aceasta nu mai avea cum să-l ocolească.

Purta ochelarii cenuşii care o ajutaseră să-şi păstreze secretul aproape trei săptămâni , ţinându-şi capul plecat , ferit de lumina palidă a dimineţii. Nu regreta nimic din ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută , poate că nu putuse alunga demonii ce-l chinuiau pe Edward mai mult timp decât cele câteva momente scurte, neîmplinite pe care le împărţiseră. Fusese o alinare pentru ea să ştie că , în cele mai disperate ore din viaţa lui , amintirea ei însemna mai mult pentru el decât dragostea

fizică cu Katherine Blackstone.

Podelele scârțiau deasupra ei și ea știu că Edward va coborî. Inima îi bătea nebunește în piept. Repetase cuvintele toată dimineața și totuși ce mai putea spune după cele ce se întâmplaseră ? Ce i-ar fi putut spune el , crezând încă că aproape își înșelase soția cu o străină ?

Cel care cobora încet scările din spate și intră în bucătărie era un bărbat obosit , tras la față. Edward își sărută fetița pe creștetul capului și apoi se lăsă cu greutate într-un scaun , la masă. Charlotte puse în fața lui o ceașcă cu cafea și se întoarse repede cu fața la sobă.

– Mama vine acasă azi ? își întrebă fetița tatăl.

Charlotte îl putu auzi inspirând greu stânjenit , înainte de a răspunde.

– Mama este foarte obosită , draga mea. Va mai sta la Margaret acasă încă vreo câteva zile. Dar noi doi vom merge să o vedem , imediat ce poate să ne primească.

– Dar bebelușul ? Putem să-l aducem cu noi acasă ?

Edward era plin de răbdare cu fiica lui vocea fiindu-i acum blândă şi joasă.

– Bebeluşul trebuie să stea cu mama , ca să poată fi hrănit de ea. Dar vor veni acasă înainte ca tu să-ţi dai seama c-a trecut timpul.

Ouăle erau gata. Fuseseră gata de câtva timp şi se uscau acum în tigaie. Dar Charlottei îi fusese teamă să se întoarcă. Nu-l putea înfrunta pe Edward la lumina zilei. Chiar protejată de ochelari , riscul era acum prea mare. Ştiind că el băgase de seamă o asemănare între " Katherine Blackstone " şi soţia lui decedată.

Îşi ţinu respiraţia şi când îl auzi împingându-şi scaunul înapoi. Charlotte continuă să întoarcă ouăle în tigaie de pe o parte pe alta cu nervozitate , cu capul aplecat , în timp ce-l auzi postându-se în spatele ei.

– Trebuie să stăm de vorbă , şopti el.

– Nu cred că ar fi o idee foarte bună răspunse ea blând , înainte de a se îndepărta de el , apropiindu-se de masă. Mai vrei nişte lapte ?

Fetiţa îşi ridică ceaşca , iar Charlotte i-o

umplu dintr-un ulcior de pe masă. Edward se întoarse sprijinindu-se de bufet , cu capul zvâcnind de durere. Îşi amintea frânturi din noaptea precedentă. Naşterea fiicei sale. Epuizarea. Tristeţea profundă că nu avusese niciodată timpul să aibă un copil cu Charlotte. Îşi amintea că fusese în mansardă , o ţinuse în braţe pe Katherine Blackstone , sărutând-o cu pasiune aproape făcând dragoste cu ea. Dar lumina dimineţii îi adusèse judecata înapoi. Profitase de această străină din mijlocul lor şi asta nu fusese bine.

– Eu cred că ar trebui să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută , spuse el în timp ce fiica lui îşi sorbea laptele.

Vocea lui Edward era mai mult şoptită , dar ştia că ea îl auzise. Totuşi , nu se întoarse spre el. Putea să observe că mută nervoasă vasele pe masă , încercând să-l evite. Edward nu dorea să mai insiste. Nu dorea să înrăutăţească şi mai tare lucrurile. Crezuse însă că era de cuviinţă să discute ce se întâmplase şi totuşi , ce scuză i-ar

fi putut oferi dacă ar fi dorit să-l asculte ? Ar fi putut să-i spună vreodată că semăna atât de mult cu soția sa care murise încât pentru o clipă fusese atât de disperat încât să vrea să o reînvie ?

Edward își trecu o mână peste față și o privi o clipă pe Katherine Blackstone îngrijindu-i fiica. În lumina zilei , nu semăna deloc cu Charlotte. Părul ei era altfel - nu era coama bogată , aurie pe care și-o amintea iar nasul era complet diferit. Trăsăturile chipului străinei nu erau nici pe departe atât de rafinate și , în plus , purta totdeauna ochelarii aceia îngrozitori. Dar la adăpostul nopții - în disperarea sa, Dumnezeu să-l ierte - aproape că îi făcuse destul.

Deodată Charlotte auzi ușa din spate scârțâind și apoi trântindu-se. Când se întoarse Edward plecase. Pentru o clipă își închise ochii și se așeză pe un scaun de bucătărie.

– Doar câteva ore , șopti ea încet.

" *Oh, Edward*, gândi ea. *Este mult mai bine așa*".

Capitolul 21

MIROSUL DE FUM UMPLUSE CĂSUŢA modestă a margaretei evans când butucul trosni în cămin. Încă mai ploua. Se oprise doar puţin din ziua când Charlotte pusese piciorul pe pământ englez. La ce distanţă enormă se afla de India gândi ea încercând să-şi încălzească mâinile ţinându-le aproape de foc. Cu puţin noroc , azi va fi ultima ei zi în Tetbury.

– Poţi să intri acum , spuse Margaret ieşind din dormitorul unde foarte târziu noaptea trecută , Anne dăduse naştere celei de-a doua fiice a lui Edward.

– Cum se simte ?

– Slăbită. Doctorul spune că nu-şi recapătă

forţele aşa cum ar trebui , deci nu trebuie s-o oboseşti. Va fi cel mai bine dacă ai sta doar câteva minute.

Charlotte păşi încet în dormitorul micuţ de la primul etaj , simţind dintr-o dată un straniu sentiment de vinovăţie. Cum va putea s-o privească în faţă ? Anne fusese cumsecade cu ea de când pusese pentru prima dată piciorul în orăşelul din Cotswold. Bunătatea ei îi schimbase sentimentele şi chiar propriile păreri despre ce era bine , drept şi cinstit. Nu mai credea că ar avea vreun drept asupra lui Edward , fapt care o făcu-se să străbată aproape jumătate din globul pământesc. Cu cine era ea căsătorită acum ? Pe cine ar fi ales el dacă ar fi fost forţat să hotărască ?

Toate aceste gânduri îi treceau prin minte în clipele cât stătea înaintea patului greoi.

– Cum se simte micuţa mea cea dragă ? întrebă şoptind Anne. Cred că a fost atât de înspăimântată după starea în care m-a văzut ieri !

– Este foarte bine. Domnul Langston i-a

explicat că veţi veni acasă curând şi cred că a fost mulţumită să ştie asta.

O privi pe Anne oftând de uşurare. Charlotte stătea pe marginea scaunului de lângă pat. Într-un leagăn , între ele copilaşul dormea liniştit , înfăşat în scutece albe.

– O vom boteza Abigail.

– Este un nume fermecător.

– Ştii ... nu m-aş fi putut descurca fără tine în aceste ultime săptămâni , Katherine. Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta.

Charlotte privi pe fereastră , la ploaia care bătea în geam , stânjenită acum de asemănarea cu soţia lui Edward.

– Mi-a făcut plăcere.

– Ştiu că eşti o femeie superioară mie şi atâta timp cât nu sunt sigură de ce te afli în Tetbury îţi rămân datoare cu o mie de mulţumiri pentru că ai rămas.

Charlotte se foi pe scaun.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Ba da.

Încercă să schimbe subiectul.

– Când a spus doctorul că te poți întoarce acasă ?

– Mi-e teamă că nu înainte de sfârșitul săptămânii. Știu că cer prea mult , dar , din această cauză mă întreb dacă n-ai putea să mai stai câteva zile cu domnul Langston și micuța mea. Până când mă pot întorce acasă pe picioarele mele.

Era lucrul care o înspăimânta cel mai tare - și pe care și-l dorise cel mai mult. Încă vreo câteva zile de tentație lângă Edward înainte de a părăsi Tetbury pentru totdeauna. O umbră de ezitare trecu peste chipul Charlottei în timp ce se gândea la rugămintea Annei și Anne o văzu.

– Te rog , Katherine. Nu mai am pe cine altcineva să rog. Doar până la sfârșitul săptămânii.

– Foarte bine , atunci , inspiră ea anevoie. Doar până la sfârșitul săptămânii.

Anne se întinse și o prinse de mână.

– Ai fost o foarte bună prietenă pentru mine, Katherine.

– Te rog , nu spune asta , protestă Charlotte

şi privi nou-născutul care dormea liniştit între ele. Un copil care , dacă nu ar fi fost revolta din Delhi , nu s-ar fi născut niciodată.

– Seamănă cu Edward , zâmbi mândră Anne. Nu crezi ?

Ploaia se oprise.

Aerul era rece şi curat şi Edward ajunse acasă venind de la cârciumă complet uscat. Fusese o altă zi cumplit de lungă , înrăutăţită de lipsa somnului din noaptea precedentă şi o durere de cap îngrozitoare care abia acum începuse să scadă.

Cu toate acestea , se gândise la ea toată ziua în timp ce servea berea caldă , închisă la culoare, la barul aglomerat , şi trăncănea cu bărbaţii pe care-i cunoştea de-o viaţă. Pielea ei era atât de fină. Rotunjimile ispititoare ale sânilor. Trupul ei subţire mişcându-se sub el. Dar nu amintirea Charlottei îi cuprinse mintea şi îi trezise dorinţa. Era Katherine Blackstone.

Edward deschise poarta albă din faţa casei sale şi putu simţi aerul plin de arome de miel şi

cartofi fierți ca un parfum minunat. Era o bucătăreasă destul de bună pentru o aristocrată, gândi el cu o jumătate de zâmbet. Era într-adevăr cea mai misterioasă femeie. Nimeni nu-l mai intrigase în acest fel înainte. Nu de la Charlotte încoace.

Când intră în bucătărie , ea stătea lângă sobă cu chipul mascat ca totdeauna cu excepția nopții trecute. " *Ochelarii ăia nenorociți* ! " gândi iritat când se întoarse cu o farfurie pentru el. Părul ei castaniu era din nou prins coc. Foarte repede , se întoarse din nou spre sobă.

– Cum se simte doamna Langston ? întrebă Charlotte , imitând din nou vocea sacadată a lui Rani, încercând să-și continue deghizarea.

În loc de răspuns , auzi furculița lovindu-se de farfurie.

– Ai terminat , copilă ? își întrebă Edward fiica ce începuse să mănânce înainte de sosirea lui.

– Da , tată.

– Atunci fii copil cuminte și du-te sus acum. Doamna Blackstone va veni și ea în curând să te

ajute să te pregătești de culcare.

Charlotte nu se întoarse încă cu fața la el , dar putu auzi pantofiorii de piele tropăind zgomotoși pe podeaua de lemn și apoi ștergând-o pe scările din spate.

– Soția mea nu se însănătoșește atât de repede cât ar trebui , spuse el pe un ton grav odată rămași singuri.

Charlotte se întoarse pe jumătate , cu capul încă plecat.

– Îmi pare rău.

– Da , oftă el. Și mie.

– Am fost chiar eu s-o văd azi dimineață. M-a rugat să stau câteva zile până când își revine complet.

– Și ai fost de acord ?

– I-am spus că mai stau până la sfârșitul săptămânii.

Edward se ridică și veni în spatele ei. Charlotte se întoarse repede cu spatele la el , trântind nervoasă o ceașcă de porțelan într-un lighean cu apă.

Era chiar în spatele ei acum. Atât de aproape

încât putea simţi mirosul de bere , whiskey şi pe cel de piele nespălată. Pielea unui om care muncea toată ziua. Era atât de diferit de cum fusese în Delhi. Acolo se îmbăia în apă parfumată şi folosea cel mai fin parfum de lemn de santal. Fusese unul dintre primele lucruri care o atrăseseră la el cu atâţia ani în urmă. Îşi aminti cum , ca tânăra fată , fusese tipul eroului legendar pentru ea , aproape un prinţ. Acum acest Edward mirosea grosolan şi totuşi senzual şi se miră cât de mult o putea excita.

– Eu doream să-mi cer scuze pentru noaptea trecută , spuse el cu o voce derutată.

Acum era lipit de rochia ei , dar nu se mişcă pentru a o atinge.

– Am băut mult prea mult şi am impresia că am spus ce nu trebuia , că m-am comportat necuviincios.

Charlotte inspiră anevoie.

– Ţi-ai iubit prima soţie foarte tare.

– Ea era viaţa mea , şopti el îndurerat.

– Odată , am iubit şi eu pe cineva la fel de

mult. Nu este nevoie să-mi explici o asemenea durere.

– Îţi mulţumesc , Katherine.

Charlotte se întoarse încet , dar el era încă acolo. Aproape de ea. Îşi ţinea capul coborât , dar tensiunea dintre ei era puternică. Şi Edward o simţi şi o neaşteptată recunoaştere îl răscoli. Fu surprins şi derutat de ea. Niciodată , după Charlotte , nu mai simţise ceva atât de apropiat de atracţia pe care o simţea acum.

Pe neaşteştate , o rafală de vânt deschise uşa bucătăriei , iar tensiunea dintre ei se stinse. Charlotte îl împinse puţin pe Edward şi se repezi pe scări. După ce închise uşa , se opri un moment , se întoarse pentru a-l privi. "*Sunt atât de tentată să-i spun* , gândi ea. *Dar adevărul n-ar mai putea servi la nimic acum*.

– Cred că fetiţa ta mă aşteaptă , spuse ea , cunoscându-i sentimentele pentru că şi ea simţea la fel. Dacă vrei să mă scuzi , trebuie să am grijă de ea.

Edward stătea pe patul din camera ei şi aştepta.

Orice ar fi fost între ei , nu se terminase. Nu era sigur ce va spune sau face când Katherine se va întoarce , dar nu se putea ţine departe de ea. Sorbi absent dintr-un pahar de whiskey şi privi în jur camera simplu mobilată. Era foarte curios că, în cele trei săptămâni cât locuise aici nu răspândise prin cameră nici amintiri sau lucruri personale. Ştia de la Anne că era secretoasă. Şi totuşi avea pe cineva care însemna ceva pentru ea. Probabil o fotografie. O amintire , aşa cum le păstrase el atât de credincios pe cele de la Charlotte.

Îşi sorbi băutura şi privi unica lumânare licărind pe noptieră , gânduri despre Charlotte abătându-se asupra lui din alte timpuri , alte locuri. Camera era mică. Umbrele aurii transformau peretele alb şi gol într-un balet de năluci dansând.

Pe un cuier lângă uşă atârna rochia costisitoare pe care o purta Katherine când venise pentru prima dată la Tetbury. Nu mai

văzuse o asemenea rochie de când fusese în India. Era totul de țesătură cu mărgele și dantelă pe care-l purtau toate englezoaicele nobile. Edward se ridică pentru a o atinge. Țesătura era bogată. Senzuală. Nimic nu-i amintise de Charlotte atât de mult ca acest lucru. Pipăi cutele fine ale mătăsii ca topazul iar bătăile inimii i se accelerară. De ce nu încetează odată ? Indiferent de ceea ce făcuse, de cât încercase , nu se putea forța s-o uite.

Curiozitatea îl aduse în genunchi lângă geanta ei îl făcu să caute înăuntru vreun indiciu despre ea. Primul lucru pe care îl zări fu fotografia cu ramă de argint. O trase afară și o privi în lumină. Două chipuri tinere îi zâmbeau. Unul era al unui băiat indian. Celălalt , mult mai mic , era englez. Edward simți un fior rece pe șira spinării în timp ce studia cele două chipuri. Era ceva familiar în fiecare.

Prima dată îl privi mai bine pe indian. Ochii sobri de onix îl șocară și simți un licăr de recunoaștere , același pe care-l simțise de atâtea ori de când Katherine sosise în mijlocul lor. În

timp ce privea fotografia alb-negru , ceva strălucitor din geanta ei îi atrase privirile. Edward se uită mai bine şi văzu un inel între faldurile de cămăşi albe de noapte. Scoase afară inelul mic din argint cu opal. Inima i se opri în loc. Nu greşea. Nu ar fi uitat niciodată.

Era inelul Charlottei.

Strânse în pumn bijuteria pe care i-o dăruise cu mult timp în urmă , atunci când o ceruse în căsătorie, Apoi desfăcu din nou mâna. Auzi un zgomot asemenea unei bubuituri de tun în urechi, şi apoi ecoul lui , aşa încât nu se mai putu gândi la nimic ; nu mai simţi nimic altceva decât şocul.

Se înţepeni locului şi ridică din nou fotografia. Îşi aminti acum chipul. Crescuse , dar putea spune fără nici o greşeală că era Jawahar. Chipul copilului de lângă el semăna vag cu înfăţişarea lui Edward în copilărie.

Foarte repede , furia luă locul şocului. De unde ar fi putut avea această Katherine Blackstone asemenea amintiri personale ? Lacrimi îi curgeau pe obraji şi Edward le şterse nervos , mmtea fiindu-i ca un stup de gânduri.

Privi din nou inelul din mână. Nu putea greși. Era inelul lui Charlotte.

– Ce faci aici ?

Edward era încă îngenunchiat lângă geanta ei, într-o mână strângând fotografia , iar în palma cealaltă inelul. Charlotte stătea în ușă în umbră, privindu-l. Expresia de șoc de pe chipul lui o dezarmă complet.

– De... de unde ai astea ?

Charlotte se întinse după fotografie.

– N-ai dreptul ! Cum ai îndrăznit să umbli printre lucrurile mele ?

Edward sări în picioare , la mică distanță de ea, lumânarea alunecând umbre pe chipul lor. Vocea îi era acum dură și trupul încordat.

– Ți-am pus o întrebare !

Bărbia Charlottei tremură când îl privi. Și el o privea. Și , dintr-o dată își dădu seama. Citise adevărul în ochii ei. Edward mai făcu un pas către ea și îi scoase încet ochelarii întunecați. Acum , singurul obstacol dintre ei mai era neîncrederea că asemenea lucru se petrecea cu adevărat. În momentul adevărului , Edward își

lăsă mâinile să cadă pe lângă trup.

– Dumnezeule din Rai...

Ochii Charlottei se umplură de lacrimi privindu-i chipul palid şi buzele strâmbându-se de neîncredere.

– Nu cred... bolborosi el. Nu pot să cred

Cuvintele rostite de Charlotte erau blânde.

– Dar este adevărat , Edward.

– Spuneau că nu era nici o speranţă.

Fără a se gândi fără a mai simţi altceva decât şocul , Edward o strânse pe Charlotte la piept.

– Cum ? Doamne Dumnezeule ! Cum de putea fi posibil aşa ceva ?

Acum plângeau amândoi , fără ca Edward să ştie cum sau de ce se întâlniseră din nou. Nu-i păsa. Dacă acesta era un vis , era unul din care nu mai dorea să se trezească. Îi rostea numele iar şi iar Oh Charlotte ! Dumnezeule , Charlotte ! - şi o mângâie blând pe părul ce cădea acum într-o cascadă de un şaten deschis în jurul chipului ei palid. Un chip diferit de cel pe care şi-l amintea. Edward

duse la buze o şuviţă din părul ei şi o sărută ca pentru a-şi dovedi sieşi că era reală şi nu o întruchipare a dorului său.

– Credeam că ai murit ! plânse el.

– Ştiu.

– Ţi-o jur Credeam că ai murit ! Mi-au spus că ai ars de vie !

Suferiseră atât de mult , înduraseră cea mai mare cruzime a sorţii. Dar acum li se părea că timpul se oprise în loc. Nu erau în Anglia , ci se aflau pentru încă o dată în Delhi , un Delhi paşnic oraşul în care se întâlniseră se îndrăgostiseră unul de altul şi se căsătoriseră. Edward o strânse cu putere în braţe iar Charlotte putu simţi cum creşte dorinţa pentru el înlăuntrul ei. Puterea lui şi dorinţa lui îi copleşiră pe amândoi.

– Tu eşti cealaltă jumătate a mea îi răspunse ea lipindu-se de trupul puternic voinic.

O sărută cu pasiune iar ea îi şopti numele când limba lui i-o mângâie pe a ei ; dorinţa lui era de a se uni într-un singur trup care

să nu mai poată fi despărţit niciodată. Îl lăsă să o culce pe patul mic pentru ca apoi să-i cuprindă chipul în palme.

— N-am mai îndrăznit să sper , şopti el în timp ce Charlotte îi săruta obrajii în lacrimi. Rajab mi-a spus că te-a văzut cu ochii lui în casă şi că nu ai scăpat.

Degetele îi tremurau deschizându-i nasturii mici ai cămăşii. Apoi îi trecu mâinile prin părul mătăsos, întunecat de pe pieptul lui. Edward o privea căutând să-i recunoască liniile trupului , amintindu-şi tot. Gemu şi îşi înfipse degetele în spatele ei când îi scoase uşor pantalonii.

Deodată se sărutau din nou , cu buzele unite, degetele lui răvăşindu-i părul în timp ce degetele ei îl mângâiau cu pasiune , iar în acel minut el ştiu că nu mai era nimic de făcut pentru a deveni mai apropiaţi decât erau deja. Erau atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Atât de multe lucruri de povestit. Cu toate acestea pentru moment trebuiau să mai aştepte. În această noapte amândoi căutau cu disperare să creadă că Dumnezeu făcuse ca acest miracol să

fie posibil.

Edward se arcui deasupra ei încercând să se convingă că tot ceea ce trăia era real. Când o pătrunse , Charlotte îi privi chipul strălucind de tot acel devotament care o susținuse de-a lungul tuturor acestor ani lungi și plini de singurătate. Îl trase mai aproape împingându-l în ea încă și încă o dată cu trupul arcuindu-i-se pentru a-l primi.

– Charlotte a mea ! țipă el sufocat când ea îi întâmpină pasiunea contopită cu a ei. Soția mea scumpă

Rămaseră amândoi culcați , aproape adormiți unul în brațele celuilalt până la ziuă. Nici unul din ei nu vorbi. De ore întregi se mulțumiseră să asculte doar bătaia ploii pe acoperiș să-și împletească degetele și să se sărute în taină. Când dimineața începu să-și întindă razele de lumină de culoarea șampaniei de-a lungul patului mic cu cadru de oțel, Charlotte vorbi prima. Respirația ei pe obrazul

lui Edward eră la fel de blândă ca o adiere de primăvară.

— Nu aş fi venit dacă aş fi ştiut.

Edward îndepărtă părul de pe chipul ei şi o sărută pe frunte.

— Şi m-ai fi lipsit de cea mai mare bucurie pe care am simţit-o de când ne-am căsătorit ?

— Dar nu am făcut altceva decât să complic vieţile tuturor.

— Soarta ne-a complicat vieţile.

O sărută din nou , blând la început , apoi din ce în ce mai plin de pasiune , iar Charlotte simţi din nou cum creşte dorinţa în ea. Dar pentru ei timpul se scurta. Fetiţa lui se va trezi curând şi va coborî la micul dejun.

— Trebuie să-ţi pun atâtea întrebări ! şopti pe deasupra umărului ei.

— Ştiu.

— Te simţi bine ? Vreau să spun , chiar te simţi bine ? Chipul , părul tău ... te-ai schimbat atât de mult.

— Ceea ce am îndurat în aceşti ultimi zece ani nu a fost uşor , Edward , mărturisi ea , Dar

rănile mele cele mai grele au început să se vindece în ziua când am descoperit că eşti încă în viaţă.

– Am încercat să te găsesc , şopti el , în timp ce, cu un deget , îi mângâie obrazul. Dar era un asemenea haos ! Bungalow-ul nostru arsese până la temelie Chiar eu ţi-am găsit brăţara prin cenuşă, cea de care nu te despărţeai niciodată. Doamne , Charlotte , ce ţi-au făcut ?

– Acum totul e bine , dragul meu. Toate acestea aparţin acum trecutului.

Mai stătură o clipă îmbrăţişaţi , sărutându-se cu tandreţe , înainte ca Edward să vorbească din nou.

– Cred că pot înţelege de ce ţi-ai ascuns adevărata identitate , odată ce ai fost confruntată cu

Cuvintele i se opriră în gât şi respiră cu greutate. Când continuă , vocea îi era mult mai blândă.

– Dar , de ce nu mi-ai scris cel puţin pentru a mă anunţa că eşti în viaţă , atunci când ai descoperit ce se întâmplase ?

– Erau prea multe lucruri despre care am crezut că ar fi bine să ţi le spun personal , dintre care faptul că Rajab greşise când ţi-a spus că murisem. Şi asta era numai o părticică din ele.

Edward se ridică în capul oaselor.

– De unde ştiai despre Rajab ?

– L-am întâlnit nu cu mult timp în urmă. Aproape din întâmplare. El a fost cel care mi-a spus că nu ai murit.

– Era mai bine să fi murit , spuse el calm , iar Charlotte înţelese acest sentiment pe deplin.

Ea însăşi şi-o dorise şi nu de puţine ori.

Se strânseră din nou în braţe , încercând să prindă ultimele clipe preţioase ale unei nopţi care va trăi în amintirea lor pentru totdeauna , amândoi punând întrebări , descoperind adevărul întreg de necrezut şi cu câtă disperare se căutaseră unul pe altul.

Apoi Charlotte se ridică din pat şi scoase din geantă fotografia cu ramă de argint. Se aşeză din nou pe marginea patului şi i-o întinse. Era timpul să afle tot adevărul.

– Priveşte , Edward.

– Este Jawahar.

– Da.

Privi şi celălalt chip , atât de asemănător cu al său , iar după o clipă , ochii i se lărgiră dându-şi seama ce încerca ea să-i spună.

– L-am botezat Hugh Edward. După bunicul său. Şi după tată , spuse Charlotte liniştită.

– Un fiu ?

– Fiul tău.

Edward se întinse spre ea , sărutându-i gâtul şi trăgând-o din nou mai aproape de el. Îşi culcă obrazul pe sânii ei calzi , mult mai fericit şi mai trist decât fusese vreodată în viaţa lui.

– Oh , Dumnezeu să mă ierte , şopti el. Nu ştiam ... Jur că nu am ştiut.

Capitolul 22

ANNE ERA CULCATĂ , SCĂLDATĂ ÎN transpiraţie , în patul greoi al Margaretei Evans.

– Arăţi mult mai bine azi , minţi Edward , privindu-i chipul transpirat şi ochii căprui.

– Arăt îngrozitor , murmură ea.

Edward zâmbi silit , aşezându-se lângă ea , în primele ore ale dimineţii , după ce trebuise să o părăsească pe Charlotte.

– Cum te simţi ?

– Cam tot aşa cum arăt. Doctorul spune că am o infecţie.

Îi luă mâna palidă şi o strânse. Pielea îi ardea ca focul. Anne avea dreptate. Chiar arăta îngrozitor.

– Pot să-ţi aduc ceva ?

– Poate doar puţin timp din anii pe care nu-i voi petrece alături de tine şi fiicele noastre.

– Nu vorbi aşa ! O să te faci bine. Ai avut doar o cădere. Asta-i tot.

– Au luat-o pe Abigail. Este acum cu doamna Penny. Doctorul spunea că nu ar fi sănătos pentru ea să stea lângă mine.

Edward încercă să pară încurajator.

– Doar pentru câteva zile.

– Oare aşa va fi , Edward ?

– Bineînţeles. Te vei face bine.

– Foarte bine , atunci.

Îl strânse de mână şi aşteptă o clipă privindu-l.

– Poate că ar fi mai bine dacă mi-ai spune câte ceva şi despre Charlotte.

Edward tresări puternic , ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu o bâtă şi se îndreptă în scaun cu inima bătându-i să-i spargă pieptul , până când îşi dădu seama că era vorba despre fetiţa lor.

– Este foarte bine , rosti el cu greu. Doamna Blackstone s-a purtat minunat cu ea.

Anne păru să se fi liniştit la auzul asigurărilor lui şi pentru câteva clipe aţipi , încă ţinându-l de mână.

– Sunt atât de obosită.

– Atunci trebuie să te odihneşti. Totul va fi foarte bine , îi spuse Edward cu o voce blândă , mângâietoare , nesigur dacă îşi credea sau nu propriile cuvinte. Apoi , când Anne adormi în sfârşit, părăsi camera în linişte.

Nu se mai întoarse la cârciumă. Această diminea-ţă fusese prea mult pentru el. Edward Langston era un bărbat cu două soţii şi , naiba să-l ia , nu avea nici o idee despre ce urma să facă. Pe una dintre ele o iubea cu disperare , cu fiecare părticică a fiinţei sale. Cealaltă era o femeie care îl adorase din copilă-rie. Pentru Anne el era totul. Îi era dator pentru asta. Dar oare nu avea o datorie şi faţă de Charlotte ? Faţă de fiul care nu-şi cunoscuse niciodată tatăl ?

Edward umbla orbeşte prin ploaie , peste câmpul ca de smarald şi prin pădurea deasă de la marginea oraşului. Era acelaşi câmp pe care

alergase după fluturi pe când era copil , parcă cu o viață în urmă.

Trecu peste un pod vechi de piatră construit peste un pârâu învolburat , cu mintea tulburată. Vegetația luxuriantă se împletea deasupra capului său asemeni unui acoperiş , iar ploaia îl uda mai puțin în mijlocul ei. Merse şi iar merse cu ploaia bătându-i în față , dar nu o mai simțea. Simțea doar durerea la gândul alegerii pe care urma s-o facă în curând. Totuşi , cum ar putea vreodată să aleagă ? Onoare sau dragoste? I se sfâşie inima când îşi dădu seama de asta.

Edward se sprijini de trunchiul gros al unui copac, cufundat într-o confuzie totală. Noaptea trecută petrecută cu Charlotte fusese minunată. În brațele ei simțise doar pasiunea. Bunul Dumnezeu îi dăduse o nouă şansă la fericire , dar în acest moment în fața ochilor îi apăru Anne , ca o barieră pe care trebuia s-o treacă mai întâi , dacă îndrăznea.

Se trânti pe jos , pe un covor de frunze ude şi pietre acoperite de muşchi , lângă trunchiul unui fag şi îşi acoperi fața cu mâinile. Rămase aşa o

oră , singur în bătaia vântului și a ploii. Nu putea crede în ruptul capului că , în timp ce Anne trăgea să moară, Charlotte era în viață. " *Cât de straniu* , gândi el. *Ce dulce-amară este plăcerea de a o avea din nou alături de mine ! Atât de aproape* ! "

" *Voi fi soțul cel mai minunat pentru ea și vom fi foarte fericiți împreună. N-o voi face să sufere. Ai să vezi* ! "

Edward își auzi ecoul propriilor cuvinte rostite cu atât de mult timp în urmă , în fața lui Rani ; rostite din adâncul sufletului său. Acum i se sfâșia inima. " *Cum îmi poți cere să o părăsesc acum când abia am regăsit-o ? Dumnezeu să mă ierte* , gândi el. *Nu trebuie să se întâmple așa* ! "

Edward munci până noaptea târziu , evitând-o pe Anne. Evitând-o pe Charlotte. Îl trimisese pe Paddy acasă și închisese el însuși cârciuma. Sperase să-și facă timp pentru a descurca lucrurile. Dar nu găsi nimic în liniștea ce se lăsase. Se crăpase de ziuă când deschise ușa mică de la camera Charlottei de lângă bucătărie.

Charlotte se ridică în capul oaselor , punând o mână în dreptul ochilor pentru a şi-i feri de lumina neaşteptată.

– Te simţi bine ? şopti ea , dar nu primi nici un răspuns.

El tăcu un moment , apoi se apropie şi se aşeză lângă ea. Charlotte îl strânse în braţe. Aflat în siguranţă în braţele ei Edward îi întinse obrazul , apoi îi mângâie gâtul alb ca alabastrul. Căldura ei era o alinare şi cedă în faţa ei.

După un timp se întinse lângă ea , încă îmbrăcat. Charlotte înţelesese şi nu mai rosti un cuvânt. Avusese la dispoziţie aproape o lună pentru a se obişnui cu situaţia lor neobişnuită. Edward îşi dăduse seama de gravitatea ei abia azi. Îi scoase pantofii şi îi aşeză lângă pat. După ce îl acoperi cu o pătură ce fusese la picioarele ei , se culcă lângă el , lăsându-se strânsă în braţe. Nu putea spune nimic. Ştia asta. Atât de aproape de el , îi dorea trupul chiar mai mult decât noaptea trecută. Dar îl înţelegea.

Azi o văzuse pe Anne.

Era normal că fusese la ea. Dar îl zăpăcise cu totul. Femeia dăduse naştere copilului său doar cu o zi înainte de a descoperi că soţia lui prima lui soţie , era încă în viaţă.

– Nu ştiu ce să spun , îi şopti cu o voce plină de durere.

Charlotte îl opri să mai spună ceva punându-i un deget pe buze.

– Nu e nevoie să spui nimic , dragostea mea. Trebuie doar să ştii că sunt aici pentru tine.

Îşi întoarse faţa spre ea şi îşi purtă degetele pe gâtul ei până la despicătura dintre sâni.

– Tu eşti cea de care am avut totdeauna nevoie.

Charlotte îi luă mâna şi o puse calmă deasupra inimii ei.

– Simţi asta ?

Edward îşi ridică spre ea privirile de culoarea mării în furtună.

– Fiecare bătaie este pentru tine. Acum şi pentru totdeauna.

Ploaia se oprise din nou , iar Edward se răsuci iarăşi pe spate. Nici unul nu avea nevoie

de cuvinte. În liniştea care se lăsase , sufletele lor aproape că se atingeau.

*

* *

Edward plecase când Charlotte se trezi.

Stătea culcată în patul pe care îl împărţiseră şi încerca să-l simtă alături de ea. Dar tot ceea ce simţea era tulburarea pe care o lăsase în urma lui. Adusese aceste frământări cu ea din India. Acum , bărbatul pe care îl adora era copleşit de ele şi Charlotte nu putea face nimic pentru a-l salva.

Charlotte îşi scoase picioarele afară din pat şi privi în grădină prin fereastra mică. Soarele răsărise , iar cerul era plin de nori albi , pufoşi. " *Va fi o zi minunată* " , îşi spuse ea , întrebându-se dacă soarele strălucea şi în Calcutta. Ridică fotografia cu Jawahar şi Hugh Edward şi îi privi pe amândoi. Inima i se strânse de durere. Sperase să le ofere un tată , dar nu-i putea cere lui Edward să plece. Tetbury era casa lui. În faţa

lumii întregi , Anne era soţia lui. A crede altfel era o fantezie.

O îmbrăcă pe micuţa Charlotte şi se aşeză lângă ea. Copila plimba linguriţa prin castronul cu porridge.

– Când vine mama acasă ? întrebă ea muşcându-şi buza inferioară.

– Sper că în curând , draga mea.

– Vei mai sta cu noi după aceea ?

– Nu , Charlotte. Am casa mea unde trebuie să mă întorc.

Îşi ridică privirile , cu ochii ei mari plini de întrebări.

– Aveţi copii , doamnă Blackstone ?

– Am un băieţel , răspunse ea cu prudenţă.

– Şi... nu ai murit la naşterea lui ?

Charlotte zâmbi înţelegătoare şi un fior de tandreţe o străbătu în tot trupul.

– Nu , copilă dragă. După cum poţi să vezi , mă simt chiar foarte bine. Dar a da naştere unui copil poate fi un lucru foarte greu. Ştii cum te simţi câteodată după ce te-ai jucat cu prietenii şi ai nevoie să te odihneşti ?

Fetiţa încuviinţă din cap.

– Ei bine , câteodată când mamele sunt foarte obosite , au şi ele nevoie să se odihnească puţin. Asta-i tot. Mama ta se va face bine.

Chipul ei bucălat se lumină de speranţă.

– Adevărat ?

– Adevărat , draga mea. Cu mâna pe inimă , spuse ea punându-şi uşor mâna deasupra inimii.

Fetiţa păru satisfăcută de explicaţie şi mai luă o linguriţă de porridge.

– Cum se numeşte băieţelul tău ?

– Îl cheamă Hugh.

– E un nume foarte drăguţ.

– Şi eu cred la fel.

Zâmbi şi luă o gură de cafea , mai mult din nevoia de a face ceva şi nu c-ar fi dorit-o.

– Seamănă cu tine ?

– Nu. De fapt , seamănă cu tatăl lui.

– Mama spune că şi eu semăn cu tata , spuse ea cu satisfacţie.

Charlottei i se strânse inima , dându-şi seama că era adevărat. Cât de trist era că aceşti doi

copii , ce nu ştiau nimic unul despre celălalt , erau stâns legaţi unul de altul prin tatăl lor - un bărbat pe care doar unul dintre ei îl va cunoaşte.

– O să mai ai copii , aşa ca mama ?

Charlotte se cutremură şi mai luă o gură de cafea , dorind ca tristeţea să nu i se oglindească pe chip.

– Mai bine te-ai grăbi să termini micul dejun, draga mea. Avem o zi foarte ocupată în faţa noastră.

Micuţa Charlotte se ridică şi , când ajunse la scări , se opri şi se întoarse.

– Sunteţi foarte drăguţă fără ochelari doamnă Blackstone.

– Îţi mulţumesc , Charlotte.

Reuşi să zâmbească silit la auzul unui asemenea compliment.

O mulţime de amintiri o izbiră , foarte vii când fiica lui Edward urca scările. Imaginea ei în oglindă , îmbrăcată cu *sari*-ul de mătase al lui Rani. Ziua nunţii din Delhi. Violentul viol care ştersese şi ultina urmă de inocenţă. Naşterea fiului ei fusese o rază de speranţă într-o lume

întunecată de durere , pierdere şi regrete. Un oftat îi scăpă de pe buze în timp ce se lupta să găsească o soluţie conflictului între ceea ce dorea şi ceea ce putea spera.

Fetiţa avea dreptate. Semăna foarte tare cu Edward.

Magazinul mic şi întunecat era plin de femei ce se uitau la valurile de ţesături tocmai aduse din Brighton , când Charlotte intră ţinând-o pe fetiţa lui Edward de mână. Nu mai purta ochelarii şi nici boneta nu-i mai era trasă peste ochi pentru a-şi ascunde chipul. Nu mai avea rost. Adevărul ieşise la iveală.

Aşteptă în spatele unei femei care încerca să se hotărască între bumbacul roşu şi un imprimeu galben cu albastru. Un moment mai târziu îşi coborî privirile şi o văzu pe Charlotte privind cu ochii mari păpuşa de porţelan de pe raft. O privea cu un respect neascuns. " *Cât de simple sunt dorinţele copilăriei* , gândi ea , izbită de puritatea dorinţei din privirile fetiţei. " *Dacă tot restul vieţii ar fi la fel de simplu ca aceasta* ! "

Când le veni rândul , cumpără nişte ceai.

– Cum se simte Anne , draga de ea , azi ? întrebă Louisa împachetând în hârtie maro , încă singură la conducerea magazinului , în timp ce sora ei avea grijă de Anne.

– Doctorul Trumball spune că este încă slăbită , dar că starea ei se îmbunătăţeşte.

– Oh , splendid , zâmbi ea cu chipul palid brusc luminat. Faci adevărate minuni în locul ei, dar ne este dor să o vedem aici în fiecare miercuri.

Zâmbetul Charlottei pieri.

– Da , sunt sigură de asta.

În tot acest timp cât cele două femei se străduiau să fie politicoase una cu cealaltă , fetiţa lui Edward nu-şi putu lua ochii de la delicata păpuşă , aflată atât de sus. Dar Louisa Honeycutt era prea ocupată pentru a i-o mai arăta odată , aşa încât trebui să se mulţumească cu două prăjiturele şi un sărut pe frunte după care se întoarseră pe strada aglomerată de cai , căruţe şi oameni.

Trecură din nou pe lângă cizmar şi cârciumă.

Apropiindu-se de casa micuţă din piatră cu grădină, Charlotte văzu un bărbat în uşa ei. Era Edward. După o clipă , Margaret Evans îi deschise uşa poftindu-l înăuntru iar uşa grea vopsită în albastru se închise în urma lui.

Charlotte simţi dintr-o dată că se sufocă. Totuşi, încă îl mai înţelegea , aşa cum făcuse şi ieri. Se dusese s-o vadă pe Anne. Dar înţelegerea ei era acum amestecată cu o invidie foarte aproape de gelozie.

Mai zăbovi o clipă în stradă , privind uşa albastră. Odată îşi promiseseră să rămână pentru totdeauna împreună. Acum el îngenunchia la patul altei femei , ţinând-o de mână. Oare o săruta ? Îi promisese credinţă ? " *Oh , Edward ... Pentru tine am o înţelegere plină de răbdare. Dar inima mea se frânge câte puţin în fiecare zi în care sunt lângă tine iar tu eşti cu Anne a ta* ! "

Dorea să-i spună acest lucru şi să-l implore să plece cu ea , acum cât nu e prea târziu. Dar , indiferent de cât de mult îl iubea , nu putea să facă aşa ceva. Indiferent cât de dureroasă era ,. decizia trebuia să fie doar a lui.

Margaret închise uşa lăsându-i singuri.

– Azi arăţî mai bine , spuse el , îndulcindu-şi tonul cu puţină afecţiune , aşezat lângă patul Annei.

Datoria mai mult decât îngrijorarea îl adusese azi din nou la ea. Era soţia lui , sau măcar aşa credea tot restul lumii. Nu o iubea , dar era o femeie bună , una care aşteptase cu răbdare şi plină de credinţă întoarcerea lui din India. Încrederea ei în faptul că erau făcuţi unul pentru celălalt fusese atât de puternică , încât , în anii de singurătate îl convinsese şi pe el de acest lucru.

– Mă simt mai bine.

Când îi zâmbi plină de dragoste , Edward simţi un fior de gheaţă dar se luptă să nu se lase descoperit.

– Doctorul spune că situaţia s-a îmbunătăţit.

– Mă bucur foarte tare. Pot să fac ceva pentru tine ?

– Aş dori să o văd pe Charlotte. Doctorul a spus că aş putea să-ţi cer asta.

– O voi aduce aici după-masă.

Îi luă mâna , o strânse şi , pentru un moment foarte scurt , simţi o uşoară respingere din partea lui , deşi nu-i împinse mâna la o parte.

— Ce s-a întâmplat , Edward ?

— Nimic , îi răspunse el , puţin prea repede.

Liniştea care se lăsă între ei era încorată. Anne oftă. Când îşi privi din nou soţul văzu lipsa de interes din ochii lui.

— Noaptea trecută am avut un vis , spuse ea liniştită şi simţindu-l cum se îndepărtează de ea începu să-l strângă de mână. A fost un vis cumplit. Am visat că , dintr-o dată plecaseşi de lângă mine. Nu înţelegeam şi te căutam peste tot , dar nu te puteam găsi.

Îşi coborî vocea şi îl privi.

— Ştii , n-aş fi putut suporta viaţa fără tine. Tu eşti totul pentru mine şi pentru fiicele noastre. Ştii asta , nu-i aşa , Edward ?

Simţi cum şocul rugăminţii ei îl sufocă. Ştia oare ? Cum ar putea ? Nici el nu ştiuse până ieri. Stătea ca un bolovan pe scaun , fără să se mişte. Aproape fără să respire. I se frânse inima când îşi dădu seama că , la urma urmei ,

nu era vorba de nici o alegere.

Se întinse spre pat şi se forţă să ducă mâna rece a Annei la buze. Trebuia să se gândească doar la datoria lui.

– Sunt aici , răspunse el. Şi nu voi pleca nicăieri.

Era bucuroasă că se terminase.

Charlotte îl lăsă pe Edward să o ia în braţe după-amiază târziu , când stăteau amândoi în bucătărie. Dincolo de uşurare , restul sentimentelor ei nu mai contau , dar înţelesese că nu-i mai putea face nimic altceva pentru că era de acord cu Edward. Mândria. Datoria. Era un bărbat în care aceste două sentimente erau de nedespărţit.

– Nu-ţi pot cere să înţelegi. Nu-ţi pot cere nimic , şopti blând în ceafa ei.

Ar fi dorit să-i spună că totul era foarte bine, că era de acord cu hotărârea lui. Văzuse că Anne avea mare nevoie de el. Dar nu putea fi chiar atât de lipsită de egoism. Să-l piardă pentru prima dată fusese dureros. Să-l piardă a doua

oară era mai rău decât moartea.

– Nu doresc însă să-mi abandonez fiul.

– Îi voi povesti despre tine , se forță să-i spună. Va ști că tatăl lui este un bărbat bun și onorabil.

– Îmi doresc atât de mult să fim o familie ! Asta este ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lume.

– Ai o familie , nu se putu abține ea să spună.

– Isuse ! se răsuci el , furios pe sine , furios pe Anne , furios pe soartă. Nu știu ce altceva pot face ! Mă simt de parcă aș fi sfâșiat în două.

– Și inima ta ? întrebă Charlotte încet. Și ea a fost sfâșiată în două ?

– Va fi sfâșiată tot restul vieții mele dar doar din cauza dragostei ce ți-o port , îi spuse Edward luându-i fața în mâini și privind-o.

– N-aveai de unde să știi. Nu te învinuiesc pentru asta. Faptul că am supraviețuit amândoi este un adevărat miracol.

– Am așteptat șapte ani. Sperând. Rugându-mă.

– Şi eu , spuse ea încet.

Se întoarse cu spatele la el şi apoi privi afară unde , în grădină , Charlotte se juca cu o jucărie nouă.

– Unde vei merge ? întrebă Edward.

– Tata mi-a lăsat o proprietate în Kent. Acolo am locuit când eram copil. Mătuşa şi unchiul meu locuiesc acolo de când am plecat în India. Avocaţii mei mi-au spus că acum sunt o femeie foarte bogată.

– Mă bucur pentru tine , Charlotte , spuse el sincer. Ai trecut prin multe şi meriţi să fii fericită.

– Bogăţia nu te face fericit , Edward.

– Nu. Şi nici datoria.

Se apropie încet de ea şi-şi puse mâinile pe umerii ei , dorindu-şi să se mai apropie de ea încă o dată , dar o simţi încordându-se sub atingerea lui. După o clipă , Edward se retrase.

– N-ai cumpărat niciodată ferma pe care ţi-o doreai atât de mult , spuse ea întorcându-se spre el. De ce nu ?

Oftă înainde de a-i răspunde.

— La câtva timp după ce m-am întors acasă , tata a murit şi nu era nimeni care să conducă cârciuma. Pentru ea muncise toată viaţa , eu am luat-o tot timpul în batjocură încercând să scap. Cred că visul unei vieţi pe care mi-aş fi dorit-o a pierit în faţa realităţii datoriei mele.

— Îmi pare rău , Edward.

— Nu trebuie să-ţi pară. Nu pentru mine. Am câştigat destui bani în India pentru a simţi că am avut succes în viaţă. Din cauza asta am plecat , de fapt. Poate că nu asta este viaţa pe care mi-am dorit-o , dar nu este o viaţă tocmai rea.

— Anne te iubeşte foarte mult.

— Odată , poate m-a iubit. Dar acum cred că este mai degrabă sentimentul că depinde de mine.

— Aşa cum depindeam şi eu.

— Charlotte , Anne nu este o femeie puternică, i-o întoarse Edward. Indiferent de ceea ce vreau pentru mine , ea şi copiii au nevoie de mine şi totul se reduce la faptul că nu aş putea trăi cu sentimentul că i-am abandonat pentru a-mi asculta inima !

– Nu este nevoie să te explici , Edward , spuse ea încet. Văd şi eu că are nevoie de tine mai mult decât am eu.

O clipă mai târziu Edward îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Aş dori să-i scriu lui Hugh Edward din când în când , dacă eşti de acord.

Charlotte îşi întoarse privirile de la el.

– Cred că ar fi mai bine dacă nu ai face-o. În acest moment nu ai face decât să-l zăpăceşti. Este doar un băieţel.

– Da bineînţeles ai dreptate. Nu voi încerca să te conving , acum. Dar , poate , atunci când va creşte...

– Da , poate.

În liniştea care urmă. Charlotte aduse din camera ei fotografia cu Hugh Edward şi Jawahar.

– Vreau să-ţi dau asta. Ca să-ţi aduci aminte de noi.

Acum Edward stătea în faţa ei , cu fotografia în mână şi ea se gândi cât de ironic era că acum, poate, era mai frumos ca niciodată. Atât de înalt

şi de impunător , cu pielea bronzată şi mâinile muncite , la fel de dorit , deşi în alt chip , pe cât fusese în uniforma lui stacojiu-albăstruie. Charlotte se gândi acum , pe cât de straniu era că multe lucruri se schimbaseră , pe atât de ciudat era că unele rămăseseră la fel. Acestui bărbat mândru , cu o fire complexă care fusese de atâtea ori forţat să pună onoarea înaintea dragostei , datoria înaintea fericirii îi va aparţine inima ei pentru totdeauna.

Charlotte îi privi ochii , în timp ce el citea dedicaţia de pe fotografie. Lacrimi de cristal. "*Aminteşte-ţi totdeauna de noi , aşa cum ne vom aminti noi de tine şi păstrează în inima ta gândurile pentru noi , pentru că aşa vei rămâne totdeauna cu noi, Charlotte* "

Strânse fotografia la piept şi pentru un moment, închise ochii. Charlotte văzu durerea dispărând încet de pe chipul lui.

– Când pleci ? întrebă el în şoaptă.

– Voi pleca de dimineaţă.

– Atât de curând ?

– Cred că aşa ar fi cel mai bine.

Fură întrerupți de fetița lui Edward care intră tropăind pe ușa din spate , strângând în brațe prețioasa păpușă de porțelan din magazinul doamnei Evans.

– Și de unde ai asta , micuță domnișoară ?

– Mi-a dat-o doamna Blackstone , îi răspunse zâmbind cu o bucurie atât de inocentă , încât îl făcu și pe el să zâmbească.

Edward se aplecă și privi de aproape prețioasa păpușă cu rochia de catifea și dantelă care fusese mândria și bucuria Louisei Honeycutt. Apoi o privi din nou pe Charlotte.

– Louisa spunea că nu s-ar despărți niciodată de ea. Cred că te-a costat o mică avere.

– Orice are un preț , Edward , spuse încet. Al ei a fost rochia mea de oraș și șalul pentru fiica ei.

– Tată , pot merge sus să fac un pat pentru micuța Katherine lângă al meu ? întrebă Charlotte.

– Așa ai botezat-o ?

– Da , încuviință ea. Exact ca pe doamna Blackstone , care mi-a dat-o.

– Du-te atunci şi fă-o să se simtă bine în camera ta.

Edward se ridică în picioare cu admiraţia strălucindu-i în priviri , în timp ce fetiţa urca tropăind scările spre camera ei.

– Nu era nevoie să faci asta , ştii bine.

– Eu am vrut s-o fac. Fiecare fetiţă ar trebui să aibă o păpuşă. Şi, la urma urmelor , ea este fiza mea.

Edward păli.

– Am făcut asta pentru ca tu să " trăieşti totdeauna pentru mine. Nu ştiam că aveam un copil împreună.

– Sunt impresionată , Edward , că ai făcut asta pentru mine. Fiica ta este încântătoare.

– Îmi doresc din tot sufletul să fi fost fiica ta, şopti el. Îmi doresc să nu se fi întâmplat nimic din toate astea.

– Oh , Edward , oftă ea. Dorinţele mele sunt prea multe pentru a le număra.

O trăsură aştepta afară în stradă.

Charlotte mai rămase o clipă în micul dormitor de lângă bucătărie cu mănuşile într-o mână şi cu geanta în cealaltă. Totul era în ordine. Toate planurile îndeplinite. Va merge mai întâi la Oxford pentru a petrece o săptămână cu adevărata Katherine Blackstone. Acolo se va elibera de coşmar, va începe să se vindece. Katherine îi va oferi toată prietenia sau singurătatea de care avea nevoie. Acesta era singurul lucru din viaţa ei în acest moment acesta şi dragostea pentru cei doi băieţi ai săi. Deja trimisese după ei şi îi instruise să se întâlnească la casa ei din Kent. Toţi trei ar putea începe o nouă viaţă acolo , una pe care n-ar fi putut s-o aibă în India. Nu cu toate acele amintiri.

Acum , că trebuia doar să se întoarcă şi să iasă pe uşa omului pe care îl iubea , bărbatului care o iubea , Charlotte şovăi. Nu era uşor să plece. Dar nu regreta deloc că venise aici. Făcuse ce trebuia să facă. Îşi înfruntase trecutul. Viitorul. Putea trăi cu consecinţele acestui fapt. Probabil că după un timp se va împăca cu

pierderea suferită. Dar nu încă. Când se întoarse, Edward stătea în uşă.

– Nu te pot lăsa să pleci , murmură. Poate găsim o cale să...

– Nu există nici o cale , Edward. Amândoi ştim asta.

– Dar cum să te pierd a doua oară ?

Charlotte făcu un pas spre el , dar încă mai exista o distanţă între ei.

– Nu mă vei pierde niciodată. Nu atâta timp cât mai avem amintiri minunate. Îţi aduci aminte ce spuneam odată ? " Dacă există un paradis " ai spune

Edward se lăsă moale pe tocul uşii.

– Lasă-mă să te iau în braţe , Charlotte. Te rog , pentru ultima oară.

Ea lăsă geanta să-i cadă şi îşi puse mâinile în jurul gâtului său. Ochii lui rătăceau pe chipul ei pentru a memora fiecare părticică din el , pentru timpul când , încă o dată , nu-i mai rămâneau decât amintirile.

– Niciodată nu voi fi nevoit să mai fac ceva atât de greu , spuse el.

– Nici eu.

Apoi o sărută. La început blând , chipurile lor fiind atât de apropiate încât sărutul fu ca o șoaptă. Apoi rezistența lui în fața ei cedă dorinței pe care o simțise totdeauna , iar sărutul lor deveni pasionant. Durerea de a o pierde din nou se strânsese ca un pumn în sufletul lui când o îndepărtă de el și , cu disperare , atinse pentru ultima dată cu vârful degetelor chipul ei delicat.

– Credeam că niciodată nu voi putea să te iubesc mai mult decât în ziua când ne-am căsătorit , spuse el, ținând încă în mâini chipul ei drag. Totuși , azi , dragostea mea pentru tine este de o mie de ori mai puternică.

O sărută din nou , dar de data asta amândoi simțiră diferența. De data aceasta era un sărut de rămas bun. Edward închise ochii când se despărțiră. " *Las-o să plece* , își spunea el. *Ai ales , ai făcut singu-ra alegere pe care o putea face un bărbat ca tine. Viața ta este aici. Trebuie s-o eliberezi pentru a-și face și ea o viață* Îi luă amândouă mâinile și le duse la buze.

– Dacă vei avea vreodată nevoie de ceva de orice

– Nu voi avea , Edward , șopti ea.

– Știu.

Își ridică geanta și trecu pe lângă el fără a se întoarce. Edward închise ochii din nou când auzi ușa închizându-se în urma ei. Auzi cum vizitiul îi deschise ușa trăsurii. Tropăitul cailor. Păsările ciripind în copacul din grădina lui.

Când își deschise ochii , privi prin cameră și văzu că își uitase ochelarii cenușii. Erau încă pe noptieră. Făcu un pas ca pentru a alerga să îi ducă. După o clipă , își dădu seama că nu mai avea nevoie de ei. Traversă camera și îi luă în mână. O parte din ea. Strânse degetele în jurul ramelor fine de aur și a celor două lentile de sticlă , lăsându-le pe pat.

În mintea lui totul era un haos de gânduri.

Amintește-ți de noi așa cum și noi ne vom aminti de tine și păstrează gândurile despre noi în sufletul tău pentru că acolo vom fi totdeauna împreună Erau cuvintele de pe o fotografie care îl va susține tot restul vieții sale. Era tot

ceea ce avea acum. Câteva suveniruri şi amintirile. Edward îl auzi pe vizitiu îndemnând caii. Trosnitura biciului se auzi iar el simţi că va muri.

Nu' gândi el. *Nu pot să mor Doamne Dumnezeule , nu ... când sunt deja mort* ! "

Capitolul 23

CHARLOTTE SE PLIMBA CU LORD Alfred Linton pe peluza de la Briarwood. Când ajunseră la eleşteul strălucitor , ea se întoarse pentru a privi de la distanţă progresul lucrărilor de renovare ce aveau loc la casa părintească a familiei sale. Iarna fusese foarte aspră în toată Anglia şi mulţi dintre fagii minunaţi pe care îi plantase în spatele casei , erau deja distruşi. Totul fusese o luptă pentru ea. Un pas înainte şi doi înapoi. Exact ca în toată viaţa ei.

În ciuda acestei perpetue stări de nesiguranţă Charlotte se gândi că era minunat aici. Frumos şi plin de pace. Câteodată , liniştea de aici , la mare distanţă de oraş , era la fel de

asurzitoare ca gălăgia din Chadru Chouk , din Delhi. Dar ea era legată de Briarwood la fel de mult pe cât fusese legată de spitalul din Calcutta unde găsise de lucru. Aici în Anglia îşi descoperise un ţel. Erau încă foarte multe lucruri de făcut la Briarwood şi timpul era ceea ce avea Charlotte din belşug. Acum avea timpul şi banii necesari pentru a-şi plăti datoria faţă de cei trei morţi din Delhi , prin amenajarea domeniului familiei.

Odată cu trecerea anilor , amintirile despre Rani şi tatăl ei deveniseră mai uşor de suportat. Erau din ce în ce mai puţine amintiri ale morţii lor tragice , din ce în ce mai puţine nopţi fără somn , inundate de lacrimi , şi din ce în ce mai multe amintiri fericite le luau locul.

Câte un portret al fiecăruia se afla pe pereţii din bibliotecă. Amândouă fuseseră pictate de Charlotte din amintiri , cu rame de aur şi suspendate de panglici albastre unul lângă altul. Împreună. În moarte , aşa cum fuseseră şi în viaţă. Un portret în ulei al mamei sale ca fetiţă se afla deasupra patului ei , ca un tribut adus

primei femei importante din viaţa ei. Prima pierdere importantă.

Charlotte păstrase personalul de la Briarwwod pentru că doreau cu toţii să lucreze pentru fiica lui Hugh Lawrence. Fusese un om respectat de ei. Un om cinstit. Moartea lui tragică nu făcuse decât să adauge şi mai multă loialitate faţă de fiica acestuia.

Erau optsprezece în total. Reprezentau concesia făcută de Charlotte trecutului. Totul fusese sau era pe cale de a fi înnoit în casa familiei Charlottei. Tapiserii noi pentru scaunele stil Queen Anne ale mamei sale. Tapete noi. Porţelanuri. Mobilă nouă pentru salon şi pentru biblioteca din mahon cu cărţi legate în piele pe care o iubise tatăl ei. Tot ceea ce fusese vechi fusese neglijat până când devenise de nerecuperat. " *Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru stejarii bătrâni din grădină*, gândi ea. *Ei nu au fost atacaţi de timp. Ei sunt simbolul meu. Îmi amintesc că în ciuda tuturor greutăţilor, am supravieţuit*

– Nu ţi-e frig, draga mea ? întrebă Alfred,

ținând-o de braț pe Charlotte.

Stăteau lângă o mică peșteră acoperită cu iederă, privind casa din cărămidă roșie , amândoi scoțând aburi albi pe nas.

– O , nu .! Aerul este minunat ! spuse ea strângându-și mâinile înmănușate. Cred că din cauza anilor petrecuți într-o căldură îngrozitoare.

– Nu voi ști niciodată cum ai reușit să suporți.

– Oricine se poate acomoda , oftă ea.

Asta era ceea ce dorea să spună în mai multe privințe. Charlotte își trase gulerul în jurul gâtului , aducându-și aminte. Răspunsul pe care îl rostise era identic cu cel pe care-l rostise pe o terasă luminată de lună , din Delhi , parcă cu o viață în urmă. Un început de zâmbet îi înflori pe buze. Și apoi , ca de fiecare dată , urmă durerea. Dar era o durere stinsă de timp. Stinsă de munca fără odihnă pentru a-și ocupa mintea. Știa că totdeauna va exista această senzație. Venise odată cu dragostea. " Cum suporți căldura ? " o întrebase Edward în prima seară. Auzi ecoul

vocii lui în minte. Simţi emoţia ca şi cum totul s-ar fi întâmplat abia ieri. " Te poţi obişnui cu ea căpitane " spusese ea cu o încredere tinerească despre care nu crezuse că va putea fi clintită vreodată. Cât de mult se schimbaseră de atunci ! Câte se mai schimbau încă !

– Cred că lucrările au progresat foarte bine ! spuse Alfred privind printre copaci , spre alei şi peluze , spre casa în stil Tudor cu ferestrele georgiene pe care bunicul ei le adăugase cu o generaţie în urmă.

Charlotte zâmbi încă , durerea amintirilor pălind încet sub atingerea vântului rece care îi suflă gluga pelerinei din catifea albastră.

– Eşti foarte amabil să spui asta , dar trebuie să recunoşti că munca înaintează la fel de încet ca un melc.

– Trebuie să ai răbdare , Charlotte , spuse el amabil cu o voce elegantă de bariton. Casa a fost lăsată în părăsire foarte mult timp.

– Dar s-a împlinit deja un an de când sunt aici !

– Da , dar ai fost plecată douăzeci.

Lordul Linton era un bărbat distins , cu ochi cenuşii , o mustaţă elegantă şi păr ondulat ca de argint. Al treilea conte de Bentham era atât de înalt încât Charlotte părea un copil pe lângă el , aşa cum era îmbrăcat cu pelerină neagră şi melon.

Statura magnifică şi ţinuta elegantă îi captaseră atenţia Charlottei atunci când se întorsese în Anglia, vulnerabilă şi încă străină. Pornirea ei spre prietenie fusese încurajată de grija lui plină de răbdare şi de simţul umorului. În ceea ce-l privea pe Alfred , prietenia se transformase în dragoste.

Lordul Linton ştia totul despre Edward. Înţelesese suferinţa Charlottei. Îşi pierduse atât soţia cât şi copilul la naştere. Fusese prieten din copilărie cu tatăl Charlottei. Acesta fusese începutul prieteniei dintre cele două familii. În anul care trecuse se străduise să-şi facă loc în viaţa Charlottei.

Alfred Linton era matur , stabil , un om de încredere şi galant. Era proprietarul unui

domeniu mare , vecin cu al ei şi al unei case la Londra , în Berkeley Square , cartier atât de la modă pe atunci. Era mai puternic şi mai bogat decât oricine altcineva cunoscut vreodată de Charlotte , asta incluzându-l şi pe comandantul Graves. Influenţa nu însemnase niciodată prea mult pentru Charlotte , pentru că în India nu avusese niciodată nevoie de ea. Dar aici , în Anglia , singură , începuse să vadă privilegiile pe care le putea obţine beneficiind de ajutorul lordului Linton la fiecare mişcare.

De la întoarcerea Charlottei în Anglia petrecuseră nenumărate ore împreună , jucând whist şi povestindu-şi viaţa în cele mai intime detalii. Faţă de Alfred , confesiunea era uşor de făcut. Naturală. Faptul că dorise să se însoare cu ea şi îl refuzase de două ori până acum nu alterase cu nimic prietenia dintre ei. Înţelegea , îi spusese , şi apoi adăugase plin de umor că , din moment ce mai avea câţiva ani buni , o va aştepta.

– După ce casa se va afla în sfârşit în bună formă , am de gând să adaug un hambar acolo şi chiar un coteţ , vreau să am o fermă bună ,

spuse ea, arătând spre o zonă acum acoperită cu iarbă.

Alfred încercă să-şi ascundă frustarea din glas sub un zâmbet uşor.

– Cred că ţi s-a urcat frigul la cap , draga mea. Ar trebui să mergem în casă.

– Mai stăm puţin îl rugă Charlotte strângân-du-i mâna.

Dar Alfred dorea foarte mult să abandoneze acest subiect al conversaţiei. Ştia despre speranţele lui Edward de a avea o fermă a lui şi astfel , lordul Linton detesta subiectul. Ar fi fost un altar nenorocit ridicat în amintirea trecutului, gândi iritat. Cu toate acestea nu permisese niciodată ca dezaprobarea lui să iasă la suprafaţă. Nu aceasta era calea de a câştiga o femeie atât de încăpăţânat cum era Charlotte Lawrence. Cheia era înţelegerea plină de răbdare. Vârsta şi vasta lui experienţă îl învăţaseră asta.

– Vino acum. Este Ajunul Crăciunului. Ce părere vor avea băieţii despre o mamă care stă afară străduindu-se să răcească ?

Când văzu că rugămintea sa nu avu succes adăugă pe un ton mai ferm :

— În afară de asta , ce se mai aude despre prietena ta care vine tocmai de la Oxford ?

Chipul îmbujorat al Charlottei se îmblânzi. Katherine fusese un dar de la Dumnezeu. Ce prietenă dragă îi devenise ! A o avea aici de Crăciun făcuse ca cea mai sentimentală zi a anului să fie mult mai uşor de suportat.

— Cred că ai dreptate , încuviinţă cu un zâmbet, înainte de a-i permite s-o ia din nou de braţ.

— Doamna Blackstone este o femeie încântătoare.

Charlotte îi zâmbi din mers.

— Cea mai încântătoare. A stat alături de mine atunci când am plecat din Tetbury îngrozitor de derutată. M-a lăsat să stau cu ea şi să-i plâng pe umăr până când n-au mai fost lacrimi.

— Mi-ai povestit.

— Da ? spuse ea cu jumătate de zâmbet , fără a-şi aminti.

Se îndreptară spre casă , fără a mai spune nimic. Ningea din nou. Fulgi ușori , pufoși cădeau domol ca penele pe pelerinele lor , pe pălării și chiar pe nasuri. " *Cât de diferit era totul față de Delhi* !" gândi Charlotte , privind spinările rotunde ale dealurilor și copacii care erau acum ai săi. Aici era pace. Dar o lume întreagă se afla între ea și cel care ar fi putut-o face fericită.

Se străduise să fie un Crăciun deosebit , pe de o parte pentru Hugh Edward , pe de altă parte pentru că era prima vacanță în Anglia a lui Jawahar. Seara trecută cântaseră cu toții colinde și împodobiseră în bibliotecă bradul de Crăciun cu fructe glasate , trandafiri din hârtie , nuci și lumânări. Peste tot erau ghirlande de iederă. Cea mai bună cale de a supraviețui acestor zile era să se poarte ca și cum ar fi fost fericită. Dacă putea să facă asta , atunci , poate, într-o zi ar putea chiar ea s-o creadă.

Toți ceilalți credeau că începuseră să i se vindece "rănile "cumplite suferite în Delhi. Chiar și Alfred credea acest lucru , pentru că își dorea cu disperare să fie așa.

Lordul Linton îi deschise uşa bibliotecii pentru a intra. Katherine Blackstone stătea lângă foc , explicându-i lui Jawahar despre Cele Douăsprezece zile ale Crăciunului. Hugh Edward stătea îngenunchiat la poalele rochiei ei verzi ca menta , absorbit de explicaţia ei despre ziua Sfântului Ştefan.

– Oh , în sfârşit ! începu ea ridicând privirile. Începusem să ne îngrijorăm în privinţa voastră.

– N-ar fi trebuit , spuse Charlotte în timp ce servitoarea le lua paltoanele şi mănuşile. Lordul Linton este un gentleman perfect.

– Ce monoton sună , zâmbi Katherine ca un copil răutăcios , iar expresia de pe chipul ei îl făcu pe Alfred să chicotească.

– În această privinţă , spuse el salutând-o cu o plecăciune sunt complet de acord cu dumneavoastră.

– Ei bine , în orice caz probabil că înălţimea-voastră ar fi mai bine servit , dacă ar intra pe uşa din faţă. L-am văzut pe domnul Addington atârnând vâsc în vestibul.

– Katherine , te rog , spuse Charlotte cu o

grimasă de dezaprobare.

– Veniţi să vă încălziţi , continuă Kătherine arătând spre foc şi servindu-i cu câte un pahar de sherry. Cred că este cumplit de frig afară.

Lordul Linton zâmbi.

– Prietena ta spune că o învigorează. În orice caz, eu mă temeam să nu răcească.

– Deci , suntem din nou de acord , înălţimea-voastră , încuviinţă Katherine.

– O , vă rog , doamnă Blackstone. După toată bunătatea pe care aţi arătat-o Charlottei , puteţi să-mi spuneţi Alfred.

– Aş fi onorată , spuse ea. Şi dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi Katherine.

– De acord , răspunse ea , înclinându-se.

Charlotte zâmbea urmărindu-i cu o sclipire de mândrie în ochii ei mari şi verzi , aşa cum o mamă îşi urmăreşte copiii. Pentru ea era important ca ei să devină prieteni. I-ar fi plăcut să fie chiar ceva mai mult de atât. Katherine fusese singură foarte mult timp. La fel şi Alfred. Dar lordul Linton îşi exprimase foarte clar sentimen-tele despre căsătorie. Voia s-o

aştepte pe Charlotte. Doar pe Charlotte. Indiferent la protestele ei , el aşa va face.

– Când putem aprinde lumânările din brad , mamă ? întrebă nerăbdător Hugh Edward.

Charlotte îl privi stând îngenunchiată la picioarele Katherinei , cu speranţele strălucindu-i în ochii albaştri. Ochii lui Edward.

Nu se putu abţine să nu observe cât de mult semăna cu Edward pe zi ce trecea. Când va fi matur, va fi un bărbat înalt , suplu , plin de graţie. Părul lui Hugh Edward era negru ca pana corbului şi cădea în bucle de onix în jurul chipului copilăresc. Ochii lui ce o priveau câteodată cu o dulce puritate de cristal , o făceau să plângă. Dar asemănarea lui cu Edward , odată o povară , devenise acum o alinare. La urma urmelor , acum ştia că Edward nu era mort. Era doar departe. La o depărtare de un milion de mile.

Charlotte îşi puse mâinile în şolduri îndepărtând cu încăpăţânare din minte comparaţiile dureroase. Se mişcă nervoasă

privind pe fereastră la apusul portocaliu.

– Ar fi trebuit să fie întuneric deplin pentru a le aprinde. Dar acum aproape că e ... Şi cred că nu va fi nici o supărare dacă o facem acum.

Ochii fiului ei străluciră ca soarele reflectat în apă.

– Vino cu mine , Jawahar ! Îţi voi arăta ce vom face !

Cei doi se repeziră spre colţul camerei unde se afla bradul bogat împodobit.

– Poate că n-ar strica dacă ar fi supravegheaţi spuse Alfred spre Charlotte şi Katherine , după care îi urmă pe cei doi copii.

Charlotte ştia că Alfred le lăsase singure intenţionat. Le dăruia celor două prietene câteva clipe de singurătate. Întotdeauna făcea asemenea gesturi fără a părea că aşteaptă să i se mulţumească. De fapt , nu gratitudinea era ceea ce aştepta lordul Linton.

O asigurase că nu va insista ca ea să se căsătorească , indiferent de cât de disperat îşi dorea acest lucru. Între timp , dorea să devină

indispensabil pentru ea. Până acum își ținuse cuvântul.

Dar, în ciuda tuturor acestor calități, bănuia existența unei laturi ascunse a Contelui Bentham. Era o latură despre care se povestea la Londra și chiar aici în Kent. Zvonurile implicau femei cu o reputație îndoielnică, incidente violente și chiar o bănulală de crimă. Dar Charlotte îi crezuse explicațiile. Invidie, îi spusese el. Oameni mărunți cu gelozii mărunte împotriva cuiva care fusese binecuvântat cu atâtea.

– Deci, draga mea, cum te simți? o întrebă Katherine pe un ton coborât, sorbind din paharul de sherry.

Întrebarea o readuse pe Charlotte cu picioarele pe pământ.

– Foarte bine. Sunt ocupată tot timpul. Cred că așa reușesc să fac față.

– Cu cât ești mai ocupată cu atât ai mai puțin timp pentru a gândi, spuse Katherine vorbind din proprie experiență.

– Sigur că da. Alfred crede că sunt obsedată de toate aceste schimbări pe care le fac pe aici.

— Atunci bunul Lord Linton preferă un stil ... mult mai conservator ?

Charlotte îşi duse o mână la buze pentru a-şi ascunde un zâmbet în timp ce se gândea la casa familiei Linton cu grinzile ei greoaie , draperii şi ferestre înguste , observându-se peste tot lipsa unei femei.

— Mi-a fost un adevărat prieten , Katherine.

— Oh , nici nu mă îndoiesc , spuse ea privind prin cameră. Dar nu este ca ... Edward al tău , nu-i aşa ? continuă Katherine observând cum zâmbetul Charlottei păleşte. Ia , spune-mi , fata mea. Te-ai gândit să iei legătura cu el ? Doar pentru a vedea ce mai face , bineînţeles , întrebă Katherine în timp ce amândouă se prefăceau că privesc focul.

— Aproape în fiecare zi , mărturisi Charlotte.

— Ai putea s-o faci prin intermediul unui om care să se intereseze de sănătatea soţiei domnului Langston. Cred că ar fi bine aşa ...

— Alegerea a fost făcută , Katherine , spuse ea oftând , de ambele părţi. De dragul sănătăţii mele şi a lui Edward trebuie să

respect această hotărâre.

Fusese o dragoste atât de mare cum nici Edward, nici Charlotte nu aveau să mai cunoască. Katherine își dăduse seama de asta de prima dată. Înțelesese de asemenea de ce în prezent era confruntată cu amintirile. Totul îi se împotrivea. Edward Langston își refăcuse viața. Acum altcineva trebuia s-o ajute pe Charlotte să și-o refacă pe a ei.

Asigurată acum prin răspunsurile la întrebările ei nedelicate că Charlotte nu avea de gând să se întoarcă la trecut , Katherine se pregăti să avanseze un plan. Așa cum spusese totdeauna , cel mai bun mod de a vindeca o iubire veche era una nouă și va putea fi un candidat mai potrivit decât cel de lângă ele.

Mai trecu un moment , înainte ca Katherine să vorbească din nou.

– Spune-mi , draga mea. Cum de te-ai întâlnit cu acest conte ?

– Călăream și mă rătăcisem pe proprietatea lui. M-am adăpostit de ploaie în casa familiei Linton pentru aproape o oră.

– Cât de norocoasă ai fost !

Charlotte o privi pe Katherine şi zări admiraţia pentru el strălucindu-i pe chipul ei plin , plăcut.

– Poate că tu şi cu el ...

– O , nu , draga mea. N-am fost niciodată bună la aşa ceva ! chicoti Katherine. Lordul Linton va avea ochi doar pentru o singură femeie din camera asta ! Nu este însă atât de vizibil pe cât ar putea fi acest lucru ! Fără îndoială că se datorează bunei sale creşteri. Dar la vârsta mea, orice bărbat este la fel de " transparent " precum cea mai fină mătase. Deci, spune-mi ! Încă nu ţi-a cerut mâna ?

– De vreo şase ori până acum.

– Şi tu l-ai refuzat.

Charlotte apucă o scamă invizibilă de pe rochia sa.

– N-ar fi cinstit , Katherine. Edward va exista totdeauna între noi. Mă voi gândi totdeauna la el.

– Atunci , Alfred îţi cunoaşte trecutul ?

– I-am povestit totul.

— Cu toate acestea , te iubeşte încă.

— Aşa susţine el. Dar cred că nu va mai trece mult şi îşi va reveni. Poate că mulţumită farmecelor unei femei minunate.

— Oh , nu , n-aş vrea să am de-a face cu un bărbat cu gărgăuni la cap ! râse Katherine din fundul gâtului. În afară de asta , am fost singură atât de mult timp , încât m-am obişnuit cu singurătatea. Sunt fericită, aşa cum sunt. Există un fel de mulţumire sufletească într-o viaţă cu puţine surprize.

Charlotte încuviinţă din cap , continuând să privească procesul aprinderii lumânărilor din brad.

— Şi eu am descoperit această mulţumire. Trebuie să renovez casa , îi am pe băieţi ...

— Oh , apără-mă , Doamne Dumnezeule ! pufni Katherine , întrerupând-o. Practic , eu sunt o femeie bătrână , Charlotte. E o altă situaţie. Singurătatea nu este pentru tine !

Charlotte se crispă , strângându-şi mâinile în poală.

— Şi , de ce nu ?

– Draga mea , tu eşti o femeie tânără !

– Dar mi-ai povestit că ai rămas singură de când erai de vârsta mea , îi aminti Charlotte.

– Ah , da. Dar , spre deosebire de tine copilă , eu nu aveam la orizont pe cineva ca Lordul Linton pentru a mă scăpa de singurătate atunci când căsătoria mea s-a sfârşit !

Cinară împreună în sufrageria care , asemeni tuturor celorlalte camere , era împodobită cu iederă. La lumina lumânărilor , serviră raţa de Crăciun cu garnitura ei sosul de mere şi budinca cu stafide. Apoi , după ce se lăsă convins de Hugh Edward , Jawahar povesti cum îşi riscase viaţa pentru a o duce pe *memsahib* Langston la Kurnaul , după revoltă.

– Eşti un băiat foarte curajos , declară Alfred la sfârşitul povestirii cu chipul strălucitor.

Răspunsul lui Jawahar fu o şoaptă modestă:

– Este uşor să-ţi aduni curajul atunci când este vorba de o asemenea valoare , înălţimea voastră.

– Eşti mult prea modest , băiatul meu. Ştiu foarte puţini bărbaţi care să fi făcut ca tine.

– Dar aşa nu ar mai exista nici un Jawahar fără grija arătată de *memsahib* , îl contrazise el , apoi îşi coborî ochii negri strălucitori.

Charlotte , care stătea lângă el , îl strânse cu blândeţe de mâna ce ţinea un pahar cu apă.

– Nu trebuie să fii stânjenit , dragul meu. Lordul Linton are dreptate , ştii bine. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine acolo.

– Ei bine , spuse Alfred , eu unul aş încerca.

– Onoarea are propria ei răsplată , sir.

– Destul de adevărat , Jawahar. Dar mă gândeam la ceva mai substanţial de atât , spuse lordul umezindu-şi buzele cu vârful limbii şi lăsându-se pe spate în scaun. Mi-am permis să vorbesc pentru tine cu Cancelarul Universităţii Cambridge. Din moment ce eu însumi am "binevoit " să-i " sfinţesc " holurile şi am contribuit material de atunci , se pare că vor fi bucuroşi să te aibă student acolo din primăvară.

Capul lui Jawahar se ridică încet. Mai întâi îl privi pe Hugh Lawrence care scosese un țipăt de bucurie. Apoi își îndreptă ochii către Charlotte care se îndreptase în scaun și strălucea de bucurie.

– Este una dintre cele mai bune școli din Anglia, îl încurajă ea.

– Dar ... eu - eu nu sunt englez.

– Amănunte , băiețe. Amănunte. Păzitorul și binefăcătorul tău *este* englez. Și cum am mai zis, au spus deja că vor fi fericiți să te aibă student la ei.

– O educație adevărată a fost ceea ce ți-ai dorit totdeauna , îi reaminti Hugh Edward.

Să plece de la sărăcia din Agra fără a fi capabil să-și scrie numele măcar ; să fi luptat toți acei ani în Calcutta pentru a-și face o viață fără o educație elementară. Și acum un dar ca acesta !

– Ai muncit din greu pentru a recupera dragul meu spuse Charlotte. Cred că ești pregătit să încerci.

– Oh , prostii , Charlotte ! Băiatul ăsta va

face mai mult decât să încerce ! izbucni Alfred. Va ataca locul ăla afurisit ca o furtună ! Cu hotărârea şi curajul pe care le-a demonstrat până acum , ce altceva ar putea face ?

Katherine Blackstone şi Charlotte începură să aplaude , iar după un moment , li se alătură şi Lordul Linton. Chiar şi servitorii în uniforme alb-negru aplaudară minunatele veşti.

– Discursul ! Discursul ! strigă Hugh Edward bătând în pahar cu linguriţa de argint.

Ochii negri ca de ebonită ai lui Jawahar se umplură de lacrimi care , adunate la colţuri , refuzau să cadă. Un asemenea noroc era un şoc pentru el ! Încet , îşi împinse scaunul şi se ridică, îmbrăcat acum într-o redingotă de mătase gri, pantaloni şi o cravată din mătase albastră , marca oricărui englez bogat cu un viitor strălucit în faţă.

– Eu - eu nu ştiu ce să spun , se bâlbâi el. Să spun că acesta a fost visul meu dintotdeauna ar însemna să-l aduc pe tărâmul pe care odată îl consideram de neatins.

— Orice este posibil , interveni Alfred , cu ochii la Charlotte.

— Totuşi , ştiu că nu voi fi în stare niciodată să răsplătesc cea mai mare onoare făcută mie. Tot ceea ce sper , este ca dumneavoastră şi *memsahib* să fiţi mândri de mine.

— Expresia chipului tău este o răsplată destul de mare , băiatul meu.

Charlotte ştiuse că Lordul Linton intenţiona să-l ajute cumva pe Jawahar dar nu avea nici o idee că reuşise ceva atât de splendid. Stătea în faţa lui la masă , uimită nu doar de bunătatea lui , dar şi de generozitatea pe care o arăta deodată. Făcuse asta pentru ea. Ştia asta. Dar nu conta.

Dintr-o dată , zvonurile despre caracterul lui începură s-o înfurie. Invidia era un sentiment atât de puternic , gândi ea , iar el merita mult mai mult decât asta din partea unor oameni pe care îi considera prietenii săi.

— Eu zic să toastăm pentru Lordul Linton , spuse Charlotte , în timp ce se ridica în foşnetul ţesăturii rochiei sale.

– Pentru Lordul Linton ! o secundă Katherine, ridicându-şi paharul.

Mai târziu , toţi se aflau în jurul bradului în care pâlpâiau lumânările , oferindu-şi unul altuia darurile de Crăciun. O spadă antică pentru Hugh Edward de la Alfred. Un şal nou pentru Charlotte de la Katherine Blackstone pentru a-l înlocui pe cel lăsat în Tetbury. Hugh Edward şi Jawahar făcură cadou femeii pe care o adorau o pălărie franţuzească.

După ce totul se termină , amândoi băieţii erau înconjuraţi de un morman de pachete legate cu panglici de mătase roşii , albe şi aurii. Afară , zăpada şoptea din nou pe la ferestre , în timp ce în cămin focul ardea pentru a-i încălzi.

– Mai este unul ! spuse Jawahar , aducând un pachet elegant de sub pomul de Crăciun.

– E pentru tine , mamă !

– Dar am primit deja câte ceva de la fiecare din voi !

– Ei , s-ar părea că mai ai totuşi unul !

Charlotte luă pachetul de la fiul ei şi privi hârtia albastră. Apoi îşi privi spre Alfred , care

stătea într-un scaun de piele de partea cealaltă a şemineului.

— Cerceii cu rubine erau destul , Alfred.

— Mă tem că nu e de la mine , draga mea , scutură el din cap.

Simţi un gol cumplit în stomac. Inima Charlottei tresări. Era foarte dureros să fii lovit peste o rană proaspăt vindecată.

— Cred că pe acesta îl voi deschide mai târziu, spuse ea , cu mâinile tremurânde.

— O , deschide-l acum , mamă , o convinse Hugh Edward bucuros. Am dori şi noi să vedem.

— De la cine este ? insistă Katherine , sorbind fericită din cel de-al treilea pahar cu sherry. Dar când îşi ridică privirile spre Charlotte , îi văzu chipul palid şi ochii verzi întunecându-se ca înainte de furtună , se înecă şi tuşi în mână.

— Cred că mama voastră are dreptate , copii. Ne-am distrat destul pentru o singură seară.

Alfred începuse să bănuiască acelaşi lucru ca şi Katherine şi îl arătă prin seriozitatea expresiei sale. Se ridică şi tuşi în tăcerea încordată , care se lăsase ca frigul iernii în camera luminată doar

de flăcările din şemineu.

– Care din voi este gata pentru încă o bucată din plăcinta aceea magnifică ? Hugh Edward vrei să mă însoţeşti ?

– Vreau să văd ce a primit mama , spuse el rămânând ferm pe poziţie lângă mama sa.

– Atunci poate Kate va dori să mă însoţească.

Katherine o studie pe Charlotte un moment, apoi întinse mâna Lordului Linton pentru a o ajuta să se ridice.

– Mi-ar face plăcere , răspunse ea , ştiind că Charlotte trebuia să fie singură cu fiul ei.

Alfred şi Katherine se deplasară spre uşa deschisă de majordomul Charlottei , întorcându-se apoi din uşă :

– Jawahar , băiete , poate că vei dori să mai auzi câte ceva despre Cambridge.

– Chiar că aş dori , spuse el , înţelegând situaţia.

Părăsi camera înpreună cu ceilalţi , închizând uşa în urma sa.

– Este de la el ? întrebă Hugh Edward de

îndată ce rămaseră singuri.

Charlotte privi pachetul și cartea de vizită cu numele ei pe ea. Era scrisă de mâna lui Edward. Literele înclinate , scrise apăsat , erau imposibil de confundat. Îi spusese că nu avea nevoie de nimic de la el. Făcuse tot posibilul pentru a-l elibera. Cu toate acestea , el îi scrisese. Îi trimisese un dar. În ciuda hotărârii lor , Edward dorea să mențină legătura dintre ei.

Poate că ar trebui să-l arunce în focul care trosnea în spatele ei împreună cu toate speranțele și visele ei. Avea o soție , două fiice. Avea o viață în care nu era loc pentru ea.

– Vrei să-l deschid eu , mamă ?

Charlotte își privi fiul cu chipul lipsit de culoare. Deodată i se făcuse frig. Era rece ca gheața. Îi întinse pachetul și îl urmări cum rupea ambalajul.

Într-o cutie mică , de catifea se afla o scrisoare într-un plic sigilat. I-o dădu Charlottei și apoi o privi cu o expresie de surpriză , în timp ce scoase conținutul pachetului.

– O eşarfă de mătase ? Doar asta poate face pentru tine ?

" Verde ca să se potrivească cu ochii tăi ... auzi ea ecoul cuvintelor lui Edward , iar mâinile începură să-i tremure. " Doamne , nu pot să plâng. Te rog nu mă face să plâng. Nu mai am lacrimi pentru asta ". Era eşarfa de mătase verde pe care o cumpărase pentru ea în Chadni Chouk. Cea pe care o purtase pentru a-i aduce noroc atunci când plecase din Delhi. Desfăcu sigiliul plicului.

Draga mea Charlotte.

Ştiu că ai spus că nu vei avea nevoie de mine, dar m-am gândit , am sperat , că vei avea nevoie de asta. Întotdeauna voi crede că această eşarfă mi-a purtat mare noroc atunci când vieţile noastre s-au despărţit. Pentru asta îţi voi fi totdeauna recunoscător. Ştii că am cumpărat-o pentru tine cu cea mai mare dragoste şi acum doresc foarte mult să fie din nou a ta. Ştiind că este la tine , mă va linişti puţin.

Nu știu cum este viața ta de când ne-am despărțit și nici cum va fi , dar nu există nici o noapte în care să nu-ți văd chipul dulce în visele mele , și încă sunt urmărit de ceea ce a fost odată între noi - ceea ce am acceptat cu greu că nu va mai fi. Mă rog la Dumnezeu să fie totul bine pentru tine , și că într-o bună zi să fii din nou fericită. O meriți din plin.

Edward.

Cu o mână își șterse lacrimile de pe obraji. Primul lucru pe care îl văzu fu Hugh Edward care o privea încruntat de îngrijorare.

– Mamă , te simți bine ?

Charlotte ținea strâns eșarfa ca și cum de ea ar fi depins viața ei. În cealaltă mână ținea scrisoarea ., deschisă , așa încât Hugh Edward putu vedea începutul " Draga mea' Charlotte Ochii lui de un albastru strălucitor se înăspriră.

– Dacă o cumpărase pentru tine , de ce a ținut-o tot acest timp ?

– Eu i-am împrumutat-o , se forță ea să rostească cuvintele. Să-i poarte noroc.

– Şi de ce ţi-o trimite acum , după atâta timp ?

Inspiră cu greu , apoi şopti :

– Crede că acum şi eu am nevoie de norocul pe care i l-a purtat lui odată.

– Nu cred că a fost atât de norocos când te-a pierdut pe tine , mormăi Hugh.

Cu o mişcare rapidă , care o uimi şi pe ea însăşi , Charlotte îl plezni peste faţă.

– Îmi pare rău , şopti ea , chiar înainte de a-şi pune din nou mâna în poală. N-am vrut să fac asta.

El îşi ridică mâna , punându-şi palma pe obrazul fierbinte , încercând să ghicească ce era în mintea ei , ce simţea. Dorea să ţină la acest bărbat , partea care lipsea din viaţa lui. Dorea un fel de legătură între ei şi cu toate acestea era supărat din cauza durerii pe care i-o provocase mamei sale.

Hugh Edward oftă resemnat.

– Chiar după tot ce s-a întâmplat , îl mai iubeşti, nu-i aşa ?

– Încă este soţul meu.

– Mamă , e căsătorit cu altcineva !

– Nu în inima lui , dragul meu nu în adâncul sufletului.

Ochii lui albaştri se îngustară :

– Atunci , nu înţeleg de ce nu poate fi aici cu noi , unde-i este locul. Nu ar trebui să fie aşa!

– În viaţă , câteodată , nu-ţi iese totul aşa cum îţi doreşti. Tatăl tău este un om mândru şi nobil şi face ceea ce trebuie să facă împotriva dorinţei lui. Eu îl iubesc pentru *omul* din el ... Şi tu trebuie să faci la fel.

Câteva minute trecură în linişte , înainte ca Alfred să deschidă uşa salonului.

– La uşa din faţă stau nişte colindători. Să le dau ceva ? întrebă el şovăitor , apoi aşteptă un răspuns , pentru a ghici dacă să mai continue sau nu.

Charlotte strânse ochii pentru a-şi alunga lacrimile sub privirea atentă a lui Hugh Edward. Dându-şi seama că mama lui nu va mai spune nimic în legătură cu tatăl său , se ridică şi străbătu salonul luminat de flăcările focului din şemineu. Alfred închise uşile în spatele băiatului

şi veni să stea lângă ea.

– Pot face ceva ? întrebă el , iar tonul lui , plin de răbdare , îi aduse din nou lacrimile în ochi. Totul e bine , şopti Alfred luând-o în braţele sale puternice, ocrotitoare , sărutându-i obrajii înlăcrimaţi. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Plângi dacă asta îţi doreşti. Ai dreptul la asta.

După ce plânse până când fiecare respiraţie deveni dureroasă , Charlotte îşi ridică chipul brăzdat de lacrimi şi îl privi pe Alfred , atât de distins , amabil , în lumina roşiatică a focului. Doar privindu-l şi se calmă.

Dorea să-i povestească. Totdeauna îi făcuse bine să vorbească cu el despre aceste lucruri. Scrisoarea o lovise în inimă. Eşarfa o terminase. Acum , mintea ei nu mai era decât un amestec de confuzie şi durere. Doamne , îşi dorea să plângă şi Alfred să facă totul să dispară. Putea s-o facă. Ştia asta. Lordul Linton avea puterea de a face tot ce dorea. Dar era îndrăgostit de ea , şi ar fi fost crud să-i vorbească despre credinţa ei faţă de Edward , mai ales acum când

rana era deschisă din nou.

În liniște , se lăsă din nou pe pieptul lui și îl lăsă să o strângă mai tare. O surprinse să-și dea seama deodată că apropierea de el nu o deranja, mai ales că acum era din ce în ce mai intimă. Mâna care o mângâia pe umeri era caldă și blândă și trecuse un timp atât de lung de când nu mai simțise dorința de a se apropia de vreun bărbat. Când își ridică din nou capul , chipul cu trăsături atât de fin cizelate era plin de o asemenea dorință , încât Charlotte știu că o va săruta pentru prima dată.

Îi luă chipul palid în mâinile delicate și îl trase mai aproape. Charlotte închise ochii în timp ce el îi cerceta buzele cu ale sale. Când își dădu seama că nu îl va respinge Alfred prinse momentul și o sărută cu pasiune. Dintr-o dată , fu mai mult decât un sărut. Se întinse peste ea , degetele mângâindu-i gâtul. Trupul lui era arcuit și tare. Când auzi un geamăt ușor se îndepărtă de ea.

– N-am dorit niciodată nimic , atât de mult cum te doresc pe tine , rosti el , iuțindu-și

respirația și pe care ea o simțea caldă pe obrajii săi.

Tremura în brațele lui , dar nu avea să-i spună să se oprească - nici prin cuvinte , nici prin gesturi.

Drept răspuns , îi înconjură gâtul cu un braț și îl trase cu blândețe mai aproape. Pentru prima dată de când îl cunoștea , dorea să i se predea. Poate că trupul lui tandru și puternic era leacul pentru durerea ei sfâșietoare. Pentru golul din ea. Îl folosea , dar Charlotte nu mai avea alte mijloace de luptă împotriva unui demon care amenința s-o posede. Edward era cu *ea* în această seară. *Îmbrățișând-o.* Poate chiar făcând dragoste cu *ea.* Charlotte avea orice drept din lume să dorească același lucru cu Alfred. Auto-apărare se gândi ea , în timp ce limba lui îi despărțea buzele iar ea se predă dorinței primitive pe care o crezuse complet moartă în ea, după ce venise de la Tetbury.

Alfred o apăsă cu spatele în pernele sofalei , trupul său fiind rigid din cauza dorinței pe care o aprinsese în el. Îi putea simți inima bătând

între ei. Trebuie să pun capăt acestui lucru , îi spunea conştiinţa. Nu se cuvenea. Dar când el continuă să o sărute , să o atingă , Charlotte se scufundă din ce în ce mai tare în întunericul dorinţei.

Împingându-şi limba din nou în gura ei , degetele lui Alfred îi cuprinseră sânii , instinctul îndemnându-l să îndepărteze satinul şi dantela cu mâna. Nasturii delicaţi din perle săriră dintr-o dată de pe corsajul ei când îşi împinse mâna pe sub delicatul material , direct pe piele. Charlotte se încordă , dar geamătul care-i scăpă de pe buze nu făcu decât să-l încurajeze. Buzele lui calde se strânseră în jurul sfârcului tare , mângâindu-l cu limba. Trupul ei se încordă sub al lui, iar Alfred se împinse în ea pentru a-i simţi dorinţa.

Dintr-o dată , uşa de la salon se deschise scârţâind şi o rază aurie de lumină se întinse peste sofa. Charlotte se trezi din nou la realitate când prinse imaginea lui Jawahar , stând în uşă, cu o expresie de şoc pe chip. Alfred o simţi respingându-l şi acum o urmărea cum încerca să-şi prindă corsetul unde nasturii se

rupseseră , înainte de a-şi da seama că îi priveşte cineva.

– Nu mai sunt aici , strigă Jawahar ca răspuns la o întrebare , apoi o privi pe Charlotte cu o inocenţă atât de tulburătoare încât i se făcu ruşine. Cred că lordul a luat-o pe *memsahib* la o plimbare. Poate că ar trebui să-i aşteptăm în bibliotecă.

Apoi închise uşa , iar cei doi rămaseră din nou singuri. Stăteau unul lângă altul ; intimitatea dintre ei dispăruse , iar Alfred nu îndrăznea să încerce să o ajute pe Charlotte ce continua să se lupte cu rochia. Se ridică uşor în picioare în faţa ei , în ultimele pâlpâiri ale focului.

– Să vin la tine când toţi ceilalţi dorm ? întrebă el încet , iar tonul stânjenit cu care îi vorbi îmblânzi realitatea dură a ceea ce sugera el.

Alfred avea toate motivele pentru a crede că ea îşi dorea un asemenea rendez-vous. O parte din ea - cea încuiată adânc în inima ei rănită - probabil că îşi dorea aşa ceva. Ca el să vină în camera ei la adăpostul nopţii şi s-o facă să simtă că tot ceea ce crezuse că nu se poate vindeca era

posibil şi cu ajutorul altcuiva decât al lui Edward.

Un val de compasiune o învălui şi îşi temperă răspunsul.

– Îţi mulţumesc , Alfred , spuse ea blând. Dar cred că ar fi mai bine dacă nu ai veni.

– Atunci cred că ar trebui să-ţi spun noapte bună , spuse el înclinându-se cât se poate de politicos , după care traversă repede covorul chinezesc până la uşă.

– Mai suntem încă invitaţi la micul dejun , mâine , nu ? îi strigă ea.

Lordul Linton o privi din nou , stând pe sofa ţinându-şi corsetul rochiei cu mâna. O şuviţă îi scăpase din plasa de păr arătând mai seducătoare ca orice altă femeie. Îşi şterse transpiraţia de pe buza superioară cu o batistă albă , încercând să-şi reprime dorinţa.

– Dacă mai doreşti acest lucru.

– Bineînţeles , reuşi ea să spună exact când el ieşea pe uşa salonului.

Târziu în noaptea aceea stătea în ușa bucătăriei privindu-l pe Jawahar sorbind o ceașcă de cafea ce și-o făcuse singur. Încăperea era cufundată în întuneric , cu excepția unei singure lămpi cu ulei ce ardea pe masă. Se simțea aroma boabelor de cafea în aerul rece al nopții. Nimeni nu făcea o cafea atât de tare și de neagră așa cum îi plăcea lui. Așa cum învățase să facă în India.

Servitorii se culcaseră cu toții și acum bucătăria era a lui. Charlotte se dusese la culcare cu intenția de a se preda oboselii unui Crăciun atât de bogat în emoții. Dar somnul nu se lipea de ea. Stătuse singură , răsucindu-se de pe o parte pe alta , amintindu-și toate evenimentele serii. Edward. Alfred. Eșarfa. Știa că , după scena confuză pe care o văzuse , și Jawahar era treaz. Gândul o făcuse să coboare acolo unde crezuse că îl va găsi.

Intră în cercul de lumină , îmbrăcată într-un capot vișiniu. Părul ei era lung iar buclele de un castaniu cenușiu îi acopereau umerii în cascade, într-un mod în care Jawahar nu o mai văzuse din

ziua când o scosese afară din bungalow-ul în flăcări. Charlotte își umplu o ceașcă din licoarea tare și se așeză lângă el. I se părea prea neagră și amară , dar pretindea că-i place , pentru a nu-l supăra.

– În afara cafelei , mai ți-e dor și de altceva din India ? îl întrebă șovăitoare căutând cuvintele potrivite pentru a ghici care-i sunt sentimentele față de scena la care fusese martor mai devreme.

– Nu mi-e dor de nimic dintr-o țară crudă și neiertătoare care face barbari din oameni liniștiți , spuse el simplu fără să o privească.

Charlotte se lăsă pe spate în scaun.

– Vara trecută , erau momente , când , în toiul nopții pe jumătate adormită , mi se părea că aud țipetele șacalilor. Când închideam ochii, puteam simți parfumul florilor de portocal din livada familiei Graves. Totul era necrezut de liniștit. Atâta pace

– Nu așa îmi amintesc eu India , *memsahib*.

Charlotte inspiră adânc știind că partea

întunecată a lucrurilor marcase viaţa lui Jawahar.

– Spune-mi , măcar eşti mulţumit că pleci la Cambridge ?

– Este şansa vieţii mele , replică el cu o voce plină de emoţie. Indiferent de ceea ce spune Lordul Linton nu-l voi putea răsplăti niciodată.

– Sunt convinsă că nu aşteaptă nimic de la tine, dragul meu , spuse sigură pe ea. Acum nu trebuie decât să munceşti din greu pentru a-ţi realiza toate visele. Lasă-mă pe mine să am grijă de conte.

Înainte ca Charlotte să vorbească din nou , se lăsă o linişte încordată la auzul numelui bărbatului cu care o văzuse.

– Despre ceea ce ai văzut mai devreme Jawahar...

– Nu e nevoie să-mi daţi explicaţii *memsahib* , o opri el , fără să o privească.

– Îmi închipui că tu crezi că sunt o femeie fără scrupule să îngădui să fiu compromisă într-un asemenea fel.

– Vă rog , *memsahib* , o imploră el pe un ton ridicat.

– Pentru mine este important ca tu , mai mult decât toţi , să înţelegi , Jawahar. Încă îl mai iubesc pe căpitanul Langston din tot sufletul. Dar , câteodată , atunci când suferă , oamenii se comportă prosteşte. Aşa cum am făcut eu astăseară. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat între mine şi Lordul Linton şi doream să ştii că nu se va mai întâmpla.

– E bine să nu mai faceţi asemenea promisiuni, *memsahib.*

– Îmi cunosc bine inima.

– Poate că da. Dar dacă sunteţi mai fericită aşa, *memsahib...*

Chipul Charlottei deveni dintr-o dată serios.

– Un singur bărbat putea să mă facă fericită, Jawahar , spuse ea încet.

În ziua de Crăciun Charlotte stătea la fereastra înaltă a salonului. Chicotea privind omul de zăpadă demn de milă , făcut de Jawahar şi

Hugh Edward pe peluza lui Alfred. Katherine Blackstone stătea lângă copii , cu mâinile într-un manşon de blană , arătându-le unde ar trebui puşi cărbuni pentru ochi.

Aromele de scorţişoară şi nuci erau foarte puternice în casa Linton în această dimineaţă , iar Charlotte le adulmeca bucuroasă.

O impresionase amabilitatea majordomului lui Alfred , care se trezise înainte de răsărit pentru a face clătite şi prăjituri. Pentru a spori aerul sărbătoresc , atârnase ghirlande peste tot , pe marginea şemineelor exact ca la 'Briarwood. Iedera se afla şi lângă fiecare lumânare de pe masa pentru micul dejun de Crăciun.

Charlotte era atât de pierdută în gânduri şi în aromele minunate , încât nu-şi dădu seama că Alfred stătea lângă ea decât atunci când puse o mână pe umărul ei.

– Imaginează-ţi doar , spuse el privind peluzele acoperite de zăpadă , că poţi fi stăpâna acestor lucruri. Împreună am putea fi de neînvins. Am putea face o pereche minunată.

– Dragă Alfred , spuse ea punându-şi mâna

pe a lui , încă ferm așezată pe umărul ei. Meriți mai mult decât o căsătorie obișnuită.

– O împlinire de vieți și inimi. Ce ar putea spera mai mult oamenii în situația noastră ?

Când se întoarse spre el , îi luă mâinile între ale sale și le ținu strâns.

– Tocmai asta e , spuse ea , atentă să nu-l rănească prea tare. Știi că inima mea nu va fi niciodată a ta. Și nici a vreunui alt bărbat.

– Am destulă dragoste pentru amândoi Charlotte.

Cât de magnific arăta acum , privind-o cu ochii lui cenușii până în adâncul inimii. Nu o va răni niciodată. Indiferent de ceea ce spuneau alții. Ar fi un bărbat minunat și cu o influență benefică pentru băieți. Avea toate calitățile pe care le sperase să le găsească într-un soț. Totul, dacă nu l-ar fi întâlnit mai întâi pe Edward.

– Alfred Linton , exclamă ea cu un zâmbet dulce , cred că ești cel mai minunat bărbat pe care am avut șansa să-l cunosc. Totuși...

O opri cu tonul său calm , măsurat.

– Charlotte , nu mai sunt un bărbat tânăr.

Dar poate că mai păstrez câteva urme ale felului în care arătam în tinereţe , sau mai degrabă am un stil provenit din experienţă , ajutat de tot acest păr argintiu. " Distins " - cred că aşa aş putea fi calificat în zilele noastre. În ciuda tuturor acestor lucruri , nu mai sunt un bărbat tânăr cu iluzii măreţe în privinţa căsătoriei.

– Dar eu mai am aceste iluzii , Alfred , răspunse ea , cu convingerea sclipindu-i în ochii verzi. Ştiu cum poate fi. Îmi amintesc totul , iar amintirea aceasta este ceva ce nu doresc să uit niciodată.

– Chiar dacă este ceva despre care eşti sigură că nu vei mai simţi niciodată nici dacă nu încerci măcar ?

– Chiar şi atunci.

– Ştii că am intenţia să te fac soţia mea , spuse el plin de încredere.

– Şi în ciuda comportamentului meu ruşinos de aseară , îmi doresc cu disperare să rămânem prieteni. Sunt sigură că dacă ne căsătorim , vei ajunge să mă dispreţuieşti pentru ceea ce nu

ţi-aş putea oferi niciodată.

— Nu te-aş putea dispreţui niciodată Charlotte.

— Asta este ceea ce crezi tu acum din cauza minunatei prietenii dintre noi construită pe respect şi consideraţie.

Ochii lui sclipiră amuzaţi şi apoi se îngustară.

— După noaptea trecută aş spune că e tocmai momentul pentru a începe !

— Poate ceva neserios , Alfred. Dar nu o căsnicie.

— Dacă mă mai refuzi o dată , o ameninţă el în glumă , voi fi obligat să aştept până când voi simţi că a trecut destul timp şi că eşti suficient de vulnerabilă.

— Voi fi totdeauna vulnerabilă în faţa ta.

— Un bărbat are dreptul să-şi imagineze unele lucruri.

Charlotte îi întinse braţul pentru ca el să o poată conduce afară din cameră.

— Joci cărţi cu mine până când ei vor obosi să facă oameni de zăpadă ?

– Doar dacă mă laşi să câştig.

– Oh , nu ! râse ea veselă. Nu-ţi voi uşura deloc jocul. Cu mine va trebui să munceşti din greu pentru a câştiga !

– Draga mea , spuse Alfred râzând , cu ochii strălucind exact pe asta contez !

Capitolul 24

EDWARD ÎNGHIȚI ANEVOIE.

Whiskey-ul îi arsese gâtlejul ca focul. Dar acesta era singurul lucru care îl ajutase vreodată. Privea dar nu le vedea nici pe Anne nici pe micuța Charlotte terminând de împodobit bradul. Stătea pe sofa picior peste picior , în timp ce Abigail , fiica mai mică , dormea în brațele lui.

Trupul lui Edward era acolo cu ele , dar mintea îi era la o distanță de mii de mile de salonul mic , luminat doar de foc.

Mai devreme în seara aceea familia Langston fusese gazda tradiționalei cine de Crăciun la care oaspeți le fuseseră Paddy Gillam

şi Margaret Evans. Toţi cei din Tetbury încercaù de aproape douăzeci de ani să-l însoare pe cel mai în vârstă burlac din oraş , cu fata bătrână a oraşului , nici unul din ei nedorind-şi acest lucru. Edward fusese primul care le respectase dorinţele. Crăciunul la familia Langston era acum o tradiţie fără nici un alt motiv decât plăcerea - şi ambii musafiri erau mulţumiţi ca lucrurile să rămână aşa.

După raţa umplută cu nuci şi plăcinta cu tocătură pe care aproape le terminaseră , cei doi bărbaţi plecaseră să aducă bradul din grădină. S-ar fi cuvenit să nu aibă unul zilele acelea , spusese Anne , din moment ce Regina Victoria îi preţuia atât de mult. Era singurul lucru pe care îl repeta Anne în fiecare an pentru a-şi demonstra cunoştinţele legate de viaţa de societate în faţa unui soţ pe care îl considera atât de pe dinafară. Ea nu fusese niciodată nicăieri. Nu făcuse nimic. Singura dorinţă şi scopul vieţii ei fusese să devină soţia lui Edward.

Odată ajunşi afară , nici unul din cei doi bărbaţi nu discutară despre pachetul pe care

Edward îl pusese în mâna lui Paddy cu o săptămână înainte şi îl rugase să-l expedieze în Kent. În loc de acest lucru , Edward începuse în ciuda nopţii reci , o sporovăială despre preţul ridicat al halbelor de care aveau nevoie pentru cârciumă. Vorbi despre starea vremii. Despre creşterea taxelor. Ca şi cum nici pachetul , nici rugămintea lui nu existaseră vreodată.

Acum Paddy Gillam stătea sprijinit de şemineu cu pântecele lui rotund , cu chelia strălucind. Pe chipul său bucălat îşi făcuse loc suspiciunea în timp ce-şi studia şeful şi prietenul. În mod sigur în mintea lui era ceva mai mult decât preţul berii şi căderile masive de zăpadă. Nu putea fi pus la îndoială acest lucru. În acest ultim an se schimbase foarte dramatic. Se transformase într-un bărbat care părea să-şi fi pierdut orice speranţă.

Oh , trecuse prin destule emoţii , gândi Paddy. Edward deschidea " Cock'n'Feathers " în fiecare zi la aceeaşi oră stătea în fiecare duminică plin de credinţă în cea de-a treia strană a bisericii cu soţia şi fiicele sale alături. Totul părea posibil. Dar lipsea totuşi ceva vital. Era

spiritul şi vioiciunea care îl purtaseră afară din Tetbury într-un loc atât de exotic ca India nedorind să se mai întoarcă decât bogat şi plin de influenţă.

În ciuda cruzimilor petrecute , nu revolta fusese cea care îl transformase sau care îl purtase înapoi în Tetbury. Paddy respinse această posibilitate cu un pufăit sonor gândindu-se la adevăratele motive care îl aduseseră din nou acasă şi îl determinaseră să înceapă o viaţă nouă cu Anne. Păreau destul de fericiţi acum , chiar după naşterea celor două fiice. Paddy îşi sorbi whiskey-ul gânditor , încercând să pună toate piesele jocului la un loc. Dar lipseau totuşi câteva şi era din ce în ce mai sigur că erau cele mai importante.

– Cum arată ? întrebă Anne şi se întoarse spre Edward când răspunsul lui nu veni. Dragul meu , te-am întrebat , cum arată bradul ?

Mai trecu o clipă până ce Edward să înţeleagă că i se adresase lui.

– Ci-cina a fost minunată.

– Nu te-am întrebat despre cină , prostule !

Vreau să ştiu ce părere ai despre brad.

Ochii lui aburiţi începură să se limpezească şi un zâmbet timid îşi făcu loc pe chipul său.

– Încântător. Totul este încântător.

– Ţi-ar place să mai pui ceva în el ? Au mai rămas câteva podoabe spuse ea arătând o grămăjoară mică de nuci şi dulciuri.

– Nu , fă-o tu.

– Te rog , tată , scânci Charlotte. Vino să ne ajuţi.

– Ce-ar fi dacă ai pune tu ceva pentru mine ?

– Te rog , tată ! Te rog , doar una !

Edward strânse copilul la piept , căutând un motiv pentru a nu fi silit să mimeze fericirea într-o situaţie care făcuse ca viaţa să se scurgă din el.

– Abigail abia s-a obişnuit la mine în braţe. Cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă , draga mea.

– O ţin eu , se oferi Margaret şi se apropie de sofa , coborându-şi vocea. Ar însemna mult pentru fiica dumneavoastră.

Chipul lui Edward se împietri deodată.

— Am spus nu , şi aşa rămâne.

Anne îşi puse mâinile pe umerii Charlottei privind stânjenită la Margaret şi apoi la Paddy. Tensiunea de pe chipul lui Edward începu să scadă în timp ce o privea pe cea mai mică dintre fete dormind în braţele lui.

La naiba ! Nu dorise să se răstească aşa. Anne era ultima persoană pe care dorea să o rănească. Din compasiune pentru ea se băgase într-o asemenea mizerie. Dar , să-l ierte Dumnezeu , undeva într-un colţ al minţii începuse s-o respingă. Gândurile negre începuseră să-l hărţuiască. Anne era cea care îl ţinea la distanţă de singura femeie pe care o iubise vreodată cu adevărat. Anne era cea care îl îndepărta de fiul lui. Şi ea nici măcar nu avea ghinionul nenorocit de a şti asta !

Nu este vina ei " se contrazicea într-una Edward încercând să-şi învingă gândurile întunecate , când cele două femei o porniră spre bucătărie. Îşi trecu o mână prin părul negru , încercând să se calmeze , dar furtuna din el

continua să crească. " *Voi trăi aici şi voi avea grijă de ea* , îşi auzi conştiinţa. *Dar nu-i pot da toată inima mea. Nu ! Nu pot face una ca asta Charlottei. Este singurul lucru unde hotărârea îmi aparţine mie* ! " Edward sări de pe sofa şi i-o întinse pe micuţa adormită lui Paddy , care îl privea cu neîncredere.

– Unde te duci ?

Edward înşfăcă haina şi mănuşile din cuierul de lângă uşă.

– Afară.

– Când te întorci , ca să-i spun Annei ?

– Nu ştiu.

– Ce fel de răspuns este ăsta ? izbucni Paddy. Dumnezeule , omule , e Ajunul Crăciunului !

Edward se opri în uşa deschisă , iar aerul rece pătrunse în cameră.

– Ceea ce vreau să spun este că nu mai ştiu nimic. Ţinând cont de această situaţie , este singurul răspuns pe care-l pot da.

Stătea singur în întuneric în bucătărie.

Lumina de la dormitoarele de sus lumina

aproape toată scara. Anne îşi peria părul. De o sută de ori în fiecare seară. Copiii dormeau. Margaret şi Paddy plecaseră acasă. Abia întors dintr-o plimbare în derivă , Edward se sprijini de bufetul ce adăpostea ceştile şi farfuriile ieftine , frumos aliniate. Acum îşi strângea părul des , negru sub boneta de noapte din bumbac alb , se gândi el. Încă cinci minute şi Anne va adormi.

Se plimbă prin bucătărie , fără a lua în seamă curentul care venea pe sub uşa din spate. Mai aşteptă câteva minute după ce-şi auzi soţia stingând lampa de lângă pat. Îi primise Charlotte scrisoarea ? Eşarfa ? Înţelesese oare de ce i le trimisese , sau le aruncase pe amândouă în foc , aşa cum ar fi făcut el în locul ei ? Îl durea să se gândească la această a doua posibilitate , dar în ciuda riscului , simţise nevoia să i le trimită. Eşarfa era un simbol. Un semn al dragostei care va exista totdeauna între ei.

Cele cinci minute trecuseră. Anna era adormită până acum. Încet , Edward urcă scările fără a avea însă intenţia de a se culca încă. Podele scârţâiră sub pantofii săi de piele. Pe

lângă camera copiilor se afla un alt şir de scări , mult mai înguste. Erau scările care duceau la mansardă. Având în mână doar o lumânare pentru a-i lumina calea , Edward urcă câte două trepte deodată.

Odată ajuns în interiorul mansardei mirosind a mucegai , închise uşa şi trecu de bârnele prăfuite către cufărul verde cu curele din piele. Micuţa cutie din lemn de camfor era în siguranţă acolo. Viaţa şi inima lui erau închise în ea.

Crăciunul era timpul potrivit pentru amintiri. Pentru sentimente. În această seară , tentaţia de a-i spune Annei că o părăseşte fusese mai puternică decât oricând altcândva. Pentru un moment, atunci când izbucnise , fusese aproape de nesuportat. Să trimită eşarfa fusese un compromis făcut luptei care se dădea în întunericul lui din ziua când Charlotte părăsise Tetbury. Să fie din nou atât de aproape de fericire - şi să fie forţat să o lase să plece din simţul datoriei !

Îngenunchie pe podeaua rece şi deschise cufărul mic pe care-l adusese cu el din Delhi. Scoase pe rând câte o piatră şlefuită din Agra şi

o ţinu la lumina lumânării. Acum găsea o alinare în ele. Şi se gândi că aproape îi interzisese Charlottei să-l ia pe Jawahar cu ei în tabără. Băiatul la care el se răstise îi salvase viaţa. Între ei fusese de la bun început o legătură pe care nu o putuse înţelege. " *Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am ţinut cont de motivele mele atunci* ! " se gândi el recunoscător , ştiind că ea avea un prieten de nădejde în fiul vânzătoarei de pietre preţioase.

Îşi coborî din nou privirile şi zări ochelarii fumurii , dar pe aceştia nu-i scoase pentru a-i ţine la piept. Durerea cu care privea ceva ce stătuse atât de aproape de pielea ei era destul de mare şi aşa. După o clipă îi dădu la o parte şi scoase fotografia cu Jawahar şi Hugh Edward. Fiul său cel de nepreţuit.

Privi îndelung imaginea de pe carton observând asemănări atât cu el cât şi cu Charlotte pe chipul băieţelului subţirel care zâmbea aparatului. Era un copil minunat. " *Ce trebuie să gândească el despre mine, despre absenţa mea* , oftă dureros Edward. Acum

Hugh Edward avea vârsta lui când mama sa se îmbolnăvise. Sentimentul de ocrotire față de mama lui făcea ca orice altceva să pălească. Nu putea spune nimic pentru a schimba situația. Acest copil necunoscut al inimii sale , al unei iubiri atât de mari, aproape îl disprețuia. Acum sorții îi cereau să învețe să trăiască cunoscând acest lucru.

Mai bine ar fi murit în Delhi.

– Vino în pat , o auzi spunând mai târziu pe Anne , în timp ce stătea la fereastra dormitorului, privind spre orizont. Soarele începuse să se ridice, de un roz palid , în spatele liniei de acoperișuri ale orașului.

În acel Ajun de Crăciun , Edward adormise în mansardă cu fotografia fiului său la piept. Credea că nu se afla acolo decât de o oră , dar când se trezise , descoperise că se crapă de ziuă. Tremură când se întoarse să-și privească soția îngropată sub un munte de plăpumi din puf de gâscă și pături , doar capul cu boneta de bumbac zărindu-se.

– Vino înapoi să te culci , spuse ea încet.

El auzî foşnetul cearceafurilor când ea se ridică în capul oaselor.

– Nu merită , zău , ştii asta.

– Ce ? întrebă el , mirându-se la ce s-o fi gândind ea.

– Ceea ce te-a adus în starea asta în ultimul an.

Edward o privi din nou , chipul ei oval , palid, fiind plin de îngrijorare. Ochii îi erau la fel de întunecaţi şi de inexpresivi ca în copilărie. Chiar că ar fi trebuît să meargă la ea şi s-o ia în braţe. Trecuse atât de mult timp de când nu o mai luase în braţe aşa cum un soţ îşi ia soţia , chiar dinainte de a fi descoperit că Charlotte era în viaţă. Anne nu se plânsese niciodată , dar ştia că felul în care se comportase o rănise.

Se îndreptă spre pat şi se forţă să se aşeze lângă ea , încercând cu disperare să trezească dorinţa care avusese ca rezultat naşterea celor două fiice. Rămaseră aşa , privindu-se unul pe altul în ochî , câteva momente bune.

– Poate că într-o zi , atunci când vom fi căsătoriţi de câtva timp , îmi vei povesti şi mie

de ce eşti totdeauna atât de trist , spuse într-un târziu Anne , punându-şi mâna peste a lui.

Edward simţi un fior de vinovăţie , rece şi greu ca piatra. Îi trecuse exact prin inimă. Oftă întrebându-se cum ar putea vreodată să-i spună ce dorea să audă. Deja erau prea multe minciuni. Pentru a doua oară în seara aceea , şovăi între a spune adevărul şi a produce decepţii.

Când vorbi , vocea îi era răguşită. Încă o dată , luase în considerare doar soluţia oferită de conştiinţă.

– Nu e nimic de spus , Anne , absolut nimic.

– Ştii bine că nu cred asta.

– Crezi ceea ce doreşti.

– Încerc să mă conving că mă iubeşti încă.

Edward se ridică şi se îndepărtă de ea. Nu putea suporta s-o mai privească în ochi. Toată pasiunea pe care încercase să o trezească în el pentru ea , după ce părăsise mansarda şi venise în dormitor , fusese anulată acum de acea primire , rugătoare din ochii ei. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă. Indiferent în ceea ce sperase să găsească în dormitorul lor , acel ceva nu era

acolo. Şi nici nu va fi vreodată.

– Îmi pare rău , spuse el în şoaptă.

Anne închise ochii şi apoi îi deschise din nou.

– Nici pe jumătate faţă de cât de rău îmi pare mie.

– Deci , Edward băiete , spune-mi cu ce te pot ajuta ?

Târziu în seara următoare , după închidere , Edward şi Paddy erau singuri , despărţiţi de barul gol şi de mirosul de bere şi tutun. Edward bănuia că el ştia ceva. Erau prieteni de foarte mult timp. Dar cum ar putea să-i povestească aşa ceva ?

– Nu poţi face nimic , spuse străduindu-se să nu sune prea dur.

– Ştii că am o pereche de umeri destul de puternici , îl înghionti el , turnându-i de băut. Te cunosc de o viaţă , Edward băiete şi e ceva care te mănâncă de viu şi de asta sunt la fel de sigur cum sunt de faptul că stau aici.

– Nu mă poţi ajuta , Paddy. Nimeni nu poate.

Se sprijini de bar în coate.

– Eşti chiar atât de sigur de asta ? N-oi fi fost eu până la capătul lumii , dar am o groază de experienţă de viaţă în acest trup bătrân al meu.

Tonul lui Paddy îl făcu pe Edward să zâmbească. Încerca doar să-l ajute. Cel puţin pentru câteva momente scurte. Şi poate că dacă i-ar povesti l-ar ajuta cumva. Dar , indifernt de cât de uşurat s-ar putea simţi , povara secretului său era prea mare chiar şi pentru un prieten atât de apropiat. La urma urmei , nu era o simplă poveste , iar Edward nu era deloc sigur că Paddy va fi în stare să ţină secretul faţă de Anne , asta dacă el ar fi găsit cuvintele pentru a mărturisi. În voce i s-ar fi simţit mila pentru ea , suferinţa va străluci în ochii lui , iar el îşi va da seama că îl cunoştea ca pe un gentleman cumsecade, la fel de bine cum îl cunoştea şi el.

Paddy Gillam cântase la nunta lor. Cu vocea lui de tenor , interpretase un cântec de dragoste pe care mirele şi mireasa dansaseră. " *Mai mulţi*

copii. Căsătorie ", gândi Edward torturându-se. "*De ce nu am așteptat ? De ce* ? " Își prinse chipul în mâini, oftând din greu.

– Ai făcut ceva ce nu trebuia să faci ? insistă prudent Paddy.

Edward își ridică privirile după încă o clipă. Paddy nu avea de gând să renunțe, iar Edward se simți prea slăbit pentru a i se împotrivi.

– Bătrâne oftă el nu știi nici măcar jumătate din toată problema mea.

Paddy își duse mâinile mari la gură.

– Atunci este vorba despre o femeie.

– A fost o femeie odată, în India. Dar totul s-a terminat acum, spuse el, încercând din toate puterile să pară sincer.

– Mă gândeam eu că așa ar fi !

Edward se încordă, iar Paddy chicoti văzând cât este de surprins.

– Nu prea îmi acorzi încredere, nu-i așa Edward Langston ?

– Îmi pare rău, zâmbi el vag.

– Dragostea neconsumată este cel mai greu de părăsit, se aventură el, lăsându-se pe spate în

scaun dornic să dea peste o ocazie ca să filozofeze.

Edward luă o înghițitură lungă de coniac și se sprijini în coate pe bar.

– Spune-mi , Paddy. Cum de știi atâtea lucruri despre dragoste un burlac ?

– Nu am fost niciodată căsătorit , dar nu am spus niciodată că nu am fost îndrăgostit.

– Habar n-am avut , răspunse Edward incapabil să-și mascheze surpriza. Cine era ?

– Oh , totul s-a petrecut cu mult timp în urmă , băiete... chiar înainte ca tu să te fi născut. Dar era frumoasă ca un vis. Păr lung , mătăsos , negru ca onixul și la fel de strălucitor... Și avea ochii cei mai minunați de un albastru strălucitor.

Edward păli.

– Tu o descrii pe mama , Paddy.

– Da , chiar așa , încuviință el. Mama ta a fost. Paddy șterse barul cu o cârpă murdară , apoi umplu ambele pahare înainte de a continua.

– O iubeam de când îmi pot aduce aminte.

Obişnuiam să-i duc cărţile de la şcoală şi pe drum ne împărtăşeam totdeauna cele mai mari secrete.

– Ce s-a întâmplat ?

– A apărut un individ pe nume Charlie Langston, spuse el în treacăt , privindu-l în ochi pe Edward.

– Habar n-am avut.

– Bineînţeles că nu. Dacă stau să mă gândesc bine , cred că nici Adelaide nu ştia cât de mult o iubeam. Nu mai avea ochi decât pentru tatăl tău odată ce s-au descoperit unul pe altul.

– Şi nu ai încercat să lupţi pentru ea ?

– O făcea fericită , Edward , spuse blând Paddy, cu ochii umezi. Nu puteam să-i răpesc fericirea chiar dacă asta însemna să nu am niciodată femeia iubită.

– Dar de ce nu mi-ai spus niciodată ?

Paddy îşi coborî ochii spre Edward.

– Dragă băiete pe *mama* ta o iubeam.

– Şi ce dacă aş fi vrut să ştiu !

Paddy trase de o sprânceană stufoasă căruntă.

– Şi acum că ţi-am spus la ce-ţi serveşte ?

– Nu ştiu exact recunoscu Edward trecându-şi o mână prin părul des. M-ai putea lăsa să-ţi fiu o alinare , cumva.

– Aşa cùm mă laşi tu pe mine ?

Edward îşi goli dintr-o dată plămânii şi privi gânditor în gol. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese pe nimeni cui să-i facă mărturisiri. Iar Paddy era aici , acum. Un prieten drag care se oferea să-l asculte.

– Am iubit-o din tot sufletul , Paddy. Când am pierdut-o , a fost sfârşitul vieţii mele.

– Iar Anne nu-i va lua locul niciodată adăugă Paddy ca un cunoscător.

– Niciodată. Te şochează asta ?

– Că ai iubit o femeie înainte de Anne ?

– Că încă o mai iubesc.

– Viaţa nu este niciodată aşa cum o visăm , clătină el din cap. Odată ce ai acceptat asta , nu te mai şochează nimic.

– Poate că ai dreptate.

Rămaseră aşa în liniştea plină de înţelegere un timp , amândoi privindu-şi absenţi paharele.

Edward îşi termină şi restul băuturii şi puse jos paharul gol, iar Paddy îşi privi ceasul.

– Ar fi maî bine să mergi acasă la ea , băiete, spuse el amabil când Edward nu făcu nici o mişcare. Indiferent de ceea ce a fost între tine şi aceà femeie sau de ceea ce încă mai simţi pentru ea , acum ai o soţie care te adoră. Una care , în acest moment , te aşteaptă.

Edward se forţă să se ridice , iar Paddy ieşi de după bar luându-l pe după mijloc. O expresie de compasiune apăru pe chipul său.

– Putem să spunem despre trecut tot ceea ce dorim , spuse el cu îngrijorare. Îl putem menţine viu în inimi şi minţi atât de mult cât dorim , dar asta nu va schimba nimic. Totul va rămâne trecut.

" Dacă ai şti..." se gândi Edward.

Capitolul 25

– PORCI ? ŞOPTI EL.

– Da , porci , Bickers , spuse Charlotte privindu-l de la birou pe majordomul ce stătea cu gura deschisă de surpriză la ordinele ei. Şi găini şi gâşte. Şi o vacă sau două , dacă le poţi găsi.

– Dar doamnă , vă rog să mă scuzaţi pentru observaţie , acestea sunt animale de fermă.

– Bineînţeles , Bickers , zâmbi Charlotte. Acum, poţi să te ocupi tu de asta , sau va trebui să rog pe altcineva din personal ? Coteţul pentru găini va fi gata la sfârşitul săptămânii şi , după cum ştii , grajdul este gata şi aşteaptă doar micuţele fiinţe pentru a veni să pască la Briarwood.

– Ouăle şi carnea din ultimul timp nu au fost pe placul doamnei ? întrebă el , încercând să-şi mascheze indignarea.

O privi pe Charlotte cum pune jos tocul şi se ridică în rochia ei albastru cu galben. Zâmbetul ei era mai dulce decât îşi putea aduce aminte.

– Nu este din cauza asta , Bickers. Doar că doresc să mănânc din ouăle şi carnea mea , aşa cum făceam în India , minţi ea. Am crezut că ar fi chiar frumos să le am din nou.

– Înţeleg.

– E vreo problemă în legătură cu dorinţele mele, Bickers ? întrebă ea , fiind sigură că nici un servitor nu ar fi îndrăznit să i se opună.

– Nu , doamnă , clătină el din cap şi strânse din pumni atât de tare încât mâinile îi amorţiră. Dacă doamna doreşte porci la Briarwood , atunci vor fi porci !

Şi încuviinţă din cap. Apoi , fără a aştepta să fie eliberat , şi ştiind că nu îndrăznea să mai petreacă un singur moment în prezenţa ei , se întoarse şi părăsi camera în linişte.

– Splendid , spuse Charlotte , mulţumită de sine, aşezându-se din nou jos şi deschizând sertarul biroului cu o cheie mică de argint pe care o purta la gât prinsă de o panglică neagră de mătase.

În sertar , sub scrisoarea lui Edward şi eşarfa ei verde erau schiţe , planurile ei în legătură cu transformările ce trebuiau aduse domeniului pentru a realiza o fermă pe care Edward şi-o dorise totdeauna. Era viaţa pe care el o dorise totdeauna pentru ei , înainte de revoltă înainte de Anne.

Faptul că undeva pe lume ar trebui să se afle un loc unde visele să-i fie materializate , chiar dacă nu în propria viaţă , era pentru ea de cea mai mare importanţă acum. Era un scop care îi ocupa mintea, îi solicita trupul şi inima.

– Am venit să-ţi spun " la revedere " , draga mea.

Charlotte era atât de tare cufundată în planurile sale referitoare la ferma pe care o va crea , încât nu o auzi pe Katherine venind în spatele ei.

– Doar nu pleci deja !

– Trebuie. Am promis familiei Covington că voi sta cu ei în lojă la operă imediat după Anul Nou.

Charlotte prinse mâinile Katherinei într-ale sale.

Erau calde şi blânde şi prin ele putu simţi prietenia şi dragostea pe care mărturisirile făcute începuseră să le clădească între ele.

– Nu trebuie să pleci , nu-i aşa ?

– Convinton-ii mă aşteaptă , dragostea mea, zâmbi ea cu blândeţe , elegantă în rochia ei de călătorie de un albastru cenuşiu , asortată cu boneta.

– Pleci din cauza lui Alfred , declară Charlotte îngustându-şi ochii. Pentru că tu crezi că dacă ai mai sta , l-ai stânjeni în dorinţa lui de a-mi face curte.

Katherine arăta ca trăsnită , îndreptându-şi spatele.

– O , cât de perspicace ai devenit în absenţa mea.

– Nu pot să-l iubescc , Katherine , iar tu nu

vrei ca el să mă curteze , indiferent dacă stai sau pleci.

Se îndreptară spre sofaua de lângă foc și se așezară împreună ținându-se încă de mână.

– Îmi amintesc cât de fermă ești când te-ai hotărât într-o privință sau alta.

– Știi , nu ?

– L-ai uitat pe tânărul ofițer atât de insistent de pe puntea vasului care ne aducea în Anglia ?

Charlotte se strădui să zâmbească , amintindu-și cum îl respinsese pe tânărul căpitan care o aștepta zilnic pe puntea din fața salonului sperând că o să accepte o simplă invitație la ceai.

– Am fost nepoliticoasă cu bietul om , încuviință ea. Dar pur și simplu nu doream să fac pe cineva să spere atunci când nu exista speranță.

– Draga mea , oftă anevoie Katherine , apoi o prinse pe Charlotte de bărbie. În dragoste , soarta nu a fost darnică cu tine. Îmi doresc doar să fi putut face ceva mai mult pentru tine. Încercam doar să te ajut.

– Nimeni nu poate face nimic , Katherine , spuse ea coborându-și vocea. Edward este cu

Anne şi acolo va rămâne , dar inima lui va fi totdeauna aici , cu mine , spuse ea cu mâna pe inimă. Şi atâta timp cât ştiu asta , nu va mai exista nimeni pentru mine.

Katherine ridică o sprânceană.

– Edward al tău nici nu-şi dă seama cât e de norocos.

– Edward ştie ce a avut , o asigură Charlotte. Mai ştie şi ce a sacrificat. Amândoi ştim asta.

Se îmbrăţişară pentru ultima oară.

– Chiar trebuie să pleci ? Parcă de-abia ai venit, şopti Charlotte în timp ce vizitiul o ajuta pe Katherine să urce şi aşteptă apoi ca toţi să-şi ia rămas bun.

– Draga mea vizitele noastre nu sunt niciodată prea lungi.

– O să-mi fie dor de tine.

– O să-mi scrii ? întrebă Katherine.

– Ştii bine că da.

– Atunci timpul va trece repede până când ne vom vedea din nou.

– Pentru mine va fi o eternitate , spuse

Charlotte. Nu-mi place că cea mai bună prietenă a mea este atât de departe de mine.

– Ştii că vin din nou la primăvară.

– Promiţi ?

– Promit , o asigură Katherine apoi strânse mâna Charlottei pe fereastră. Ştiu ceea ce mi-ai spus , dar în absenţa mea , gândeşte-te cel puţin dacă să-l accepţi pe Lordul Linton , da ? Poate că nu e Edward dar acum nu mai sunt speranţe.

Lăsând întrebarea să atârne între ele ca un nor greu de ploaie , Katherine făcu semn vizitiului să pornească. Charlotte rămase fără replică. Exact aşa cum dorise Katherine.

Dorise să-i dea de gândit.

În săptămânile care urmară Crăciunului , Edward se strădui s-o convingă pe Anne că întreaga sa atenţie era solicitată acum de cârciumă. Dar ceea ce îl preocupa nu erau nici banii , nici succesul. El şi familia lui trăiau mai mult decât confortabil după moartea tatălui său.

Adevărul era că a fi cu Anne - a o privi în

faţă ştiind ce secret îngrozitor îi ascunde - era o tortură pentru Edward. Împrejurările îl forţară să fie ipocrit. Un mincinos. Marea majoritate a zilelor părăsea căsuţa dimineaţa devreme şi muncea până târziu , străduindu-se să se facă prăpastia dintre ei de netrecut. Era de preferat distanţa , se gândea el. Mai bună decât adevărul.

Îşi spusese că nu aşteaptă nimic în schimb atunci când îi trimisese Charlottei eşarfa şi scrisoarea , dar în inima lui , în timp ce zilele treceau fără un răspuns, Edward îşi dădu seama că se minţise pe sine. Singur se torturase amintindu-şi la nesfârşit scena dintre ei. Descoperirea. Adevărul de necrezut. Despărţirea sfâşietoare.

Oare ar fi putut proceda altfel ? S-ar fi putut forţa să-şi urmeze inima , abandonând-o pe Anne şi datoria pe care o avea faţă de cele două fiice ? Ştia răspunsul chiar înainte de a-şi pune întrebarea. Indiferent de ceea ce simţise Edward îşi asumase responsabilitatea când se căsătorise. Acum trebuia să plătească preţul. Nu putea pleca. Nu va putea pleca niciodată din

două motive : Charlotte şi Abigail.

În fiecare noapte când privea chipurile dulci ale fetiţelor sale pentru a le săruta de noapte bună vedea răspunsul la întrebarea " de ce rămăsese ". Nu mai exista nici o altă alegere de făcut , odată ce se hotărâse.

Nu va fi *niciodată* alta.

– Spune-mi o poveste tată îl rugase Charlotte într-o seară , când stătea pe marginea patului ei încercând s-o convingă să doarmă.

– Una scurtă , spuse el sever. Apoi te vei culca , da ?

Când ea încuviinţă din cap , începu

– Foarte bine , atunci. Să vedem... Cu mult timp în urmă , într-o ţară îndepărtată , trăia un prinţ frumos cu părul negru , care se îndrăgostise de o prinţesă frumosă... Era o fată frumoasă cu păr lung auriu şi ochi de culoarea ierbii de primăvară. Aşa îi spunea prinţul mereu. Când se căsătoriseră , se mutaseră într-un palat minunat, din marmură şi pietre preţioase , ce putea fi văzut de la foarte mare depărtare...

Ochii ei negri sclipiră.

– Cum se numea , tată ?

– Se numea Taj Mahal , spuse Edward.

– Unde se afla ?

El ezită un moment , apoi zâmbi:

– Într-o ţară foarte îndepărtată , dragostea mea.

– Ce s-a întâmplat cu ei ? întrebă pe un ton nevinovat Charlotte.

– Într-o zi , dintr-o dată , prinţesa a dispărut. Cineva foarte rău o răpise.

Chipul copilului se întunecă.

– Cine a răpit-o , tată ?

– Un duşman îngrozitor , numit Soartă a luat-o, răspunse Edward cu vocea plină de remuşcare.

Charlotte îşi scoase buza de jos în afară.

– Prinţul era foarte trist ?

– Da , era.

– Şi a căutat-o ?

Edward închise ochii , nesigur de ceea ce îl îndemnase să-i povestească toate aceste lucruri. Şi totuşi - îşi dorea la fel de mult ca şi ea să audă restul poveştii , dorind să-i dea finalul pe

care credea că povestea lor de dragoste îl merita.

– Prinţul a căutat-o îndelung , dar nu şi-a găsit prinţesa foarte , foarte mult timp. Şi , într-o zi , când îşi pierduse orice speranţă de a o mai vedea , o femeie bătrână a găsit-o rătăcind pierdută şi singură, şi i-a adus-o înapoi. Iar prinţul a fost foarte bucuros încât a râs până când au izbucnit amândoi în plâns.

– Şi au trăit fericiţi după aceea ?

– Sigur că da , zâmbi Edward , dorindu-şi să creadă la fel de mult ca ea în poveşti.

După ce fiica sa adormi , Edward pierdu din nou bătălia din sufletul său. Luptase din greu să nu se întoarcă din nou în mansardă şi la acele câteva rămăşiţe ale trecutului. Trecuseră zile întregi de când nu mai urcase acolo. De la începutul anului îşi promisese să încerce să lase trecutul să se odihnească. Să lase amintirile în pace. Pentru binele lui Anne. Pentru al său. Dar în această seară avea mare nevoie de ele. Iar această nevoie îl făcu mai imprudent ca niciodată.

Anne nu se culcase aşa cum era el obişnuit,

şi nu auzi scârţâitul podelelor sub paşii ei ce-l urmară până la mansardă. Primise o scrisoare anonimă în dimineaţa aceea , în timp ce Edward era plecat la muncă. Era scrisă pe o hârtie foarte scumpă , scrisul era cel al unui bărbat , cineva pe care nu-l cunoştea. *Nu fi dezamăgită* , o rugase. " *Nu ignora adevărul din propria ta casă.* Nu tot trecutul este cu adevărat trecut..."

Acum stătea în cadrul uşii umbra prelungindu-se pe peretele dinaintea lui Edward.

– Ce faci aici , sus , atât de târziu ? întrebă Anne cu inima bătându-i furioasă.

El închise pe furiş lăcăţelul cutiei din lemn de camfor şi se întoarse spre ea.

– Căutam ceva şi mă gândeam că ar putea fi aici sus , minţi el ridicându-se şi încercând să nu arate ca un copil prins asupra faptului.

– Ai găsit ceea ce căutai ? întrebă ea străduindu-se să vadă , dincolo de lumină şi umbre ce ascundea atât de stângaci.

– Nu , nu era aici , spuse el , îndreptându-se spre uşă.

– Atunci mergem în pat ? întrebă Anne plină

de speranţă , tonul vocii ei sugerând ceva mai mult decât somnul.

Edward închise uşa mansardei în spatele lor, incercând să-şi mascheze dezgustul de pe chip. Coborâră scările înguste ce se terminau în faţa dormitorului lor. O sărută pe obraz.

– Mergi înainte şi perie-ţi părul , spuse el blând. Eu vreau să beau un pahar de lapte. Nu stau mult.

Începuse deja să coboare scările fără a-i da Annei ocazia de a protesta. Apoi aşteptă în linişte la capătul lor până când auzi scârţâitul uşii de la dormitor. Mai rămase un moment , oftând de uşurare. Fusese prea aproape. Nu fusese prevăzător cu amintirile sale şi acest lucru nu mai trebuia să se întâmple. Ştia ce ar fi însemnat pentru Anne descoperirea adevărului. Ce ar fi însemnat pentru ei toţi.

Edward aprinse o lampă pe masa din bucătărie şi deschise încet uşa către camera mică pe care ea o folosise sub numele de Katherine Blackstone. Rămase acolo în linişte cinci minute, poate zece. O văzu în pat , aşteptându-l aşa cum

făcuse în ultima seară când doar se ţinuseră în braţe , conştienţi de ceea ce le va aduce răsăritul soarelui. Acum aerul din camera închisă era rece şi cu iz de mucegai. Orice urmă din Charlotte dispăruse. Nu mai permisese ca uşa să stea deschisă din ziua când ea plecase. N-ar fi putut suporta. Luptă împotriva dorinţei de a intra , într-un fel exista totdeauna credinţa fărâma de speranţă că , asemeni acelei nopţi miraculoase , ar putea deschide uşa într-o zi şi s-o vadă stând acolo, privindu-l.

Când realitatea nedreptăţii acestor gânduri faţă de Anne îi trecu prin minte , Edward se întoarse şovăitor şi stinse lumânarea. Apoi urcă scările. Îşi simţi inima plină de durere. Era încă foarte rău lovită.

Ştia că ar trebui să facă dragoste cu ea. Spera de mult timp acest lucru , dar Edward nu se putuse convinge niciodată să simtă ceea ce ar fi trebuit. Acum că ştia că Charlotte - soţia lui - trăia , era un fel de trădare în acel fel de intimitate cu altcineva. Era o minciună faptul că trăia ; odată trăiau cu toţii. Dar era mai bine

decât adevărul , îşi spuse în timp ce păşea obosit. Anne avea nevoie de el. Fiicele aveau nevoie de el.

– Îmi pare rău şopti el în întuneric strecurându-se în pat lângă ea şi sărutând-o uşor pe obraz. Pe cuvânt că nu ştiu ce m-a apucat în ultimul timp. Ştiu doar că nu meriţi asta.

Se trase un moment înapoi şi o privi. Mirosea a săpun şi a pânză de casă. O mângâie uşor pe fruntea lată şi îi dădu la o parte părul care-i scăpase din boneta de noapte. Cum pot fi două femei atât de diferite ? se întrebă el în timp ce studie ridurile de pe chipul ei plin.

– Eşti o mamă şi o soţie minunată , şopti el , sigur că ea dormea deja. Nu meriţi nimic din ceea ce ne-a plănuit soarta tuturor.

O mai privi un moment , simţi mişcarea pieptului ei sub pături chipul eliberat de îngrijorarea pe care o văzuse de atâtea ori zilele acestea şi în acel moment se simţi mai puţin vinovat.

" *Te iubesc , Anne. Nu în felul în care ţi-ai dori* " , gândi el în timp ce îl cuprindea somnul.

" Dar este destul pentru a mă ţine lângă tine. Şi în inima mea ştiu că aşa trebuie să fie. "

Anne aşteptă nemişcată până când ştiu că este adormit după ritmul respiraţiei. Apoi îşi deschise ochii şi îl privi în lumina lunii ce cădea prin fereastră. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Încă mai merita preţul pe care îl plătise pentru a-l avea - chiar ştiind că nu o iubea aşa cum ar fi dorit ea.

Îl mângâie uşor pe obraz , apoi adormi întrebându-se ce secrete ascundea în mansardă şi pe care le va descoperi cu siguranţă mâine dimineaţă.

Capitolul 26

ERA IMPOSIBIL SĂ VINĂ LA Briarwood fără să o vadă pe Charlotte. La trei luni după Crăciun , acesta era unul dintre puţinele lucruri sigure pentru Alfred Linton , până când va fi de acord să se căsătorească cu el.

În acest scop organiza cu şiretenie şi iscusinţă partide de vânătoare. Iniţia jocuri de cărţi cu Hugh Edward. Indiferent de pretext , găsea totdeauna un mijloc să-i apară în cale.

– Fii atent cu ea. Mai are puţin şi o să fete un viţel , indică Charlotte cu un deget celor patru fermieri care tocmai coborau dintr-o căruţă o vacă de lapte rasa Jersey pe păşunea de smarald.

Doi purcei roz şi o grămadă de gâşte zgomotoase îi urmară. Alfred coborî de pe armăsarul său negru, Sofocle , şi întinse frâiele unui argat.

Chiar făcea ceea ce-şi propusese , transforma un domeniu ca Briarwood într-o fermă productivă. Nimic nu o putea opri atunci când credea în ceva. Dar în toată viaţa nu mai cunoscuse pe nimeni atât de hotărât în a-şi împlini scopul. Era una dintre calităţile ei , la fel de enervante pe cât de seducătoare , care îl cuceriseră în întregime. Râse tare când ideea îi trecu prin minte.

Charlotte se întoarse repede , auzindu-l în spatele ei.

– Oh , Alfred , nu-i aşa că e minunat ?

Îşi scoase mănuşile de călărie încercând să zâmbească.

– Cuvântul potrivit nu este " minunat " , replică el rece.

Charlotte îşi puse mâinile în şolduri pufnind.

– Oh , acum vrei să mă superi.

Alfred îşi duse un deget la buze , apoi

se întoarse pe călcâie.

– Nu te-aş supăra niciodată , draga mea , spuse el cu o pretinsă inocenţă. Te ador.

– Crezi că animalele mele sunt banale , îl acuză ea.

– Cred că sunt foarte norocoase. Aşa până va trebui să le tai pentru cină.

O gâscă se strecură pe lângă Charlotte gâgâind şi apoi îşi plecă gâtul lung şi alb.

– Oh , nu le voi tăia , Alfred.

– Nu ?

– Bineînţeles că nu , râse ea dulce. Am de gând să cresc găinile pentru ouă şi vacile pentru carne.

– Şi porcii ? ripostă el.

Charlotte dădu din umeri.

– Ei sunt pentru ambianţă.

– Ambianţă ? chicoti Alfred.

– Bineînţeles. Orice fermă are nevoie de porci !

Şi dintr-o dată , în ciuda amuzamentului , Alfred Linton îşi aminti motivul pentru care se încăpăţâna în transformările de la Briarwood.

Edward. Încă şi pentru totdeauna Edward. Se luptă cu dorinţa copleşitoare de a fugi de ea , ochii înceţoşându-i-se de o furie de gelozie. Tot progresul pe care îl făcuse fusese anulat în această clipă - care nu făcuse parte din plan. Ştia că nu mai putea spera la Charlotte.

Cu mai mult de trei luni în urmă o ţinuse în braţe , braţele ei trăgându-l mai aproape , pe cât le îngăduiau hainele , sărutându-l sincer aşa încât crezuse că o cucerise.

Era aproape cea mai perfectă fiinţă pe care avusese norocul să o cunoască , iar singura ei vină era această preocupare continuă pentru un bărbat pe care nu-l va mai avea. Şi astfel simţi din nou îndemnul de a fugi şi de a nu se mai întoarce în viaţa ei. O simplă scrisoare. Atât făcuse. O avertizase pentru cineva a cărei presiune şi nesiguranţă erau mult mai puternice decât ale sale în această situaţie delicată.

Alfred fusese un student bun. Ascultase luni întregi povestirile Charlottei. Cunoştea situaţia în cele mai mici detalii. Oamenii implicaţi. Fiecare nuanţă. Ştia chiar şi despre cutia din

lemn de camfor pe care Edward o ţinea în mansardă. Durerea Charlottei şi simpatia lui expertă o ajutaseră să fie explicită.

Acum nu mai trebuia decât să facă aluzii la adevăr într-o altă scrisoare şi apoi să aştepte ca restul pieselor să se aşeze la locul lor. Planul era strălucitor în simplitatea lui. În final , el va câştiga ceea ce-şi dorise cel mai mult pe lume. După o confruntare amară , soţia lui Langston îşi va recuceri soţul , iar mâinile nobile ale Lordului Linton vor rămâne , ca totdeauna , curate. Deştept bărbat , gândi el mândru ridicându-şi nasul aristocratic. Foarte deştept , zău aşa !

– Gray Ashton dă o perecere mâine seară şi aş dori ca tu să vii cu mine , Charlotte , spuse el ferm şi rece.

Acesta era motivul pentru care venise azi la Briarwood. Dar bucuria unei asemenea ocazii pentru ei de a fi văzuţi împreună , pălise aflându-se în mijlocul fermei de animale a lui Edward Langston. Îl făcuse foarte nerăbdător ca soţioara de la ţară să facă o mică excursie în mansardă.

Charlotte îl privi ca și cum nu ar fi auzit foarte bine. Buzele sale se despărțiră strălucitoare pentru a-i răspunde.

– Oh , Alfred , nu cred că voi veni. Dar îți mulțumesc pentru invitație.

Nu era sigur că tonul fusese unul respectuos și sprâncenele lui argintii se încruntară.

– Bunule Dumnezeu , femeie ! E doar o petrecere ! izbucni el. Eu îți cer să-mi ții companie la un dineu. Ai nevoie să petreci o seară în afara închisorii tale.

– Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine , pe cuvânt , protestă ea calmă. Dar nu pot accepta.

Expresia răbdătoare de pe chipul ei îl făcea să se simtă ca un copil cârcotaș și el o detestă la fel de tare cum îl înfuria refuzul.

– Nu-ți acorzi nici o șansă pentru a încerca să mă iubești , nu-i așa ? spuse el războinic , în timp ce unul dintre porci îi adulmeca pantalonii.

– Zău , Alfred , spuse ea ridicând tonul , nu am mai discutat asta până acum ?

– Atunci probabil că poți explica și de ce mi-ai îngăduit să te sărut atât de

scandalos în Ajunul Crăciunului !

Totul se opri în loc. Zgomotele făcute de animale. Foşnetul vântului. Oamenii care aduseseră animalele. Totul se opri în loc la fulgerul întrebării lui Alfred.

În linişte el privi cum obrajii Charlottei se înflăcărează şi ştiu că nu ar fi trebuit s-o spună. O dăduse de gol în faţa servitorilor. Totul i se putea citi pe chip. Dar era prea târziu pentru scuze , chiar dacă mândria lui i-ar fi permis-o.

Doi dintre oamenii care aduseseră animalele începuseră să şuşotească , iar Charlotte prinse un fragment din întrebarea pusă de celălalt.

– A spus un sărut scandalos ?

Slavă Domnului că prin jur nu se aflase nimeni mai important sau reputaţiile amândoura ar fi fost compromise. Aşteptă un moment. Era mai mult decât ar fi acordat oricui, sperând că intenţiona să se scuze pentru imprudenţă. Dar el stătea pur şi simplu acolo , cu furia oglindită pe chipul dur , ca şi cum ea era cea care îi trădase încrederea.

– Indiferent de cât de nepoliticos sună , voi

considera tăcerea ta drept dezinteres pentru răspuns, spuse el răstit. Îmi pare rău că te-am deranjat din nou cu grija mea pentru tine.

Cu acestea , Lordul Linton traversă din nou peluza pentru a-şi cere calul. Charlotte , servitorii ei, ajutoarele stăteau în linişte , uimiţi de ceea ce se întâmplase.

Era o faţă a lui pe care nu o văzuse niciodată.

O faţă care o înspăimântase.

– Ştiu ce mi-ar spune Katherine să fac , mormăi ea pentru sine , mai târziu în aceeaşi seară , în timp ce camerista îi peria părul castaniu cu o perie cu mâner de argint. Mi-ar spune să ies în lume. "Ţi-ar aduce bujori în obraji din nou ! " ar spune ea.

Charlotte aproape putu să-i audă vocea.

Ar fi minunat să iasă în lume. Să danseze. Să râdă din nou. Nu putea nega asta. Dar nu i-ar fi dat lui Alfred false speranţe ? Dacă fusese vreo îndoială în mintea ei , profunzimea sentimentelor lui fusese revelată în acea dimineaţă. Îşi dăduse

arama pe faţă şi pentru prima oară observă aspectul neplăcut al temperamentului lui.

Dar , în sinea ei , Charlotte se gândi că avea motive să fie furios. Deşi îi refuzase continuu propunerile , îi acceptase atât compania cât şi ajutorul. Chiar îi permisese să o sărute.

Charlottei nu-i plăcea deloc că se simţea atât de nehotărâtă tocmai faţă de ceea ce Alfred era îngrijorat. De la o vârstă foarte fragedă , îşi cunoscuse conştiinţa şi nu ezitase. Învăţase să vorbească hindusa într-un moment când era cel mai nepotrivit lucru pentru un copil englez. Se împotrivise transferului lui Edward la Calcutta în faţa tatălui său şi a comandatului Graves. Se măritase cu el în ciuda unei împotriviri evidente. Acum toate erau frânturi de amintiri în mintea ei. Edward. Alfred. Dorinţă. Trădare. Inimă sfâşiată. Nici una dintre decizii sau sentimente nu mai era atât de clară pe cât fuseseră odată.

Camerista îi desfăcu părul şi aşteptă să intre între aşternuturile foşnitoare.

– Mulţumesc , Theresa , spuse ea , luînd lampa de pe toaletă şi urându-i noapte bună.

Charlotte aşteptă până când uşa fu închisă pentru a se întinde în patul jos , moale , cu furnituri-din mahon. Trupul îi era obosit în acea seară , dar nu şi mintea. Imaginile îi treceau prin faţa ochilor mult timp după ce închisese ochii.

Îşi puse întrebări în ceea ce o privea pe Anne; oare Edward dansase vreodată cu ea ? Alungă asemenea gânduri când imaginea deveni prea vie. Şi apoi , dintr-o dată , durerea se transformă în furie. Inima ei se strânsese gândindu-se la ei amândoi.

Era pentru prima dată când simţea furia răbufnind de sub exteriorul stoic pe care luptase să-l menţină ; fiorul care-i spunea că Edward era acolo unde trebuia să fie. În această seară o deranja faptul că ei doi erau acolo împreună , iar ea era aici , singură , încălzită doar de pături pufoase şi nu de bărbatul care o iubea. Golul. Dorul. Dintr-o dată toate se uniră într-o durere cumplită.

Gândul cel mai puternic era să o oprească.

Charlotte îşi trase păturile până sub bărbie şi închise din nou ochii. Cearceafurile erau reci şi

când se întoarse pe o parte , i se făcu pielea ca de găină. Ar fi fost atât de minunat să simtă din nou un bărbat lângă ea. Un trup gol lângă al ei. Încălzind-o. Ajutând-o să uite. Nu cineva anume. Doar cineva care să o poată face să simtă ceea ce simţise cu mult timp în urmă. Neajutorarea ei faţă de ceea ce devenise viaţa ei o făcea mai susceptibilă acum la protestele lui Alfred , decât o făcuse singurătatea.

Chipul lui în lumina flăcărilor din noaptea de Crăciun strălucind de dorinţă i se întipărise în minte. Încă îi mai putea simţi buzele pe ale ei , limba fierbinte , cercetătoare în gura ei.

Charlotte strânse ochii , amintindu-şi cum îşi simţise inima sfărâmată în acel moment. Chiar când o săruta , erau buzele lui Edward cele pe care şi le imagina. Trupul lui Edward , căruia îi dusese dorul , se afla deasupra ei. Amintirile şi furia năvăliră în mintea ei , ameninţând să preia controlul. "*N-o să-l mai ai niciodată !* ", se certă ea singură , afundându-se mai adânc sub pături. " *Deci ai putea foarte bine să încetezi să ţi-l mai aminteşti* ! "

După un timp , furia păli. Ca un abur uşor , gândurile ei rătăceau de la Edward la Alfred. Era într-adevăr un pretendent frumos şi fermecător. Dacă încerca să-i facă loc în inima ei poate că va dispărea dorul pentru Edward. Durerea. Indecizia faţă de tot restul vieţii sale.

Toţi membrii societăţii bune londoneze presupuneau deja că sunt îndrăgostiţi. Părea fără sens să-l contrazică , atunci când bărbatul pe care îl iubea avea obligaţii maritale faţă de altcineva. De ce să se consume degeaba când nu mai era nici o şansă ca el să se întoarcă ? Erau baluri de frecventat. Teatrul. Opera. Un mod de a se apăra de ea însăşi. Ştia asta foarte bine. Dar tot nu schimbase cu nimic faptele. Edward nu mai exista pentru ea. Şi nu se va întoarce niciodată.

– Contele de Bentham ar fi o pradă foarte bună dacă n-ar exista zvonurile acelea îndoielnice...

Cuvintele Lady-ei Bennington răsunară dur printre amintirile plăcute pe care Charlotte încercase să le învie. Era ridicol , se gândi ea furioasă. Alfred era un gentleman perfect. Făcuse

atâtea pentru ei toţi în ultimul an ! O ajutase să-şi ţină socotelile. Fusese un companion şi confident minunat. Avusese grijă să-l înscrie pe nepreţuitul Jawahar într-una din cele mai bune şcoli. Îi oferise un viitor. Izbucnirea lui din ziua aceea fusese o aberaţie. Respinse amintirea a ceea ce se întâmplase odată cu zvonurile refuzând să le mai examineze. O clipă mai târziu se ridică din pat , în camera întunecată.

– Theresa ! îşi strigă ea camerista , a cărei cameră micuţă era lângă a sa. Theresa !

Picioarele micuţe , desculţe ale acesteia lipăiră pe podele întorcându-se în camera Charlottei. Părul ei lung era periat şi se îmbrăcase deja în cămaşă de noapte.

– Da , doamnă , spuse ea abia respirând.

– Adu-mi toc şi hârtie !

– Acum , doamnă ?

– Da , acum , Theresa.

Camerista se îndreptă spre birou , cămaşa ei albă de bumbac măturând podeaua. Aduse o tavă de argint cu toc , cerneală şi câteva coli de scris. În grabă , Charlotte scrise o

notă şi apoi o împături.

– Să meargă Bickers imediat la Lordul Linton să-i ducă biletul , spuse ea , culorile revenindu-i în obrajii palizi.

– Dar , doamnă , este foarte târziu !

– E-n regulă , Theresa. Nu cred că Lordul Linton doarme deja , o asigură ea pe cameristă fiind sigură că furia şi frustrarea nu-l lăsau nici pe el să doarmă.

Theresa , care fusese martora tiradei lordului şi a stânjenelii stăpânei sale , ridică privirile întrebătoare pentru o ultimă oară , temându-se de ce ar putea însemna acest mesaj. Apoi părăsiră camera împreună.

Charlotte stinse din nou lampa şi îşi lăsă capul pe pernele moi. Inima îi bătea nebuneşte. Dar refuza să creadă că era o greşeală. Nu , se convinse ea.

Se apăra de ea însăşi.

Dincolo de peluzele imense , în casa familiei Linton , Alfred stătea lângă foc , cu un coniac într-o mână şi cu cele câteva cuvinte scrise

de Charlotte în cealaltă mână.

Am greşit când am refuzat invitaţia ta amabilă în această după-amiază. Dacă nu ţi-ai ales încă o altă parteneră , aş fi onorată să te însoţesc la dineul dat de Lordul Ashton.

Charlotte

Alfred duse scrisoarea la buze şi închise ochii. În sfârşit. Da. În sfârşit , începuse să se apropie de el. Încă mai regreta că o făcuse să se simtă prost , dar dacă furia o făcuse să înţeleagă că erau făcuţi unul pentru altul , atunci regretul nu mai era la fel de puternic.

Lăsă să-i cadă biletul în poale , apoi îşi trecu o mână prin valurile de păr argintiu. Încerca să-şi imagineze trupul Charlottei gol, ehberat de crinoline, corsete şi de valurile de mătase. Sânii ei erau perfecţi. Doar atât ştia şi îşi putea imagina totul chiar sub ţesătura rochiei sale elegante.

Îi plăcea în mod deosebit moarul albastru cu dantela albă care aducea inocenţă pe ridicarea senzuală a sânilor ei. Îşi putu simţi trupul

răscolit şi arzând de dorinţă când se imagină dezbrăcând ţesătura moale de pe trupul ei cald, tandru şi dornic să i se predea lui.

Lipsa unui copil care să-i poarte mai departe numele şi care să aibă grijă de domeniu nu-l preocupase până în ziua când Charlotte Lawrence se întoarse în Kent. În acele prime zile după sosirea ei, auzise că rămăsese văduvă în India într-un mod misterios. Faptul că purta numele de fată îi dăduse puţină speranţă că nu era pierdută în trecut.

Regretele în privinţa copiilor începură când îşi permisese să şi-o amintească pe Charlotte ca fetiţă , înainte ca familia Lawrence să fi plecat în India. Fusese un copil minunat , un îngeraş dulce şi fericit, iar el ştiu că împreună vor avea copii minunaţi.

Sângele lui Alfred fierbea în vene , în râuri de dorinţă clocotitoare , iar trupul îi deveni rigid imaginându-şi-o pe Charlotte în braţele lui. Nu se purtase cu nimeni atât de gingaş şi neserios în acelaşi timp ; iar dorinţa lui pentru ea era vie şi arzătoare.

Prostituatele pe care le căutase când fusese la Londra , acelea care îi amintiseră cel mai tare de ea, îl lăsaseră să le numească Charlotte. Intrase în trupurile lor dornice cu o ferocitate de tunet. Plătise totdeauna în plus pentru a le putea spune pe un alt nume. Dar nu era acelaşi lucru. Rareori era măcar pe aproape.

Alfred îi atinse scrisul. Cerneala abia se uscase. Poate că în curând nu va mai fi nevoie de asemenea imitaţii. Din fericire , Alfred Linton era foarte aproape de ce-şi dorea.

Era ud de transpiraţie când se ridică în picioare şi trase de clopoţel în întunericul din biroul său de mahon. Câteva clipe mai târziu , majordomul său Cravens , un bărbat cu părul ca zăpada îşi târşâi picioarele în cameră.

– Aţi sunat , sir ?

– Da , Cravens , răspunse el cu o voce joasă. Trimite-i vorbă doamnei Mills că aş dori să o văd în particular.

– Doamna Mills s-a culcat , sir , odată cu tot personalul.

– Bine , atunci trezeşte-o ! Aş dori să discut

salariul şi până acum nu am avut când s-o fac.

– Dar , sir...

– Trezeşte-o , Cravens.

– Foarte bine , sir , încuviinţă el ridicând din umeri în timp ce-şi târşea picioarele afară din cameră.

Alfred îşi mai turnă un coniac şi îl bău dintr-o înghiţitură sperând să-şi îndepărteze temerile. Nu o chemase pe cameristă pentru a-i discuta salariul. Nu dorea să discute nimic.

Jenny Mills era o tânără prostuţă şi o femeie uşoară din periferia Londrei care , datorită darului său de a convinge , hotărâse că era o onoare pentru ea să slujească în casa Linton când şi cum dorea el. Putea să fie amabil şi blând cu Charlotte , dar faţă de Jenny nu mai avea nevoie de această faţadă.

Totuşi Alfred nu era în totalitate lipsit de conştiinţă în această problemă. De fiecare dată când o chemase în acest ultim an , în noaptea care ierta totul , o plătise cu un cec generos pentru a-l trimite familiei ei. Încercă să alunge din minte imaginea sa de bărbat libidinos ,

bătrân, în timp ce ea îngenunche în faţa lui şi începu să-i scoată pantalonii.

– Deci ştii deja ce doresc , nu ?

Ea îşi ridică privirile cu ochii larg deschişi , pofticioşi. Cârlionţii lungi de culoarea cuprului îi încadrau chipul bucălat cu un nas lung.

– Îmi amintesc , sir , şopti ea cu un accent grosolan de femeie de jos.

– Splendid , mormăi Alfred gemând gândindu-se la Charlotte.

Charlotte se pregătise aproape toată ziua pentru dineul de la familia Ashton. Făcuse ceea ce încă nu-şi permisese să facă de când se întoarse la Briarwood. Îşi vopsise unghiile. Îşi aranjase părul. Îşi permisese chiar un masaj pentru picioare.

În lunile îngrozitor de lungi dintre *atunci* şi *acum*, Charlotte îşi concentrase toată energia asupra lucrurilor din jurul casei , neglijând orice angajament social. Se ocupase personal de renovarea camerei pentru muzică , de mobila nouă pentru trei dintre camerele de oaspeţi şi

bineînţeles de aranjarea fermei. Se neglijase pe sine. Era mai uşor aşa. Nu mai avea timp să caute să afle ce-i lipsea sufletului ei. Ce va lipsi totdeauna.

Theresa ieşi din garderobă ducând în braţe o rochie nouă din mătase ca fildeşul , cu mâneci brodate. Charlotte şi-o comandase la puţin timp după întoarcerea ei în Anglia dar nu o interesase niciodată să o poarte.

– Ooh , ce minunată ! exclamă ea ca şi când ar fi văzut-o pentru prima dată.

– O veţi purta cu colierul de perle doamnă ?

– Nu , Theresa. Cred că voi purta cerceii cu rubine pe care mi i-a dăruit contele de Bentham, de Crăciun.

– Se vor asorta minunat cu rochia aceasta , încuviinţă şi camerista , iar Charlotte simţi fiori de nerăbdare.

Nu mai dansase din seara de la Delhi , când îi văzuse pentru ultima oară pe Rani şi pe tatăl ei. Mâine aveau să se împlinească unsprezece ani de atunci.

Stropul de exuberanţă păli în faţa amintirilor întunecate din această după-amiază , amintiri despre oameni pe care nu-i va mai vedea niciodată. Dar în acea seară la Ashtoni Charlotte Lawrence fu un vis. Toţi fură de aceeaşi părere. După cină , Lordul Linton stătu drept , mândru , printre ceilalţi bărbaţi, cu pieptul scos în afară , urmărind-o cu privirea din celălalt colţ al camerei.

– Minunată fată , doamna Lawrence , observă Lordul Abercrombie , un bărbat foarte sobru care stătuse lângă el.

– Nu-i aşa ? încuviinţă Alfred contelui cu un pântece uriaş şi cu o mustaţă lungă , albă.

– Ei bine , atunci , spune-ne Linton bătrâne. Vrei să te însori cu ea sau nu ? întrebă Gray Ashton , gazda. Te învârteşti în jurul ei de câteva luni încoace.

Alfred se strădui să zâmbească.

– Unele lucruri nu pot fi grăbite , domnilor. Doamna Lawrence nu este doar frumoasă , dar este şi independentă. Nu pot să-i ordon ceva , iar ea să se supună ascultătoare.

– Fără îndoială că supunere aştepţi , cel puţin într-o privinţă , insistă Abercrombie.

Gluma necuviincioasă stârni hohote de râs.

– Vezi Abercrombie izbucni Alfred indignat. Nu voi clarifica acest lucru pentru voi pentru simplul motiv că voi nu sunteţi rezonabili. Cu mult timp în urmă am descoperit că Charlotte Lawrence merită să fie aşteptată !

– Aşteptarea nu este ceva cu care tu să fii obişnuit mai ales când este vorba de o asemenea frumuseţe , chicoti Gray Ashton. Ţi-a aruncat puţin mai mult decât o singură privire toată noaptea.

– Ştii doar ce se spune despre felul în care-ţi faci o frumuseţe soţie ! insistă vesel Abercrombie.

– O să ai probleme tot restul vieţii ! rânji Ashton.

Charlotte nu le auzi de la început ironiile. Era prea preocupată să reţină reţeta Annei Ashton pentru un punch perfect , cel pe care oaspeţii îl apreciaseră toată seara. Câţiva ca spre exemplu Lordul Abercrombie , serviseră mai mult decât ar

fi trebuit. Dar auzise foarte clar ultima lui afirmaţie şi văzuse efectul ei asupra lui Alfred.

– Bineînţeles , e secret , ştii ! se destăinui Anne Ashton ţinând o mână la gură.

Femeia cu ochi largi întunecaţi şi gură mică era neatentă la norul de furtună care se abătea peste propriul său salon. Cu toate acestea Charlotte nu era.

– Un strop de gin va face totul mai interesant , am spus eu totdeauna !

– Dacă vreţi să mă scuzaţi , zâmbi Charlotte politicoasă. Cred că Alfred mi-a făcut un semn cu mâna.

Când se postă undeva mai în spatele lor toate hohotele încetară.

– Dacă insistaţi să faceţi lumină în relaţia dintre mine şi doamna Lawrence , spunea Alfred politicos , dar cu o convingere rece , aproape nepoliticoasă , nu voi avea decât să vă provoc la duel.

Icneli sonore se auziră în tăcerea care se lăsase.

– Cu siguranţă că ştii , Linton bătrâne , că

duelul este interzis , îl avertiză nervos Gray Ashton.

Cu toate acestea chiar avea de gând s-o facă. Charlotte era absolut sigură de asta. Merseseră prea departe în beția lor. Ea cunoștea privirea hotărâtă de oțel. Era aceeași care o izbise cu o zi înainte când mândria lui fusese la fel de lezată ca onoarea acum.

Era o latură a lui Alfred pe care nu o văzuse înainte de ziua de ieri și o făcu să se întrebe dacă nu cumva era adevărat ce se șoptea pe seama lui. Dar acest gând dispăru repede când își dădu seama că trebuia să-l oprească înainte să-i scape de sub control. La urma urmei , Alfred nu-l provocase. Nu încă.

— Scuzați-mă , domnilor , spuse ea zbătându-și genele lungi , bogate , la fel de expertă ca orice cochetă ignorând cu înțelepciune aerul de război dintre cei doi bărbați. Dar am ceva de discutat cu însoțitorul meu și trebuie s-o fac acum.

Toți îl priveau pe Alfred , a cărui față se înroșise la gândul că Charlotte tocmai era pe

cale să facă o glumă mult mai mare pe seama prieteniei dintre ei , decât avusese de gând Lord Abercrombie.

– Nu acum , draga mea , scrâşni din dinţi. Trebuie să stabilesc nişte lucruri aici.

Charlotte îi ignoră răbufnirea cu înţelepciune zâmbind şi arătând atât de apetisantă pe cât îi îngăduia conştiinţa.

– Alfred , chiar eşti răutăcios. M-ai neglijat aproape tot timpul în favoarea acestor gentlemeni, spuse ea dulce , prinzându-l de mână. Pur şi simplu nu mai vreau să fie aşa. Dansează cu mine , încercă ea să-l convingă , jucându-se cu mâna lui.

Gura lui Abercrombie se crăpă asemeni unei balamale deschise la vederea femeii misterioase şi frumoase ale cărei intenţii le interpretase atât de greşit.

– Nu până când Lordul Abercrombie nu se hotărăşte să-ţi ceară scuze , spuse încăpăţânat Alfred.

– Chiar o fac ! încuviinţă repede celălalt bărbat, trezit de zvonurile periculoase pe care la

auzise despre contele de Bentham.

De asemenea , nu era dornic să le probeze chiar pe pielea lui dacă erau adevărate.

Odată rostite cuvintele de scuze , Alfred se întoarse brusc şi se îndreptă spre ringul de dans ţinând-o strâns de mână pe Charlotte.

– Ştii bine că nu trebuia să faci asta , spuse el odată aflaţi la adăpost , printre alţi dansatori.

– Ce vrei să spui ? întrebă ea neatentă.

Ochii lui cenuşii se îngustară.

– Nu înrăutăţi lucrurile menţinând pretenţia asta de cochetărie în faţa mea !

– Oh , asta , spuse ea coborându-şi ochii verzi , luminoşi , dar nereuşind să-şi ascundă zâmbetul.

Acest lucru îl irită şi mai tare.

– Te avertizez , Charlotte , nu râde de asta !

– Nu râdeam , zău , bolborosi ea , gândind că Alfred arăta ca un prost încercând să fie atât de jignit.

– Încercau să spună lucruri îngrozitoare despre noi. Doar improvizaţia ta rapidă şi inteligentă l-a salvat pe Abercrombie

de la o moarte sigură.

– Oh , Alfred. Hai să nu stricăm o seară atât de minunată cu asemenea prostii , încercă ea să-l convingă zâmbindu-i până când simţi cum încordarea dispare.

Expresia lui se îmblânzi , aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îl privea. Un moment mai târziu , chiar el îi zâmbea.

– Presupun că meriţi să-ţi mulţumesc spuse el spăşit.

– Şi eu , încuviinţă ea în timp ce valsau.

– Totuşi , pun pariu că Edward al tău nu ţi-a apărat niciodată onoarea cu atâta curaj ca mine, în seara asta.

Ea nu fu sigură dacă încerca să o rănească sau să-şi sprijine încrederea în sine cu o asemenea afirmaţie şi simţi un neaşteptat imbold de a-i povesti despre curajul lui Edward. Totuşi tăcu. Pentru moment , Alfred era prea excitat şi nervos pentru o asemenea corectură.

Se gândi că reacţia lui era de natură s-o flateze, s-o deruteze. Era chiar seducător să lupte cineva pentru tine , să fii dorită din nou.

– Ceea ce contează este că te-ai purtat ca un nobil adevărat , spuse ea. Şi pentru asta chiar trebuie să-ţi mulţumesc.

El se calmă la auzul laudei ei. ochii i se măriră iar fălcile rigide i se descleştară. O clipă mai târziu , zâmbea din nou.

– Spune-mi draga mea , între noi , ce avea Edward şi nu găseşti la mine ?

Charlotte oftă.

– Doar amintirea , dragul meu , replică ea , găsind puterea de a minţi din nou.

Tîrziu în seara aceea , în timp ce trăsura îl aştepta înaintea unui Briarwood luminat cu lumânări, acoperit de pătura groasă a ceţii Alfred o sărută plin de dorinţă. Nu mai încercase de la Crăciun şi fu surprins să constate că nu era respins sau îndemnat să se oprească. Îi mângâie gâtul fin , ca laptele cu un singur deget şi o simţi cum se sprijină de el. Lipindu-şi buzele fierbinţi de ale ei , Alfred tremură de dorinţă. Era convingătoare. Charlotte nu-l făcuse deloc să bănuiască cât de greu încercase

să se convingă să-l dorească.

— Dumnezeule, ești dulce ca mierea, bolborosi el în părul lucios castaniu-deschis al Charlottei, încercând să-și mascheze tonul de triumf din voce.

Se îndepărtă de el doar atunci când trăsura începu să fie mișcată pe loc de către caii nerăbdători.

— Ai fost foarte amabil cu mine de când m-am întors, și foarte răbdător de asemenea.

— Nu mi-a fost totdeauna ușor.

Ea îl privi cu ochi verzi sclipitori, cu buzele senzuale despărțite ușor.

— Știu asta. Pentru un timp îndelungat nu am dorit bunătatea ta. Eram prea rău rănită, îi mărturisi ea blând. Dar atracție a existat întotdeauna între noi.

— Da, recunoscu el.

— La început, atunci când m-am întors la Briarwood, credeam că era din cauză că-mi aminteai de tata.

Alfred simți un junghi de dezamăgire la auzul mărturisirii ei, oglindit fidel pe

chipul îngust , fin cizelat.

– Dar nu mai sunt de aceeaşi părere de un timp destul de îndelungat.

– Nu ?

O mângâie uşor , seducător , cu un singur deget.

– Nu.

Era exact ceea ce dorea el să audă. Era , de asemenea , ceea ce trebuia ea să spună , dacă dorea să scape vreodată de trecut.

– Deci , îmi vei permite să te mai însoţesc în public ?

– Dacă mai doreşti asta.

– Draga mea , îi luă el mâna. Cred că ştii deja că este doar o parte din ceea ce-mi doresc.

Charlotte încercă să zâmbească , dar ştiu că era mai mult o grimasă.

– Hai să facem totul pas cu pas , bine ?

– Oamenii nu pot fi împiedicaţi să vorbească, o avertiză el în sinea lui puţin păsându-i de ceea ce spuneau oamenii.

– Nu mai mult decât au făcut deja.

– Da. Înalta societate londoneză crede că suntem deja amanţi.

– Atunci faptul că petrecem ceva mai mult timp împreună n-ar mai trebui să-i surprindă.

Ea zâmbi , cu chipul plin de încredere în sine, privind în ochii lui cenuşii , flămânzi.

– Trebuie să accept faptul că Edward şi-a refăcut. viaţa şi , aşa cum spune Katherine , trebuie să mi-o refac pe a mea. Da dragă Alfred... este timpul să reîncep să ies în lume şi nu văd pe nimeni altcineva cu care să vreau să fiu văzută.

El îi luă ambele mâini şi le duse la buze. Erau cuvintele pe care le aşteptase de peste un an de zile. Era o victorie măruntă. Dar el câştigase. Acum Charlotte va fi a lui. Era doar o chestiune de timp.

– Dar îmi refuzi din nou cererea în căsătorie ? întrebă el.

– Voi da tot ce pot din mine şi sper că va fi destul.

Alfred o mai sărută o dată , dar de data aceasta fu un sărut violent de senzual. O cuprinse

cu mâinile de mijloc şi o trase aproape de erecţia lui rigidă cu o asemenea forţă încât nu putu să-l respingă.

— Cât de mult te doresc , Charlotte Lawrence, murmură el flămând ; apoi îi dădu drumul încercând să-şi revină. Îmi pare rău că am fost atâț de dur cu Abercrombie în această seară , dar dacă ar fi făcut cel mai mic lucru pentru a te influenţa , atunci voi fi dur din nou.

Mărturisi acest lucru cu un rânjet pe chip , ştiind că ar fi făcut chiar mai mult decât atât pentru a o câştiga. Dar era prea arogant să-şi dea seama că hotărârea ei nu avea de-a face deloc cu el.

Soarele începuse să se ridice , de un roz luminos deasupra stejarilor bătrâni de pe marginea drumului, la mult timp după ce Alfred îi urase noapte bună. În lumina cenuşie a dimineaţii , Charlotte se ridică din pat şi îşi deschise fereastra. Îşi frecă braţele şi ascultă păsărelele cântând pe vârful acoperişurilor în timp ce ceaţa dimineţii se lăsa pe pământ.
Theresa nu se trezise încă pentru a aprinde focul,

iar în camera ei era răcoare. Mai trecură câteva clipe înainte de a observa strălucirea perlelor. Stăteau într-o cutie căptuşită cu catifea roşie pe noptiera ei.

Charlotte se îndreptă spre ele şi le luă cu o mână tremurătoare. Şi ele erau reci. Reci şi foarte elegante. Trebuie că Alfred le avusese cu el şi îl trimisese pe Bickers cu ele în timp ce ea se pregătea de culcare. Le privi din nou şi îşi aminti sărutul lui. Era un şirag de perle perfecte. Costaseră o mică avere. Ar trebui să fie recunoscătoare. Ştia că dorise să-i facă plăcere. În acelaşi timp , o făceau să se simtă ca o târfă. Se strâmbă la acel gând , la amintirea mângâierii lui şi le ascunse repede în sertar.

După ce îmbrăcă un halat din catifea neagră, Charlotte merse în picioarele goale prin holul încă neatins de lumina dimineaţii în camera fiului ei din cealaltă parte a casei. Hugh Edward mai dormea încă. Se gândi că faţa lui palidă , mică , era exact ca a unui înger. " *O asemenea puritate nemaiîntâlnită* ! " Oftă , dorindu-şi să se regăsească şi simţindu-se în acelaşi

timp moartă înlăuntrul ei.

Zăbovind lângă pat , își privi fiul. Buzele lui moi erau ușor despărțite. Genele îi tremurau puțin. Atât de liniștit. Atât de prețios. Scutură din cap ca să nu plângă. Lacrimile nu o ajutau acum. Făcuse ce era de făcut. Deschisese ușa pentru Alfred. Se apăra pe sine, își aminti încercând să alunge greața din ea.

Deodată , Hugh Edward se trezi. Ochii lui albaștri și limpezi precum cristalul o priveau îngrijorați.

– Ce s-a întâmplat , mamă ? întrebă el liniștit.

Charlotte trase păturile peste umerii lui și apoi zâmbi copilului inimii ei.

– Nimic , dragul meu , șopti ea. Am venit doar să te văd. Totul e bine ?

Hugh Edward își alungă somnul cu o mână bucălată și căscă în timp ce ea se întinse lângă el.

– O să te căsătorești cu Lordul Linton ? întrebă el , iar sinceritatea întrebării lui o surprinse. Mai ales după noaptea trecută.

– De ce întrebi așa ceva ?

El se cuibări la pieptul ei alinat de apropierea ei şi de felul cum îl mângâia pe păr.

– Ştiu că te iubeşte.

– Cum te-ai simţi dacă ar începe să joace un rol mai mare în vieţile noastre , dragul meu , întrebă ea, amintindu-şi de legământul făcut să încerce să uite trecutul.

Hugh Edward se încruntă meditând în tăcere.

– E un tip destul de simpatic. A fost foarte bun cu Jawahar... Dar ce-ai să faci dacă , într-o zi, tatăl meu se va întoarce la noi ?

Charlotte simţi că i se pune un nod în gât. Indiferent de cât de greu încerca să-l uite pe Edward cumva , totdeauna îi apărea în faţă. Dumnezeule ! Inima ei era atât de strânsă încât de-abia putea respira. Charlotte mângâie tâmpla fiului ei , întrebându-se cum ar putea răspunde unei asemenea întrebări , după ceea ce hotărâse noaptea trecută.

Răspunsul ei fu calm , măsurat.

– Tatăl tău nu se va întoarce la noi , dragule. Nu poate.

– Ba da , insistă băiatul , ridicându-se în pat pentru a o privi aşa cum stătea acolo , întinsă lângă el.

– Nu , Hugh Edward , spuse ea blând , atât de sinceră pe cât îşi putea permite. Îmi pare rău, dar asta nu se va întâmpla.

– Atuncî de ce mi-a trimîs astea ? o înfruntă el scoţând de sub pernă mai multe pietre şlefuite.

Charlotte încremeni , luându-le în mâna rece şi tremurătoare.

– De... de unde le ai ?

– Ţi-am spus , de la tata.

Nu-şi amintea ca Edward să le fi avut. Ca atâtea alte lucruri , alungase amintirea , pentru că era pur şi simplu prea dureroasă. Dar îşi amintea acum. la fel de viu , de parcă erau încă împreună în Agra. Pietrele erau de la Jawahar. Un dar pentru că îl salvaseră. Dar Edward le preţuise mai mult ca pe suveniruri din luna lor de miere.

– Ştiam că te vei supăra dacă ai fi descoperit că mî-a scris , aşa încât nu ţi-am spus.

— Îmi - îmi pare rău , Hugh Edwrad , spuse ea. Mi-aş fi dorit doar să-mi fi spus. Atâta tot.

Îşi puse capul pe pernă şi o buclă întunecată îi căzu pe fruntea palidă.

— Eşti sigură ?

— Bineînţeles. Este doar tatăl tău.

— Dar n-am uitat cât de supărată ai fost când ţi-a scris de Crăciun... Când ţi-a trimis eşarfa.

Amintirea o lovi ca lama unui cuţit. Îşi dorea să fugă. Să se ascundă. De amintiri. De viitor. Oh , pietrele alea ! Taj Mahal. Uriaş. Alb. Maiestuos. Simbolul unei iubiri atât de mari şi de tragice. Iubirea lor. Unde se născuseră atâtea speranţe. Putea să vadă totul în minea ei ca atunci când închidea ochii.

— Ce spunea în scrisoare ? întrebă ea şovăitoare, nesigură dacă ar putea suporta răspunsul.

— Spunea că aceste pietre sunt singurul lucru de valoare care i-a mai rămas pe lume , mărturisi Hugh Edward privindu-şi mama cu atenţie. Dorea ca eu să ştiu cât de valoroase erau pentru el. Că odată amândoi aţi visat să mă duceţi să

văd locul de unde provin. Că el încă visează la asta.

Charlotte se ridică , simţindu-se dintr-o dată rău. Mai rău decât se simţise vreodată în viaţă. Totul era prea mult. Alfred. Edward. Pietrele. Amintiril ce nu aveau odihnă.

– Nu înţeleg , dragul meu. De unde ţi-a venit ideea că tatăl tău se va întoarce la noi ?

– Ştiu ! spuse el simplu.

– Dar cum poţi fi atât de sigur ?

– Cum poţi fi atât de sigură că nu o va face ?

– Aşa cum ţi-am spus totdeauna , Hugh Edward, spuse ea chibzuindu-şi răspunsul , tatăl tău este un om foarte nobil , foarte cinstit şi mă bucur că simţi şi tu la fel. Dar trebuie să accepţi, aşa cum am făcut şi eu , că el are acum o altă viaţă. Este căsătorit cu altcineva.

– Dar nu şi în inima lui... Nu aşa îmi spuneai ?

Durerea era atât de ascuţită încât Charlotte se clătină. Cum de aşteptase ca el să înţeleagă asta. Era un copil. Un copil inocent. Inima nu-i

fusese frântă. Visurile sale nu fuseseră niciodată sfărâmate.

– Pur şi simplu nu doresc să fii dezamăgit , dragul meu , spuse ea prinzându-l de bărbie.

– Tata o să vină într-o zi după noi. Ai să vezi, insistă el , iar sinceritatea lui aproape o făcu să creadă că dorinţa lui s-ar putea adeveri într-o zi.

Charlotte zâmbi şi îl îmbrăţişă.

– Poate că nu e rău să speri.

– Atunci nu te mai căsătoreşti cu Lordul Linton ?

– Nu , dragul meu. Nu mă căsătoresc cu nimeni.

– Ce bine-mi pare ! spuse el cu un zâmbet de uşurare. Pentru că ar fi fost o încurcătură îngrozitoare.

Capitolul 27

ÎN TIMP CE CHARLOTTE CĂUTA alinarea în brațele fiului ei , Anne Langston stătea la capătul scărilor cufundate în întuneric ce duceau spre mansardă. Un amestec de curiozitate și teamă își făcuse loc în sufletul ei la gândul a ceea ce ar fi putut găsi dacă își aduna curajul de a merge mai departe.

Încă de când se mutase în căsuța care aparținu-se odată părinților lui Edward mansarda fusese " domeniul " soțului ei. Fusese foarte insistent în această privință. Lucrurile pe care le adusese din India erau ținute acolo , lucruri despre care îi spusese că nu dorea să-și amintească , iar ea îl crezuse totdeauna. Pentru

că aşa dorise. Pentru că îl iubise cu disperare.

Anne înţelesese atrocitaţile care se petrecuseră în Delhi. Toată lumea citise despre ele. Ea crezuse că nu poate vorbi despre India pentru că fusese martorul morţii atâtor prieteni. Dar în mansardă se afla ceva mai mult , ceva ascuns , misterios , care adâncea prăpastia dintre ei. " *Să nu fii dezamăgită* " , spunea scrisoarea. " *Nu ignora adevărul din propria ta casă. Nu tot trecutul se află în trecut* ... " Dacă adevărul se află în mansardă , se gândi Anne , trebuia să-şi adune cumva curajul de a descoperi ce era acesta.

La capătul scărilor , răsuci cheia în broască încet şi lăsă uşa să se deschidă cu un scârţâit lung. Anne privi înapoi circumspectă , ştiind că fiicele ei erau în siguranţă în pat , iar Edward se afla deja de mai multe ore la cârciumă.

Lampa tremură când o plimbă prin cameră , căutând ceva care să conţină răspunsurile de care avea nevoie. Răspunsurile despre care scria în scrisoare. Mansarda era mucegăită şi întunecată. Teama şi curiozitatea îi trecură prin minte când văzu cufărul încuiat într-un colţ. Este

înăuntru - gândi ea. Răspunsul - ceea ce i se împotrivea.

Anne Langston credea din tot sufletul că , măcar dacă ar şti ce anume îi destrăma căsnicia, atunci ar putea lupta pentru a o salva. Se consolă cu acest gând ridicând capacul greu. Rămase surprinsă să vadă că interiorul era foarte mic. Se aflau acolo o uniformă veche , albă de vară ce începuse să îngălbenească câteva medalii ruginile , un pistol vechi , o casetă din lemn de camfor.

Se îndreptă şi , hotărâtă pe deplin , aduse lampa în interior. Anne îşi simţi inima bătând ca o tobă în timp ce o teamă neagră începuse să crească în sufletul ei.

" *Exact asemeni cutiei Pandorei* " , gândi ea , în timp ce o ţinea în poale. " *Dacă te hotărăşti să o deschizi va trebui să înfrunţi pentru totdeauna ceea ce se află în ea. Nu vei putea s-o mai închizi vreodată* ". Dar Anne mersese prea departe pentru a se mai putea întoarce, indiferent de risc.

Deschise caseta şi privi în jos la o singură fotografie. O lăsă perplexă. Până când observă

ochelarii cenuşii aşezaţi cu grijă lângă ea. Anne Langston mai văzuse asemenea ochelari o singură dată în viaţă. Aparţinuseră Katherinei Blackstone.

Luptă împotriva ceţii care-i învăluia repede judecata, în timp ce ridică fotografia privind cu atenţie cele două chipuri. Unul era un indian. Celălalt era chiar imaginea lui Edward - copil. În spatele lor se afla o grădină indiană. Pe spatele fotografiei era scris ceva. Anne privi cu atenţie semnătura. " Pentru totdeauna, Charlotte ".

Şi apoi o izbi dintr-o dată mesajul scrisorii. " *Nu tot trecutul se află în trecut* ".

Fotografia alunecă în jos în timp ce începuse să pună faptele cap la cap. Anne îşi şterse lacrimile de pe obraz. " *Blestemat să fii, Edward* ! " auzi ea o voce înlăuntrul ei, dându-şi seama că fotografia nu era a lui Edward - copil. Nu-şi dădu seama că vocea pe care o auzise în ciuda vuietului din urechi era chiar a ei.

Inima i se sfărâmă în mii de bucăţele asemeni unui pahar spart. Adevărul care se aflase chiar în casa ei - adevărul asupra căruia fusese

avertizată de un străin - era că acel băiat ... acest băiat care trăise în mod cert în Delhi, era fiul lui Edward ! Katherine Blackstone - femeia care semnase cu numele de Charlotte, ai cărui ochelari erau păstrați cu grijă alături de fotografie trebuia să fie mama băiatului !

Totul se potrivea. Trebuie că îi fusese soție în India. Pe Dumnezeu din Rai, fusese căsătorit cu mama fiului său ! Știa din proprie experiență că Edward nu ar fi adus altfel un copil pe lume.

Închise ochii, dar nu putu alunga imaginile din minte. Toate minciunile. Trădarea. Katherine fusese prietena ei - și amanta soțului ei ! Soția lui ! Destăinuise cele mai intime lucruri din viața lor unei femei după care Edward își numise fiica !

Dumnezeule, gândi ea, făcuseră dragoste chiar aici în camera ei, în timp ce ea stătea plină de dragoste, încrezătoare, însărcinată cu un copil al lui Edward ? Durerea îi sfâșie inima. Mai-mai s-o ucidă. Nu fi dezamăgită. " *Nu ignora adevărul* ...

Și, prin toată această agonie răzbătu un

singur gând - mărunt la început , ca o șoaptă : " *Cred că am știut totdeauna în adâncul inimii că există cineva căruia îi dăruise inima. Din cauza asta nu mi s-a putut dărui niciodată pe deplin. Dumnezeule din cer ! Te implor , fă-mă din nou neștiutoare ! Nu vreau să știu ! Oh , ignoranța este mai bună decât să știu asta !* "

Privi din nou fotografia printr-un val de lacrimi. Cine era băiatul indian ? Oare știuse Edward tot timpul că avea un fiu ? Și de ce nu erau împreună ? Există o explicație la toată această poveste , o explicație pe care nu o va cunoaște niciodată , pentru că era o parte din femeia numită Charlotte - o parte a ceea ce împărțiseră cei doi în India și apoi hotărâseră să păstreze secret în fața ei.

Întreaga ei viață cu Edward fusese o minciună. Familia lor era o minciună. El era încă îndrăgostit de această femeie. Asta era clar. Rămăsese aici - oh , era prea umilitor să știe asta ! Renunțase la iubire și rămăsese cu ea - din datorie.

Anne nu avea nici măcar satisfacţia de a o dispreţui pe acea femeie pentru că făcuse ultimul sacrificiu. Kartherine- Charlotte renunţase la soţul ei , un bărbat asupra căruia avea toate drepturile , şi o făcuse fără a lupta măcar.

Se aşeză pe călcâie , cu trupul începând să-i amorţească în timp ce vărsa lacrimi. Curgeau ca ploaia. Ca un torent de ploaie.

– Nu mi-a mai rămas pic de mândrie , îngăimă ea. Toată dragostea a dispărut. Vreau să-l urăsc. Vreau s-o urăsc. Dar nu pot. Mi-e prea teamă de viaţa pe care aş avea-o dacă l-aş trimite dracului cu ea cu tot !

Anne se simţi la fel de neajutorată ca un copil şi la fel de devastată ca şi când ar fi auzit că Edward murise. Şi într-un fel aşa se şi întâmplase. Pentru ea. Inima lui nu era aici , lângă a ei. Lângă copiii lor. Şi acum ştia că nu fusese de mult timp cu ei. Asta era problema. Asta era ceea ce-l rodea , tortura , din ziua când Katherine Blackstone plecare din Tetbury.

Avu nevoie de toată puterea pentru a se ridica din nou să pună caseta din lemn de camfor

la loc , în cufărul mucegăit. Lângă pistol. Deja , din durere și șoc luase naștere un plan în mintea ei zbuciumată. Ca și Pandora nu se va putea întoarce niciodată la fericirea ignoranței. Dar ar putea ține totul secret , acum că adevărul ieșise la iveală. Ar putea să ascundă tot ce știa în inima ei. Ar putea pretinde că nu se întâmplase nimic în această seară. Că Charlotte nu existase niciodată. Ar putea să-și păstreze familia pentru că acum măcar înțelesese totul. La urma urmei , asta dorise s-o sfătuiască străinul care o avertizase printr-o scrisoare. De asemeni , tot asta încerca Edward să facă rămânând cu ea. Fiind atât de al naibi de nobil !

" *Dumnezeu să mă ierte Charlotte , iartă-mă... Poate că îl vrei înapoi. Dar nu pot face asta. Am doi copii la care trebuie să mă gândesc. Nu vreau să schimb acest lucru*. Dar , indiferent de adevăr, realitatea este aceeași. Edward este al meu acum ! Nu voi renunța la el.

Aroma stătută de bere și fum de țigară intră în dormitor înaintea lui. Pretinzând că doarme ,

Anne ascultă toate zgomotele pe care le știa atât de bine. Zgomotele pe care le făcea spălându-se în ligheanul de la picioarele patului. Ecoul respirației sale obosite ; podelele scârțâind sub picioarele lui. Cât de liniștitoare fuseseră toate aceste zgomote , gândi ea când el începu să se dezbrace. *Ce n-aș da să mai cunosc aceeași liniște* Strânse din ochi pentru a-și ține lacrimile , *sperând* în van ca mâine durerea să nu mai fie atât de ascuțită. *Știind* că această minciună amară abia își croia drum între ei.

Capîtolul 28

– OH , BINE-AI VENIT ACASĂ ! BINE-AI venit !

Charlotte îşi aruncă mâinile în jurul gâtului lui Jawahar şi îl sărută pe rând pe amândoi obrajii.

– Lasă-mă să te privesc ! strigă ea , păşind înapoi dar ţinându-l încă de mâini.

El stătea plin de mândrie pe aleea de la Briarwood , îmbrăcat cu un pardesiu elegant , cu o cravată de mătase în dungi şi pantaloni negri. Dimineaţa strălucea proaspătă pe roua de pe flori şi tufişuri , iar soarele îi lumina chipul întunecat , zâmbitor. Luna iunie alungase ploaia şi în locul ei umpluse grădina cu flori

încântătoare și parfumate. Primule. Iasomie.

– Deci , spune-mi băiete , întrebă Alfred pășind din spatele Charlottei și întinzându-i mâna subțire. Cum te tratează Cambridge-ul?

Jawahar zâmbi :

– Chiar după un semestru înfiorător , sir , tot mai este cel mai minunat loc unde am fost vreodată.

Dintr-o dată o ușă se trânti și toată lumea privi spre casă. Hugh Edward cobora scările câte două pentru a ajunge mai repede la Jawahar.

– De ce nu mi-a spus nimeni că ai sosit ? țipă Hugh Edward cât îl ținu gura , repezindu-se la băiatul pe care îl considerase atât timp fratele său mai mare.

Cei doi tineri se îmbrățișară , iar Charlotte simți cum lacrimi de fericire îi înțeapă ochii. Pentru ea fuseseră șase luni îngrozitor de lungi , cu Jawahar la școală și Hugh Edward constant invitat la partide de cărți sau alte evenimente sociale. Din această cauză Charlotte începuse să se simtă neglijată. Câteodată i se părea că nu mai joacă nici un rol în viața celor doi oameni care

o ajutaseră să-şi păstreze sănătatea de-a lungul necazurilor sale.

Chiar după ce Edward îi trimisese eşarfa ca un cadou de adio şi după promisiunea de a-şi uita soţul făcută lui Alfred , Charlotte îl mai visase încă. Încă se mai întreba dacă dorul după ceea ce împărţiseră va înceta vreodată. Dar Alfred Linton fusese alături de ea pentru a o apăra şi a-i aminti că mai există un bărbat destul de înţelept pentru a nu o lăsa să plece.

– Haide , intră , zâmbi ea către Jawahar şi îşi şterse lacrimile de bucurie. Brickers a avut grijă să ţi se gătească mic-dejunul preferat şi te aşteaptă un ibric plin de cafea tare şi neagră , exact aşa cum îşi place.

Jawahar o sărută pe obraz.

– E atât de bine acasă , *memsahib*.

Stăteau cu toţii împreună la masa neagră din oţel forjat de pe terasa din faţa bibliotecii. O albină lacomă , pe jumătate beată de nectar , bâzâia deasupra mesei pe când ei mâncau pâine proaspătă , ouă şi şuncă şi toată lumea asculta noutăţi de la Cambridge.

– Am înţeles că notele tale sunt foarte mari în acest semestru , spuse Alfred , băgând în gură o furculiţă plină cu omletă. Am ştiut de la bun început că este cel mai potrivit pentru tine. Eşti un tânăr foarte inteligent.

– Învăţ foarte bine , răspunse el , cu chipul său întunecat , exotic plin de bucuria viitorului fără limite ce se întindea în faţa lui. Mulţumită bunătăţii Lordului Linton.

– Ai avut probleme cu colegii de clasă în acest semestru ? întrebă şovăitor Hugh Edward, sorbind din sucul de portocale.

Jawahar puse jos furculiţa şi îşi şterse buzele cu un şervetel înainte de a-l privi pe băiat.

– Nici una despre care să discut. Cred că au fost provocate de curiozitatea în ceea ce priveşte culoarea pielii mele.

– Foarte bine , spuse Charlotte. Atunci cu siguranţă că până acum şi-au putut da seama ce tânăr minunat eşti.

– Cred că eşti puţin cam subiectivă , spuse Jawahar , zâmbind uşor.

— Bineînţeles că sunt ! spuse ea zâmbindu-i radioasă. Cred că acesta este dreptul unei mame !

După micul dejun , Charlotte îl conduse pe Jawahar într-un tur al casei pentru a-i arăta tot ce făcuse de când plecase el. În sufragerie pusese un tapet nou verde şi galben. Porţelanuri splendide din Franţa pentru a împodobi masa. Un covor nou , chinezesc , în birou. Iar lui îi plăcură toate pentru că fuseseră alese de ea. Ţinându-se de mână , se plimbară prin grădina ce dăduse în floare , aerul cald de vară făcându-i să se simtă mai lipsiţi de griji ca niciodată.

— Deci, cum o mai duci ? întrebă în final Jawahar.

Când vorbi , vocea îi era atât de plină de înţelegere pentru ceea ce fusese , ce era , încât Charlotte nu se simţi deloc stânjenită de întrebarea lui.

— Încă mai trăiesc de pe o zi pe alta.

— Asta este valabil şi pentru Lordul Linton ?

Charlotte se opri lângă o tufă de trandafiri amintindu-şi ceea ce văzuse el odată. Îşi închise

ochii întorcându-şi chipul spre soare pentru a-i simţi căldura încercând totodată să nu-şi amintească sărutul flămând al lui Alfred sau să simtă regretul.

Începând din seara dineului de la familia Ashton, noaptea în care fusese de acord să fie însoţită în mod public de el , Alfred nu făcuse nici un secret din credinţa sa intimă că rezistenţa ei începuse să slăbească. Îşi ignorase inima şi făcuse o concesie sperând să-şi continue viaţa. Dar nu va ajunge niciodată acolo unde spera el. Nu la căsătorie. Nu. Nu va ajunge până acolo.

Nu cu Alfred , nici cu altcineva.

Când îl privi din nou pe Jawahar , Charlotte spuse încet :

– Încă nu i-am acceptat promisiunea , dacă asta doreai să spui.

– Dar o vei face ?

– Nu văd cum aş putea s-o fac , indiferent dacă cineva mă presează sau nu să-mi continui viaţa. Nu există nimic care să mă facă să uit că încă sunt căsătorită.

– Atunci , aceasta este scuza pe care i-ai oferit-o.

– Nu este o scuză , Jawahar , spuse ea încordându-se. Este un simplu fapt. Nu pot să devin o bigamă în deplină cunoştinţă a faptelor.

– Sau să te auto-amăgeşti , spuse el calm.

Charlotte îl privi pe Jawahar , privi chipul plin de înţelegere atunci când observaţia sa o lovi asemeni unei săgeţi bine ascuţite.

– Ştiţi prea bine că vă veţi dezamăgi pe sine, *mamsahib* , dacă aţi accepta de la el mai mult decât aţi făcut deja , spuse el mai blând. Aţi fost fermă cu el ? I-aţi spus că pentru voi doi nu există nici un viitor ?

– Aproape în permanenţă de când ai plecat, oftă ea. Dar cred că Contele de Bentham este un bărbat sigur pe el , care crede în povestea de dragoste şi este complet convins că , insistând , într-o bună zi îmi va câştiga inima.

– A fost un prieten bun , observă Jawahar.

– Da. Este un om minunat. Dacă n-ar fi existat altcineva ... Dar , indiferent de alegerea care a fost silit s-o facă căpitanul Langston , eu

nu pot uita trecutul , indiferent de numărul celor care ar dori s-o fac. Pur şi simplu nu pot s-o fac.

– Aveţi o inimă mare , *memsahib* , insistă el. Sunt sigur că şi acesta este un motiv pentru care vă iubeşte.

– Ah , Jawahar , spuse ea strângându-i braţul, cred că această inimă îmi va veni de hac într-o zi.

În după-amiaza următoare , Jawahar şi Hugh Edward merseră la grajdul văruit în alb pentru a vedea progresele făcute de Charlotte în organizarea fermei. Jawahar mângâie spatele unei vaci albe cu pete maronii , cu o talangă legată de gât , ce păştea liniştită iarba.

– Cum era el ? întrebă Hugh Edward în liniştea ce se lăsase după o discuţie mai neserioasă între ei.

Jawahar înţelesese întrebarea lui şi ezită doar un moment înainte de a-i răspunde.

– Cred că mamei tale ar trebui să-i pui această întrebare , *béta*.

– Nu pot s-o întreb pe ea. La simpla

pomenire a numelui lui suferinţa îi apare pe chip. Am auzit-o odată spunându-i lui Alfred că semăn cu el. " Pe zi ce trece tot mai mult " , spunea ea. Sângele lui curge prin venele mele , Jawahar , şi totuşi eu ştiu atât de puţine despre el , în afara motivelor pentru care a rămas în Tetbury.

Intrară în grajd şi se aşezară împreună pe fânul moale , auriu.

— Întreabă-mă ce vrei , încuviinţă într-un final Jawahar , ducând la buze câteva fire de fân. Îţi voi spune tot ce ştiu.

— Era frumos ?

— Foarte. Era aproape la fel de înalt ca mine, iar părul şi ochii tăi sunt exact ca ai lui.

Se sprijini în coate şi se gândi o clipă.

— Căpitan-*sahib* umbla cu mai multă mândrie decât orice alt englez. Când l-am văzut îm Agra am fost aproape sigur că face parte din nobilimea ţării tale. Bineînţeles , pe atunci eram doar un copil.

Hugh Edward era tăcut , încercând să alăture în minte fragmentele acestei descrieri.

– Era bun cu mama ?

– O adora , îl asigură ferm Jawahar. Nu dorise să o părăsească nici chiar atunci când a fost nevoit să plece la Ambala cu regimentul. Erau căsătoriţi de foarte puţin timp pe atunci. Dar eu am crezut totdeauna că a fost mai mult decât atât. Era ca şi cum ar fi ştiut , sau avusese o premoniţie că se va întâmpla ceva rău. În inima mea ştiu că dacă nu ar fi fost revolta ... ar fi fost şi acum împreună.

Hugh Edward privi cele trei gâşte albe care ieşeau din coteţ în lumina caldă a soarelui de vară. Încerca să-şi imagineze părinţii împreună într-o ţară îndepărtată a cărei imagine începuse deja să-i pălească în amintire.

– Îmi spunea tot timpul că nimic din ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina lui.

– Cred că are dreptate , încuviinţă încet Jawahar. Nu a prea avut de ales decât să rămână acolo unde era. Mama ta mi-a spus odată că cealaltă femeie ar fi complet neajutorată fără el.

– Vreau să-l respect pentru hotărârea lui , îi destăinui Hugh Edawrd cu o voce îngrijorată.

Ştiu că asta doreşte ea de la mine. Mi-e atât de greu când văd cât de mult suferă că l-a pierdut a doua oară.

– Poate că dacă te vei gândi şi la ceea ce simte căpitan-*sahib* trăind departe de femeia pe care o iubeşte şi la copilul iubirii dintre ei , vei fi mai puţin supărat decât eşti acum.

Vocea i se stinse.

– Aş dori să-l întâlnesc măcar.

– Sunt sigur că nu trece nici măcar o zi fără ca tatăl tău să nu dorească acelaşi lucru.

*

* *

Alfred Linton mergea repede pe strada South Blucker , trăgându-şi borul pălăriei mai în ochi. Nici chiar vizitiul nu l-ar fi aşteptat în această zonă sărăcăcioasă a Londrei. Dar Alfred zâmbi în timp ce se sprijinea în baston şi încerca să nu zâmbească prea tare.

Chiar atât de devreme dimineaţa , aerul verii devenise deja urât mirositor. Când venise aici ,

târziu seara trecută , briza era mai plăcută. Dar acum , în lumina dură a dimineţii , femeile goleau oalele de noapte de la ferestrele etajului al doilea al clădirilor, iar conţinutul lor se amesteca cu gunoiul şi noroiul de pe străzi. Era bucuros că acele clădiri înalte nu lăsau să treacă lumina soarelui. Îi păstrau anonimatul.

În ciuda riscului de a se afla aici , în această parte a oraşului , nu era la prima lui vizită aici , nici la ultima. Cel puţin până când Charlotte Lawrence continua să refuze să se căsătorească cu el. Refuzase de asemenea şi tentativele lui de a se culca cu ea , continuând să-l ţină la distanţă în acest joc de-a şoarecele şi pisica.

Cea mai mare parte a timpului , înfruntarea îi făcea plăcere. Îl încuraja , îl excita. În viaţa sa, nu fuseseră multe cele care refuzaseră farmecele contelui de Bentham , iar Alfred se obişnuise să obţină totul. Dar asemenea , se plictisise. Charlotte Langston îl ţinea într-o stare de nesiguranţă. Era marele ei farmec. Iar Alfred nu putea spune că se plictisea luptând pentru a-i câştiga mâna.

Toată lumea se aştepta ca ei să se căsătorească. Toate ziarele spuneau aşa. Acceptaseră cu toţii că era văduv şi că îşi luase numele de fată pentru a-i face plăcere contelui. În timpul sezonului monden londonez fuseseră nedespărţiţi. În ciuda aparenţelor de ataşament faţă de el bârfele spuneau că misterioasa doamnă Lawrence îl făcea să aştepte pentru mâna ei. Cu siguranţă că ea îi descoperise latura primejdioasă , se presupunea şi aceasta devenise o problemă pentru ei.

Fusese cu Charlotte în dimineaţa când citise aceste supoziţii la ceai şi oftase de uşurare când observase că ea le găseşte mai degrabă comice. Periculos , într-adevăr , chicotise ea.

– Poate că ai ceva mai mult temperament , spuse ea. Dar , din proprie experienţă , pot să afirm că contele de Bentham îşi duce viaţa ca un gentleman perfect.

Păşea acum cu grijă pe o stradă plină de noroi cu o mână înmănuşată la gură , grijuliu să nu-şi murdărească pantofii noi de piele. "*Dacă m-ar putea vedea acum* " , gândi el.

Avea o mulţime de lucruri de făcut în ziua aceea şi acum că poftele îi fuseseră satisfăcute de o prostituată cu sâni mari , pentru care el avea o anume afinitate , îşi dorea să se întoarcă acasă cât mai repede cu putinţă. Traversă strada şi continuă să mergă repede până când îşi zări trăsura aşteptându-l în faţa unei taverne ale cărei uşi erau deschise spre stradă. Alfred nu privi înăuntru. După noaptea trecută , se săturase de vin , femei şi cântece pentru tot restul vieţii. Sau cel puţin până când Charlotte îl va refuza data următoare.

Charlotte. Chipul ei strălucea în faţa lui asemeni flăcării unei lumânări , în timp ce trăsura ieşi clătinându-se în stradă. Se gândi cum era să facă dragoste cu ea. Pielea ei era atât de moale şi de catifelară , trupul ei avea curbe atât de senzuale. Nu se întâmplase încă , dar era sigur că în curând rezistenţa ei va ceda. În afară de a o însoţi în public, petreceau acum fiecare după-amiază împreună , jucând whist. Cinau de două ori pe săptămână împreună. Curând nu-i va mai pretinde să plece odată cu căderea nopţii.

Era adevărat ce se spunea. Răbdarea era într-adevăr o virtute. Zâmbi ca o pisică de Cheshire. Într-o bună zi îi va aparține nu doar trupul ci și inima. Își rezemă capul de perna de catifea a trăsurii și închise ochii, simțindu-se dintr-o dată epuizat.

Nu dormise deloc noaptea trecută, iar azi își simțea trupul istovit, consumat. Realitatea îi apăru mult mai clar acum decât atunci când era cu ea, aflat sub influența ei. "*Ce naiba căuta un bărbat cu gusturile tale să vâneze o tânără inocentă ca Charlotte Lawrence ?*", se întrebă el. "*Odată ce noutatea relației s-a consumat, vei fi la fel de plictisit de ea pe cât ești de celelalte femei*"

Gândul îi fulgeră prin minte și dispăru la fel de repede cum apăruse. Acum răspunsul era foarte simplu. Omorâse un om pentru mai puțin decât atât. Își luase amantă după amantă prea puțin păsându-i de reputația lor sau de ceea ce deveneau după ce le părăsea. Dar Charlotte era altfel. Ea îi va purta copilul. Îi va satisface dorința - și curiozitatea. Abia *apoi* va scăpa de ea.

Odată aflaţi în siguranţă în afara Londrei , trăsura lui Alfred se opri puţin. Un moment mai târziu, un tânăr vizitiu în livrea îşi băgă capul pe fereastră.

– Încotro , sir ? întrebă el , aşteptând ca Alfred să-şi deschidă ochii.

– Acasă , Branford , băiete , zâmbi silit Alfred , mirosind încă a parfum ieftin şi vin răsuflat. Am nevoie de o baie şi să-mi schimb hainele înainte de a pleca la Briarwood. Doamna nu trebuie să mă vadă aşa dacă doresc să câştig în înfruntarea dintre noi !

Capitolul 29

SECRETUL ERA CA UN ACID.

Îi distrusese mintea şi inima Annei Langston în timpul lunilor nesfârşite care urmară descoperirii secretului. Fuseseră atât de multe ocazii , o avalanşă de ocazii când îşi dorise să-l confrunte pe Edward cu ceea ce ştia. Dar fusese totdeauna oprită de acelaşi motiv Anne se temea că dacă adevărul se va întrerupe între ei , atunci el nu va mai vedea nici un motiv pentru a nu o părăsi.

La urma urmei , de ce ar sta ? Nu o iubea. Obligaţia îl înlănţuise de Tetbury atunci când trupul şi sufletul lui dorea să fie altundeva. Dacă se repezea la el ca o scorpie , aruncându-i în faţă

acuzaţii , era ca şi cum i-ar fi dat curaj să alerge în braţele Charlottei. Chiar şi numele îi înfiera inima când se gândea la el. Fiica lor ! Propria lui fetiţă !

Anne sta singură în întuneric la masa din bucătărie vindecându-şi rănile cu puţin sherry. Ba chiar din belşug. Avusese nevoie de asta - de acest secret - pentru a înţelege de ce Edward continua să bea aşa de mult după ce se întorsese din India. Era singurul mod care-l ajuta să uite.

Copiii plecaseră la culcare de câteva ore , iar soţul ei avea să se întoarcă în curând acasă. Această perioadă de linişte dintre cele după momente era cea mai grea. Pentru Anne era momentul din zi când nu se putea abţine să nu se gândească. Şi aşa începuse să bea pentru a opri gândurile.

– Soţul meu .... îi ieşiră de pe buze aceste cuvinte cu gust de venin.

Sorbi restul de sherry şi îşi mai turnă unul. Dornică de a avea o prietenă îi spusese Charlottei lucruri pe care nu le mai destăinuise nici unui alt suflet. Dumnezeule din cer ! Îi

povestise chiar şi faptul că Charlotte fusese concepută înaintea căsătoriei. Dar ruşinea se topise acum într-o durere sfâşietoare. Totuşi , ca amintirea unei răni cumplite, cicatricea rămăsese.

Sorbi absentă din sherry şi privi în jos la verighetă. Nu şi-o scosese din ziua când Edward i-o pusese în deget în ziua căsătoriei. Oh dezamăgire ! Nu erau nici măcar căsătoriţi cu adevărat. Cum ar putea fi când femeia cu care fusese însurat prima dată era încă în viaţă ?

Anne auzi uşa din faţă deschizându-se exact înainte de miezul nopţii , dar sherry-ul o făcuse greoaie în scaun. Cea mai mare parte a serilor băuse destul de mult pentru a adormi înainte de sosirea lui Edward , aşa încât să nu fie forţaţi să se înfrunte - mai ales că erau singuri , fără copii. Fără ei acolo pentru a o apăra , Annei Lagston i se făcuse frică de sine. De ceea ce ar putea-o forţa conştiinţa să mărturisească. Dar în această seară nu mai avea nici energia , nici luciditatea de a se feri din calea lui. Se lăsă neputincioasă în scaun şi aşteptă neajutorată , vlăguită.

– Bun. Încă eşti trează , exclamă el cu o voce surprinsă , în timp ce îşi dădea jos jacheta maron şi o agăţa pe spătarul unui scaun.

– Nu eram obosită.

– Eu sunt epuizat.

Anne încercă să se concentreze asupra lui Edward când acesta se aşeză alături de ea , dar imaginea era distorsionată. Era ca şi cum îi privea imaginea în apă. El se mişcă puţin , iar ea începu să se simtă rău.

Edward se uită la sticla aproape goală şi încercă să nu-şi exteriorizeze iritarea.

– Te simţi bine ?

– De - de ce nu m-aş simţi ?

În liniştea ce se lasă după întrebarea ei , Edward turnă două pahare de lapte dintr-un ulcior de lut şi îi întinse unul Annei. Spera că o va ajuta.

– Am ceva pentru tine , spuse el precaut , aşteptând ca ea să-şi ridice ochii şi să-l privească.

Când o făcu , ochii ei căprui odată zâmbitori , erau sticloşi şi distanţi , ca şi când

ea nu s-ar fi aflat acolo. Era aşa de la Crăciun încoace , se gândi Edward , neştiind de ceea ce Anne aflase deja.

Ţinea în palmă un lăcăţel , pe un lanţ delicat de aur. Anne îl privi. Apoi îşi întoarse pivirile din nou spre Edward.

– Cu ce ocazie ?

– Cu ocazia zilei tale de naştere , bineînţeles , spuse el cu un zâmbet palid. Ai uitat că a fost ziua ta azi ?

– Da. Cred că da.

Luă medalionul în mâna tremurândă şi îl ţinu la lumina lămpii pe care el o adusese în bucătărie , încercând din greu să-şi concentreze privirile asupra lui. Veninul din suflet o înăbuşea. *Nu* pot trăi aşa ! se gândi ea disperată. *Cu minciuni. Ştiind totul. Cu un an în urmă credeam că aş putea. Doamne , cât de mult îmi doream să pot. Dar cu fiecare zi , viaţa a devenit din ce în ce mai greu de suportat.*

– E foarte frumos , spuse ea alungându-şi gândurile.

– Îmi pare rău că nu am fost acasă la cină.

Mai ales în seara asta , spuse Edward cu o voce încordată, dar sincer. Am avut de gând să vin. Doar că am fost ocupat. A fost nevoie și de mine și de Paddy să servim toată lumea.

— " Cock'n'Feathers " este important pentru tine, spuse ea , în timp ce o lacrimă îi curgea pe obraji. Înțeleg asta.

Edward își puse mâna pe a ei - cea care ținuse medalionul - și o strânse.

— La fel este și familia mea.

Anne își trase mâna și sări în picioare. Camera începuse să se rotească în jurul ei. Nu mai suporta un singur cuvânt de ipocrizie. Se îneca în minciuni. Ale lui Edward și acum ale sale.

— Deodată , mă simt foarte obosită , spuse ea.

El clătină din cap , uluit de schimbarea din ea. Venise acasă cu intenția de a petrece ceva timp împreună. Cu intenția de a se împăca într-un fel. Mai ales de ziua ei.

— Am crezut că ai spus ...

— Știu ce am spus , dar acum sunt obosită !

Putu vedea încă o dată că ea băuse din nou

prea mult. Ascundea de ea sticla de sherry , dar reuşea totdeauna s-o găsească cât timp era el plecat.

– Lasă-mă măcar să te ajut să te urci în pat.

– N-am nevoie de ajutorul tău ! i-o întoarse ea , ochii îngustându-i-se de furie.

Edward îşi muşcă buzele pentru a nu-i spune că tocmai de ajutor avea nevoie.

– Foarte bine. Urc şi eu în câteva minute.

Anne se agăţă de balustradă , urcând scările încet. La mijlocul lor se opri. Edward îi vedea doar picioarele în umbră.

– Mulţumesc că mi-ai amintit de ziua mea , spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Eşti soţia mea , Anne , îi răspunse el. Este de datoria mea să-ţi amintesc asemenea lucruri.

– Da , datoria ta , spuse ea cu un râset ciudat, răutăcios , apoi continuă să urce.

Charlotte tăie un trandafir dintr-o tufă din grădină şi îl întinse lui Hugh Edward , care ducea un coşuleţ uşor pentru mama lui. Ea privi din nou coşul încărcat cu flori roşii şi roz culese

din ceea ce fusese odată o grădină plină de ciulini şi buruieni. Se simţea mândră de ceea ce făcuse aici la Briarwood în doar doi ani de zile.

Aşa cum tansformase odată un bungalow din Delhi , la fel de bine înzestrase casa şi domeniul. Devenise din nou micul şi totuşi elegantul domeniu pe care îl visaseră strămoşii ei. Renovat cu mare grijă , era un loc potrivit pentru dineuri şi partide de cărţi. O surpriză pentru toţi , în special pentru Alfred , era faptul că ferma ei înflorise. Devenise de fapt foarte la modă obiceiul ca domeniile din jur să se aprovizioneze cu lapte şi ouă de la ea. Găseau că este foarte şic să te aprovizionezi de la cineva din societate. Edward s-ar fi amuzat de ironia acestui fapt.

Anglia era minunată în septembrie , îşi spuse în gând Charlotte , privind în jurul ei. Un ţinut de un verde atât de strălucitor pe care păşteau în linişte vaci şi cai , nori albi , uşori şi pufoşi pluteau pe cerul albastru.

Dar înainte de a-şi da seama , aerul se va răci. Bruma toamnei va ofili trandafirii , alungând

albastrul splendid al orizontului. Din nou va fi prizoniera castelului din cărămidă verde , de-a lungul lunilor lungi şi reci de iarnă. Ura acest lucru , ca pe o moarte de scurtă durată.

Charlotte căpăta atât de multă putere de la soare ! O făcea să strălucească. Fusese aşa de când era copilă în Delhi , obişnuită cu căldura arzătoare a soarelui. Charlotte mirosi un alt trandafir roz , inhalând parfumul dulce. " *Sunt atât de departe de copila din Delhi* " , îşi aminti ea tristă. " *Acea fetiţă nepreţuită cu speranţe şi visuri a murit de atâta timp* ". Se gândi la visurile lui Edward , de asemenea îngropate în caseta din lemn de camfor. Atât de multe sacrificii. Atâta durere.

Dar timpul vindecase cea mai dureroasă parte , aceea care îi îngăduise să-i permită lui Alfred să o sărute de câteva ori şi să pretindă că îi făcea plăcere.

În timpul acestui al doilea an , chiar atunci când Charlotte îşi spunea că totul se terminase , aşa cum îi spuneau toţi , nu putea să creadă. Existase totdeauna un strop de speranţă că dacă

aştepta destul de mult , Edward se va întoarce într-o bună zi. Această speranţă fără odihnă împotriva căreia luptase o aruncase în braţele lui Alfred.

Dar acea perioadă a vieţii sale se terminase acum. Luptase pentru a păstra în adâncul sufletului doar amintirile plăcute , în acelaşi loc unde erau amintiri despre Rani şi tatăl ei.

Charlotte se maturizase şi supravieţuise. Îi plăcea femeia în care se transformase. Mamă. Femeia de afaceri. Prietenă de încredere. În lumina acestor lucruri , a rămâne singură pentru toată viaţa nu mai era atât de îngrozitor.

– Ce-o să facem cu toate florile astea , mamă ? , întrebă Hugh Edward.

Coşul de un galben pai era deja plin cu ele. Charlotte se întorse cu un zâmbet straniu , cu părul aurit de la soare.

– Vom umple casa cu ele , dragul meu , replică ea , aşa încât totul să miroasă a vară cât mai mult timp posibil.

Apoi îi mai puse în mână trei trandafiri şi se

întoarse pentru a tăia încă unul.

Edward simţi un fior de teamă.

– Ce vrei să spui ? Cum adică s-a dus ?

– Nu ştiu , tată , mărturisi Charlotte în timp ce el stătea obosit în uşa din faţă , faţă în faţă cu fiica sa mai mare.

Era târziu şi fusese o zi îngrozitor de lungă. Avea chipul tras de oboseală. Mintea îi era preocupată şi nu mai avea putere pentru asta.

– Mama a luat o sticlă cu sherry , ceva ce semăna cu un pistol şi a ieşit din casă.

– Dar afară ploua cu găleata ! A fost aşa toată noaptea. Nu ai încercat s-o opreşti ?

Fetiţa îşi feri ochii albaştri ca de porţelan , acum cuprinşi de panică.

– N-am ştiut ce să fac , tată. Era... nu era ea. Ştii.

Edward ştia ce voia să spună şi îi era ruşine pentru că întrebase fetiţa. Anne băuse iar. Dumnezeule din ceruri ! Se schimbase atât de tare încât abia mai amintea de femeia cu care se

însurase. Dacă era posibil aşa ceva , în ultimul timp Anne se îmbătase mai des decât el.

– La naiba ! mormăi el trântind uşa în spatele lui. La ce s-o fi gândind de-a ieşit pe o asemenea noapte ?

Dintr-o dată , fiica lui începu să plângă , pe jumătate de frică pe jumătate de îngrijorare că era cumva şi vina ei. Edward îi văzu durerea din ochi şi o strânse la piept.

– Oh , nu trebuie să plângi , iubita mea. Totul va fi bine. Aî avut grijă foarte bine de sora ta cât a fost mama plecată şi sunt foarte mândru de asta. Dar acum trebuie să plec s-o caut. Poate că s-a rătăcit pe vremea asta şi trebuie să cer ajutor s-o găsim.

Charlotte încuviinţă printre lacrimi şi îşi privi tatăl din nou.

– Crezi că mai poţi să fii fată bună să mă ajuţi?

– Da , tată.

– Foarte bine , zâmbi el şi o sărută pe creştetul capului. Trebuie să fii curajoasă , să te îmbraci şi să fugi prin grădina din spate.

Spune-i domnului Morris ce mi-ai spus şi roagă-l să vină la cârciumă în zece minute să se întâlnescă cu noi.

– O s-o găseşti ? întrebă ea , începând din nou să plângă.

– Bineînţeles , draga mea. Acum fugi cât poţi de repede !

Capitolul 30

ANNE LANGSTON SE LEGĂNA ÎNTR-O parte şi-n alta aşa cum stătea pe malul izvorului, mocirlos acum din cauza ploii , gândurile negre amestecându-i-se în mintea înceţoasă. Ploaia , rece şi constantă , o udase până la piele cu câteva ore mai devreme. Dar ea nu mai simţea asta. Nu mai simţea nimic. Trupul îi era înţepenit şi rece. Mintea îi era amorţită de regrete.

Stând şi privind cum apa întunecată îi bolborosea la picioare , gândurile i se întoarseră la Edward. La femeia care-şi spusese Katherine Blackstone. Apoi şi-i imagină împreună în acelaşi mod crud , cum o făcea zilnic de când

descoperise adevărul. Durerea din inima ei era asemeni unei lovituri fizice. Grea şi ascuţită. Fără întrerupere. Dar vina de a-i fi ţinut despărţiţi provoca cea mai mare parte din durere.

Acum nu-şi mai dorea decât liniştea. Fusese singurul ei gând din aceste ultime zile. Singurul ei regret era că trebuia să-şi părăsească copiii. Abigail nu-şi va mai aminti deloc de ea. Amintirile Charlottei vor dispărea cu timpul. Dar cu Edward totul era diferit. Ea nu făcuse niciodată parte din inima lui. Era sigură că îi va aduce uşurarea părăsindu-l.

Durerea şi vinovăţia o făcuseră să obosească în această viaţă pe care şi-o făcuse ea însăşi , rămânând de la bun început însărcinată pentru a-l prinde în capcana căsătoriei. Anne reuşise să-l convingă că era o femeie neajutorată. Că avea nevoie de el. Că îl adora. " *Cu toate astea , nu fusese de ajuns; cum ar fi putut fi ?* " se gândi ea tristă acum , dar sinceră , pentru că , indiferent de disperarea cu care-l iubise , el nu ar fi putut s-o iubească niciodată. Spera ca această

Charlotte , această femeie din trecutul lui, să fie o mamă bună pentru copiii ei.

Bineînţeles că Edward se va întoarce la ea odată ce totul se va sfârşi. Asta le fusese sortit , iar Anne se simţi acum uşurată , mai puţin vinovată ştiind că ea fusese cea care îi despărţise.

Nu se întâmplase aşa cum plănuise. Durerea de a fi descoperit un asemenea adevăr o orbise. O făcuse să creadă că ar putea trăi cu o asemenea decepţie.

În acele prime zile , întunecate , Anne încercase din nou să-l facă să o iubească. Ca de obicei , exagerase , iar obsesia ei nu făcuse decât să-l afunde mai adânc în trecutul lui misterios. Acum era timpul să-i încredinţeze înapoi femeia pe care o iubea. Moartea era singurul mod prin care-l elibera.

Dar acum ei o căutau , deşi nici măcar Anne nu ştie unde se afla. Umblase orbeşte prin ploaie ore în şir. Se lăsă moale în noroi şi îşi încercui picioarele cu braţele sperând

rugându-se ca pământul şi apa s-o înghită pur şi simplu. Moartea va veni s-o ia. Avu nevoie de încă o oră pentru a se simţi destul de calmă ca să înceapă. Când simţi un fior neaşteptat de curaj scoase pistolul lui Edward dintr-un buzunar al pelerinei şi-i îndreptă ţeava spre inima ei.

Capitolul 31

A FOST O ÎNMORMÂNTARE SIMPLĂ.

Edward puse câţiva trandafiri pe sicriul din lemn şi privi cum groparul îl ducea spre fundul gropii. El şi cu Paddy fură ultimii care părăsiră cimitirul de lângă biserica St. Mary , în ploaia ce continua să cadă. După un ultim " rămas bun " , Paddy îl luă de braţ pe Edward , iar cei doi bărbaţi merseră spre casa Annei Langston străbătând Tetbury.

– Nu înţeleg de ce , mormăi Edward , încă şocat de faptul că durerea misterioasă a soţiei sale putuse duce până acolo încât să-şi ia viaţa.

– E un mister , clătină Paddy din cap. Era atât de veselă !

— Am încercat să-i dau ceea ce-şi dorea , spuse el cu o voce adânc rănită , ce căuta alinare de la un vechi prieten.

— Sunt sigur că mai mult de atât nu puteai face. Fiecare avem demonii noştri de înfruntat pe lume. Trebuie să ştii asta.

— Îmi doream doar , spuse Edward oftând , să fi ştiut care erau cei ai lui Anne. Poate aş fi putut-o opri.

Toată lumea era deja acolo când Paddy şi Edward sosiră acasă. Un murmur sobru ca un bocet umplea camerele mici , în timp ce toţi cei pe care Anne Langston îi cunoscuse de-a lungul vieţii sale , mâncau , beau şi discutau marea tragedie.

Din braţele lui Margaret Evans , amândouă fiicele sale alergară spre el , căutând alinare. Pentru o clipă , apropierea lor îi clarifică gândurile. Edward se aplecă spre ele în mijlocul camerei pline de prieteni. Le strânse pe amândouă la piept , încercând în van să le dea ceea ce aveau nevoie cu atâta disperare o explicaţie. Dar Edward nu avea nici cea mai

vagă ideea de ceea ce le-ar putea spune. Chiar acum , când mama lor era îngropată , cuvintele nu-i veneau pe buze. Toate explicaţiile pe care le oferise de la moartea ei , păreau nepotrivite , din cauză că nici el nu putea înţelege.

După primirea condoleanţelor de la cei care se adunaseră în salon , oameni care luaseră parte la nunta lor şi la botezul ambelor fiice , Edward se scuză. Soţia sa tocmai murise. Toţi înţeleseră. Ceea ce nu pricepeau era faptul că Edward începuse să se simtă responsabil. Ar fi putut s-o salveze. Putea să-şi dea însă seama că ar fi fost imposibil. Urcă singur în dormitorul pe care îl împărţiseră , cu capul vuind de întrebări fără răspuns.

Sprijinindu-se de tocul uşii , Edward privi patul în care făcuseră dragoste în acei primi ani, unde se născuse micuţa Charlotte. Unde soţia lui fusese spălată pentru înmormântare în dimineaţa zilei anterioare.

Privi în jurul camerei încă atât de " plină " de Anne. În timp ce se uita la lucrurile pe care le lăsase în urmă zgomotele de jos începură să se

estompeze. Un moment mai târziu , nu se mai auzi decât liniştea. Era straniu , gândi Edward , că nu simţea acea mare uşurare pe care ar fi trebuit s-o simtă la moartea ei. Nu i se ridicase nici o greutate de pe umeri. Iar sentimentul descătuşării libertăţii nu luă deloc locul decepţiei.

Ceea ce simţea era regretul că ea fusese atât de disperată încât făcuse asta. Se cunoşteau din copilărie. Împărţiseră atât de multe secrete. Văzuse de câteva luni încoace cât de nefericită era , dar nu crezuse că va ajunge până aici. La . acest final misterios inexplicabil. Iar Anne Langston luase cu ea în mormânt orice explicaţie.

În noaptea aceea , singur în casă , Edward coborî în camera pe care o împărţise atât de puţin timp cu Charlotte. Dar nu intrase acolo pentru a se gândi la Charlotte în noaptea de după înmormântarea Annei. Era doar pentru că nu mai dorea să stea în patul pe care-l împărţiseră. Era uşurat că fiicele lui îşi petre-ceau noaptea la Margaret Evans. Edward fusese sigur că , odată

toată lumea plecată , nu putea suporta ca fetițele lor să-l privească plin de durere și întrebări. Nu avea răspunsuri. La naiba ! Nu avea nimic.

Încetul cu încetul și cu multă atenție Edward împachetă în acea noapte toate rochiile Annei. Parfumul ei. Periile de cap. Totul. Cu gesturi mici , lipsite de vlagă.

Făcuse el ceva care ar fi putut duce la asta ? Răspunsul pe care i-l dădea conștiința era același : *rămăsese* cu dorința de a *pleca*. În soluția pe care o găsise fusese mai degrabă nobil , un om de onoare , decât sincer. Cum ar fi putut fi învinuit pentru gândurile pe care le îngropase adânc în inima lui ? Nu. Fusese altceva. Sigur altceva.

Se gândi la trupul ei ; întins în patul lor , atât de țeapăn , alb , rece când o văzuse pentru ultima oară. Margaret Evans și sora ei Louisa spălase noroiul și iarba care i se lipise pe trup , iar el se gândi că nu arătase niciodată atât de calmă în toată viața ei. Arăta ca și cum dormea. Ca și cum s-ar fi putut trezi în orice moment pentru a-l privi.

Edward îi sărutase mâna şi apoi i-o puse blând peste cealaltă pentru a-şi lua rămas bun.

– Vise plăcute , şopti el , sărutând-o blând pe frunte. Indiferent de ceea ce ţi-a preocupat mintea , inima , acum totul s-a terminat. Acum nu vei mai avea decât linişte ... O linişte blândă şi sigură.

Până acum , calmul îi folosise ca armură , protejându-l împotriva pierderii ei. Împotriva durerii. Pierduse ceva foarte special în Anne şi Edward resimţi pierderea profund. Probabil că nu o iubise. Dar fusese mama fiicelor lui. Un prieten preţios din copilărie. Împărţiseră aproape o viaţă. Doar acum, sigur cu amintirile şi regretele pentru o femeie care îl iubise - o femeie pe care el nu o va mai putea iubi niciodată Edward simţi durerea acută a pierderii ei. Şi a tuturor celorlalte pierderi.

Paddy îi aduse chiftele proaspete şi o sticlă plină cu whiskey la cafeaua din dimineaţa următoare. Îl găsise pe Edward singur la masa din bucătărie , privind în gol grădina din spate prin uşa deschisă.

– Arăţi ca un om care ar avea nevoie de puţin din ăsta , spuse el , ridicând sticla. N-ai prea dormit nu ?

– Deloc , mărturisi Edward fără vlagă. Am stat şi am tot căutat răspunsuri.

– Edward , băiete , oftă lăsându-se greu în scaunul de lângă el. Cred că sunt câteva întrebări în viaţă care nu au răspunsuri.

– Ei bine , asta nu-mi este de ajutor ! bătu Edward cu pumnul îm masă. Cum să mă pot împăca cu ceea ce a făcut dacă nu ştiu de ce ?

În linişte , Paddy umplu generos două pahare cu whiskey şi apoi sorbi lung dintr-al său.

– Foarte bine. Ai făcut ceva care să-i fi cauzat soţiei tale o asemenea disperare ? întrebă el apăsat punând paharul jos pe masă.

Edward se strâmbă puţin.

– Nimic din care ea să fi ştiut. Mi-ai promis asta.

– Înţeleg , spuse Paddy , acuzator , lăsându-se în scaun.

Ochii lui Edward se măriră în timp ce privea în pahar.

– Nu , nu înţelegi , Paddy ! Nu înţelegi deloc. Nimeni nu înţelege.

– Între voi s-a aflat totdeauna acea femeie din India de care mi-ai povestit.

– Las-o în pace , Paddy. Îmi pare rău c-am pomenit de ea !

– Oh , Edward ! Ştii doar ce se spune. Pentru suflet face bine dacă mărturiseşti cuiva ce te doare ... Hai ! Mie poţi să-mi spui.

Nevoia de a spune cuiva era prea puternică în el. Dar nu trebuie. Nu azi , când Anne era de curând îngropată. Ar fi fost ca un fel de trădare.

– Paddy , nu m-ai înţelege.

– I-ai fost necredincios ? Asta e ? insistă el. Iar vinovăţia te tulbură. Aşa e ?

– Da ! Da , asta e ! se ridică Edward furios ca din somn. Pe Dumnezeu , da , am fost necredincios ! Dar nu faţă de soţia pe care o crezi tu.

Paddy suflă în degetele îngheţate.

– Nu... nu înţeleg.

– Da , ai înţeles foarte bine , Paddy. Am o altă soţie !

– Te-ai te-ai căsătorit cu o femeie din India ? urlă el nevenindu-i să creadă.

– Cu mult înainte de a mă fi căsătorit cu Anne !

– O , sfinţii să mă apere ! mormăi Paddy.

Apoi se ridică şi el din scaun şi merse repede la uşă pentru a lua o gură de aer. Avu nevoie de un moment pentru a încerca să-şi calmeze gândurile ; să accepte ceea ce spusese Edward. Era de necrezut.

– Nu cred ceea ce mi-au auzit urechile , Edward, clătină el din cap.

– Oh , ba bine că nu , se ambiţionă Edward, întorcându-l spre el pe Paddy. Ai dorit să ştii adevărul , deci ţi-l voi spune ! Totul ! Charlotte , soţia mea a murit în masacrul din Delhi , la două luni după ce ne căsătorisem. A ars de vie când ne-au distrus bungalow-ul - sau mai bine zis aşa m-a făcut să cred armata Majestăţii Sale timp de zece ani. N-am iubit pe nimeni cum am iubit-o pe ea. Inimile noastre erau unite într-un fel pe care nu l-am crezut posibil. Când am aflat că murise , am fost distrus!

– Din cauza asta nu te-ai însurat cu Anne atâta timp după ce te-ai întors ?

– Nu puteam , spuse el cu o sinceritate dureroasă. Încă o mai plângeam pe Charlotte şi felul dureros în care credeam că murise. Am plâns pentru ceea ce pierdusem , până în ziua când a apărut aici în Tetbury sub numele de Katherine Blackstone !

– Pe naiba !

– E adevărat , Paddy. Fiecare cuvânt , aşa să mă ajute Dumnezeu. Şi ea crezuse că fusesem ucis. Soţia mea venise în Anglia pentru a mă găsi şi mi-a spus că avem un fiu , şi nu doar pentru a descoperi că mă căsătorisem cu altcineva şi că mai aveam deja alţi doi copii.

Expresia de pe chipul rotund al lui Paddy era una de groază ca şi cum nu se putea convinge să creadă ceea ce-i spunea Edward. Gura îi era căscată , iar ochii larg-deschişi.

Se aşezară amândoi jos şi Paddy bău restul de whiskey , sperând că asta îl va calma , în timp ce Edward se gândea cum să-l facă să-l creadă.

– Totul este mult mai complicat , spuse el.

Anne a rugat-o să stea , iar Charlotte , crezând că va găsi un moment în care să-mi spună adevărul, a rămas până când s-a născut Abigail.

Paddy clătină din nou din cap.

– Totul era de necrezut. Toate astea se întâmplau chiar sub nasul meu şi eu habar nu aveam !

– Nici eu , la început. Dar din întâmplare am descoperit adevărul. După ce se afla aici de un timp şi mă văzuse cu Anne , Charlotte hotărâse că nu putea să intervină între noi. Nu mai dorea să-mi spună adevărul.

– Îmi amintesc că purta ochelarii ăia închişi la culoare , dar nu-mi pot imagina cum de n-ai putut să-ţi recunoşti soţia în atâta timp.

– Fusese foarte grav rănită în revoltă , Paddy, îi explică Edward , iar prietenul său putu simţi tristeţea copleşitoare din vocea lui , pentru că nu fusese acolo pentru a o apăra. Ceea ce nu au stricat cei zece ani , au stricat *sepoy*-i.

– Şi ştiind toate astea , tu ai rămas cu Anne. Doamne , cred că a fost o alegere sfâşietoare.

– Nu alegerea în sine , oftă Edward

amintindu-şi. Ştiam cât de mult depindea Anne de mine. Ceea ce a fost de nesuportat , a fost s-o las pe Charlotte să plece după ce de-abia o regăsisem.

– Oh , băiatul meu , îmi pare foarte rău.

Edward strânse braţul lui Paddy peste masă.

– N-am mai spus nimănui această poveste.

– Crezi   deşi este îngrozitor   crezi că Anne a descoperit adevărul ?

– Bineînţeles că nu , pufni Edward , neluând în considerare ideea.

O amintire însă îi trecu prin minte chiar atunci când nega. O văzuse pe Anne în spatele lui , în mansarda întunecoasă , în timp ce el stătea în genunchi lângă cufărul deschis. Dar la fel de repede cum apăruse , Edward o alungase.

Nici nu se putea gândi la aşa ceva.

– Cred că este un semn , mărturisi Paddy.

Edward se întoarse s-o pornească pe Long Street în seara următoare , după ce încuie " Cock'n'Feathers ". Paddy stătea în lumina lunii, cu chipul pe jumătate în umbră.

— Ce este un semn ?

— Ei bine , m-am gândit la ceea ce mi-ai spus ieri şi cred că fapta lui Anne poate fi un semn de sus. Poate că Dumnezeu ţi-a dat în sfârşit permisiunea de a-ţi urma inima.

Tonul lui Edward fu tăios.

— Asta este imposibil.

— De ce ? Este încă soţia ta. Şi o iubeşti încă - măcar atâta lucru pot să văd în ochii tăi.

— Dragostea n-are nimic de-a face cu asta , Paddy , spuse Edward , coborându-şi vocea. Au trecut aproape doi ani de când a fost aici. Am trimis câte un dar pentru ea şi fiul meu. A fost felul meu de a le spune adio. Acum nu mai pot deschide uşa aceea. Nu după ce am făcut-o să treacă prin atâtea necazuri.

Începuse din nou să plouă , în timp ce mergeau prin noaptea întunecată. Paddy văzu cum durerea săpa urme adânci pe chipul lui Edward. Această durere îl făcu să se gândească la iubirea sa pierdută. La Adelaide. La ceea ce renunţase fără a lupta.

— Du-te la ea , băiete , îl îndemnă el. Să vezi cu ochii tăi. Nu mai pierde timpul fără a şti dacă te mai vrea sau nu.

— Ştiu că încerci să mă ajuţi , şi apreciez asta , Paddy , spuse Edward. Dar totul s-a terminat între noi. Simţul onoarei din mine este de vină.

Capitolul 32

CHARLOTTE ÎNGENUNCHE ÎN GRAJD pe un pat subţire de paie aurii şi mângâie gâtul delicat al primului viţel născut la Briarwood. Animalul o privi cu ochii mari.

– Nu-i aşa că e drăguţ ? întrebă Charlotte , zâmbind mândră către majordonul ei , care o însoţise prin ploaie pentru a vedea noul personaj de la Briarwood.

– Minunat , doamnă , spuse el sec.

– Oh , Bickers , nu fi aşa morocănos ! Ce te-a întors pe dos într-o dimineaţă atât de frumoasă ?

– Am tot încercat să vă spun pe drum. Este vorba de Lordul Linton. A mai trimis un mesaj.

Insistă să vorbească cu dumneavoastră.

Charlotte ridică ochii. Mâna îi înghețase pe gâtul vițelului.

– Şi ce i-ai spus ?

– Acelaşi lucru ca de fiecare dată când a trimis vorbă , că doamna nu se simte bine pentru a-l primi.

Fără îndoială că Alfred era furios la culme. Îl refuzase în últimele două luni de zile pe acelaşi motiv. De când deveniseră atât de apropiați cu ocazia ajunului Crăciunului , Alfred începuse să se poarte ca şi cum căsătoria lor era doar o problemă de timp.

Îşi dorea să țină la el. La început făcuse tot posibilul pentru a se convinge că ei ar putea fi în stare să se înțeleagă. Apoi , curtea lui insistentă devenise ca un ştreang atârnat de gâtul ei şi care se strângea mai mult în fiecare zi. Charlotte ştia cât de mult îl zăpăcise cu acele câteva sărutări şi cu timpul petrecut împreună.

"Oh , Alfred , îmi pare rău. Am încercat să-ți ofer ce-ți doreai " gândi ea tristă.

Dar durerea ascuțită din inima ei începuse să

scadă din ce în ce mai mult. Timpul avea grijă de asta. Şi odată cu durerea , dispărea şi necesitatea Charlottei de a folosi extremele pentru a-şi vindeca rănile. În lumina acestui fapt , devenise de nesuportat să fie cu Alfred , să zărească speranţa în ochii lui. Nevoia de a o poseda , ce creştea cu fiecare zi , devenise de nesuportat. Era ca un fel de luptă între ei , logodna fiind premiul. Alfred nu va avea odihnă până când Charlotte nu accepta să-i devină soţie.

De acest lucru era sigură.

" *Ar fi o partidă minunată , dacă n-ar exista toate acele zvonuri îngrozitoare.* " Închise ochii şi alungă acest gând.

— Spune-i în continuare Lordului Linton că nu mă simt bine şi că nu primesc vizite nici azi. Lasă consecinţele în seama mea.

— Cum doriţi , doamnă , răspunse el mecanic şi se deplasă spre uşa deschisă a grajdului pentru a o aştepta.

— E minunat , nu-i aşa , Willy ? îl întrebă Charlotte pe omul căruia îi încredinţase animalele.

– Aşa este , doamnă , încuviinţă el , mult mai sincer decât majordomul. Vom obţine un preţ bun pe ea la primăvară în oraş.

– Oh , Doamne , nu , Will. N-o s-o vând nici pe ea. Acest animal are un cămin aici la Briarwood pe tot timpul vieţii.

Charlotte putu vedea că vorbele ei îi luaseră prin surprindere. Chiar şi pentru el , animalele existau pe pământ cu un scop. Sau produceau ceva , sau erau pentru a fi mâncare.

Will Clarke arcui o sprânceană. Stăpâna lui iubea atât de mult aceste animale , cum nu mai pomenise ! Era diferită de alte femei , foarte bună. Atrăgătoare, bogată şi totuşi preocupată de munca pământului , de fermă , asemenea cuiva cu mai puţine mijloace de trai. Poate că era din cauza anilor petrecuţi departe de ţară. Indiferent de ceea ce o determinase să fie aşa , lui Will îi făcea plăcere să lucreze pentru doamna Lawrence. Nimeni nu mai fusese atât de bun cu el. Indiferent de motivul care o făcea să se ocupe atât de mult de pământ Will Clarke avea intenţia să se acomodeze cu ea.

– Foarte bine lucrat , Will spuse Charlotte , ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc că ai trimis după mine.

– Mi-am amintit ce ați spus despre acest loc , îi aduse el aminte. Sunt fericit că am făcut ce trebuia să fac.

– Să vii la mine ori de câte ori e nevoie , spuse ea bătându-l pe umăr. Este o plăcere că am dat peste cineva direct interesat , spuse ea privind spre majordonul care devenise nerăbdător.

Până când nu ajunse la vârful dealului , pe drumul care ducea spre casă , nu îl zări așteptând-o.

Capitolul 33

– BOLNAVĂ ? HM ? PUFNI ALFRED.

Ea putu să vadă enervarea ca o mască stacojie pe chipul său. Trupul lung , zvelt era încordat , iar el bătea nervos în pământ , cu vârful bastonului de mahon.

– Charlotte , de ce te joci cu mine ?

– Poate pentru că mă faci să mă simt ca un fel de premiu ce urmează a fi câştigat.

Îi privi chipul în lumina singurei raze de soare care străbătuse norii şi deja îi păru rău pentru că fusese atât de dură cu el. Arăta atât de distins cu părul argintiu pieptănat cu grijă şi cu ochii cenuşii strălucitori. Nu merita această nehotărâre din partea ei , şi totuşi era atât de

imposibil , atât de posesiv în ultimul timp încât dorise să-l evite.

Intră , urmată de Brickers , apoi de Alfred. La început se scuzase din cauză că îşi pierduse controlul în faţa lui. Acum nu-i mai păsa de ceea ce-l preocupa. Tot ceea ce ştia era că obosise , că el o obosise. Intră în salon , unde o aşteptau deja ceaiul şi pâinea prăjită. Micul dejun era aranjat pe o tavă cu trandafiri roz cu un şerveţel de dantelă albă alături. Alfred se aşeză greoi în scaunul din faţa ei. Cu coada ochiului , Charlotte observă că expresia de furie se transforma încet în disperare. " *Detest această expresie chiar mai mult decât pe cea de furie* " , gândi ea luând o felie de pâine şi o unse cu unt , prefăcându-se că prezenţa lui nu o deranjează.

– Uite , spuse el cu o voce blândă , vulnerabilă. Te iubesc. Ştii asta. Şi credeam că mă iubeşti şi tu. Sau cel puţin că începuseşi să simţi puţină afecţi-une pentru mine. Deci spune-mi de ce trebuie să ne torturăm unul pe altul ? Spuneai că ai nevoie de mine în viaţa ta şi eu am acceptat asta. Am acceptat tot ceea ce

ai fost tu dispusă să dai. Dar n-am acceptat niciodată să fiu calul tău de bătaie. Niciodată !

– Ţin la tine , Alfred. Zău...

– Dar îl iubeşti pe Edward !

– Oh , Alfred , te rog ! îşi dădu ea ochii peste cap punându-şi ceaşca cu ceai pe farfurioara ei. Trebuie să spui totdeauna asta ?

Se întinse peste masă şi îi strânse mâna. Putu vedea vena purpurie pulsându-i în gât.

– Nu mă pot abţine. Mă îngenunchezi totdeauna. Nici o femeie nu a făcut-o şi te detest pentru asta !

Charlotte îl privi uimită , cu buzele uşor depărtate. " *Ce ar trebui să spun ?* " gândi ea. " *Felul de garanţie pe care îl doreşte el nu pot să i-l dau* ". Poate că el devenise *disponibil* , dar ea îl folosea încă şi amândoi ştiau asta. Se părea că îi frânsese inima.

– Uite , spuse Charlotte , pregătindu-se să facă o concesie , de ce nu vii deseară la cină ? Sunt sigură că băieţii se vor bucura să fii cu ei.

– Şi tu , Charlotte , tu te vei bucura ? întrebă el strângând-o de mână şi dispreţuind numele de

Edward Langston. Îmi vei ura şi tu bun venit la Briarwood , aşa cum făceai odată ? Sau mă vei tolera cu greu la masa ta acum , pentru că am fost intimi , iar buna ta creştere nu-ţi permite să faci altfel ?

Privirile lor se întretăiară ca două fulgere.

– Mă răneşti.

– Atunci poate vei şti ce simt eu.

– Alfred , dă-mi drumul ! îl rugă ea trăgându-şi mâna.

– Nu , până nu-mi spui că încă nu s-a terminat totul între noi.

" *Între noi totul s-a terminat de mult timp* " îşi spuse ea , dar preferă să nu zică nimic cu voce tare , ca să nu-l înfurie.

– Vino la cină , spuse ea , smulgându-şi mâna din strânsoarea lui disperată. Simţi ca şi cum i-ar fi datorat măcar atât pentru ceea ce făcuse pentru băieţi şi pentru ea. Voi spune bucătăresei să prepare ceva special pentru tine.

Dorindu-şi s-o creadă dar refuzând să renunţe la ura lui pentru Edward , Alfred îi luă mâna din nou dar , de data aceasta

pentru a o duce la buze.

– Îmi pare foarte rău pentru asta. Ştii că nu aş face niciodată nimic care să te rănească.

– Bineînţeles că nu , spuse ea , ridicându-se. Să spunem la opt ?

– Poate că n-ar conta atât de mult dacă nu te-aş iubi , spuse el zâmbind , mulţumit de rezultat.

Charlotte tresări. " *Te-am avertizat de la început să nu te îndrăgosteşti de mine* , gândi ea , zâmbind. *Ţi-am spus tot timpul că inima mea era dată pentru totdeauna. Deja ai obţinut mai multe de la mine decât aveam de gând. De ce nu te poţi mulţumi cu atât ?* "

– Deci putem uita acest incident ? îl întrebă ea.

– Nu-mi doresc nimic altceva , replică el , condus spre uşă.

În mintea lui începuse să se contureze următorul pas al planului său , de data aceasta împotriva duşmanului său.

– La ora opt ?

– Da , la opt.

Charlotte aşteaptă până când auzi uşa din faţă închizându-se pentru a-şi prinde chipul în palme prăbuşită pe un scaun. " *Oh , Edward* , gândi ea tristă. *Cum de am putut să cred că el - sau oricine altcineva ţi-ar putea lua locul vreodată ?* "

– Deci , te poţi ocupa de asta , sau nu ?

Până în după-amiaza următoare , planul Lordului Linton în ceea ce-l privea pe Edward era mai mult decât o crudă fantezie. Bancherul său din Londra stătea în faţa lui la Coutts Bank clătinând din cap. Încerca să-şi dea seama după expresia lordului care ar putea fi motivele unei afaceri atât de proaste. Dar nici o explicaţie nu putea fi găsită în ochii lui albaştri-cenuşii , reci. Ochi care spuneau doar cât dorea el să spună.

– Pe cuvânt , Alfred , nu înţeleg , reuşi el să articuleze un răspuns. Ştii la fel de bine ca şi mine că o proprietate ca aceea , într-un orăşel de la ţară , nu merită nici o investiţie.

Alfred se lăsă pe spate în scaunul incomod şi îşi puse mănuşile din piele gri în poale.

– Ascultă , bătrâne , am fost bancherul tău de peste douăzeci de ani și prietenul tău de treizeci de ani și nu te pot sfătui să faci o afacere atât de proastă.

Alfred coborî ochii nervos.

– Vrei să faci tranzacția pentru mine , sau nu , Will ?

Bancherul - un bărbat cu o față prelungă , cu bărbia căruntă și ochelari cu rame de aur - își trecu o mână prin părul rar , apoi respiră zgomotos.

– Dar Tetbury ? E un orășel atât de modest. Am verificat chiar eu și măcelăria și cârciuma nu vor fi în stare să plătească destul pentru a face afacerea profitabilă. Atunci , unde vei ajunge ?

Alfred zâmbi viclean. " *Dar tocmai asta era , nu-i așa ?* " gândi el răutăcios. Iar cei ce nu-și puteau permite să plătească vor fi evacuați. Decât dacă vor ajunge la o înțelegere în anumite privințe...

În orice caz , va scăpa de Edward Langston în cele din urmă. Da , într-adevăr. La asta dorea

să ajungă. Această măsură drastică nu va mai fi necesară dacă soţia lui îşi va fi făcut "numărul" după primirea scrisorii anonime. Acum , Alfred îşi pierdea răbdarea. Puterea lui Langston asupra Charlottei îi zădărnicise orice încercare de apropiere de ea. Acum era timpul să scape de el.

– Uite , William , începu el pe un ton rece , vreau neapărat să am clădirea. Din motive personale. Acum, vrei să mă reprezinţi sau să găsesc pe altcineva ?

Şovăitor , bancherul trase o mapă de piele şi scoase nişte acte.

– Din moment ce se pare că nu te vei răzgândi...

– Deloc.

William muie un toc în cerneală.

– Cât de mult să ofer ?

– Cât cere.

Bancherul se gândi să protesteze. Când îţi doreşti cu tot dinadinsul o clădire , poate deveni foarte costisitor. Dar socoti că era mai prudent să tacă. Se împotrivise cât putuse. Iar banii nu erau o problemă pentru lord , chiar dacă

pierdea o sumă mare în afacere.

În afară de asta , afacerea implica mult mai mult decât i se spusese. Asta era clar şi nu merita să pierzi un client important pentru aşa ceva. Din motive personale , spusese Alfred. Răzbunare , mai degrabă. N-ar fi fost pentru prima dată că vulnerabilul bancher din Londra era martor al încăpăţânării lordului. Şi , Dumnezeu să-i ajute pe sărmanii din Tetbury !

Sau pe acela împotriva căruia era pornit Linton de data acesta.

Capitolul 34

TREBUIA S-O VADĂ PE CHARLOTTE.

Edward ştia asta acum. Indiferent de ce-ar fi însemnat. Dar trecuseră deja trei luni de la moartea Annei până când acceptase inevitabilul. Era ca o scenă ce trebuie jucată. Capitolul final al unei cărţi , care trebuie citit pentru a vedea cum se termină acţiunea.

Paddy avea dreptate. Putea fi un *semn*. Conversaţia dintre ei şi-o amintise într-una până când nu avusese de ales decât să accepte acest fapt. Trebuie s-o vadă pe Charlotte. Trebuie să-şi vadă fiul. Indiferent de ceea ce se mai putea întâmpla , avea dreptul la puţină bucurie.

Edward îşi înşeuă iapa gri cu alb la

căruţă , dându-şi seama cum trebuie să se fi simţit Charlotte venind la Tetbury. Îndemnându-şi iapa cu o blândă smucitură a frâielor , Edward îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Încercă să se stăpânească.

Era o prostie , se gândea el. Doi ani. Până acum, o femeie ca Charlotte şi-ar fi refăcut viaţa. Şi pentru asta doar el putea fi învinuit. Nu-i oferise altă alternativă atunci când hotărâse să rămână cu Anne.

Există precis o duzină de bărbaţi aşteptând ca ea să le facă semn. Şi gândindu-se la averea ei , la frumuseţea şi inteligenţa ei , îşi dădu seama ce pradă minunată ar putea fi Charlotte.

– Dumnezeule , dă-mi puterea să fac asta , murmură el , trăgând mai tare de frâie , în timp ce-şi oprea calul în faţa vilei în stil Tudor.

Cum nici un servitor nu veni să-l ajute Edward sări singur din şa. Privi în jur peluzele verzi. Erau îngrijite cu mare atenţie şi pricepere. Florile erau din belşug şi frumos aranjate. Era după-amiaza devreme şi putea simţi soarele arzându-i ceafa. Vântul sufla uşor , aducând spre

el parfumul din grădină. " *Bineînțeles că are și trandafiri* " , se gândi el.

Edward cercetă împrejurimile mergând pe lângă calul său. Încerca să și-o imagineze pe fata dulce , simplă în *sari*-ul luat de la *ayah* care , cu mult timp în urmă îi cucerise inima , și care conducea acum chiar o afacere. Deodată se iviră două persoane , venind în direcția lui dinspre un pâlc de copaci. Una dintre ele, o femeie , avea părul de un castaniu deschis , prins sub o pălărie de pai și ținea o umbreluță de soare în mână. Celălalt , un bărbat în vârstă , mai înalt , o ținea de mână. Instinctul îl făcu pe Edward să se ascundă după trunchiul unui copac. Când se apropiară , Edward văzu că femeia era Charlotte.

Ascuns vederii lor , el se încordă pentru a auzi ce-și spuneau când se opriră la mică distanță de copac. Bărbatul , distins , mult mai în vârstă , îi dădu ceva. Un moment mai târziu , se îmbrățișară. Totuși Edward nu putu auzi nimic.

– Oh Alfred este minunat zâmbi Charlotte , privind diamantul uriaș. Dar știi că nu-l pot accepta.

– Bineînţeles că poţi.

Charlotte îl privi , iar zâmbetul îi păli.

– Nu este un inel de logodnă , sper !

– Nu , până nu eşti pregătită.

Ea se încruntă uşor , iar lordul râse din fundul gâtlejului.

– Să spunem că este o scuză pentru comportamentul meu înfiorător din aceste ultime săptămâni ... Te rog , nu-l refuza , ca să ştiu că m-ai iertat.

Îi observă ezitarea , dar înainte ca ea să fi putut spune ceva , îi luă mâna stângă şi i-l puse în deget.

– Uite , lasă-mă să te ajut.

Atunci zări inelul simplu din argint cu opal. Îl purtase zilnic de când o cunoştea. Cu toate acestea nu o întrebase nimic. Alfred era sigur că îl avea de la Edward.

– Să-l înlocuim cu cel de la mine ? întrebă el comparând cele două inele , unul cu mult mai extravagant decât celălalt.

Charlotte îşi trase mâna iute.

– Nu-l atinge !

Indiferent de sentimentele sale pentru el Lordul Linton era însă un aliat prea important ca să-l supere prea tare. O ajutase de multe ori în problemele financiare ale Briarwood-ului. Avusese încredere în el.

Alfred o învățase să administreze averea tatălui ei. Anul trecut îi arătase cum să facă din fermă un succes. Indiferent de sentimentele ei pentru el , jucase un rol foarte important în viața sa.

– De ce să nu-l punem pe degetul ăsta ? întrebă ea punându-și inelul pe mâna dreaptă.

– Se potrivește cu ochii tăi verzi , apuse el , încercând să nu se gândească la concesia care tocmai i se făcuse.

Cheltuise o mică avere pe inel. Dorise s-o impresioneze. Ar fi impresionat orice altă fată din Anglia. Dar nu și pe Charlotte. Nu. Ei îi plăcea mai mult inelul ieftin din argint.

– Îți mulțumesc , Alfred.

Alfred o trase mai aproape.

– Speram la mai mult decât atât , rosti el cu o voce joasă.

" *Totul are un preţ pe lume* ", gândi ea. Chiar şi prietenia. Charlotte se încordă , simţindu-i gura umedă şi deschisă peste a ei.

– Acum este mult mai bine , gemu el , apoi râse, ... pentru început !

Edward nu auzise nici un cuvânt , dar văzuse destule. Îşi trase calul de după stejar după ce Charlotte şi musafirul ei se îndepărtaseră. Se pregătea să încalce din nou şi să galopeze din Kent, din viaţa Charlottei.

Cu sfârşitul întipărit pe chip , Edward trase de frâie , întorcându-şi calul , când zări deodată în faţa lui un băieţandru cu o puşcă de vânătoare într-o mână şi doi câini la picioarele sale. Era ca şi cum s-ar fi uitat în oglinda propriei copilării. Băiatul , în pragul adolescenţei , era zvelt bronzat cu păr des negru şi ochi strălucitori , ca de cristal , albaştri.

– Eşti noul bancher ? întrebă el. Dacă e aşa , mă tem că ai venit prea devreme.

Edward nu putu să scoată o vorbă în faţa fiului său.

— Nu... nu sunt bancherul , reuşi el să spună într-un final. Sunt o veche cunoştinţă de-a mamei tale.

— A plecat să se plimbe. Se întoarce într-o oră , spuse Hugh Edward. De ce nu intraţi s-o aşteptăm împreună ?

— Nu , nu pot să aştept. Dar îţi mulţumesc.

Ochii albaştri ai lui Hugh Edward începură să se întunece , începând parcă să-l recunoască.

— Atunci să-i spun cel puţin cine a căutat-o ?

" *Ce aş putea să spun ?* " gândi Edward în secunda ce urmă întrebării. Tot ce făcuse pentru băiat fusese să-i trimită câteva pietre şi să-i spună cât de mult regreta. Nu avea dreptul să se prezinte ca fiindu-i tată - indiferent de cât de mult îşi dorea asta.

— Doar un prieten vechi din India... Să-i spui asta.

Se priveau unul pe altul în lumina soarelui de vară , fiecare ştiind identitatea celuilalt , şocaţi de această primă întâlnire.

— Ai crescut foarte frumos , Hugh Edward , spuse Edward în liniştea încordată. Mama ta

trebuie să fie mândră de tine.

– Şi tata ? întrebă băiatul şovăitor , sperând mai mult de la această întâlnire. Ar fi şi el mândru ?

– Sunt sigur că ar fi , spuse Edward.

Apoi , când nu mai putu suporta înfruntarea cu viaţa pe care o pierduse , îşi biciui calul şi fugi cât putu de repede de Briarwood , afară din Kent.

*

* *

– N-am ştiut cui să spun , îi şopti Edward lui Alfred în seara aceea după cină. Jawahar lipseşte două zile şi n-am putut aştepta atât ca să iau o hotărâre.

Alfred Linton sorbi calm dintr-un pahar de sherry.

– Te-ai comportat ca un tânăr înţelept , băiete , spuse el pe un ton rece , măsurat. Ştirea vizitei lui aici ar fi supărat-o pe mama ta , iar ea a trecut prin destule... Venirea lui aici nu

i-ar fi provocat decât durere.

– Aşa m-am gândit şi eu. Dar nu-mi place să am secrete faţă de ea.

– Să spunem atunci că o fereşti de necazuri. Asta este de datoria unui fiu.

– Mi-ar place să-i văd din nou împreună , mărturisi el , sigur că nu era nici o speranţă a unei legături a ei cu contele. Dar nu cred că de asta a venit tatăl meu aici pe furiş.

– Cred că sunt de aceeaşi părere cu tine. Dar spune-mi , Hugh Edward , cui ai mai povestit despre vizita tatălui tău ?

– Nimănui.

– Eşti sigur ?

– Da , Alfred , îl asigură Hugh Edward.

– A fost văzut de servitori ?

– Nu cred. Era singur când l-am văzut eu.

– Nemaipomenit , spuse lordul uitând de băiat.

Când îşi dădu seama de uşurarea din glasul lui, înconjură umerii băiatului cu un braţ.

– Te-ai comportat nemaipomenit , băiete. Ai dovedit că eşti matur. Sunt sigur că n-a

fost ușor pentru tine.

– Voiam să-i spun că știu cine e.

– El a ales acum doi ani. N-ar fi folosit la nimic dacă i-ai fi spus.

Fură întrerupți de sosirea Charlottei.

– Îmi pare rău , spuse ea dulce. A fost o neînțelegere cu bucătăreasa pentru meniul de mâine. Ce ați discutat așa , în secret , cât am fost eu plecată ?

Alfred nu spuse nimic , lăsând totul pe seama lui Hugh Edward. La urma urmei , avea propriile-i planuri în legătură cu Edward Langston.

Privindu-l pe lord , având încredere în el , Hugh Edward hotărî să nu spună nimic , deși dorea să-și vadă părinții din nou împreună.

Trebuie să facă așa pentru mama lui.

Capitolul 35

– NICI MĂCAR N-AI VORBIT CU EA ? izbucni Paddy.

Edward sorbi o gură de bere caldă şi se sprijini în coate pe masă.

– Am văzut tot ce trebuie să văd.

– Pe naiba !

Capul lui Edward îi căzu pe piept. Paddy închise uşile , asigurându-se că nu trage nimeni cu urechea. Apoi tuşi nervos şi se apropie de el.

– Ai aşteptat atâţia ani femeia visurilor tale şi acum eşti gata să renunţi în faţa unui concurent mai bătrân ?

– S-ar putea să fie deja măritată cu el Paddy. Nu cred că aş putea suporta ceea ce a

avut ea de înfruntat când a venit aici.

— Deci este mai bine să nu ştii nimic ?

Edward oftă.

— Da , cred că ar fi mai bine Tu nu i-ai văzut cum i-am văzut eu. Iar fiul meu nu m-a încurajat să rămân după ce şi-a dat seama cine sunt.

Paddy începu să şteargă masa.

— Edward Langston , mă dezamăgeşti.

Clătină din capul chel. Apoi îşi ridică din nou capul cu ochii plini de hotărâre.

— Pe bunul Dumnezeu ! Băiatul te crede încă însurat ! Cum crezi că s-ar fi putut comporta altfel ?

— Am văzut-o cu ochii mei ! Era cu un alt bărbat! insistă Edward. Trebuie să se termine , Paddy. Au trecut amândoi prin destule. Ea şi fiul meu au dreptul la fericire.

— Şi tu ai dreptul tău insistă Paddy încăpăţânat. Ascultă băiete. Du-te acasă. Odihneşte-te. Nu poţi lua o asemenea hotărâre fără să te gândeşti bine. Margaret mai poate avea grijă de fete câteva zile.

– Mulţumesc Paddy , spuse Edward simţindu-se mai obosit ca niciodată.

Paddy puse o mână pe una de-a lui Edward, i-o strânse şi plecă să servească un client în timp ce acesta o luă spre casă pe Long Street.

Mergea repede spre casă. Fusese să-l vadă pe Paddy imediat după ce se întoarse de la Briarwood şi deodată simţi nevoia copleşitoare de a face o baie. Trebuia să spele nu numai praful de pe drum dar şi dezamăgirea a ceea ce văzuse acolo.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Putea să justifice situaţia , dar imaginea Charlottei Charlotte a lui - sărutată de un bărbat destul de bătrân pentru a-i fi tată îl răscolise. Nu este cinstit , se gândi el deschizând poarta grădinii din faţa casei. Grădina , odată mândria Annei , fusese luată în stăpânire de buruieni. Anne suferise. Charlotte suferise. Dumnezeu să-l ajute, şi el suferise.

Se străduise să facă ce era nobil. Rămăsese când îşi dorea să plece. Şi acum lumea se prăbuşea în jurul lui până nu-i mai rămâneau

decât amintirile. Era atât de nedrept.

Alfred știu imediat că era el.

Charlotte îl descrisese perfect. Nu-i spusese totuși că Edward era un bărbat demn surprinzător de elegant. Alfred Linton își scoase mănușile și pălăria intrând la "Cock'n'Feathers", în mijlocul privirilor curioase. Răzbunarea va fi dulce. Atât de dulce !

Și Edward îl zărise intrând. Îl recunoscuse pe străinul din Tetbury ca fiind bărbatul care o sărutase pe Charlotte la Briarwood. Purta o redingotă de un albastru închis , pantaloni și o pelerină asortată pe care o dădu , cu un gest arboratic , jos , când se așeză pe un loc liber lângă bar. Era clar că nu venise să bea.

– Am venit să te avertizez să stai departe de Charlotte , spuse el arogant , nepăsându-i de cei din jur. A scăpat în sfârșit de tine , Langston , și nu are nevoie ca tu să vii s-o tulburi din nou.

Toate șoaptele din jur încetară. Nimeni nu pierdea un cuvânt din ceea ce spunea străinul.

– De ce nu mergeți într-un loc mai retras ,

domnilor , spuse Paddy , dorind să păstreze secretul lui Edward departe de urechile vecinilor.

– Singur ai luat hotărârea , bătrâne , spuse Alfred crispat , ridicând bărbia. Fie că regreţi sau nu , nu le poţi avea pe amândouă , iar eu voi avea grijă să rămână aşa.

Edward se întinse peste bar , apucându-l de reverele redingotei scumpe.

– Nimeni nu are putere asupra mea !

– Nu zău ? râse Alfred , aruncându-i în faţă actul de proprietate asupra clădirii.

Era momentul pe care-l aşteptase. Pe care-l plănuise. Şi acum îi făcea plăcere să-i dea ultimatum.

– Acum eu sunt proprietarul , Langston. Citeşte şi singur. Încearcă numai s-o mai vezi pe Charlotte, şi cârciuma pentru care tatăl tău a muncit o viaţă nu va mai exista. Şi mi-ar place să fac asta , numai pentru a te ţine la distanţă de ea. Crede-mă !

Chipul lui Edward împietri în timp ce se repezea din nou la el , dar Paddy făcu tot posibilul să-l ţină la distanţă.

– Te rog , fiule ! îl rugă Paddy , încercând să potolească furia lui Edward. Nu ajută la nimic !

– Poate că nu , dar mă va face să mă simt mai bine !

– Prietenul tău are dreptate. Lovindu-mă , nu schimbi nimic. Ai avut o şansă. Două , aş putea spune. Eu îţi spun doar că nu va mai fi o a treia...

Edward îi curmă gluma crudă cu o lovitură puternică în falcă. Alfred se prăbuşi pe podea , în mijlocul clienţilor obişnuiţi ai localului.

– O să-ţi pară rău pentru asta ! urlă el , ţinându-se de falca acum stacojie , încercând să se ridice.

– Nu cred.

– Am venit aici să te avertizez , Langston , asupra a ceea ce va urma dacă nu renunţi. Dar m-am răzgândit. Nu mai am nici cea mai mică intenţie să te scutesc de adevăr. În sfârşit , draga mea Charlotte a consimţit să-mi fie soţie. Ah ! văd după figura ta că te-am rănit. Foarte bine !

– Eşti un ticălos mincinos , se repezi Edward din nou , dar Paddy îl ţinu pe loc.

— Sunt ?

— Acum că te-am întâlnit , ştiu că Charlotte nu se va mărita cu un ticălos ca tine !

— Dar proprii tăi ochi ţi-au spus altceva , nu-i aşa ? continuă el crud , scuturându-se de praf. Atunci ne-ai văzut împreună. Fiul tău mi-a spus asta. Ai văzut singur că între noi e mai mult decât o simplă prietenie.

Edward se eliberă de strânsoarea lui Paddy şi sări peste bar răsturnând în calea lui halbele de bere.

— Te omor ! Jur că te omor !

Trei dintre clienţi , oameni care-l cunoşteau de o viaţă îl ţinură în loc.

— Hai , loveşte-mă dacă-ţi place , spuse Alfred, azvârlindu-şi pelerina peste umeri. Nu va schimba nimic. Ca şi clădirea , acum şi Charlotte este a mea! În toate privinţele. Căsătoria doar va formaliza ceea ce a fost deja hotărât de către Domnul nostru cel Sfânt.

Îşi puse pălăria pe cap şi zâmbi chipului congestionat al lui Edward.

— Las-o în pace , Langston , înainte să pierzi

tot ce ţi-a mai rămas ! Totul depinde de tine !

Două zile mai târziu , Edward se simţea ca şi cum încetase să mai respire. Mărturisirile lordului Bentham i se întipăriseră adânc în minte , chinuindu-l neîndurătoare.

Nu mai dormea. Şi asta de o săptămână , de când se întorsese la Tetbury. Nu-şi mai putea găsi liniştea. Acum , număra farfuriile , ceştile , farfurioarele aşezate ordonat pe rafturile bucătăriei. Făcea orice pentru a-şi îndepărta din minte imaginea Charlottei împreună cu bărbatul acela.

Vrusese să meargă la ea aşa cum îl încurajase Paddy. Cel puţin s-o oprească. S-o salveze. Indiferent cât de bogat şi influent era lordul , indiferent de pierderile lui , dacă mergea prea departe Charlotte făcea greşeala vieţii ei măritându-se cu un asemenea bărbat. Edward simţea acest lucru în adâncul inimii. " *Dar dacă are nevoie de tine ?* " întrebase Paddy. " *Poţi lăsa o biată femeie la mâna unui asemenea ticălos ?* "

Dar acum trebuia să-şi lase conştiinţa să vorbească. Nu se mai putea bizui pe inima sa ,

indiferent de lupta dintre ea şi propria conştiinţă. Necruţătoare , încăpăţânată , fără sfârşit. " *Nu lăsa dragostea să-ţi scape ! Este singurul lucru care contează !* " îl hăituia inima. " *Ai renunţat la ea ! Ai ales !* " , răspunse conştiinţa. " *Acum ea trebuie să aleagă !* "

– Trebuie , declară el făcând tot posibilul să ignore dorinţa inimii sale.

În acea seară , Edward stătea la masă împreună cu cele două fiice , la lumina unei singure lumânări. Făcea tot posibilul să arate ca şi cum îi plăcea mâncarea din faţa lui. Să mănânce devenise o corvoadă pentru el. Somnul nu se lipea de el. De la moartea Annei , îi trebuise toată hotărârea pentru a înghiţi atât cât să nu o îngrijoreze pe micuţa Charlotte , ca apoi să stea singur în pat până dimineaţă.

– Foarte gustoasă , spuse el , încercând să zâmbească celor două chipuri care-l priveau.

– Abia te-ai atins de ea , tată , răspundea Charlotte , privind farfuria cu friptura gătită de Margaret Evans.

— A fost doar o zi foarte lungă , asta-i tot. Mâncarea este foarte bună , pe cuvânt.

— Ai nevoie de hrană , spuse ea protectoare, cu chipul grav. Abigail şi cu mine nu te putem pierde şi pe tine.

Îngrijorarea fiicei sale îl făcu să zâmbească pentru prima dată după mai multe zile. Se aplecă peste farfurie şi mai luă o furculiţă plină de friptură. Acum , chiar şi Abigail zâmbi. I se rupea inima că acum ele se îngrijorau pentru el. Fuseseră prea tare lovite de moartea mamei lor. Habar nu aveau prin ce trecea el acum. Nici nu era nevoie. Căutau în el siguranţă. Dragoste. Iar el trebuia să le fie mamă şi tată acelaşi timp.

— Nu vreau să vă faceţi griji pentru mine , spuse el blând , luându-le câte o mână între ale sale. Ştiu cât de greu a fost pentru amândouă şi aş vrea să vă ajut să înţelegeţi de ce mama nu mai este. Dar nu pot. Tata nu o să vă părăsească. Voi sta totdeauna cu voi.

Văzu cum amândouă feţele lor se destind şi oftă uşurat. În afara acestor doi copii , nimic nu mai era sigur în viaţa lui , iar el le va păzi

fericirea şi siguranţa până la moarte.

– Acum beţi puţin lapte. Amândouă , zâmbi el, încercând să fie ferm.

Dragă doamnă Blackstone ,

Deşi nu am avut plăcerea de a vă întâlni , cred că avem foarte multe în comun...

Paddy puse tocul jos , lângă un teanc de foi albe, pe biroul luminat de o lampă mică. Apoi citi cu voce tare ceea ce scrisese pentru a vedea cum vor suna pentru ea.

Situaţia scăpase de sub control , iar Paddy Gillam nu avea de gând să mai lase lucrurile să continue în acest mod. De la întâlnirea dintre Edward şi " marele " lord Bentham , ce avusese loc cu două zile în urmă , Paddy îşi storcea creierii căutând o cale să-i ajute pe cei doi tineri atât de îndrăgostiţi. Dorea să-i facă să găsească drumul unul către celălalt , când deodată îi venise această idee. Dragul de Edward avea nevoie de o soartă mai bună. După povestea de dragoste pe

care o auzise , şi Charlotte avea nevoie de puţin noroc.

Ideea era nemaipomenit de simplă. O femeie care ţinea la Charlotte se va alătura unui bărbat care ţinea la Edward. În zilele care urmaseră mărturisirii lui Edward , Paddy auzise despre doamna Blackstone, bună prietenă cu Charlotte.

Paddy privi din nou scrisoarea. Mai întâi trebuie s-o convingă de sinceritatea lui. Pentru asta , trebuia să spună toată povestea. Trebuia să scrie despre moartea Annei şi despre călătoria secretă a lui Edward la Briarwood.

Mă interesează foarte mult fericirea lui Edward Langston , un bărbat bun şi nobil , văduv de puţin timp. Cred că vă interesează acelaşi lucru pentru doamna Charlotte Lawrence , o tânără femeie pe care eu am cunoscut-o sub numele dumneavoastră în timpul cât a stat în Tetbury... "

Îşi mângâie obrazul rotund şi zâmbi. Strălucitor. Cineva trebuie să ajute aceste două suflete pierdute să se regăsească. " *Cineva trebuie să îndrepte soarta în direcţia cea bună* " , gândi el zâmbind." *Ăsta aş putea fi eu !* "

Paddy mai adăugă câteva rânduri ca s-o convingă să ia parte la cea mai romantică aventură şi apoi semnă " *Cu nerăbdare , Padraic J. Gillam* ".

Mângâie pisica ce dormea pe biroul din faţa lui şi se lăsă pe spate. " Trebuie să-l ajutăm pe băiat , McGee " , vorbi el animalului. " Cu puţin noroc , într-o bună zi Edward îşi va vedea visurile împlinite "

Capitolul 36

– CE S-A ÎNTÂMPLAT CU FALCA TA ? ţipă Charlotte alergând spre Alfred.

– Nimic , minţi el , sărutând-o pe obraz. M-am lovit de o creangă ieri în timp ce călăream. N-am fost deloc atent pe unde merg. A fost vina mea.

– O creangă ţi-a făcut o asemenea rană ?

– Straniu cum se întâmplă asemenea lucruri... Deci , spune-mi , schimbă el subiectul , cum a fost la Londra ?

– Aglomerată ca întotdeauna , oftă ea. Cei mai buni croitori sunt foarte scumpi. Dar cum te simţi ?

– Nu la fel de rănit ca şi mândria mea , replică el flatat de îngrijorarea ei. Călătoresc de mic copil. Trebuia să fi fost mai atent.

– Doare tare ? întrebă ea , atingându-i obrazul.

– Doar când râd.

– Să-ţi aduc ceva ? Poate o compresă rece ?

– Un zâmbet de-al tău ar fi mai bun. Şi poate un sărut.

Charlotte îl sărută pe obrazul învineţit.

– Te simţi mai bine ?

– Mult mai bine , spuse el apoi îi căută buzele pentru un sărut mult mai pasional.

Ochii Charlottei fulgerară o avertizare când el se deplasă pentru a turna sherry în două pahare. În linişte , ea reuşi să se adune.

– Deci , spune-mi , cum te-ai descurcat cele două zile cât am fost plecată ?

– Am avut câteva afaceri , spuse el evaziv. Nimic care să te preocupe. Mi-ar place să aud ce ţoalete pregăteşti pentru noul sezon.

– Oh , nu vreau să te plictisesc cu poveşti femeieşti , spuse ea modestă. Eşti sigur că nu

te doare ? Arată îngrozitor.

Alfred îşi aminti chipul roşu de furie al lui Edward înfruntându-l de dincolo de bar. Ce ar spune Charlotte dacă ar şti cum se căpătuise cu vânătaia de pe falcă ? Ar mai fi fost la fel de darnică cu compătimirile ei ?

– Uite , draga mea , te-am aşteptat aici la Briarwood să te întorci dintr-un motiv. Trebuie să discutăm despre ceva.

– Sună foarte serios.

Fu mulţumit să vadă că încă mai purta diamantul. Asta însemna că mai avea speranţe. Avusese prea puţin timp pentru a născoci minciuna pe care trebuise s-o spună , încât nu era sigur dacă îl convinsese pe Edward. Trebuia s-o facă să accepte până nu era prea târziu.

– Charlotte vreau să te măriţi cu mine. Acum. Azi.

Ochii ei verzi se îngustară.

– Alfred , ştii că eu...

– Te-am aşteptat doi ani şi ştiu ce vrei să spui. Nu mă iubeşti. Nu mă vei iubi niciodată cum l-ai iubit pe el. Dar noi ne potrivim.

Ştii asta. Şi este timpul să vorbim pe şleau despre Edward al tău.

– Alfred , te rog...

– Lasă-mă să termin , ridică el o mână fermă. Edward a ales acum doi ani. Dacă ar fi fost să se întoarcă la tine , n-ar fi făcut-o până acum ?

Ea întoarse capul pentru a-şi ascunde durerea.

– Nu vreau să aud nimic !

– Trebuie să auzi ! Îţi iroseşti viaţa cu amintiri când lângă tine se află un bărbat din carne şi oase care te doreşte cu disperare ! Te asigur că eu nu aş face o asemenea greşeală să te părăsesc ca el !

Ochii Charlotte se întunecară.

– Asta nu te priveşte , Alfred !

– A ales o altă femeie în locul tău ! Îmi pare rău dacă asta te doare , dar este adevărul pur - un adevăr pe care trebuie să-l accepţi !

– Blestemat să fii , Alfred Linton ! ţipă ea , nemaiputând să-şi oprească valul de lacrimi ce-i curgeau acum pe obrajii palizi.

Încercă să fugă de el , dar o prinse de mâini strângând-o cu putere. Sufla repede şi greu. Ochii i se aburiseră.

— Ştii cât de bine ne este împreună. Nu s-a întâmplat de prea mult timp ca să fi uitat , murmură el sărutând-o pe gât. Spune că te măriţi cu mine , Charlotte... Spune !

O săruta , o mângâia , aşa încât să nu mai poată gândi. Mintea ei era un baraj de imagini în timp ce el îi mângâia trupul rigid. Ecoul promisiunii de a-l iubi şi onora pe Edward până la moarte îi răsuna în urechi. El o grăbea , făcând-o să răspundă fără să gândească. Limba lui Alfred o atingea după urechi cu sărutări experte. Şi , chiar ştiind ce făcea el , nu putea simţi decât repulsie.

Ceea ce îi provoca şi amintirea violului.

Katherine Blackstone citi scrisoarea din nou.

Ce naiba se întâmplă acolo ? se întrebă ea. Soţia lui Edward moartă ! Fericirea Charlottei în primejdie! Şi cine era acest străin care scrie în numele lor ?

Se gândi să nu se amestece. Draga copilă suportase deja prea multă dezamăgire în viaţă decât oricine altcineva. La acest gând se încruntă. Totuşi , suna foarte bine-intenţionat. Şi dacă exista mai puţin chiar decât jumătate de şansă pentru ca ei să fie împreună după câte înduraseră , era datoria ei să-l ajute pe străin.

Bătu cu un deget în masă. Padraîc J. Gillam. Hmm , gândi ea. Era un nume simplu. Cinstit. Mândru. Fără îndoială că îi trebuise curaj pentru a vorbi cu un străin în numele lui Edward.

În ceea ce o privea pe ea , Katherine era parţial vinovată pentru felul în care decurseseră lucrurile. Ea încurajase relaţia cu îngrozitorul Lord Linton. Dar asta se întâmplase înainte ca ea să audă zvonurile. Persistente. Groaznice. Londra era plină de ele. Nu erau doar femeile. Acele femei îndoielnice. Era mai mult de atât. Violenţa. Crima. Se spunea că Linton nu putea fi oprit de nimic pentru a obţine ce dorea. Şi , Dumnezeu s-o apere , cea vizată era Charlotte.

Spusese peste tot că se vor căsători curând. Imposibil ! Nu va permite ca dulcea ei fată să se

mărite cu cineva ca el. Categoric nu !

Katherine Blackstone se considerase totdeauna un foarte bun judecător al caracterelor. Ce rău ar putea face dacă răspundea unei simple scrisori ? Unei cereri de ajutor ? Cântări alternativele amintindu-şi chipul Charlotte pe vapor când îi povestise despre marea ei dragoste. Prima dată când îi destăinuise speranţele pentru viitor cu Edward. Acum cealaltă soţie îi murise. Era mai mult decât o simplă coincidenţă. Da, o forţă mai mare îi ajuta să-şi găsească drumul unul către celălalt.

Katherine bău o gură de ceai pentru fericirea lor. S-ar părea că acum era posibil. Luă o coală de hârtie. Chiar că era cea mai romantică poveste de iubire , se declară ea de acord cu un bărbat cu care nu spera să se întâlnească.

– Vrea să mă vadă , Paddy , spuse Edward cu ochii larg deschişi de uimire.

O scrisoare de la Katherine Blackstone stătea deschisă pe masa din bucătărie. Paddy se lăsă

greu pe un scaun de lângă Edward. Mersese perfect , gândi el. După expresia plină de speranţă de pe chipul lui , Edward nu bănuia nimic. Fuseseră necesare câte patru scrisori de fiecare " conspirator " romantic pentru a explica toată situaţia şi a pune la cale un plan.

– Ce mai spunea ?

– Doar că o îngrijorează fiul nostru , spuse Edward respirând zgomotos.

– Atunci n-ai de ales , trebuie să mergi la ea, nu ?

– Da , fu de acord Edward , privind cuvintele pe care le credea scrise de mâna Charlottei , nepăsându-i de ceea ce i-ar putea aduce înfruntarea omului care avea acum puterea de a-l ruina.

Nu , când este vorba de binele fiului său. Apoi îşi ridică privirea , ca două flăcări de cristal.

– Crezi că vrea binecuvântarea mea pentru a se mărita cu şarlatanul ăla ?

– Poate , spuse atent Paddy , sperând să-i stârnească furia care să-l pună pe drumul spre

Kent înainte de căderea nopţii.

— Asta nu se va întâmpla niciodată ! urlă el sărind în picioare cu puterea unui gheizer. Nu e destul de bun pentru ea !

— E totuşi lord , Edward , spuse Paddy.

— Charlottei puţin îi pasă de bani şi titluri ! E o femeie dulce şi vulnerabilă care a fost influenţată de el !

Paddy ridică o sprânceană.

— Atunci opreşte-le căsătoria cât mai este posibil!

— Ai dreptate , să ştii. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva , încuviinţă Edward oftând. Ştiu că i-am spus că mă dau la o parte. Ştiu ce-o să se întâmple dacă el află că m-am amestecat. Dar o iubesc , Paddy. N-o pot lăsa să facă cea mai mare greşeală a vieţii ei !

— Bineînţeles că nu !

— Ar trebui să plec acum la ea.

Paddy se ridică în picioare.

— Absolut !

— Nu mai e timp de pierdut.

— Nici o clipă !

Edward îl îmbrăţişă cu putere pe Paddy cel voinic.

– Îţi mulţumesc , bătrâne.

– N-am făcut nimic !

– Ai fost mai mult decât înţelegător. O ştiai pe Anne şi ai ţinut la ea mult timp.

– Şi tu. Dar ai iubit tot timpul pe o alta. Cred că sunt un romantic în adâncul sufletului , dar îmi plac finalurile fericite.

– Roagă-te pentru mine , Paddy , îl rugă Edward, luând pălăria şi haina de pe spătarul unui scaun. Şi ai grijă de fetele mele cât sunt plecat. Spune-le în fiecare zi că le iubesc , da ?

Paddy Gillam zâmbi.

– Grăbeşte-te , băiete.

Abigail şi Charlotte stăteau una lângă alta în uşa din faţă , privindu-l ca doi soldaţi curajoşi. Făceau tot posibilul să-şi ascundă teama pricinuită de faptul că el pleca. Edward stătea acolo cu jacheta pe un braţ , pălăria în

mână făcând față cu greu impulsului copleşitor de a le lua în brațe , cu el. Chiar dacă le asigurase că va fi plecat doar pentru câteva zile , Edward putea jura că nu fusese crezut. Promisese să fie totdeauna cu ele.

Acum li se părea că îşi încalcă promisiunea.

Edward se aplecă şi le strânse la piept.

— Promit să mă întorc repede , şopti el. Nu plec aşa cum a plecat mama. Ştiţi asta , nu ?

Amândouă încuviinţară. Charlotte se străduia să nu i se vadă nimic pe chip , dar lacrimile lui Abigail spuneau totul.

— Paddy va sta cu voi şi o să fiţi cuminţi la doamna Evans. Mă întorc imediat ce pot , aşa încât nici să nu simţiţi că am fost plecat. Când mă întorc, o să vă aduc câte un cadou. O să vă placă asta , nu ?

Edward încerca să le cumpere. Era un bărbat sfâşiat între două familii. Două obligaţii. Copii de ambele părţi. Se ura pentru că le lăsa aşa. Dar s-ar fi urât şi mai mult dacă i-ar fi negat din nou pe Charlotte şi pe fiul lor. Erau în pericol şi aveau nevoie de el.

– Du-te , tată , spuse Charlotte încleştând fălcile curajoasă. Abigail şi cu mine vom fi bine aici... dacă chiar te mai întorci.

– Jur , spuse el strângându-le,din nou la piept. Voi fi acasă înainte ca voi să ştiţi c-am lipsit.

Capitolul 37

CEL PUŢIN SEARA SE SFÂRŞISE.

Era unul dintre cele mai bune lucruri pe care Charlotte le putu spune despre o seară petrecută la Lordul şi Lady Upton. Fusese una dintre cele mai lungi şi mai îngrozitoare din ultimul timp.

Hugh Edward îşi impresionase gazdele atunci când îşi luase mama de braţ pe sub nasul Lordului Bentham pentru a o conduce în salonul bleu.

Hugh Edward avea deja un comportament aristocratic şi farmecul tatălui său , gândi mândră Charlotte. Reuşise s-o cucerească chiar şi pe

certăreaţa contesă Lambourne.

Intrau în biblioteca de la Briarwood tocmai când bătu miezul nopţii. Toţi râdeau de felul în care Hugh Edward vorbea despre căţelul Lady-ei Upton şi piciorul lui Sir John Barrow, cel cu " sânge albastru ".

– Aveţi un musafir, doamnă, spuse Bickers din uşa bibliotecii chiar în momentul în care Charlotte văzu un bărbat lângă focul ce trosnea vesel în şemineu.

Flăcările aurii aruncau umbre pe chipul lui, dar putea vedea destul pentru a şti că era Edward. Pe când stăteau încremeniţi privindu-se unul pe altul, conversaţia şi râsul încetară.

– Te-am avertizat să nu vii, lătră Alfred cuvintele în timp ce chipul i se făcea stacojiu.

– Da, replică Edward calm. Dar nu am dat niciodată atenţie ameninţărilor.

– Pe Dumnezeu, o să plăteşti pentru asta! îl ameninţă în continuare Alfred.

– El e, nu-i aşa, mamă? întrebă Hugh Edward rupând tensiunea dintre cei doi bărbaţi

care nu ar fi trebuit să nu se cunoască.

Dar Charlotte nu-i răspunse. Camera se rotea în jurul ei , iar ea nu știa ce putea spune. Fusese complet surprinsă să-l vadă pe Edward la Briarwood. Nu putea înțelege nici schimbul de cuvinte dintre el și Lordul Linton , amândoi apărând-o pe cea care stătea între ei.

– Să-i lăsăm singuri sugeră Hugh Edward.

– Nici nu mă gândesc ! scuipă Alfred un răspuns șoptit. N-o las singură cu el !

Dar , când Charlotte îl privi într-o rugăminte tăcută , Alfred îl urmă pe băiat , lăsându-i pe Charlotte și pe Edward singuri , despărțiți doar de un covor portughez și de doi ani foarte lungi.

– E un băiat frumos , spuse Edward șovăitor. Ar trebui să fii mândră.

– De ce-ai venit ? Credeam că am luat o hotărâre.

Edward coborî capul. Încă atât de fermecător, gândea ea. Atât de incredibil de frumos , chiar îmbrăcat cu o pereche de pantaloni simpli de

lână şi o cămaşă de bumbac , cu mânecile suflecate.

– Tu ai trimis după mine.

– N-am făcut aşa ceva , se încruntă ea uşor.

– Am primit o scrisoare.

– Nu eu am trimis-o.

Edward îi studie chipul care spunea atâtea lucruri - aceleaşi pe care le simţea şi el - şi ştiu că spunea adevărul. Dar deodată nu mai conta cum de ajunsese să se întâlnească. Doar că se întâlniseră. Acum ea era aici. Charlotte. Ştia că trebuie să spună ceva.

– Anne a murit de trei luni.

Nu o spusese pentru a-i trezi simpatia. O spusese ca pe un fapt , iar vorbele atârnau greu între ei. Charlotte se apropie de el.

– Oh , Edward , îmi pare rău. Era o femeie deosebită.

– Ca şi tine , Charlotte Langston... şi mă voi dispreţui până la sfârşitul zilelor mele pentru că te-am lăsat să pleci.

Ea se cutremură la auzul numelui ei alăturat de al lui. Nu-l mai folosise de mult timp. Fusese

simbolul unirii a două suflete pe care o negase în ultimii doi ani de dragul Annei.

— S-au întâmplat multe , spuse ea încet , dureros, ştiind ce trebuia să simtă.

— Dar nu m-am îndoit niciodată de locul unde aş fi dorit să mă aflu... Sau de care aparţineam în inima mea. Ştii asta. În ciuda acestui fapt , nu am venit aici pentru mine. Indiferent de cum s-a schimbat viaţa mea , nu am nici un drept să-ţi cer ceva. Ştiu asta... Doar spune-mi , spuse el apropiindu-se de ea. Trebuie să ştiu. Te-ai... te-ai căsătorit cu el , Charlotte ?

Mâna pe care şi-o dusese la buze tremura. O clipă mai târziu , îi răspunse.

— Lordul Linton mi-a fost de mare ajutor aici, la Briarwood , Edward. Şi a fost un prieten. Dar voi avea un singur soţ , pentru totdeauna.

— Îţi mulţumesc spuse el în timp ce Charlotte se apropia de el.

— Deci , ăsta este singurul motiv pentru care ai venit ? Să-mi spui că nu trebuie să mă mărit cu Alfred.

— Ştiu că mi-ai spus că ar fi cel mai bine să

nu trec pe aici , dar am crezut că ar putea fi o ocazie şi pentru a-mi vedea fiul măcar.

– Măcar ? îl dezaprobă ea.

Îl putu vedea încordându-se nervos , sprijinindu-se de un scaun.

– Charlotte , nu am dreptul să-ţi cer mai mult de atât. Eu nu am părăsit-o pe Anne... Şi-a luat viaţa.

– Nu înţeleg , şopti ea cu ochii măriţi.

– S-a împuşcat cu pistolul meu. Cel pe care l-am adus din India.

– Oh , Cerule ! , gemu Charlotte ducându-şi mâna la gură. Dar , de ce ?

– Nu ştiu , şi nici nu cred că voi şti... se

Părea de necrezut. Femeia avusese tot ce-şi dorise. Îl avea pe Edward. Doi copii de la el. Ce ar fi putut-o face atât de nefericită încât să se sinucidă ? Charlotte aşteptă ca el să mai spună ceva în tăcerea dintre ei.

– Ea e liniştită acum. Ca şi mine , îmi pare rău s-o spun , nu mai fusese fericită de mult timp.

– Sunt fericită că nu ai părăsit-o , Edward ,

spuse ea apropiindu-se încă puţin.

– Cum poţi spune asta după tot ce ţi-am cerut să înduri ?

– Foarte bine. Amândoi ştim că atunci... aşa era corect.

– Şi acum ? întrebă el şovăitor.

Charlotte tăcu un moment , apoi îl luă de mână.

– Vino cu mine , Edward. Vreau să-ţi arăt ceva.

Merseră împreună prin noaptea luminată de lună şi stele , ţinându-se de mână. Amândoi tremurau în timp ce traversau peluza spre grajdul proaspăt văruit unde vacile , oile , gâştele stăteau libere , unde dormeau sub cerul liber.

– N-am fost sigură ce fel de fermă îţi doreai, spuse ea blând pe când el era împietrit de uimire. N-am discutat niciodată despre asta. Deci am cumpărat animale de toate soiurile. Gâştele le-am salvat de la sacrificare. Vacile sunt doar pentru lapte şi...

Edward se întoarse spre ea.

– Ai făcut asta pentru mine ? Chiar după ce...

Charlotte îi opri vorbele punându-i un deget pe buze. Privirea ei se împleti cu a lui.

– Am făcut-o pentru noi. Pentru visurile pe care le-am împărtăşit odată. Şi pentru ca visul tău să se împlinească , chiar în alt colţ al lumii.

– Dumnezeule , spuse el cu fruntea în palme. Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine.

– Aş merge până la capătul lumii pentru tine, Edward , spuse ea. Încă.

Edward privi la ceea ce era o fermă adevărată. Visul lui. Tot ceea ce-şi dorise se afla aici , la Briarwood , şi acum , coborât dintr-un vis , era şi el.

– Spui că nu te aştepţi la nimic de la mine, continuă Charlotte ca răspuns la întrebarea pusă de el în casă. Nu cred asta pentru că , în mod sigur , eu vreau ceva de la tine.

– Îţi dau tot ce doreşti , spuse el cu o voce tremurând de emoţie.

– Vreau să-mi dai viaţa pe care am fi avut-o ; cea care ne-a fost refuzată. Asta vreau eu , dacă tu mă vrei.

– Să te vreau ? Doamne , n-am încetat nici o clipă să te vreau !

– Nici eu.

– Cum de mă poţi ierta după ceea ce am fost forţat să fac ?

– Ai să vezi singur.

Edward zâmbi uşurat că vocea ei nu era acuzatoare.

– Vor ajunge următorii treizeci-patruzeci de ani ?

– Pentru început , răspunse ea , zâmbind şovăitoare.

El o îmbrăţişă pătimaş şi ea se cuibări în braţele lui ca şi cum nu trecuse nici măcar o zi din ziua când se depărtiseră. Gura lui i-o acoperi pe a ei, flămând.

– Nu am vrut să moară , spuse el printre sărutări, suflându-şi dragostea pe buzele ei , pe pielea , gâtul ei. Dar cumva , asta m-a adus din nou la tine şi de asta nu-mi pare rău.

Charlotte se simţea atât de incredibil de fericită, încât tremura şi plângea la pieptul lui.

– Oh , te rog , nu plânge , draga mea , şopti Edward. Nu pot suporta să te văd plângând după ce ţi-am provocat deja atâta durere.

– Sunt lacrimi de bucurie , Edward. Totul va fi bine acum. În sfârşit , spuse ea strângându-se la pieptul lui , ascultând bătăile inimii sale nobile.

Stăteau singuri pe pajişte , privind stelele , cu jacheta lui sub ei. Vorbeau despre copii. Despre încercările pe care le va aduce dimineaţa. Dar , dincolo de toate nesiguranţele , amândoi erau mulţumiţi să fie împreună , să găsească încet drumul care părea imposibil cu câteva ore în urmă.

Edward era încă uluit de ceea ce făcuse ea aici pentru el , pe domeniul strămoşilor săi. Dar în toţi anii de când o cunoştea , Charlotte fusese o femeie care nu încetase să-l uimească. Era femeia cea mai hotărâtă pe care o cunoscuse. Stătea lângă ea , privind iarba , incapabil să conştientizeze profunzimea dragostei pe care ea

o mai simţea încă pentru el - în ciuda tuturor necazurilor pe care i le provocase.

– Renunţasem să mai cred că s-ar mai putea întâmpla asta pentru noi şopti blând Charlotte , sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

Lumina din casă arunca umbre pe pământ , în jurul lor. Cuvintele ei erau atât de sincere încât îl duru inima.

– Şi eu , răspunse el în şoaptă. Am venit aici crezând că era prea târziu pentru noi. Că acum aparţineai altcuiva.

– În sfârşit , îmi aparţin doar mie Edward , spuse Charlotte cu ochii strălucind ca două perle. Dar inima mea ţi-a aparţinut totdeauna.

– Ziua în care ai plecat din Tetbury m-a chinuit într-una. Nu credeam să-mi mai revin vreodată.

– Nu. Nici eu.

Edward se întoarse şi îi luă chipul în mâini cu o expresie foarte serioasă.

– Indiferent de ceea ce simţim încă unul pentru celălalt , vreau să ştii că nu mă aştept să

intru valsând în viața ta , iar lucrurile să fie ca la început.

– Lucrurile nu mai pot fi ca în India.

Edward oftă.

– Nu. Cred că nu. Și vor fi multe lucruri de explicat pentru Hugh Edward. Cred că nu va fi ușor de înțeles pentru el.

– Nici pentru fetele tale. Vor avea nevoie de timp și de răbdare - și de multă înțelegere.

– Dar între noi s-au schimbat mai multe lucruri în afară de apariția copiilor , nu-i așa ? o întrebă Edward , iar Charlotte simți încordarea din întrebarea lui.

– Cred că foarte puține lucruri mai sunt aceleași.

– Vorbeam de tine și de Lordul Linton mărturisi el încet iar buzele Charlottei se despărțiră de surpriză. Știu de voi doi.

– Știi ?

El smulse un smoc de iarbă.

– Nu aveam nici un drept să sper că mă vei aștepta după ce te-am făcut să treci prin atâtea.

– Ai făcut ce trebuie să faci.

Edward își clătină capul.

– Spune-mi cum poți fi atât de înțelegătoare față de ceea ce am făcut eu , când numai simplul gând că ai fi putut să fii împreună cu bătrânul ăla ticălos mă îndeamnă la crimă ?

Charlotte se sprijini în coate , scrutând chipul lui Edward.

– Poate-mi spui de ce îl detești atât pe Alfred când de-abia l-ai cunoscut.

– Știu destule.

– V-ați mai întâlnit amândoi înainte de seara asta , nu-i așa ? Pot spune asta după expresia chipurilor voastre din momentul în care v-ați văzut.

– A venit să mă vadă la Tetbury.

– Alfred ?

– El... a venit să-mi spună să mă țin la distanță de tine. M-a amenințat că dacă-l înfrunt o să-mi închidă cârciuma din clădirea pe care abia o cumpărase. Bănuiesc că a fost o manevră cinstită din moment ce tu abia acceptaseși să te măriți cu el.

– Dar nu făcusem aşa ceva.

– Ştiu acum , dar nu ştiam când am venit aici.

Ochii Charlottei se întunecară de supărare.

– Alfred a făcut câteva lucruri drastice ca să mă câştige , dar a mers prea departe. Mă tem că zvonurile despre el erau adevărate.

– Să mă ocup eu de el ? se oferi Edward. Ştii că o voi face.

– Nu. Asta trebuie s-o fac chiar eu. E destul că eşti cu mine.

– Voi fi totdeauna cu tine , Charlotte.

– Totdeauna ? întrebă ea în glumă , iar Edward îi sărută mâna.

– Încearcă să mă izgoneşti.

Stăteau întinşi , Edward ţinând-o pe Charlotte în braţe. Un timp , nici unul nu mai vorbi.

– Mai bine te duc în casă. Se va lumina curând , oftă Edward , nemaidorind s-o lase din braţe.

Charlotte se întoarse cu faţa la el , zâmbind senină. Îl putu vedea încercând să o dea la o parte , iar din acea mişcare ştiu exact ce simţea

el. Dorea să fie cu el la fel de mult cum o dorea şi el. Între ei doi va exista totdeauna pasiunea arzătoare , indiferent de forţele care îi despărţiseră. Dar încă nu le sosise timpul. Trebuia să discute cu Alfred. Edward trebuia să vorbească cu fiul său.

– Hai să nu mergem , spuse ea. Să stăm aşa până vine dimineaţa. Mă simt aşa de fericită după atâta timp.

Păsările cântau în stejarul de la fereastra salonului , iar Bickers tocmai adusese un ibric cu ceai proaspăt şi trei ceşti. Edward şi Charlotte stăteau împreună fericiţi , aşteptându-l pe Hugh Edward.

– Nu cred că mi-a fost vreodată atât de frică, mărturisi Edward nervos.

– Totul va fi bine. Este un băiat drept şi cuminte. Exact ca şi tatăl lui.

– Nu sunt sigur ce-o să-i spun.

– Sunt sigură că fiul tău simte acelaşi lucru.

– A suferit fără tată , Charlotte.

– Dar ştiu că o să-ţi iei revanşa.

– Crezi că mai pot ? întrebă el plin de regret.

– Plănuieşti s-o faci şi pentru mine , nu ? zâmbi ea.

Edward o sărută pe obraz.

Dintr-o dată , el stătea în uşă , privindu-i. Era o privelişte la care fiul lor visase toată viaţa. Edward se ridică , urmat de Charlotte.

– Dragul meu spuse ea calmă , dar tremurând. Mi-ar face plăcere să ţi-l prezint pe tatăl tău.

Pentru un moment , o eternitate , nici unul nu se mişcă. Ceasul de deasupra şemineului ticăia ritmic în linişte. Păsările cântau la ferestre.

– E o plăcere să te întâlnesc , spuse Edward, spărgând liniştea , întinzându-i o mână.

Nimeni nu putu să cunoască bucuria lui Hugh Edward văzându-şi părinţii împreună. Totuşi se simţea frustat pentru că nu-l putea avea imediat în viaţa lui. Erau multe de discutat. Dar mama lui era fericită cum nu o mai văzuse niciodată. Nimeni nu o mai făcuse atât de fericită. Nici un altul nu o va mai face. Restul , discuţia tată-fiu se va purta în timp.

În acea noapte, Katherine Blackstone venise în secret la el. Ştia de la Paddy că Edward va fi acolo şi se gândise că va fi nevoie de ea.

Stătuse cu Hugh Edward în salon şi îi istorisise la lumina focului toată povestea lor. Despre moartea celeilalte soţii a lui Edward. Despre vizita lui Alfred la Tetbury. Ameninţările. Şi despre uneltirile ei cu Paddy. Lui Hugh Edward îi părea rău că biata femeie murise. Nu putea dori nimănui aşa ceva. Dar cu greu putea fi serios când toate speranţele sale se împliniseră.

– Este ziua pe care o aştept de mult, spuse în sfârşit şi el. Şi mama... i-am spus că va veni dacă ea va crede asta.

Ochii lui Edward se înnegurară în timp ce amândoi se îndreptau unul spre altul, aruncând un pod peste prăpastia dintre ei. Charlotte rămase deoparte.

– Ştiu că trebuie să-mi răscumpăr tăcerea faţă de tine, spuse Edward studiind expresia de pe chipul băiatului.

Cel puţin era la fel de frumos ca în fotografie.

– Îmi doresc doar să nu fi pierdut atâţia ani.

Edward oftă , înţelegând.

– Nimeni nu-şi doreşte asta mai mult decât mine , fiule.

– Totuşi , mama a fost sinceră cu mine. Am ştiut de ce stăteai acolo şi am încercat să înţeleg.

– Şi... ai înţeles ?

– Nu tot timpul , spuse el cu puţină durere în glas. Doream să fii aici cu noi. Şi mama - au fost atâtea momente când aveam nevoie de tine.

– Ai toate motivele să mă dispreţuieşti , spuse Edward ştiind că resentimentele nu puteau fi alungate cu un gest.

Pentru asta aveau nevoie de mult timp.

– Nu mi-am făcut iluzii că va fi uşor pentru noi. Tot ceea ce-ţi cer este să-mi dai o şansă să găsim drumul unul către celălalt - aşa cum i-am cerut şi mamei tale.

– Putem încerca , spuse Hugh Edward rezerva lui începând să dispară.

– Atunci să le luăm pe toate la rând. Dacă eşti de acord... după dejun vom putea merge să

ne plimbăm. Doar noi doi.

– Îmi pare rău pentru soția ta , spuse băiatul, deviind conversația.

Expresia lui Edward deveni serioasă.

– Cum ai aflat despre asta ?

Din nou liniște. Charlotte merse lângă fiul ei și îl atinse.

– Poți să ne spui.

Hugh Edward privi de la un părinte la altul , amintindu-și schimbul romantic de scrisori dintre prietena mamei sale și prietenul tatălui lui realizând că , poate , divulga un secret.

– Doamna Blackstone mi-a spus , mărturisi el, neplăcându-i să-și mintă mama.

– Katherine e aici ?

– Stă la " Boar's Head Inn , mamă. Am văzut-o astă-noapte.

Edward ridică o sprânceană.

– Mă întreb cine i-o fi spus ei despre Anne.

– Nu trebuie să-l învinovățești pe domnul Gillam , bubui o voce autoritară de femeie. A făcut-o în interesul nostru.

Toți priviră spre femeia care stătea în pragul

uşii , cu o rochie din mătase galbenă şi pălărie asortată cu panglici.

– Katherine !

– Draga mea , trebuia s-o facă cineva. Nu mi-e ruşine să spun că am sprijinit planul domnului Gillam.

Cele două femei se îmbrăţişară.

– Când ai sosit ?

– Ieri , când ştiam că Edward va veni aici. Amândoi am fost de acord că nu trebuie să vă lăsăm fiul în voia soartei , fără să ştie nimic.

– Adevărata Katherine Blackstone , spuse Edward cu un zâmbet , înaintând spre ea.

– În persoană.

– Cred că ar trebui să vă mulţumim.

– Da , încuviinţă ea cu ochii strălucitori.

– Ce zi binecuvântată , oftă Charlotte fericită. În sfârşit , am tot ce mi-am dorit şi cei trei oameni mai importanţi din lume sunt aici cu mine.

– Mă simt uşurată că nu eşti supărată.

– Ar trebui să fim furioşi , spuse Charlotte , iar Edward o luă de după mijloc. Cum aş putea

fi furioasă pe tine ? Tu eşti cea mai bună prietenă din lume ! râse Charlotte dulce.

Edward zâmbea încă , dar vocea îi sună sec.

– Eu cred că va trebui să discut cu prietenul meu Padraic. M-a făcut să cred că tu ai scris scrisoarea , Charlotte.

– La drept vorbind , amândoi te-am înşelat , domnule Langston , spuse Katherine.

Nişte aplauze îi întrerupseră. Alfred stătea în cadrul uşii privindu-i cu un chip rigid , sobru.

– Ce scenă în sânul familiei , exclamă el rece.

Edward îşi simţi soţia încordându-se.

– Lăsaţi-mă singură cu Lordul , vă rog , spuse ea, neluându-şi ochii de la Alfred...

Vocea îi era rece şi controlată.

– Eşti sigură ? şopti Edward.

– Nu. Dar trebuie să vorbesc cu el între patru ochi.

– Cum ai putut , Charlotte ? întrebă Alfred acuzator , odată ce ceilalţi ieşiseră din salon. După tot ce am însemnat unul pentru celălalt !

– Cum am putut *eu* ? răbufni ea.

Când se apropie , el păru a trece de la furie

la un fel de disperare nebună , Charlotte făcu un pas înapoi.

– Nu e prea târziu , spuse el. Chiar şi acum. Te iert pentru mica ta indiscreţie de aseară cu bigamul ăla. O vom considera un caz de nostalgie. Dacă-mi ceri iertare în această privinţă , fii sigură că o vei primi. Spune doar cuvântul !

– Oh , trebuie să-ţi spun ceva , Alfred , bravă ea furioasă. De fapt , mai multe. În toţi aceşti ani am tot căutat scuze pentru temperamentul tău , posesivitatea ta , pentru că eram singură după tot ce se întâmplase. Aveam nevoie de cineva şi am greşit că te-am folosit. Dar păcatul tău este mai mare. Indiferent de ceea ce pretinzi, nu eşti un om amabil şi decent.

– Habar nu am despre ce vorbeşti.

– Te rog , Alfred. Nu mă insulta mai mult decât ai făcut-o deja ! Ştiu tot ! Ştiu despre Tetbury !

Dar nu ştia totul. Nimeni nu ştia ce-i făcuse Annei , cum se făcea vinovat de sinuciderea ei doar trimiţându-i o scrisoare. Dar reuşise să ascundă bine acest fapt. Acum pierdea totul din

cauza unor conspiraţii. Iar pentru un bărbat ca Alfred să piardă ceva era o pedeapsă suficientă.

– Zău ! răbufni el indignat. După tot ce-am făcut pentru tine şi familia ta , o să-l crezi pe acest om îngrozitor ?

-- În fiecare zi a săptămânii , Alfred.

– Nu cred că ar fi trebuit să ascult toate astea !

– Foarte bine, pentru că am spus ce aveam de spus.

– Sper că ştii că m-ai insultat profund !

– Suntem chit ! Acum aş vrea să pleci. Trebuie să mă duc la treburile mele.

– Femeie ! N-o să te măriţi cu bărbatul ăla din nou , nu-i aşa ? rosti el în sfârşit întrebarea.

– Lord Linton , cred că mama v-a rugat să plecaţi !

Hugh Edward se întorsese cu tatăl său amândoi auziseră discuţia dintre doi prieteni furioşi. Tată şi fiu erau uniţi acum şi stăteau în uşa prin care abia ieşiseră.

Alfred se întoarse cu ochii fulgerând de mânie.

— Şi tu ? întrebă el băiatul pe care îl câştigase cu cadouri.

— N-ai minţit-o numai pe mama , ci şi pe mine. Mi-ai spus că tata venise aici să o supere.

— Credeam că era adevărat !

— Credeai c-o poţi câştiga dacă mă câştigi pe mine , i-o tăie scurt Hugh Edward. M-ai folosit împotriva propriului meu tată şi pentru asta nu te iert !

— După tot ce am făcut pentru tine şi pentru nenorocitul ăla de indian , acum ai curajul să mă trădezi ?

Ochii Charlottei aruncau fulgere când îl plezni peste faţă. Palma răsună în liniştea ce se lăsase.

— Ieşi din casa mea , Alfred , înainte de a pune să fii izgonit !

— Charlotte , te rog , după tot ce am fost unul pentru celălalt !

— Cred că ai auzit-o pe doamna , spuse Edward ferm făcând un pas înainte cu ochii strălucitori de furie.

— Oh , nu te amesteca , Langston ! Sau ai

uitat deja răzbunarea mea ?

Edward stătea atât de aproape , dominându-l pe lord , încât îi putea simţi răsuflarea pe gât. Era hotărât ; era un sprijin pentru familia care avea nevoie de el acum.

– Puţin îmi pasă de afacerea mea sau de ce-mi faci mie ! Dar dacă-mi necăjeşti familia , te apropii cu un pas de moarte. Privindu-ţi vânătaia de pe falcă, cred că *tu* ai uitat de violenţa de care sunt *eu* capabil. Acum îţi sugerez să faci cum ţi s-a spus !

– Foarte bine. Te voi părăsi sorţii... , spuse el către Charlotte. Ai fi putut avea lumea la picioarele tale. Dar poate că nu meriţi decât mediocritatea.

– Această soartă , cum o numeşti , este dorinţa inimii mele , replică Charlotte în timp ce Lordul se întorcea cu o grimasă de dezgust.

În noaptea aceea , după ce toţi se culcaseră , Charlotte îl duse pe Edward de mână sus. Îl uitaseră pe Alfred şi începuseră să-l vindece pe Hugh Edward. Avuseseră grijă de toţi. Acum le venise şi lor rândul.

Amândoi erau puţin nervoşi , ca şi când ar fi fost din nou pentru prima dată. Agra. Hotelul " North Western ".

Edward o împinse în uşa dormitorului şi o sărută pe gâtul gol până când ea gemu de plăcere ; o durere ascuţită de dorinţă îl răvăşi, dar trebuia să-şi înăbuşe nevoia sălbatică. Pentru el , asta era noaptea Charlottei. Un fel de a răscumpăra durerea şi singurătatea pe care i le provocase.

Edward o săruta împingându-şi buzele printre buzele ei moi în puseuri erotice , în timp ce îşi strecurase degetele pe sub corsetul rochiei, pe pielea albă a sânilor ei. Atinse un sfârc şi apoi pe celălalt , iar ei se întăriră sub degetele lui.

Se lipi de ea , iar Charlotte îi putu simţi penisul tare pe coapsa ei. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să simtă din nou în ea acea parte a trupului său. Capul îi vuia aşa încât nu mai putea gândi. Tot ce putea face era să simtă. Buzele , degetele , presiunea erecţiei sale. Charlotte era sigură că nu-şi mai dorise nimic atât de mult cum îl dorea acum pe Edward. Dar chiar când o

săruta pasionat , îi putu simți reținerea.

– Edward ! strigă ea , tremurând , cu trupul arzând de dorință.

– Nu încă , iubirea mea , îi răspunse el , luând-o în brațe purtând-o spre patul cu baldachin.

– Dar te doresc și știu că și tu mă dorești.

– Șș , o liniști el cu un alt sărut languros.

Edward controla situația pe deplin , cu trupul arcuit deasupra ei țintuind-o de pat de încheieturi, în timp ce picta flăcări de sărutări pe sânii ei goi.

Îi deschise restul nasturilor rochiei și când simți mâinile tremurând , o lăsă să-l ajute. Se arcui în timp ce el îi scotea rochia peste cap. Charlotte era acum întinsă sub el , doar într-o cămașă subțire - mătase albă pe piele de fildeș - iar el o privi simțind cum dorința îl copleșește.

Edward ignoră încăpățânat dorința , sărutând-o blând pe obraji , pe bărbie , pe vârful nasului, coborând între sâni. Pentru Charlotte senzația era sfâșietoare. Gemu , înfigându-și degetele în părul negru de mătase, încercând să-l tragă mai

aproape. Dar Edward era mai puternic. Era arcuit asupra ei , scoţându-şi cămaşa şi pantalonii , aruncându-le peste rochia ei.

Ce trup minunat , gândea Charlotte în ceaţa extazului. Parcă nu se schimbase cu nimic. Umerii fermi , musculoşi. Bucle moi de păr pe piept. Picioare lungi , împletite cu ale ei. Atât de controlat. Dar ceva se schimbase. Începuse să încerce să-şi liniştească răsuflarea. Putea să o audă. Scurtă , gâfâită. Gemete scurte. Când deschise ochii văzu că ai lui erau strâns închişi. Chipul era congestionat de efort. Credea că era prea repede şi încerca să se stăpânească. Încercă să-i dea totul şi să nu ia nimic pentru el.

Trecuse mult timp de la zilele şi nopţile de dragoste din Dehli , dar nu atât de mult încât Charlotte să fi uitat cum să-l mulţumească. O învăţase cu răbdare toate acele secrete.

Charlotte îl trase aproape până când el intră în ritmul de necontrolat.

– Nu , vreau ca noaptea asta să fie a ta.

Dar ea era de neconvins. Ea era aceea avidă de sărutări , gustând gemetele de dorinţă. În

sfârşit , se simţi total posedat de dorinţă.

Charlotte îi cuprinse cu degetele penisul în erecţie.

– Oh , Doamne , nu ! se rugă el , dar cu atingerea ei era pierdut şi Edward abandonă încercarea de a se abţine. Plonjând în sfârşit în splendoarea trupului ei , o strigă pe nume cu un geamăt lung , dureros , dar de data aceasta Charlotte fu cea care-l linişti cu un sărut senzual.

Erau strâns îmbrăţişaţi , mişcându-se ca un singur trup , şi deodată se simţiră ca şi cum n-ar fi fost niciodată despărţiţi.

Penetrând-o încă şi încă odată , Edward abandonă orice reţinere şi o strânse tare pe Charlotte. Unghiile ei muşcară adânc în muşchii spatelui lui. Amândoi încercau în zadar să respire.

– Charlotte ! strigă el în momentul când se revărsă în ea cu trupul cutremurându-se spasmotic deasupra ei. Trupul ei era ud de transpiraţie , tremurând de împlinire.

Trecu mult timp până vreunul să poată vorbi. Trupurile lor erau încă înlănţuite în lumina lunii.

Un vânt rece începu să-i răcorească. Amândoi erau mai fericiţi ca niciodată. Era un fel de pace, de seninătate a firii , fără de care se obişnuiseră amândoi. Erau atât de apropiaţi , încât cuvintele erau lipsite de importanţă.

– Ai fost o figură azi cu Linton , spuse el blând. Ştii , erai o fetiţă minunată când te-am întâlnit cu atâţia ani în urmă , dar ai devenit o femeie magnifică.

Ea îşi ridică mândră bărbia.

– Mă îndoiesc că vei avea probleme cu cârciuma în Tetbury.

– Cum poţi fi atât de sigură când mă urăşte pentru că i te-am luat ?

– Pentru că reputaţia este mult mai importantă pentru Alfred indiferent de ceea ce simte el pentru tine. Ştie foarte bine că o să fac public motivul despărţirii noastre dacă face asta. Voi spune că totul s-a datorat unui incident care a scos la iveală temperamentul său infam.

– Un incident care este neadevărat.

Un zâmbet îi lumină chipul inteligent.

– Lordul nu este singurul care ştie să

manipuleze adevărul... Aminteşte-ţi , cum l-am făcut pe tata să mă lase să mă căsătoresc cu tine !

O întoarse pe spate , iar buzele lui fierbinţi coborâră din nou peste ale ei.

– Oh , Doamne , te ador , murmură el , în timp ce Charlotte îl primea în paradisul ca de mătase...

Capitolul 38

URMĂTOARELE CÂTEVA ZILE FURĂ foarte fericite.

Pentru Edward şi Charlotte era ca şi cum nici nu trecuse timpul. Toţi înţeleseseră că totul venise de la sine. Soarta le îngăduise un miracol. În timpul zilei făceau plimbări lungi pe domeniu, aşa încât el să poată vedea şi aprecia tot ceea ce ea făcuse pentru a crea ferma visurilor lui. Era tributul ei pentru un bărbat al cărei suflet îi va aparţine pentru totdeauna. Cinau în linişte pentru ca el să-şi cunoască fiul mai bine. Între ei doi se afla atâta timp pierdut ce trebuia recuperat !

Nopţile - perioadele lor de intimitate - nu erau niciodată destul de lungi. Charlotte se învălui în extazul pe care Edward îl pogora cu pricepere asupra trupului ei. Îi plăcea să-l simtă tare de dorinţă , conducând-o spre extaz. Dar clipele în care el pierdea controlul erau cele care-i provocau pasiunea cea mai sălbatică , cea mai primitivă.

Apoi el îi şoptea la ureche şi o pătrundea puternic , adânc , până când trupurile le erau scăldate de transpiraţie , iar Charlotte striga în agonia plăcerii. Apoi Edward o ţinea strâns la inima ce-i bătea să-i spargă pieptul şi-i şoptea că nu vor mai putea fi despărţiţi niciodată. În sfârşit , erau împreună , se aflau acolo unde trebuiau să fie.

Trecuse aproape o săptămână înainte ca Charlotte şi Edward să înceapă să examineze viitorul ce le stătea înainte şi să privească la trecutul care-i adusese atât de miraculos împreună.

Charlotte ţinea deasupra capului o umbreluţă nostimă de soare , în timp ce stăteau

amândoi pe mal urmărind cum alunecau rațele pe oglinda apei. Chipul lui Edward era încordat și privea drept înainte.

— Am amânat asta cât de mult am putut , spuse el cu o voce joasă. Dar există ceva despre care trebuie să vorbim.

Straniu , gândi Charlotte , dar știa dinainte ce urma să spună. Și așa cum se întâmpla de fiecare dată , înțelese pentru că îl înțelegea pe Edward.

— Trebuie să mă întorc la Tetbury.

— Știu , șopti ea , prefăcându-se că urmărea rațele.

Resemnarea din vocea ei îl surprinse pe Edward, îl îmblânzi și o sărută pe obraz.

— Datorez fiicelor mele o perioadă de doliu decentă.

— Și memoriei Annei.

Edward o sărută din nou pe obraz.

— De când nu ți-am spus că ești magnifică ?

— Cred că de ieri , răspunse ea zâmbindu-i.

— Trebuie să rămân acolo până la sfârșitul anului.

– Aşa cum se cuvine. Într-o bună zi va însemna foarte mult pentru Charlotte şi Abigail ceea ce ai făcut. În afară de asta , au nevoie de timp pentru a înţelege ce le vei spune.

– Nu eşti supărată ? întrebă el , pe un ton şovăitor.

– Bineînţeles că-mi va fi dor de tine. Dar simţul tău de onoare este o parte din mine , o parte a motivelor pentru care te iubesc. În afară de asta , ne putem scrie.

– O să-ţi scriu zilnic.

– Ai face bine ! îl ameninţă ea în joacă , iar Edward o trase la pieptul lui.

– Dumnezeule , vor fi cele mai lungi opt luni din viaţa mea.

– Şi din a mea.

– Dar după aceea ne vom putea începe viaţa împreună - ca o singură familie.

– Şi când mă întorc , dragostea vieţii mele , aş vrea să mă căsătoresc cu tine.

– Iar ? întrebă ea , cu un zâmbet ce-i lumină inima.

Edward îi prinse mâinile.

– Atât de multe s-au întâmplat de doisprezece ani încoace. Cred că este important să înnoim jurămintele. Dacă , bineînțeles , tu ne vrei pe mine și pe fiicele mele.

– Va fi o onoare să fiu soția ta , Edward , spuse ea cu lacrimile de fericire curgându-i pe obraz.

– Atunci , cât timp vom fi departe , pentru mine este important ca tu să ai asta , spuse el ținând în mână un inel - un rubin încrustat în aur alături de două diamante. Este promisiunea mea pentru ceea ce va urma.

– Edward , este minunat ! șopti ea plângând. Dar îți poți permite o asemenea extravaganță ?

– În India ți-am spus că voi fi capabil să am grijă de tine și nu mi-am irosit banii toți acești ani. Asta a fost una dintre cele mai importante lecții învățate de la tatăl meu. Era un om de o rară înțelepciune. Tu și copiii veți fi în siguranță alături de mine.

Ea ridică mâna pentru ca el să-i pună inelul pe degetul care purtase inelul de la Alfred , de

mult abandonat în caseta ei de bijuterii. Spre surpriza ei , Edward ridică cealaltă mână.

— Să înlocuiesc opalul cu rubinul , ca simbol al noii noastre vieţi ? întrebă el. Acesta ne va aduce aminte într-una de trecut.

— Nu totul a fost rău sau împotriva noastră.

— Adevărat , cedă Edward.

— Vreau să-l păstrez , spuse ea blând. Inelul va fi totdeauna ceva deosebit pentru mine.

Chipul Charlottei strălucea de promisiuni de viitor , iar Edward o sărută tandru cu toată dragostea şi devotamentul de care era capabil. Apoi strecură inelul pe celălalt deget.

— Oh , sufletul meu , şopti el în părul ei castaniu. Doar aprilie mă va readuce la viaţă.

— Va veni înainte să-ţi dai seama , promise Charlotte. Şi apoi nimic nu ne va mai putea despărţi.

EPILOG

STÂND ÎN GRĂDINA DE LA Briarwood lângă Paddy , Edward o urmărea pe Charlotte și pe cele două fiice ale sale , primind felicitările musafirilor după nuntă. Abigail , care acum avea trei ani și fiind dornică să simtă din nou prezența unei mame , se agățase de Charlotte. În rochia ei de dantelă roz cu alb , ea o privea cu ochii negri ai Annei cum primea felicitările unor străini.

Charlotte , care tocmai împlinise șase ani , stătea lângă sora ei mai mică și privea cu adorație spre femeia ,care îi dăruise prima

păpuşă , un dar care marcase începutul prietenie lor. Într-o zi va afla tot adevărul , îşi promisese Edward. Amândouă fetiţele lui. În familia Langston nu vor mai exista secrete. Dar, deocamdată , fiicele lui trebuiau să-şi trăiască copilăria.

— Eşti un bărbat foarte norocos , Edward , băiete, zâmbi mândru Paddy.

— Sunt , răspunse el , amintindu-şi că acestea fuseseră şi cuvintele lui Arthur Moresby după prima lor căsătorie în Delhi în urmă cu treisprezece ani.

Edward zâmbi ca pentru sine.

— Când plecaţi ? întrebă Paddy sorbind din berea caldă, neagră, în timp ce toţi ceilalţi beau şampanie.

— Vasul nostru pleacă la sfârşitul săptămânii.

— Va fi o călătorie obositoare , îl avertiză el blând.

— Dar este una pe care şi eu , şi Charlotte am mai făcut-o. Iar copiii ne au acum pe noi. Se vor simţi foarte bine. Va fi o adevărată aventură. În plus, India este un loc unde am promis să ne

întoarcem cu copiii într-o zi.

– Mergeţi şi la Delhi ? întrebă Paddy suspicios.

Cei doi vechi prieteni schimbară o privire.

– Acolo vom sta , Paddy. Am fost de acord şi eu şi Charlotte că este cel mai bun mod de a lăsa în urma noastră tot ceea ce ni s-a întâmplat.

– Eşti curajos , Edward Langston.

– Nu , spuse el chicotind mutându-şi privirea de la Paddy la Charlotte , care râdea fericită cu Jawahar alături. Sunt doar îndrăgostit. Soţia mea a suferit mult acolo şi este dorinţa ei să se întoarcă. Dacă-mi stă în putere , nu-i voi refuza nimic de acum înainte.

Peste câteva clipe , în mijlocul muzicii râsetelor şi soarelui fierbinte , Edward zări pe Katherine Blackstone ce abia sosise. Era lângă casă , cu Hugh Edward.

– Ei , ei. A sosit complicea ta , remarcă Edward râzând. Nu mă aşteptam s-o văd pe ilustra Katherine Blackstone azi.

– E aici ? exclamă Paddy. Charlotte îmi spusese că nu va veni la nuntă.

– S-ar părea că a sosit totuşi la petrecere.

– Ce bucurie ! Hai s-o privim pe fata noastră. Tot timpul , prin scrisori , am încercat să-mi fac o ideee despre felul în care arată.

Edward îl privi cu mirare.

– Vrei să spui că nu v-aţi văzut până acum ?

– E o distanţă mare între Oxford şi Tetbury, băiete , se strâmbă Paddy. Ad-o aici , vrei ?

Edward se strecură printre musafiri , în timp ce Paddy bătea din picioare de nerăbdare. Scrisorile dintre el şi Katherine continuaseră şi după ce Edward şi Charlotte se împăcaseră. Le păstrase pe toate ; epistole lungi , frumoase , în care îşi împărtăşiseră câte puţin din trecutul fiecăruia.

– Tu ! şopti Paddy.

– Tu ! spuse Katherine când se aflară faţă în faţă. N-am ştiut , exclamă ea , amintindu-şi de scurta şi nefericita lor întâlnire de la "Cock'n'Feathers" în acea după-amiază când o lăsase pe Charlotte în voia sorţii.

– Nici eu , vă asigur doamnă ! spuse Paddy , înţepenind într-o poză formală.

– Deci v-aţi întâlnit , în cele din urmă ? întrebă Edward.

– Întâlnirea noastră a fost foarte scurtă , răspunse Paddy rece. Dezamăgirea lui faţă de femeia din faţa lui era evidentă.

Drept răspuns , Katherine se înţepeni locului la fel ca el în timp ce stăteau ca doi ostaşi pe un câmp de luptă şi nu ca doi complici într-o intrigă amoroasă. Dar Edward mai zări şi altceva.

Nesigur de ceea ce era şi nedorind să fie arbitru într-o asemenea zi , îi lăsă să descopere singuri ce putea fi. Dragostea avea felul ei ciudat de a-şi atinge ţinta.

– Ştii că nu obosesc niciodată să te privesc , spuse Edward Charlottei în timp ce dansau , iar vântul sufla şuviţe de păr castaniu în jurul pălăriei ei.

– Sper să simţi asta şi peste încă un an în India.

– Oh , nu , zâmbi Edward , fericit s-o vadă din nou în siguranţă în braţele lui.

– Nu ?

– Peste un an te voi iubi mai mult.

Era o după-amiază minunată , magică , plină de fericire. Obligaţiile erau departe , viaţa lor cea nouă începuse în sfârşit , erau înconjuraţi de prieteni şi familie. Era straniu pentru Charlotte să vadă că , înainte de sfârşitul după-amiezei , Katherine şi prietenul lui Edward formau un duo curios şi totuşi inseparabil. Ea era mai înaltă şi mai subţire ca el. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea ambrei , cu guler de catifea. El părea cu totul nepotrivit cu o jachetă sărăcăcioasă , cu pantofi şi o pălărie moale maro.

Când soarele apuse , Jawahar propuse un toast pentru mire şi mireasă ; ei se ţineau de braţ ca şi cum se cunoşteau de o viaţă.

Katherine luă două cupe de pe o tavă de argint , oferind una lui Paddy.

– Nu , mulţumesc , femeie ! se apără Paddy. Am jurat că nu beau nimic ce miroase ca un parfum de damă ! declară Paddy ridicându-şi halba de bere într-un toast.

– Spune-mi domnule Gillam pufni Katherine. Totdeauna eşti atât de ţâfnos ?

– Absolut totdeauna. Şi spune-mi , doamnă

Blackstone , totdeauna eşti atât de pisăloagă ?

Expresia Katherinei se îmblânzi într-un zâmbet , în timp ce se priveau unul pe altul , văzând mai mult decât era la suprafaţă.

– Ştii , mă îndoiesc că vreunul din noi se va schimba , spuse Paddy pe un ton categoric.

– Şi eu.

– Ei , atunci spune-mi măcar că nu deteşti şunca şi ouăle prăjite pe plită şi plimbările la lumina lunii , primăvara.

– Le ador , zâmbi Katherine şi apoi începu să chicotească ca o şcolăriţă.

Edward şi Charlotte , care stăteau în faţa prietenilor lor pentru toast , nu putură să nu audă schimbul ciudat de replici. Îi făcu să zâmbească imaginându-şi-o pe doamna Katherine Blackstone o simplă soţie de la ţară.

– Totuşi , eu tot mai cred că se vor potrivi , şopti Edward. Dacă nu se omoară unul pe altul înainte de asta.

– Cred că este o poveste de dragoste ca-n Paradis , râse Charlotte , având grijă ca ei să nu o audă.

– O poveste de dragoste ca a noastră ? întrebă Edward.

– Oh , nu , dragostea mea , replică ea , în timp ce-şi atrângeau mâinile în ultimele raze ale soarelui. Nu va mai exista o poveste de dragoste ca a noastră !

SFÂRŞIT

Dragă cititorule ,

Mulțumesc din inimă pentru răbdarea cu care ne-ai urmat în această călătorie atât de emoționantă și de plină de neprevăzut în Franța Renașterii cu " Courtesan , și acum aici , în Anglia victoriană cu povestea lui Edward și a Charlottei.

Entuziasmul și comentariile tale vor continua să mă inspire și este o onoare pentru mine să-mi scrii.

Diane Haeger ,
P.O. BOX 9136
Newport Beach , California 92658